PREȘEDINTELE A MURIT

Kenneth Royce

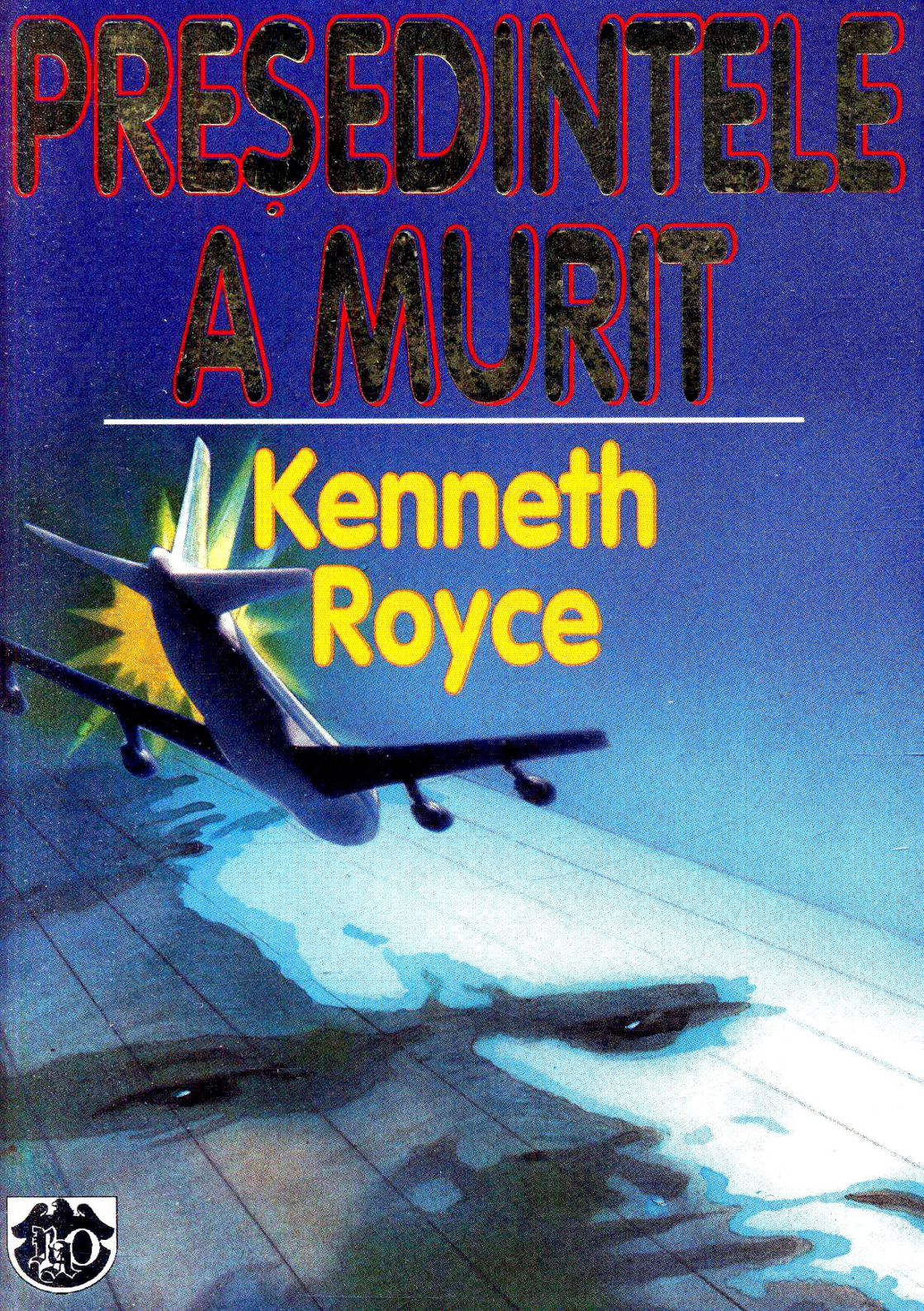

Kenneth Royce

PREŞEDINTELE A MURIT

Traducere din limba engleză MIHAELA SOFICARU
DRAGOŞ TEODORESCU

KENNETH ROYCE
The President is Dead
Editura RAO
1996

„Pe măsură ce timpul trecea, nu putea să-şi dea seama dacă era noapte sau zi, căci întunericul era permanent, începu să aibă halucinaţii. Începu să vadă imagini ale ultimelor minute la bordul lui Air Force One. Preşedintele. Soţia sa. Celelalte personalităţi. Ambasadorul sovietic. Toţi muriseră, iar el jucase un rol important în dispariţia lor violentă. Poate era drept să moară atât de încet şi în acea degradare totală!”

1

Cerul se desfăcu cu grijă pentru a permite primei fâşii de lumină să iasă la iveală. Diferenţa era neînsemnată, aproape imperceptibilă, dar colonelul Freeman, ca şi copilotul său, locotenent-colonelul Scarpetta, o observă; amândoi văzuseră de multe ori acea bandă gri schimbătoare care se lăţea treptat. Adevăratele zori de zi nu apăruseră încă, dar rezultatul reuşea de fiecare dată să stârnească admiraţia, chiar şi a unui echipaj atât de experimentat ca cel de pe Air Force One[1]. Între timp, deasupra liniei tremurătoare care îmbrăţişa linia orizontului, noaptea era neagră, străpunsă doar de sclipirile eterice ale farului de la coada avionului, de luminile fuzelajului şi de cele de poziţie de pe aripi. Printre cei cinci membri ai echipajului de zbor domnea o linişte stranie, ciudată, acea linişte de dinaintea zorilor.

Ciudatele luciri izolate accentuau imensitatea spaţiului şi relativa micime a giganticei aeronave. Pe panourile din cabina de pilotaj sclipea marea desfăşurare a instrumentelor de control. Locotenent-colonelul, slujind acum drept pilot secund, îşi îndeplinea verificările de rutină. Prezenţa sa în cabină scotea în evidenţă importanţa zborului: la bord se afla preşedintele Statelor Unite ale Americii, în acel moment adormit în salonul său, împreună cu prima doamnă.

Mai erau şi alţi vizitatori distinşi la bord; prea mulţi pentru confortul lui Bill Freeman. Era obişnuit să transporte tot felul de VIP-uri, dar ambasadorul sovietic în Statele Unite era primul care-l incomoda. Motivul prezenţei acestuia la bord era, fără-ndoială, politic şi pilotul prefera să nu se amestece prea mult. Misiunea lui era să-i ducă la Londra fără prea multă agitaţie.

Adevăratele probleme se iviseră la îmbarcare: planificarea şi organizarea, enormele precauţii de securitate pentru aeronavă şi pasageri, care, indiferent de statutul lor, erau obligaţi să se supună anumitor măsuri de siguranţă pentru a ajunge la bord.

[1] Aeronava prezidenţială – avionul înmatriculat numărul 1 în forţele aeriene militare ale Statelor Unite (n. trad.).

Secretarul de stat era şi el în avion, împreună cu consilierul cu probleme de securitate naţională, şeful personalului de la Casa Albă, cinci senatori de prim rang, o mână de jurnalişti selecţionaţi cu grijă, inclusiv două femei, oameni ai Serviciului Secret şi un grup format din personalul auxiliar al Casei Albe, de la consilieri consultativi la secretare. Pe deasupra – echipa medicală, bucătarii şi alt personal de serviciu...

Pasagerii erau împărţiţi în funcţie de importanţa lor. În micul salon de lângă cabina piloţilor se găseau cinci agenţi secreţi, patru gărzi de la Air Force Security[2] şi o soră medicală. Acest salon preceda apartamentul prezidenţial alcătuit dintr-un cabinet particular, un birou care făcea legătura cu lumea de afară, dormitorul cu două paturi de o singură persoană, o cameră de zi cu multiple destinaţii şi o baie. Salonul cel mare de la coada avionului era, în general, pentru personalul de la Casa Albă şi vizitatori. Din salon fuseseră scoase maşinile de scris electrice ca să se facă loc la două fotolii, pentru ambasadorul sovietic şi soţia lui. Din motive ce nu fuseseră anunţate, soţia ambasadorului rămăsese la Washington, permiţându-i astfel soţului ei să scoată braţul care despărţea cele două fotolii şi să se întindă.

Cel mai puţin confortabil compartiment era cel de la coadă, unde zgomotul motoarelor se auzea cel mai tare, iar mişcările aeronavei se simţeau mult mai acut.

De la un capăt la celălalt al avionului, majoritatea pasagerilor încă dormea, dar ici-colo mai ardea o lampă de pat, unde cei cu insomnii studiau diverse hârtii sau se relaxau cu o carte.

Preşedintele se trezi chiar înainte de răsărit. Aprinse o veioză şi o privi fix pe soţia sa, încă adormită în patul vecin, cu părul căzându-i în cascade pe pernă. Zâmbi şi se îndreptă încet spre baie, închizând uşa cu grijă în spatele lui. Când intră din nou în cameră, soţia lui nu se sculase. Se îmbrăcă repede, îşi verifică ţinuta în oglinda încadrată de două fotolii, îi mai aruncă o privire soţiei şi ieşi. O porni spre compartimentul pasagerilor din botul avionului, pe coridorul din stânga şi apoi prin culoarul dintre dormitoare. Doi oameni ai Serviciului Secret şi una din gărzile de la Air Force Security erau treji, cu ochii în patru şi schiţară cu grijă intenţia de a se ridica la trecerea preşedintelui; el le zâmbi ca să-i liniştească, făcându-le semn să rămână aşezaţi, nedorind agitaţie. Fusese inutil; când ajunse în camera de odihnă a echipajului, de partea cealaltă a bucătăriei din faţă, colonelul

[2] Securitatea Forţelor Aeriene (n. trad.).

Freeman era deja prevenit de apropierea preşedintelui prin interfon. La sosire, preşedintele găsi uşa cabinei de pilotaj deschisă special pentru el.

— Colonele, dumneata n-ar trebui să faci acest lucru să zboare, în loc să-ţi faci griji pentru şeful care ţi se uită peste umăr?

Era gluma invariabilă, spusă pe diferite tonuri în atâtea zboruri, dar mereu cu aceeaşi semnificaţie. Trecuse mult timp de când preşedintele acceptase faptul că nu putea să nu atragă atenţia, dar erau situaţii minore, ca aceasta, când şi-ar fi dorit din tot sufletul să se mişte doar o dată, fără ca gesturile lui să fie monitorizate. Comandantul aeronavei îi zâmbi la rândul lui. În lumina slabă din cabină părea o copie mai tânără a preşedintelui: înalt, blând, integru şi brunet, cu părul des şi ochi căprui, pătrunzători. Era însă mai slab şi trebuia să fi fost o diferenţă de cel puţin douăzeci şi cinci de ani între ei.

— Ca de obicei, domnule preşedinte? întrebă el.

— La naiba! Doar nu m-am sculat cu noaptea-n cap să te întreb de sănătate, Bill. Rutina; întotdeauna îşi dorise să picteze unul dintre remarcabilele răsărituri sau apusuri pe care le vedea de la înălţime. Adăugă apoi, aşezându-se pe locul observatorului: Am întârziat. Am ratat partea mai interesantă.

Se referea la umbrele adânci de culori amestecate ce urmau primelor semne ale răsăritului.

Bărbaţii din carlingă rămaseră tăcuţi, pentru a-i permite preşedintelui să se relaxeze, în timp ce pliuri strânse de lumină se desfăşurau şi se aprindeau într-o metamorfoză fără sfârşit, lăsând locul unei alte dimineţi luminoase văzute de sus, de pe cupola lumii. Bill Freeman stătea în picioare în spatele lui.

— Doriţi locul meu, domnule preşedinte? În faţă.

— Nu, aş ţinti la ceva ce nu mi se cuvine.

— Suntem pe pilotul automat, iar colonelul Scarpetta e cu ochii în patru.

— Nu, locul acesta îmi convine. Ţii minte călătoria aceea în Scandinavia, pe ruta Anchorage, când am avut parte nu numai de răsăritul acela de deasupra întinderilor de gheaţă din Alaska, dar mai târziu şi de aurora boreală? Remarcabil lucru, nu-i aşa?

Freeman încuviinţă.

— Da, domnule, aşa e.

Preşedintele se ridică.

— Ei bine, cred c-am avut parte de unul mai scurt, dar totuşi a

meritat. Cât mai avem?

Freeman îi aruncă o privire navigatorului care auzise din întâmplare întrebarea.

— Aterizăm la Heathrow în două ore şi patruzeci şi şase de minute, domnule.

— Bun. Pot să mai lucrez câte ceva.

Preşedintele era la masa de lucru când soţia sa intră în birou şi se aşeză pe canapea. Îşi încrucişă picioarele zvelte, umbre roze ale rochiei reflectându-i-se pe gât şi pe obraji, întregindu-i culoarea pielii.

— Ar fi trebuit să-mi aduc şi coafeza, spuse ea.

El îşi ridică privirea şi zâmbi prefăcut.

— Locurile sunt limitate în zborul ăsta. Oricum, arăţi bine. Şi apropo, îţi place tipul acela din Londra – niciodată nu pot să-mi aduc aminte cum îl cheamă.

Se uită în jos la un teanc de însemnări: n-ar fi fost nici o problemă dac-ar fi trebuit să-şi amintească de ele.

— Nu ne-ajung două zile la Londra, avem atâţia prieteni acolo.

— E tot ce-mi pot permite. Mai mult decât suficient ca să discut cu primul ministru linia comună pe care-o vom adopta la Moscova. Iubito, călătoria aceasta este deosebit de importantă. Mi-ar plăcea să-mi închei mandatul cu un calificativ superior, dar nu e numai asta. Am certitudinea că vom ajunge undeva de data aceasta. Nu până la capăt, asta nu se va întâmpla cât voi trăi, dar undeva mai aproape decât până acum. Ar fi ceva, nu-i aşa? Şi tu n-ai mai fost la Moscova până acum.

Ea strâmbă din nas.

— Poţi să te bizui pe mine. Dar nu mi-ar părea rău dacă la întoarcere ne-am opri la Paris. Îşi dădu seama cât de egoist sunau comentariile ei. Sper s-o scoţi la capăt.

El chicoti.

— Va fi mult peste puterile mele. Cred însă că în acest moment există de ambele părţi o dorinţă reală de pace. *Simt această voinţă.* De aceea îl avem pe Anatoli Bruslov cu noi la bord. Un gest de simpatie. Oricum, se ducea la Moscova, iar aici are o privelişte mai bună decât dac-ar călători cu Aeroflot-ul[3].

— Din Londra va călători pe cont propriu?

— Depinde de el. Locul lui de-aici va rămâne disponibil şi cred că el doreşte să-l folosească, dar nu s-a decis încă asupra

[3] Companie sovietică de transport aerian (n. trad.).

vreunei alternative. Fie o ţine-ntins până la Moscova, fie rămâne la Londra cu colegii de la ambasadă până plecăm noi. Ar fi o bună propagandă dacă am apărea împreună la Moscova. Poate că e tocmai ceea ce încearcă ei să descopere: e câştigul nostru sau al lor?

Sam Baites se trezi alene. Când se uită pe fereastră, văzu cerul luminos, punctat de pilcuri de nori albicioşi la vreo zece mii de picioare[4] mai jos. Coada avionului tot se zguduia şi vuietul înăbuşit al celor patru motoare cu reacţie Pratt & Whitney îl copleşi. Se ţinu cu mâna de nas şi suflă, destupându-şi urechile pentru o vreme. Se uită în grabă la luminile de la toalete: toate „ocupate”. Simţea nevoia să se bărbierească şi să se spele, dar trebuia să mai aştepte. Deschise un pachet de şerveţele parfumate, cu efect răcoritor, extrase unul şi se şterse pe toată faţa, simţindu-se apoi mai bine. Zguduiturile începură din nou şi simţi cum treptat i se face greaţă.

— Te simţi mai bine?

Baites se întoarse. Suzy Damberg îşi dădu pe spate părul lung şi negru. Arăta cu mult mai bine decât Baites şi îşi dăduse cu puţin parfum, subtil şi tineresc. Tipul de femeie statornică la CBS[5], destul de atractivă fără machiajul de studio, putea să-şi atenueze pometii înalţi cu surâsuri profesionale, bine exersate. Era inteligentă, tenace, neînduplecată când era nevoie şi îi ruinase pe unii dintre intervievaţii ei.

Baites n-o mai întâlnise înainte de acest zbor, dar o văzuse destul de des la televizor.

— De ce? Mi-a fost rău?

Ea se strâmbă.

— Arăţi groaznic. Nu e nimic mai rău decât barba nerasă de dimineaţă.

— Tu trebuie să ştii.

Îşi aduse aminte că citise undeva că era încă necăsătorită.

— Replica a fost absolut inutilă.

Era mai supărată pe sine decât pe el; fusese obişnuită să aibă ultimul cuvânt, iar înfăţişarea lui Sam Baites venea în contradicţie cu mintea lui ascuţită.

— Tu ai început, spuse el. Nu te supăra dacă mai încurci replicile.

---

[4] Unitate de măsură specific anglo-saxonă, cca. 1/3 de metru.

[5] Post de televiziune american (n. trad.).

Suzy Damberg îi puse o mână cu degete lungi pe braţ.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să uit că *Washington Post*[6] îşi alege ziariştii după minte şi nu după înfăţişare sau maniere.

Zâmbi încântător. El îi răspunse cu un zâmbet sincer, din inimă.

— Ar trebui să mă vezi după genul ăsta de scuze pe care tocmai l-ai practicat. Înnebunesc femeile.

Îi privi buzele strânse; era mult prea obişnuită să-şi croiască propriul său drum.

— Hai s-o luăm de la-nceput, sugeră el. Tu arăţi încântător, eu însă cum nu se poate mai rău. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

Baites se ridică brusc şi îşi înhăţă trusa de toaletă.

— Toaleta pentru domni e liberă. O să mă fac frumos pentru tine.

Femeia îşi întinse picioarele lungi într-o parte, cu o mină extrem de rezervată, ca să-i facă loc să treacă. După plecarea lui înjură printre dinţi. Chiar şi când stătea lângă cineva, începea de îndată să-i displacă faptul că nu i se sugera să-şi schimbe locul. Măcar era un privilegiu că se afla în avionul acesta – puţini jurnalişti reuşiseră să fie acceptaţi la bord.

Suzy rămase aşezată, ascultând vuietul continuu al motoarelor şi treptat se calmă. Era prea devreme ca să se-apuce să-i învingă pe alţii. Iar el era atât de lipsit de atracţie pe cât îşi imaginase ea. Era înalt şi musculos, cu un aer atotcunoscător, dar înfăţişarea lui comună nu te trăgea prea mult pe sfoară – spre deosebire de alte personalităţi din domeniu. Căzu pe gânduri câteva clipe. Avionul se trezea. Lumina inunda acum tot interiorul, iar vocile se amestecau cu zgomotele aeronavei. Pasagerii salonului se sculaseră şi când se uită în jurul ei, văzu tăvile cu micul dejun care începuseră deja să se distribuie.

— Scuză-mă.

— Oh! îşi ridică privirea şi îl văzu pe Baites stând în picioare lângă ea. Nu mi-am dat seama că eşti aici. Îşi mută iar picioarele, făcându-i loc. Miroase a şuncă.

— Facem pace? întrebă el, împingându-şi trusa pe raft şi aşezându-se.

— Pace, admise ea. Ai avut: dreptate, chiar arăţi mai bine – suficient ca să-nnebuneşti o femeie. Dar eşti cam slab pentru un bărbat înalt.

---

[6] Ziar american de mare tiraj (n. trad.).

Fu de acord cu ea şi o înghionti uşor; tonul ei se schimbase, nu mai era veninos.

— Dar părul e al meu, arătă el. Şi ai putea să-mi mai umfli faţa cu puţin machiaj sau cu silicon. Pentru show-urile tale ar trebui să iasă destul de bine.

Ea îi zâmbi cu căldură şi-i atinse uşor braţul.

— E un început mult mai bun. Urăsc apelurile de dimineaţă.

Mâncară în tăcere; o dată cu venirea mâncării în salon se făcuse din nou linişte.

— Bănuiesc că mergi la Moscova.

Baites se şterse la gură.

— Nu toată lumea merge?

— Cred că da, zise el ridicând din umeri. Mă-ntrebam numai dacă merită efortul.

Se întoarse spre el uimită.

— Chiar când mă hotărâsem să cred c-am întâlnit un ziarist care nu e cinic; mă rog, un cinic evident. Chiar crezi că totul este o pierdere de timp?

El se uită pe fereastră la cerul strălucitor înainte s-o privească.

— Întotdeauna a fost o pierdere de timp. Recunosc că, până la plecare, preşedintele a dat din el cele mai bune discursuri. Cu o mină serioasă, adăugă: Foarte ciudată a fost dimensiunea irlandeză care m-a impresionat cu mult mai mult decât ultimul dispozitiv pentru „Star Wars”[7]. Pentru cineva cu o origine irlandeză recunoscută a fost un act de curaj.

— Te-ai îndoit vreodată că are curaj?

Baites ezită.

— Nu. Şi le-a ţinut piept cu tărie consilierilor săi cei mai apropiaţi. Apoi se pune *problema* votului irlandez.

— Cunoscând faptul că nu va candida din nou, probabil a hotărât ca irlandezii americani pro-IRA să nu-i pună beţe-n roate viitorului preşedinte. Recunosc că efortul lui de a-l scoate pe Noraid în afara legii a fost un pas curajos. E hotărât să acorde o şansă cinstită acordului anglo-irlandez. Dar continuă să insiste asupra necesităţii introducerii termenului de conspiraţie în tratatul de extrădare anglo-american şi asta i-a scos din sărite pe oponenţii săi. Ia măsuri de precauţie ca tribunalele noastre să nu fie folosite drept cale de scăpare pentru terorişti. Bună mişcare!

— Va fi interesant de văzut poziţia Congresului în această

[7] Războiul Stelelor – Iniţiativa Strategică de Apărare – program cosmic de apărare antirachetă dezvoltat de SUA (n. trad.).

problemă. Riscă mult, însă are un atu în favoarea lui, faptul că FBI-ul a dovedit vărsarea de sume importante în fondurile lui Noraid de către blocul comunist în ultimii ani. N-aş crede că sosirea lui la Moscova ar îmbunătăţi în vreun fel situaţia.

Suzy ridică şi ea din umeri.

— Nu cred că asta va afecta principalele convorbiri de pace. Deşi va ajuta guvernul britanic şi cel al Republicii Irlanda. Dacă reuşeşte să stopeze efectiv scurgerea de fonduri de la Noraid către Ulster pentru IRA, îi va da total peste cap şi ar permite transferarea acestor bani pentru dezvoltarea efectivă de acolo.

— Eşti totuşi excesiv de optimistă sub masca ta, Suzy.

Ea îşi aruncă părul pe spate, netezindu-l gânditoare.

— Merită să-şi încheie mandatul mulţumit şi în glorie. E sătul de vorbărie şi nu e nici pe departe atât de surd pe cât îl consideră duşmanii lui.

Baites aplaudă uşor.

— Bravo. Un discipol. Te străduieşti să obţii vreun post de ambasador pe undeva?

Ea zâmbi răutăcioasă.

— Sunt prea tânără pentru lucrul acesta, iar pe de altă parte, m-aprind repede când vorbesc cu idioţi.

— Oho! Sper însă că ai dreptate, serios deşi, de mult timp am impresia că preşedintele nu e decât un android comandat de la distanţă. Pentru binele ţării şi al nostru, al tuturora, sper să reuşească. Ridică ceaşca de cafea. În sănătatea lui. Dumnezeu să binecuvânteze America.

Suzy îl scrută pe Baites, precaută, dar nu descoperi nici o urmă de sarcasm.

— Beau pentru asta, spuse ea.

Aşezat în faţa corpului de presă, Anatoli Bruslov se simţi înstrăinat, dar se obişnuise de mult cu această senzaţie.

În spatele lui, principalele locuri ale cabinei, aşezate unul în faţa celuilalt, creau acel sentiment de companie în rândul celorlalţi pasageri. Era adevărat că unul dintre senatori îl abordase de câteva ori, aşezându-se pe locul rezervat iniţial soţiei lui Bruslov şi că discutaseră o vreme. Totuşi, conversaţia era întotdeauna rezervată şi, de obicei, banală; nimeni, inclusiv el, nu dorea să încerce în vreun fel să se pronunţe asupra perspectivelor ce urmau a fi expuse la Moscova.

Se simţea totuşi singur şi îi lipsea acea siguranţă pe care-o

simţea alături de lucrătorii de la ambasada sa.

Toată lumea fusese cuprinsă de un nou val de speranţă după recentele serii de discursuri ale preşedintelui american şi după prudentul, dar călduros răspuns de la Kremlin, a cărui primă manifestare era prezenţa lui aici. Sincer vorbind, lui Bruslov nu-i plăcea să fie folosit drept pion în favoarea americanilor. Nu-l deranja că avionul era un Spartan; ca avion era fantastic. Pilotul lui Nixon, colonelul Ralph Albertazzie, îl botezase Casa Albă Zburătoare şi nu greşise cu mult. Nu duceai lipsă de nimic aici.

Un steward, purtând sigiliul prezidenţial pe jachetă, se apropie de el.

— Colonelul Freeman vă trimite complimente, domnule şi poate v-ar plăcea câteva clipe în cabina de pilotaj?

— De ce nu? Ar mai trece timpul. Ar avea ce să le povestească soţiei şi copiilor când se va reîntâlni cu ei.

Bruslov îşi săltă corpul îndesat din fotoliu şi îşi netezi pe spate părul rar, în timp ce îl urma pe steward. Petrecu câteva clipe minunate în scaunul navigatorului şi Freeman îi explică câteva comenzi de la bord. Îşi dădu seama, deodată, că i se făcuse un imens compliment: căci această aeronavă nu era un Boeing 707 obişnuit – un simplu model, demodat cam de multişor.

— Ce resurse are avionul? întrebă Bruslov într-o engleză cu un puternic accent.

— Oficial, un rezervor ţine peste şapte mii de mile, domnule. Freeman zâmbi. Dar cu rezerva de carburant pe care o avem putem chiar ceva mai mult.

— Aţi putea să întoarceţi şi să mergeţi înapoi fără să fie nevoie să realimentaţi?

— Depinde de altitudine, de vânturile din faţă şi aşa mai departe. Teoretic, da, dar n-aş fi prea fericit dac-ar trebui s-o fac.

— Şi ce consum are?

— În jur de o mie şase sute de livre de combustibil pe oră.

Bruslov mai voia să pună întrebări, dar nu era sigur ce-ar mai fi putut să întrebe. Colonelul părea să nu-i ascundă nimic, dar, probabil, Moscova ştia tot atât de multe despre avion ca şi pilotul.

— Comandaţi Batalionul 89 de transport de la baza Andrews, nu?

— Sunteţi bine documentat, domnule. Nu e nici un secret.

— V-aş cere eu să-mi dezvăluiţi vreunul?

Freeman râse.

— Sunt sigur că nu, domnule ambasador.

Când Bruslov părăsi cabina de pilotaj, stewardul care-l însoţea se opri în faţa apartamentului prezidenţial, unde staţiona un agent secret.

— Preşedintele ar dori să vă vadă, domnule.

Bătând la uşa biroului, Bruslov se simţi mai singur ca niciodată. Şi pentru un motiv inexplicabil i se făcu deodată frică.

Spre sfârşitul călătoriei, pasagerii îşi pierduseră răbdarea, înghesuindu-se şi blocând culoarele, îngreunând treaba personalului auxiliar de zbor. Râdeau mult, se călcau pe picioare, se înghionteau. Trei senatori făcuseră o vizită în salonul de la coadă, ca să schimbe două vorbe cu corespondenţii de presă. Singurii care-şi vedeau de sarcinile lor, ca de obicei, erau agenţii secreţi şi gărzile de la Air Force Security din salonul de la botul avionului.

După ce sporovăise cu colegii săi care ocupau locuri ceva mai în faţă, Sam Baites se duse înapoi la locul lui; el şi Suzy Damberg ocupau ultimele locuri. Când Suzy se întoarse şi ea în cele din urmă, Baites decise că era momentul cel mai potrivit.

— Te invit să cinăm împreună, spuse el. Arată-mi că n-ai prejudecăţi.

Îi luă uşor o mână; ea nu se împotrivi, ci o lăsă să mai zacă fără vlagă într-a lui.

— Ce locuri ştii prin Londra?

— Sunt o mulţime de restaurante bune. White Tower din Charlotte Street? Fac o raţă la cuptor delicioasă.

— Optez pentru el. Zâmbi. De o oră şi ceva mă tot cântăreşti. Ţi-ai dat seama de adevărata mea valoare. Totuşi mănânc cam mult; crezi că te ţin buzunarele?

— Te credeam genul de feministă. N-aş vrea să mă amestec în dreptul tău de a plăti nemţeşte.

Zâmbetul ei dispăru.

— Îţi baţi joc de mine?

— Bineînţeles. Stai la Grosvenor? De îndată ce terminăm cu tot ritualul de sosire, rezerv o masă la White Tower.

— Vreau doar o cină, îl atenţionă ea.

— Asta o să şi primeşti. Conform listei de bucate.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o ţinea strâns.

— Nu-ţi face iluzii, îl avertiză ea, nu prea sigură pe tonul cu care i-o spusese.

El râse.

— Nu ştii când să mă iei în serios, nu-i aşa? Îi ridică mâna şi i-o sărută uşor. Plăcută mână, remarcă el. Se aplecă puţin în faţă pentru a o privi drept în ochi. Şi frumoşi…

Cuvintele îi muriră pe buze. Simţi sub el o presiune enormă şi o dată cu ea un vuiet asurzitor care-i sparse capul în două. În jurul lui avionul exploda, dispărând în bucăţi mari în toate direcţiile. Era absorbit printr-o gaură zgrunţuroasă care se căsca în fuzelaj şi, cu toată tulburarea, groaza limpede şi semiinconştienţă cauzată de durere, îşi dădea seama că se afla încă pe fotoliul lui, dar sub el se afla un piston care-l lovea necontenit, un reactor care-l îndepărta de avion ca o rachetă.

Ultimul lui act conştient, cu una sau două secunde înainte de moarte, fu să-şi dea seama că mai ţinea încă mâna lui Suzy, ataşată doar de un ciot plin de sânge din ceea ce mai rămăsese din braţul ei. Acesta fu ultimul gând al lui Sam Baites.

În cabina de pilotaj, impactul fu, iniţial, mai puţin dramatic, dar nu mai puţin fatal. Fără ampenaj şi o bună parte din fuzelajul posterior, distruse complet de explozie, avionul cobora cu o viteză ameţitoare, începând să se rupă şi să-şi scuipe preţioasa încărcătură în cimitirul răbdător al Atlanticului. Operatorul radio n-avu timp să trimită nici un mesaj înainte să fie aruncat afară împreună cu ceilalţi. Colonelul Freeman încercă să le strige ceva colegilor săi, dar cuvintele i se întorceau cu putere înapoi în gură. Reflexele sale de înalt profesionalism n-avură nici o şansă înainte ca el şi echipajul său să-şi urmeze propriul drum în spaţiu.

Agenţii secreţi n-avură nici ei mai mult noroc decât ceilalţi. Pregătiţi să-şi sacrifice vieţile în cazuri extreme pentru a-l proteja pe preşedinte, groaza lor nu era diferită de a celorlalţi. Muriră în grup, incapabili să-şi ia la revedere sau să exprime ceva, afară poate de un ţipăt de alarmă sau de frică. Se prăbuşiră împreună cu restul, părăsindu-l fără voie pe preşedinte, când acesta avea mai multă nevoie de ei. Misiunea lor se sfârşise pentru totdeauna.

Anatoli Bruslov muri singur. În ultimele momente de viaţă îşi dori să fie alături de prietenii lui, de familia lui, de pământul natal. Un alt gând îşi făcu loc în conştiinţa lui – o bănuială trecătoare – dar n-avu timp s-o alimenteze înainte să moară.

În apartamentul prezidenţial, nu fuse nevoie decât de o fracţiune de secundă ca preşedintele şi persoanele apropiate să

fie aruncate în jos în momentul în care avionul se rupea în imense bucăţi inegale. Nu-şi mai văzu soţia, dar ea îi ocupă ultimul gând care urla în el, pe când se alătura tovarăşilor săi, într-un act care nu-i diferenţia cu nimic pe preşedinţi. Groaza şi moartea ne pun pe toţi pe acelaşi piedestal. Air Force One nu mai era. Preşedintele murise.

2

Controlorul de trafic aerian de la aeroportul Shannon era un om deosebit de experimentat – unul dintre cei mai buni – dar, când ecoul-radar dispăru de pe ecranul indicatorului, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Înghiţi cu greutate şi începu să sucească butoanele aparaturii cu o panică ce creştea pe măsură ce vedea că toate eforturile lui rămân fără rezultat. Totul murise. Lumina pală a ecranului îşi bătea joc de el. Trebuia să fie o defecţiune în echipamentul de comunicaţii, radiolocatorul făcea pe nebunul. O altă alternativă era de neconceput.

Se gândi la reputaţia lui şi asta-l determină să-şi scoată din minte înspăimântătoarea posibilitate a ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi să organizeze o operaţiune de salvare la câteva secunde după ce dispăruse semnalul. Fură imediat alertate unităţile de căutare şi salvare. Staţii radio, bărci de salvare, aeronave de supraveghere, inclusiv Royal Air Force[8] din Anglia fură solicitate să survoleze poziţia ultimului contact radar.

În mai puţin de douăzeci de minute de la pierderea semnalului, postul de radio Valentia emise un avertisment maritim. Vasele din aria principală se îndreptară spre ultima poziţie indicată. Fix la o oră de la primul apel de alarmă, un avion Nimrod al RAF observă epava în poziţia de acum cunoscută de toţi, ceea ce declanşă operaţiuni complete de cercetare şi salvare. Temerile cele mai negre ale tuturor se adevereau.

Apăreau veşti care buimăceau întreaga lume. La bordul lui Air Force One fuseseră câţiva dintre cei mai importanţi oameni ai Statelor Unite, inclusiv unicul ambasador al Uniunii Sovietice din această ţară. Era fie cel mai tragic accident, fie un omor în masă pe o scară incredibilă.

Reacţia la groaznicul eveniment se altera pe măsură ce trecea timpul. Mare parte din populaţia globului era îngrozită, dar, ascunse de pioasele regrete publice, erau şi izbucniri de satisfacţie. Singura certitudine de până acum era faptul că

[8] Aviaţia Regală Militară a Marii Britanii (n. trad.).

avionul, din motive necunoscute, se prăbuşise la nouăzeci de mile depărtare de coasta Cork-ului şi că resturile epavei fuseseră semnalate pe o rază de peste cincisprezece mile. La Washington era doar cinci şi jumătate dimineaţa, dar pentru cei care aveau legătură cu evenimentul n-avea să mai fie somn, apoi, treptat pentru un număr tot mai mare de cetăţeni ai SUA Ştirile scăpaseră de sub control, asemeni unui imens incendiu care se întinde cu repeziciune. În capitală, somnul pierise, dar coşmarul de-abia începea.

Aeroportul din Cork era închis, singurii care aveau acces fiind cei antrenaţi în operaţiunea de salvare. Prejudecăţile fuseseră înlăturate pentru o cauză comună, când elicopterele Sea King ale RAF zburară de la Woodbridge din Anglia ca să aterizeze pe solul irlandez. Exact în urma lor, venea un Navajo USAF[9] şi elicoptere HH 530, pornite tocmai de la baza militară aeriană din Yorkshire. Spre zona accidentului erau acum, în poziţie de marş, ambarcaţiunile irlandeze *LE Emer* şi *Aisling* şi nava britanică *HMS Challenger.* Dar toate acestea erau de-abia nişte mişcări de început. Numeroase nave se îndreptau spre zonă, venind din diferite puncte îndepărtate. Între timp, cei de pe Nimrod RAF marcaseră locul sinistrului cu rachete fumigene şi plute puternic colorate în galben cu verde deschis.

La Washington, liniile aeriene britanice puseră un Concorde la dispoziţia guvernului american. Mândria naţională era înghiţită în interesul vitezei. Şase experţi din Comisia pentru Siguranţa Transporturilor Naţionale fuseseră urgent sculaţi din pat şi, împreună cu alţi experţi, zburară la Shannon, de unde un elicopter urma să-i ducă la Cork. Epicentrul operaţiunilor se întindea undeva la şase mii de picioare adâncime, pe fundul Atlanticului.

În Europa, de-abia înspre amiază lucrurile se liniştiră încetul cu încetul; tragedia era acum cunoscută de aproape toată lumea. Nu era momentul să se vocifereze pro sau contra vederilor americane; orice opinie ar fi afectat atmosfera, într-o măsură sau alta. Toţi se gândiră la Kennedy, în ’63, dar acesta era un dezastru de o amploare mult mai mare. Până acum, lipseau vreo şaptezeci de oameni, iar la Washington se verifica lista finală. Nu era un număr mare, după statisticile accidentelor aviatice, dar diferenţa era dată de natura listei de pasageri. Inima unui întreg

[9] United States Air Force – Aviaţia Militară Americană (n. trad).

guvern tocmai fusese smulsă şi calamitatea, aşa explozivă cum era, putea încă să apară ca o simplă pulsaţie, în comparaţie cu erupţia care putea urma. Pe ambele părţi ale Atlanticului se găseau deja câţiva care începuseră să anticipeze ce e mai rău.

Michael Dwyer, ambasadorul Statelor Unite în Republica Irlanda, palid la faţă, zbură de la Dublin spre Cork într-un elicopter pus la dispoziţie de către Camera Deputaţilor. Şedea pe locul lui, tremurând, ţinându-şi mâinile pe căşti ca pe un scut în spatele căruia să-şi ascundă faţa de pilot. Lacrimile îi mijeau în colţul ochilor şi, mai devreme, împreună cu soţia, izbucnise în plâns, fără ruşine, în casa lor din Dublin. Prieten apropiat al preşedintelui de mulţi ani, îi venea destul de greu să accepte catastrofa. Aflase că Air Force One fusese detectat că se îndreaptă spre Londra de către controlorul de zbor de la Shannon, chiar înainte să dispară de pe ecranul radarului. Se căutau încă supravieţuitori; trebuia să fie cât mai aproape de acel loc şi i se rezervase o cameră la Jury’s Hotel din Cork.

Dwyer era un om înalt, aproape deşirat, dar poseda acel renumit simţ al umorului, atât de apreciat de irlandezi şi acea dispoziţie a lui de a zâmbi, reuşind adesea să îndulcească ceea ce altfel ar fi apărut ca o imagine mânioasă. În spatele lui şedea ataşatul aerian al ambasadei, un fost pilot, care acum dădea impresia că face o slujbă inutilă, într-o ţară lipsită de o forţă aeriană reală. În general, se ştia că face parte din CIA, printre mulţi alţii, ca să nu scape din vedere anumite activităţi de la enorma ambasadă sovietică din Dublin. Marea Britanie şi Republica Irlanda îşi deschiseseră graniţele una alteia şi acest lucru constituia o folositoare uşă din dos pentru acei care doreau să intre în Anglia şi n-aveau altă alternativă.

Glenn Rees avu bunul simţ să tacă în faţa durerii evidente a lui Dwyer. Stătea acolo încercând să ignore tunetul paletelor rotorului şi analiza posibilele cauze ale exploziei. Înainte ca ştirea să nu mai fie de ultimă oră, discutase cu ambasadorul urmările accidentului. Dăduse din cap cu neîncredere şi spusese:

— Nu poate să fie o defecţiune. Nenorocitul ăla de avion era mai dichisit decât întreaga flotă comercială. Este, de departe, cel mai bine dotat avion din lume – fără excepţie.

Dwyer era încă aproape paralizat, dar făcuse un efort să răspundă.

— Dacă ar lua bucăţile şi le-ar pune la loc, s-ar putea întâmpla din nou. Eroare omenească.

— Nu mă convingeţi, îi răspunse Rees pe un ton care, în mod normal, nu-l folosea cu ambasadorul; nervii erau întinşi la maximum. Nu e vorba numai de echiparea generală. Motoarele, pneurile, tot ceea ce e susceptibil de a se uza este schimbat cu mult înainte ca o linie aeriană comercială să se gândească c-ar fi necesar să o facă. Nu vă puteţi da seama de numărul controalelor în fiecare zi. Până şi pista e inspectată de la un capăt la altul înainte de a-i fi permis lui Air Force One să decoleze. Şi niciodată, dar niciodată, nu este încărcat la capacitate maximă.

Cei doi bărbaţi se uitaseră unul la celălalt, amândoi în picioare lângă biroul cel mare al lui Dwyer, în spatele căruia, frumos aranjat, se afla drapelul, amândoi incapabili să continue discuţia. În afară de secretara personală, Dwyer evitase să vorbească cu restul personalului. Treburile obişnuite ale ambasadei trecuseră pe un plan secund.

— Îţi dai seama ce insinuezi?

Dwyer continua să vorbească încet.

— Nici cu asta nu sunt de acord, domnule. În mod evident, Rees se gândise şi la altă alternativă. Am spus că era cel mai bine dotat avion din lume; era, de asemenea şi cel mai bine protejat. Oricine avea legături cu el era în mod repetat controlat. La el măsurile de securitate se suprapun. Fiecare vizitator, cunoscut sau nu, e trecut pe o listă şi o dată ajuns în hangar nu mai e scăpat din vedere. Iar acolo, undeva sus, deasupra avionului, într-un punct vital de observaţie, există în permanenţă o gardă înarmată. Provizii, bagaje, totul e verificat.

— Şi pasagerii?

Rees ridică din umeri cu un aer obosit.

— Pasagerii sunt luaţi de la hoteluri sau de-acasă împreună cu bagajele lor, pentru care sunt personal răspunzători şi care nu sunt niciodată scăpate din vedere. De îndată ce sunt adunaţi, rămân cu toţii sub supraveghere.

Dwyer se întoarse gânditor spre subordonatul său.

— De unde ai toate informaţiile astea, Glenn?

Rees zâmbi.

— Am avut şi eu o ieşire cu Batalionul de Transport 89 de la baza Andrews. E consemnată în dosarul meu. Vă spun, domnule, altă alternativă este imposibilă.

— Şi cu toate acestea s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Sigur. Rees dădu din cap în semn de dezaprobare. Gândise

ca un pilot. Ceea ce e al naibii de sigur e că nu ştiu ce s-a întâmplat. Va trebui să aşteptăm până adunăm ceva rămăşiţe şi poate cadavre.

Nici unul nu voia să stăruie asupra acestei posibilităţi. Rees spuse:

— În cazul în care vor recupera ceva din epavă, vom avea nevoie de nişte experţi adevăraţi în accidente aviatice.

Dwyer încuviinţă din cap.

— Mi s-a transmis de la Washington că s-a contactat deja sediul Aviaţiei Regale din Farnborough şi câţiva dintre băieţii noştri de la Comisia pentru Siguranţa Transportului Naţional sunt de-acum pe drum. Irlandezii se fac luntre şi punte ca să colaboreze; fac tot ce e posibil, au luat pentru noi Jury's Hotel din Cork.

Nu mai avură nimic de discutat, iar acum cei doi bărbaţi erau recunoscători zgomotului elicopterului în goana lor spre sud; le oferea o scuză să rămână tăcuţi. Pilotul irlandez, sesizându-le starea de spirit, fu nefiresc de tăcut.

De îndată ce elicopterul ajunse pe aeroportul din Cork şi înainte ca cei doi pasageri să fie asaltaţi de reporteri, Dwyer vorbi repede.

— În afară de tragedia în sine, Casa Albă este extrem de îngrijorată de pierderea „mingii de fotbal".

Nu se referea la aşa-numita „cutie neagră", înregistratorul de zbor aflat undeva aproape de coada avionului, ci la cutia cu coduri pe care preşedintele o purta cu el peste tot şi care ar fi putut declanşa un război nuclear.

Glenn Rees se gândise deja la acest lucru. Dar nu replică.

Se întâlniră la intrarea în Central Park de pe 59th Street. Era mijlocul unei dimineţi de octombrie, cu soare palid şi o briză uşoară – o zi de toamnă, plăcută şi proaspătă. Trăsurile erau deja aliniate pe Fifth Avenue, cu caii mulţumiţi să aştepte, ca şi cum ar fi înţeles că sezonul estival era pe sfârşite. Oamenii se mişcau încet, privelişti fantomatice în Manhattan. Doar câţiva vorbeau. O naţiune era în doliu, arătându-şi durerea deschis. Ici-colo, oameni istoviţi, plânşi. Era cel mai catastrofal dezastru naţional pe care cineva putea să şi-l amintească, ale cărui ecouri se mai făceau încă simţite cu sutele în toată lumea.

Farrell o luă înainte, pe aleea care ducea spre Patinoarul Memorial Wollman, având lacul în stânga. Ross alerga în urma lui

cu paşi mărunţi şi repezi, încercând cu picioarele lui scurte să ţină pasul cu bărbatul mai înalt. Furia pe care-o afişau amândoi se potrivea bine cu starea generală, nimeni n-ar fi putut să discearnă că motivele lor erau total diferite.

Farrell se opri la prima bancă goală şi se aşeză, încrucişându-şi picioarele lungi şi privindu-şi alene pantofii lustruiţi. Purta un pardesiu cafeniu deschis peste un costum bine croit şi nu-şi ridică privirea când mai neîngrijitul Ross îl ajunse din urmă. Lui Farrell îi displăcea întreaga idee de a se întâlni astfel – păreau un cuplu atât de neverosimil – dar era mai bine aici, în aer liber, decât altundeva, în apropierea casei sau a biroului său, sau în spaţiul închis al unui restaurant. Când Ross îi dăduse un telefon scurt acasă, acceptase faptul că erau prea multe explicaţii de dat pentru o „întâlnire” prin telefon. Oricum, într-o zi ca asta, marea majoritate a celorlalţi era prea preocupată pentru a-i mai observa. Îşi mişcă uşor privirea şi văzu o pereche de pantofi uzaţi, întinşi chiar lângă el.

— Pentru Dumnezeu, bagă-ţi picioarele sub bancă. O să sempiedice cineva de ele. Ce naiba faci cu banii, drac jegos?

Întrebarea era retorică, dar Ross îşi trase picioarele şi încercă un zâmbet conciliant. Farrell îşi aranjă pălăria, împingând-o uşor peste ochi.

— Ce n-a mers?

Ross se scărpină pe bărbie. Arăta ca un beţiv, dar o privire mai atentă dovedea că doar felul lui de a se îmbrăca dădea această impresie. Avea o faţă rotundă, palidă, nebărbierită, iar părul arăta ca o claie de fin bătută de vânt. În ansamblu, apărea ca un şomer sărac, fără casă, dar era departe de-a fi aşa: ochii îi erau clari şi pătrunzători.

— Totul a mers conform planului, spuse el.

Pe o voce groasă şi tăioasă, Farrell persistă.

— Am întrebat ce n-a mers?

— Şi eu am spus că totul a mers după plan. Avionul a explodat. Ce mai vrei?

— Trebuia să explodeze în mijlocul afurisitului ăluia de Atlantic şi nu la nouăzeci de mile de coasta Irlandei.

— N-are nici o importanţă. Treaba-i făcută.

— Nu mă lua pe mine aşa! Nu-mi servi mie rahat din ăsta! Au scos din mare bucăţi întregi din epavă. O să descopere ce s-a-ntâmplat. Şi-atunci planul nostru se duce pe apa sâmbetei. Toată chestia era ca orice probă să fie imposibil de găsit, să fie totul

sub apă, prea departe pentru elicopterele de coastă, la o adâncime mult prea mare şi mult prea complicat de recuperat de pe fundul muntos al Atlanticului. Un accident misterios. Orice suspiciune să nu poată fi vreodată certitudine. Am putea avea necazuri.

— Eu am dat de bucluc când am acceptat prima dată să fac bomba. N-o să găsească mare lucru. Avionul s-a făcut bucăţele şi ce-o să găsească ei n-o să le spună nimic.

— Nu? Farrell o spuse cu o pronunţată neîncredere. Şi pasagerii?

— La fel. Majoritatea au terminat-o în bucăţi. Nu mai era pic de aer în ei ca să le mai plutească rămăşiţele. Şi peştii or să facă curăţenie. Apoi vorbi cu o iritare bruscă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi fi niciodată sigur cu fitilele. Sunt prea mulţi factori într-o asemenea treabă.

— La început nu spuneai asta. De cine crezi că-ţi baţi joc? Poţi să mânuieşti un fitil, aşa cum un gigolo se joacă cu o femeie. Pentru ultima dată, ce n-a mers?

Ross îşi supse o buză, deformându-şi trăsăturile neclare, îşi întoarse capul doar pe jumătate.

— Crezi că spun prostii doar pentru că nu te pricepi la fitile şi detonatoare, cât de sensibile pot fi, cât de imprevizibile; în ceea ce priveşte femeile, ai avut dreptate. E aceeaşi problemă. Tot ce înţelegi tu sunt finanţele şi problemele bancare. Nu se-ntâmplă să mai ai rateuri în afacerile tale?

— Bine. Dar noi vorbim despre vieţi, poate chiar ale noastre. Asta trebuia să fie o singură lovitură, nu o mişcare greşită din întâmplare printre multe altele bune. Nu era loc pentru greşeli. Ştiai asta. Explică-mi şi mie ca să-nţeleg.

— Nu puteam folosi un fitil sută la sută. Unul dintre obiceiurile preşedintelui era să facă lucrurile cu întârziere. Ce ne-am fi făcut dacă zborul ar fi fost amânat? S-a mai întâmplat şi altă dată. Avionul ar fi sărit în aer în hangar şi noi am fi fost deja în rahat. Ross se scotoci în haină şi scoase, în cele din urmă, un pachet mototolit de trabucuri; îşi luă unul înainte să continue. M-am hotărât asupra unei benzi bimetale fixată pe contact.

— O ce?

— Două benzi de metal separate până când contactul e făcut…

— Mai clar.

Ross îşi ascunse dispreţul, făcându-şi de lucru să aprindă

trabucul.

— Temperatura. Temperatura e constantă peste aproximativ treizeci şi şase de mii de picioare. Nu e chiar aşa de simplu, dar o să-ncerc să nu intru în detalii tehnice. A fost o chestie de rafinament, un dispozitiv care să întârzie explozia, care, altfel, s-ar fi produs imediat ce ajungeau la înălţime, adică ar fi putut să fie încă deasupra uscatului. A fost proiectat ca să creeze o întârziere de trei ore după ce ar fi ajuns la înălţime, aşa c-a luat un pic mai mult.

Farrell ridică din umeri, exasperat.

— Tratezi chestiunea aceasta cu prea multă uşurinţă. Pentru numele lui Dumnezeu, am putea avea necazuri groaznice.

— Sunt prea mulţi factori. Căldura de la motor, cantitatea de bagaje din cală, toate lucrurile astea pot afecta temperatura. Ar fi putut să fie şi un scurt circuit de scurtă durată provocat de contracţie. Poate că au zburat pentru o vreme la o altitudine mai joasă. Putea fi orice.

Farrell nu spuse nimic, nefiind sigur că aude adevărul. Rămase tăcut câteva clipe, cu capul aplecat, mâhnit, descurajat.

Lângă el, Ross adăugă:

— Ai fi avut motive să te plângi, dacă n-aş fi folosit suficient exploziv.

Farrell îşi îndreptă spatele, iar chipul bronzat şi arătos i se crispă. Era un bărbat foarte atent cu greutatea şi sănătatea lui. La patruzeci şi şase de ani, arăta în mod normal cu cel puţin cinci ani mai tânăr. Dar nu acum. Îşi trecu mâna peste faţă.

— Sunt prea multe fleacuri care nu contau atât de mult înainte. Dar acum contează, pentru Dumnezeu. Şi dacă ceva nu e în regulă, tu o să fii unul dintre ele.

— Mă ameninţi? Ross zâmbi cu amărăciune. Nu-ţi irosi timpul. Fleacurile astea toate duc la mine, din toate direcţiile. Ziua când o să dispar e ziua când se vor strânge toate şi o să-i bage pe ceilalţi la apă. Îmi port singur de grijă, Farrell. Să nu uiţi asta niciodată. Apropo, tu chiar crezi că o să ciripesc? Ce crezi c-or să-mi facă? Eu nu-mi permit riscul de-a merge la-nchisoare, nici tu pe cel de-a încheia un contract cu mine. Adună-te, omule. N-ai de ce să-ţi faci griji. Suntem în siguranţă.

Farrell căzu pe gânduri.

— Trebuie să analizăm problema în întregime, să avem acoperire.

— *Avem* acoperire. Poate doar cu o excepţie.

Farrell încuviinţă uşor, apoi îşi înălţă capul şi se uită ţintă la colegul lui.

Ross zâmbi afectat.

— Dacă acea mică problemă mi-ar fi fost lăsată mie în grijă, aş fi recomandat să fie rezolvată, indiferent de situaţie. Ar fi înţelept din partea ta să verifici c-a fost dusă la bun sfârşit.

— N-o să am timp. Va trebui să inventez o scuză ca să plec la Londra. De-acolo voi putea merge în Irlanda. Dar n-o să fie uşor. Trebuie să-mi conving colegii.

— Tu eşti şeful, n-ai nevoie de scuze.

— Aşa e! Dar ar părea ciudat dacă n-aş da nici o explicaţie. Cineva trebuie să meargă acolo să ţină sub observaţie evoluţia anchetei.

— Oricum, o face cineva.

— Bineînţeles. Dar noi trebuie să ştim. Să lămurim problema asta odată pentru totdeauna. Ai tu grijă de celelalte chestiuni cât sunt eu plecat.

— O să am nevoie de bani şi nu va fi ieftin. Trebuie să-mi fac un plan.

— Când n-ai avut nevoie să fii plătit? Banii nu sunt o problemă. Dar ai face bine să nu faci planuri prea mult timp.

Ross păru brusc binevoitor şi o anumită mândrie se strecură în tonul său.

— Sunt un profesionist şi, de asemenea, cred în ceea ce fac. Tu ai banii, dar eşti un amator. Ţine-ţi firea, omule. Am mai fost în situaţia asta de multe ori.

— Nu şi deasupra preşedintelui Statelor Unite, deasupra lui n-ai fost. Enormitatea acestei probleme se vede că nu ajunge până la tine, nu-i aşa? Mă sperii; nimic din toate astea nu pare să te-atingă. Fă treaba şi fă-o repede.

Farrell se ridică încet, tras la faţă.

— Voi aranja să păstrăm legătura. Să sperăm doar că nu vor găsi înregistratoarele de zbor.

— Or să fie mult prea jos, îl asigură Ross. Chiar dacă au dat de urma nenorocitului ăluia de obiect, n-or să fie în stare să-l recupereze.

Farrell nu părea convins. Ross era mult prea sigur pe el. Se pricepea, asta era adevărat, dar, probabil, nu acorda prea mult credit celorlalţi experţi. Mai puteau fi multe pericole de îndepărtat până să se simtă în siguranţă. Însă, chiar şi aşa, simţea o anumită satisfacţie şi, pentru o clipă, un fanatism

profund se ivi în ochii lui întunecaţi.

Fusese poate prea critic cu Ross, dar n-avea rost să pretindă că totul era perfect.

— Pe curând, spuse el, ridicându-se şi luând-o spre intrarea de la sud, dinspre Fifth Avenue.

Ross nu se osteni să-şi ia la revedere; el o luă în sus spre Grădina Zoologică şi Transverse 1[10], mergând alene. Pentru prima oară în viaţa lui acţiunea nu era perfectă şi nu înţelegea de ce. Poate-l convinsese pe Farrell, dar pe el însuşi nu se putea minţi. Ceva *nu mersese* şi acest fapt îl îngrijora teribil.

Primele corpuri fură zărite mai târziu, în aceeaşi zi şi elicopterele de salvare începură cumplita treabă de a le pescui unul câte unul, până ce fură anunţate vasele apropiate. Bucăţi mari din epava aeronavei erau ridicate de ambarcaţiunile din vecinătate, Părţi din avion împânzeau o arie de cincisprezece mile pătrate, dar curenţii făceau recuperarea din ce în ce mai anevoioasă o dată cu trecerea timpului. Supravegherea aeriană constantă era necesară pentru a îndruma navele; erau împrăştiate pe întreaga suprafaţă.

Prima dovadă începu să iasă la iveală când deveni limpede că nici o barcă sau vestă de salvare nu fusese umflată, ceea ce însemna că nimeni n-avusese timp să o facă. Aceasta, de fapt, excludea defectarea motoarelor: chiar dacă cele patru turbojeturi ar fi „căzut” în acelaşi timp, avionul ar fi continuat să planeze până când ar fi atins viteza minimă pentru portanţă. Ar fi fost timp suficient pentru un semnal SOS şi pentru procedura de urgenţă în caz de avarie.

Posibilitatea unui sabotaj era cap de listă. Era un tărâm în care mass-media schimba totul în ceea ce credea că oamenii ar vrea să creadă. Pentru prima oară însă, ideea în sine rămânea în surdină, ca şi cum nimeni nu voia să accepte cu adevărat posibilitatea că acest lucru i s-ar fi putut întâmpla acestei aeronave speciale.

Între timp, spitalul regional din Cork se organizase repede pentru a primi cadavrele acoperite pe măsură ce acestea soseau, iar şapte patologi împreună cu asistenţii lor erau pregătiţi să intervină. Erau frecvente zvonurile cum că ar fi fost recuperat corpul preşedintelui, dar, de fapt, nu fusese; nici al lui, nici al soţiei sale. Doi senatori şi un steward fuseseră luaţi de curent şi

[10] Tren aerian (n. trad.).

se stabilise cu repeziciune că nu muriseră prin înec; era de departe prea mult oxigen în corpurile lor şi de aceea ieşiseră la suprafaţă atât de repede.

Epava recuperată fuse pusă sub pază armată la aeroportul din Cork, tot ce se pescuia din mare de către vase era dus la şantierul naval din apropiere de Haubowline. Primul ministru al Irlandei zburase deja venind din Dublin pentru a preveni orice tertip birocratic care ar fi putut să stânjenească cercetarea şi reconstituirea de la sol, deşi nu trebuia să-şi facă probleme în această privinţă. Tragica criză scotea ce era mai bun din fiecare. Era, totuşi, prea devreme pentru orice opinie definitivă în ceea ce privea cauza accidentului, chiar şi la faţa locului. Peste tot exista o versiune diferită. Mai ales la Londra şi Washington.

Paul Sutter ateriză pe aeroportul Heathrow din Londra cu Concorde-ul special care-i lăsase pe ceilalţi experţi americani la Shannon. Nu trecu pe la biroul de imigrări sau prin vamă, dar fu întâmpinat de un tânăr elegant cu un surâs formal şi ochi vicleni. Îi adresă un stilizat salut oficial şi-l pofti pe Sutter pe scaunul din spate al unei limuzine Daimler. Tânărul cel politicos se urcă în faţă, lângă un şofer în uniformă.

Sutter se simţea singur în spate. Venirea lui în Anglia fusese o goană nebunească şi cunoştinţele lui în această problemă erau cam reduse. Cele câteva ore în avion îi oferiseră mai mult timp să se gândească, iar la aterizare fu lăsat în pace să încerce să ordoneze lucrurile în mod coerent.

Sutter era prea bine făcut, cu acea înfăţişare confortabilă de bancher sau avocat înstărit, deşi nu avea nici una din cele două profesii. Aproape de cincizeci de ani, trăsăturile îi erau încă proaspete, deşi muşchii faciali îi cam atârnau, dar luat în întregime avea o imagine plăcută. Un om cu experienţă, eficient, cu o minte extrem de ascuţită, adesea ascunsă în spatele unei încetineli în vorbire. Urmărea cu privirea peisajul Londrei care i se desfăşura în faţa ochilor; nu-l încântă nimic spectaculos pe tot drumul de la aeroport spre centrul Londrei – o văzuse adesea înainte. Între pasagerul din spate şi locurile din faţă era un paravan de sticlă, iar el îşi dădu seama că tânărul îl ridicase pentru a evita posibilele discuţii despre subiectul care era acum în mintea tuturor. Închise ochii şi încercă să se destindă până când avea să ajungă pe malul Tamisei, aproape de Northumberland Avenue. Această întâlnire era crucială.

— O zi neagră, spuse sir Gerald Fowler cu vocea sa liniştită şi rezervată. Tuturora ne pare atât de rău. Traversă biroul pentru a-i strânge mâna lui Sutter. Să-ţi iau haina.

Îl ajută pe american întinzând mâna spre o agăţătoare dintr-un cuier de pălării demodat. O persoană nepăsătoare, Fowler nu fusese auzit de nimeni c-ar fi ridicat vreodată vocea, oricare-ar fi fost provocarea. Indiferenţa lui veşnică era afişată sub o expresie aproape calmă; ochii de un albastru spălăcit erau blânzi în spatele ochelarilor bifocali.

— Mobilierul s-a schimbat de la ultima ta vizită; încearcă scaunul de-acolo, nu-i aşa de tare ca celelalte. Fowler se întoarse la masa lui de lucru. Biroul era mai degrabă de modă veche, cu detalii greoaie şi ferestre drapate cu catifea neagră, dar şeful Serviciului de Securitate îl prefera astfel în locul rigidităţii moderne de la Century House. Băgă de seamă că oaspetele lui îşi freca braţul stâng. Te supără umezeala Londrei?

Făcea aluzie la o rană mai veche pe care Sutter o suferise în timpul unui obscur exerciţiu de luptă la sol; şrapnelul[11] unui mortier îi retezase o bucată destul de mare din antebraţ.

Sutter zâmbi, mascându-şi uşoara tulburare. Se gândi că la supărare căpătase obiceiul să-şi frece braţul.

— Cum ţi-ar plăcea nişte ceai după călătorie? Producţie proprie, nu fiertură oficială.

— Mulţumesc, Gerald, mi-ar plăcea. Mă simt epuizat şi nu din cauza drumului.

— Te înţeleg perfect.

Fowler apăsă de două ori un buton de la masa lui de lucru.

— E cea mai neagră zi din viaţa mea, spuse Sutter tulburat. Îmi tot spun că nu se poate să se fi-ntâmplat aşa ceva. Nu reuşesc încă să învăţ să accept asta. Dar s-a întâmplat şi am face mai bine să ne gândim la repercusiuni. Trebuie s-o scoatem la capăt înainte să-i vină cuiva ideea că e un fleac să scapi de preşedintele nostru.

— Deci, tu crezi c-a fost o bombă?

— Nici nu m-am gândit la altceva de cum am aflat. *A fost o bombă.*

Sosi ceaiul şi o secretară de vârstă mijlocie îl turnă în ceşti, întinzându-i una lui Sutter şi trăgând laptele, lămâia şi zahărul la

[11] Proiectil de artilerie încărcat cu gloanţe, cu focos reglabil, care explodează într-un punct stabilit de pe traiectorie (n. trad.).

marginea mesei pentru el. După ce femeia plecă, Fowler observă precaut.

— După cum se vede, se pare că au căzut teribil de multe ampenaje. Şi, în special, ale unor avioane care, până acum, erau considerate ca fiind extrem de sigure.

— Ştiu totul despre ele. Dar asta n-a fost nici o fisură, nici vreun alt fel de uzură. A fost sabotaj. Pur şi simplu.

— Paul, tu ştii ceva ce eu nu ştiu? S-a găsit vreo dovadă a exploziei?

— Din câte ştiu eu, nu. Sutter făcu o grimasă. Era foarte încordat şi se vedea. Amestecă uşor în ceai. Verificările pe care liniile aeriene comerciale le fac după astfel de accidente se făceau tot timpul cu Air Force One. Era o rutină. Şi tu crezi, de asemenea, c-a fost un sabotaj. Nu mă păcăleşti.

— Deci, cine ar fi avut intenţia s-o facă?

— Posibilităţile pot fi enumerate. La nivelul ăsta, cine poate spune? Singurul lucru întrezărit este minuţiosul plan din spatele exploziei. Dar poţi s-o iei de la unele state sud-americane până la oponenţi, la războiul stelelor. Şi-apoi mai sunt cei de la IRA, care s-au trezit cu fondurile comuniste blocate sau Gaddafi care nu ne poate uita c-am bombardat Libia. Preşedintele avea o mulţime de duşmani, dar, în afară de asta, nu cred să mai fie ceva nou.

— Ce presupui tu?

— N-am stabilit încă nimic şi nici nu am o ipoteză ca lumea; ceva direct, palpabil. În acest moment încercăm să aflăm cum a ajuns bomba la bordul avionului. Aceasta trebuie să fie prima noastră prioritate. Sutter îl fixă pe Fowler cu un amestec de disperare şi tristeţe. Am nevoie de ajutorul vostru.

— Ce putem noi face?

Fowler era nedumerit.

— Trebuie să aveţi infiltraţi agenţi acoperiţi în IRA.

Fowler deveni pe dată circumspect.

— Spune mai departe.

— Sunt pe cale de a-ţi cere un mare sacrificiu, Gerald.

Fowler nu răspunse, dar îl urmărea pe Sutter îndeaproape. Ştia ce urma, dar nu făcea nici un efort pentru a-l ajuta.

— Poţi să activezi unu-doi agenţi pentru mine?

— Pentru ce? Crezi că Provos-ii au făcut-o? Pentru că li s-au tăiat fondurile? Dacă a fost o bombă şi ei au plasat-o, asta înseamnă sfârşitul pentru ei.

— E o şansă. Fondurile americane au crescut considerabil în

ultimele optsprezece luni. Viitorul preşedinte, dacă va fi actualul vicepreşedinte, este deja cunoscut a fi împotriva introducerii unei legislaţii atât de dure. S-ar putea ca tipii ăştia să fi găsit un prilej de a pune lucrurile la punct. Sutter îşi frecă din nou braţul. E doar una dintre multiplele posibilităţi, dar e un teren pe care puteţi să ne ajutaţi.

Fowler îşi puse uşor ceaşca jos.

— Eşti obosit, Paul. Şi nu e deloc surprinzător cu veştile pe care de-abia le-ai primit. Ştii ce mult ne ia ca să-i implantăm acolo şi oricând se pot trezi cu un glonţ în cap.

Sutter dădu încet din cap, în semn de aprobare.

— Înţeleg. Dar nu vorbim doar de uciderea preşedintelui nostru. Nu mai vrem toate absurdităţile cu care ne-am confruntat când a fost împuşcat Kennedy. Vrem doar să punem mâna pe cei care-au făcut-o. Şi repede.

Fowler rămase câteva clipe tăcut, privindu-l îngândurat pe Sutter. Dintr-o dată, păru mai puţin prietenos. Sutter nu era fraierul nimănui, oricât de tensionat ar fi fost.

— Sunt surprins că iei atât de în serios posibilitatea cu cei de la IRA. Sunt teroriştii *noştri,* nu ai voştri. La scenariul ăsta, americanul de rând ar reacţiona cu un scepticism total.

— Bineînţeles. Acolo nu sunt cine ştie ce. Numai că eu sunt un ofiţer de la serviciul de informaţii ca şi tine, nicidecum americanul de rând. Dacă pui problema motivaţiei, celelalte interese pentru uciderea preşedintelui sunt, de departe, cu mult mai obscure decât acesta. Dacă IRA îşi poate reface fondurile pe această cale, n-au nevoie de nici o altă motivaţie şi-asta înseamnă că nimeni, dar absolut nimeni, nu e în siguranţă la viitoarea tentativă de intimidare. Trebuie să fii convins de asta. Se opri, obosit. Eşti prima mea escală de peste graniţă. Trebuie să recunosc că intenţionez să cer favoruri şi în altă parte. Oriunde ar putea fi o eventuală pistă. Acesta e doar un început.

— Cum e pe frontul de-acasă?

— După cum ştii, FBI-ul se ocupă de asta. Dar am o presimţire interioară că rădăcinile nu sunt acasă.

Fowler înclină din cap.

— Dacă ai dreptate, în cazul în care va apărea acea dovadă în sprijinul tău, vor fi ceva probleme în Irlanda.

— Ei bine, după cum ştii, resturile scoase din mare au fost puse sub pază armată, dar aş dori să văd că sunt luate nişte măsuri în plus. Dacă mă poţi ajuta, o să zbor şi eu la Cork.

Suntem pe un teren minat. Irlandezii s-au dovedit minunaţi, nici că puteau fi mai cooperanţi. Dar s-ar putea să fie sensibili la orice aluzie din partea noastră în ceea ce priveşte implicarea IRA, prietene.

— Într-adevăr. Deşi ar fi mai bine ca orice sugestie referitoare la suplimentarea măsurilor de securitate să vină din partea ta. Noi suntem străini. Fowler păru dintr-o dată amuzat. N-am crezut c-o să ajung ziua să văd forţele britanice bine venite în Irlanda. Doar că asta se întâmplă acolo chiar acum. Echipele de salvare RAF şi marina regală au fost primite cu braţele deschise. Două dintre fregatele noastre navighează în susul fluviului Lee, spre Cork. A fost nevoie, din păcate, de o tragedie mult prea mare ca toate acestea să se-ntâmple, dar sunt de acord că problema trebuie mânuită cu grijă. Fowler căzu pe gânduri pentru o clipă. Îşi termină repede ceaiul. Bine. Recunosc că este cea mai neagră zi pe care a cunoscut-o vreodată Vestul, pentru toate aceste motive evidente şi pentru multe altele care or să apară. O să fac tot ce pot.

Pe când Fowler îl ajută să-şi pună haina, americanul spuse încet:

— Când Jack Kennedy a fost ucis, întreaga naţiune s-a zguduit din temelii. De-atunci, singurul lucru similar a fost explozia lui Challenger de la Cape Canaveral care a omorât şapte cosmonauţi; sunt evenimente care i-au impresionat pe toţi şi au intrat adânc în sufletul nostru. Se întoarse în timp ce-şi încheia nasturii. Poţi să-ţi dai seama ce simt acum.

Fowler se întoarse la masa de lucru după ce plecă Sutter şi privi gânditor uşa. Ceva îi spunea că n-ar fi trebuit să fie de acord atât de repede cu cererea americanului.

3

Laurie Galvin puse telefonul jos, cu trăsăturile strâmbate de furie. Mesajul fusese extrem de scurt şi-l prevenise, pur şi simplu, să fie gata oricând de acţiune. Regula generală era că va primi acasă un mesaj mai explicit, dar codificat. Din experienţa anterioară însemna că va trebui să meargă în Anglia pentru un instructaj rapid. Se uită în jurul lui la biroul provizoriu, o prelungire a garajului de vizavi. Fără hârtiile mototolite şi vechea masă de lucru, era rezonabil de curat, dar camera în sine era plină de bidoane de ulei, anvelope, ţevi de eşapament de rezervă şi cârpe murdare. Mâna cu care mai ţinea telefonul era uleioasă.

Galvin era îngrijorat. Ştia că telefonul avea cumva de-a face cu tragedia care se întâmplase la nouăzeci de mile de Cork. Nimic nu fusese menţionat la telefon, interlocutorul n-ar fi îndrăznit, dar era convins că există o legătură. Se întrebă, plin de o tristeţe adâncă, cum va suporta Riley Brown această absenţă a lui.

Galvin avea păr negru şi era bine clădit. Nu foarte înalt, cu trăsături care arătau de parc-ar fi fost zdrobite, puse grosolan la loc. Nasul îi era doar puţin prea larg în locul unde-i fusese spart, cu aspectul lui turtit şi uşor încovoiat. Ochii gri, de obicei plini de viaţă, erau acum întunecaţi. Garajul pe care-l conducea se ocupa, în principal, cu întreţinerea şi repararea tractoarelor, iar fermierii aveau încredere în el ca făcând o treabă bună şi la un preţ rezonabil.

Mintea nu-i stătea acum la tractoare, iar zgomotul din atelier îi perturba gândurile. Trebuia să se întoarcă la Dun Laoghaire. Era doar la cinci mile depărtare de Bray Road. Pe vremea asta, seara târziu, era, de obicei, acasă, doar că acum mai avea încă puţin de lucru.

Verifică dacă uşa era închisă. Mirosul gazelor de eşapament scăpau în birou printr-o crăpătură mare de sub uşă. Îngenunche în spatele mesei de lucru şi căută sub ea. Arma era încă acolo, dedesubt, legată cu o panglică, cu încărcătorul de rezervă. Aproape că uitase că mai e acolo şi acum se întreba de ce era

atât de sigur c-ar avea nevoie de ea în acel moment. Era o senzaţie nebunească, dar una pe care n-o putea ignora.

Con Tierney privea împreună cu mulţimea din jurul lui perimetrul micului aeroport din Cork. Un cordon militar ţinea oamenii departe de activitatea din incinta aeroportului şi printre ei se găseau numeroşi cameramani şi reporteri. Bliţurile străpungeau amurgul, care punea stăpânire pe împrejurimi, asemeni unor luciri de stele. Uneori, câte cineva se găsea să încerce să treacă de barieră, dar era repede întors la locul lui. Unii spectatori îşi aduseseră binocluri şi dădeau raportul despre cele văzute şi celor din jur; era un permanent şi bizar comentariu, o rumoare care călătorea de colo, colo.

Toată lumea vedea sosirile elicopterelor. Intrau în aeroport cu un zgomot infernal care suna plictisit şi indiferent, ca şi echipajele lor extenuate, cu bucăţi din epavă atârnând sub ele. Ceea ce provoca interes erau însă corpurile pe care le aveau la bord. Toţi aşteptau veşti despre preşedinte şi despre prima doamnă. Fuseseră deja câteva zvonuri false, dar de fiecare dată erau corectate prin infirmare.

Tierney nu făcu nici o mişcare ca s-ajungă mai aproape de adevărata scenă. Putea doar să vadă cum erau descărcate cadavrele. Ţinea morţiş să se plimbe printre personalul de presă care dăduse buzna din toate colţurile lumii şi care încă mai sosea. Se mişca printre ei cu ochii şi urechile deschise. N-avea o înfăţişare specific irlandeză. Erau acolo anumite tipuri de trăsături, toate diferite, dar neîndoios toate de irlandez, fie cu părul negru, fie blond sau roşcat. El era mic şi îndesat, prost îmbrăcat, cu blugii rupţi, cu un balonzaid foarte ponosit peste o cămaşă din stofă cu pătrăţele, deschisă la gât. Faţa-i era mică, dar puternică şi hotărâtă, cu ochi adânci, albaştri. Părul negru era veşnic în dezordine.

Tierney petrecuse câteva ore la aeroport. După ce auzise primul raport la radio, plecase din Dublin şi condusese o sută şaizeci de mile pe Nil până la Cork, unde ştia că ajungeau toate ştirile care merită osteneala, oricare le-ar fi fost sursa. Nu mâncase nimic toată ziua, dar nu-i fu foame până ce deveni din ce în ce mai clar că n-o să audă nimic interesant în ziua aceea. Se-ntrebă dac-ar putea să-şi ia un sandvici din holul aeroportului, dar avea îndoieli c-ar putea să intre în clădire. Nu-şi dădu prea multă osteneală; ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să atragă

atenţia asupra sa.

Se îndepărtă de mulţime şi o luă încet de-a lungul drumului din apropierea aeroportului, trecând de bariera de pază, acum tot timpul coborâtă pentru a împiedica alte maşini să mai intre în zonă. Parcarea aeroportului era deja plină când ajunsese el pe la vremea prânzului, aşa că-şi lăsase maşina pe Cork-Bandon Road împreună cu alte sute de surate aflate în aceeaşi situaţie. Avusese noroc, căci drumul era larg în porţiunea aceea şi putuse să facă faţă unui număr mare de maşini. Ieşirea dinspre şoseaua aeroportului era împânzită de forţe de ordine, dar poliţia nu-i acordă o atenţie deosebită; peste tot erau oameni în mişcare.

Îşi găsi Morris-ul 1000, un model vechi ce părea să reziste pe veci în regiunile rurale ale Irlandei. Îl scoase din şirul de maşini staţionate şi se îndreptă spre Douglas, o suburbie distinsă din apropiere de Cork. Trecu de intrarea în Musgraves, uriaşul magazin en-gros şi merse întins până ce dădu de o cărare îngustă în stânga drumului. Intră pe un drumeag nu mai mare decât făgaşul roţilor unei căruţe, iar iarba netăiată se auzea măturând partea de jos a micuţei maşini. Ferma era situată pe o moviliţă, ceva mai sus, cam la o milă depărtare. Drumeagul din apropierea fermei, neîngrijit, pavat cu piatră cubică, făcea maşina să se clatine şi Tierney distinse spatele unei alte maşini parcate chiar după colţul dărăpănatei clădiri. Opri, coborî din maşină şi trânti furios portiera.

Zgomotul îl atrase pe un alt bărbat care apăru în pragul vechii uşi a construcţiei din piatră a fermei. Un om înalt, slab, cu barbă, care veni spre Tierney cu ochii mari şi braţele întinse.

— Con, dragul meu, chiar mă întrebam dac-o să vii.

Îşi strânseră mâinile cu destulă căldură, dar Tierney era încă tulburat.

— De ce naiba ai venit până aici, Eugey? Trebuie să fii nebun.

Eugene Hayes fu surprins de vehemenţa lui Tierney.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici o urare de bun venit? Ce te-ai fi aşteptat să fac? Totul se-ntâmplă aici, jos. Bineînţeles că trebuia să vin.

Tierney arătă spre spatele ieşit în afară al Ford-ului Escort.

— Ascunde-l naibii. Pune-l în hambar.

— Ce-i cu tine? Sunt o mulţime de numere de înmatriculare englezeşti în republică; sunt peste tot.

— Dar nu cu număr de Belfast. Ar fi trebuit să stai acolo până primeai veşti de la noi.

— N-am încercat să te sun azi dimineaţă? Nici un răspuns. Ştiam c-o să te găsesc aici. Pentru numele lui Dumnezeu, am condus toată ziua. Eu pot s-o fac şi fără nervi.

Tierney se mai calmă.

— Bine, bine. Ocupă-te mai întâi de maşină şi după aceea o să încropim ceva de mâncare. Dacă ai de gând să rămâi aici, mai bine ţi-ai schimba numărul; sunt o mulţime de rezervă.

Mai târziu, aşezaţi la uriaşa masă din bucătărie, băură nişte supă şi mâncară o tocană din conservă, încălzită în prealabil, cu bucăţi mari de pâine irlandeză pe care o adusese Hayes cu el. Vorbeau înflăcăraţi. Diferenţa de accent dintre cei doi bărbaţi nu ieşea în evidenţă foarte mult. Hayes vorbea cu acel ton aspru şi strident, greu de înţeles, întâlnit în Ulster, în timp ce Tierney avea un uşor accent din Dublin. Spre sfârşit, Tierney turnă două măsuri generoase de whisky Middleton şi adăugă limonadă albă fără să-l mai întrebe pe Hayes. Acesta îşi luă paharul.

— *Slainte*[12]*!*

— *Slainte*! îi răspunse Tierney la urare. Acum o să-ţi dau ultimile ştiri. Britloving[13] Taoiseach[14] al nostru ţine o conferinţă de presă la aeroportul din Cork. Le promite luna de pe cer şi, culmea, le-o şi dă! A pus întregul district la dispoziţia americanilor şi englezilor şi a oricui vrea să se joace. Sunt mai mulţi „experţi” care dau târcoale decât ziarişti şi reporteri.

Luă o înghiţitură mare de whisky şi imediat îşi mai turnă.

— Nu sunt încă veşti concrete în ceea ce priveşte cauza accidentului. Folosesc tot felul de maşinării. Englezii au un fel de submarin cu braţe mecanice, iar francezii au ceva pe care ei îl numesc Scarab, comandat de la distanţă, care poate opera la adâncime, înzestrat cu braţe şi lumini. Sentimentul general e că partea cea mai mare din epavă e prea jos, la o adâncime unde nu s-a mai lucrat cu succes până acum.

— Totuşi, mie nu-mi place cum sună. Hayes nu făcu nici un efort pentru a-şi ascunde îngrijorarea. Nu-mi place bucăţica aia mică.

Tierney ridică din umeri, dar gestul nu fu convingător; era şi el îngrijorat.

— Deci, noi o să stăm să ne treacă toate apele sperând să fie bine, nu? Asta spui tu?

---

[12] Urare tradiţională irlandeză (n. trad.).

[13] Care îi iubesc pe britanici (idiom) (n. trad.).

[14] Prim-ministru (irlandez) (n. trad.).

Hayes urmări îndeaproape reacţia lui Tierney şi nu se simţi liniştit de ea.

— Facem mai mult decât atât. Trebuie să fim organizaţi, în caz că vin cu ceva nou. Trebuie să fim gata. Băieţii din Dublin sunt foarte conştienţi de necesitatea unei acţiuni rapide. Totul se pune acum la punct.

— Am putea să aducem câţiva oameni cu experienţă din nord.

— Noi nu vrem accente din Belfast care să zburde libere prin Cork. E ultimul lucru de care avem nevoie. Aţi fi ca un magnet şi sunt destule minţi suspicioase primprejur. Tot ce putem face e să aşteptăm şi să fim gata de acţiune de îndată ce o să fie nevoie. Trebuie să ne păstrăm sângele rece. Te întorci înapoi. Te sunăm, în eventualitatea că avem nevoie de tine.

Hayes se enervă şi miji ochii cu un aer periculos.

— În cele şase districte, noi ducem tot greul, în timp ce voi nu faceţi altceva decât să vorbiţi, aici jos. Ai face mai bine dacă te-ai aduna puţin. Eu nu suport lucruri de genul ăsta.

Tierney bătu în retragere.

— Uite, toţi ştim ce faceţi voi acolo, în nord; faceţi o treabă extraordinară. Doar că, în cazul în care nu vă puteţi ascunde accentul, în republică sunteţi un fel de infractori. Pentru numele lui Dumnezeu, aici toţi sunt cu ochii în patru. Nu se pune problema de ce puteţi să faceţi, ci să vă ţineţi capul la cutie. E rândul nostru acum, asta-i tot. E pătrăţica noastră. Şi-o să ne descurcăm. Avem toate armele de care avem nevoie şi soldaţi foarte buni. O să te ţinem la curent cu toate şi, de-ndată ce avem nevoie de voi, ei bine, o să-ţi dăm verde. De acord?

Hayes ştia c-a fost respins, dar fu de acord că diferenţele din interior ar fi putut crea probleme celor din nord; chiar şi un accent din Dublin se recunoştea uşor în împrejurimile Cork-ului, iar locuitorii de aici nu se prea dădeau în vânt după cei din Dublin.

În timp ce-l privea, Tierney recunoscu în sinea lui că multe dintre problemele ridicate de Hayes sunt reale. Era foarte adevărat că cei din nordul graniţei erau mult mai buni decât colegii lor din sud şi capabili să ucidă cu sânge rece. Hayes simţea apropiindu-se necesitatea prezenţei unei arme; şi nu era nimeni mai bun decât el s-o folosească.

Dar, ca să-şi trâmbiţeze prezenţa în Cork, ar fi însemnat să dea de necaz când avea destule pe cap.

În morga provizorie a spitalului regional din Cork, cadavrele băgate în saci de plastic negru şi legate la capete erau întinse pe trei rânduri. În moarte nu mai era loc pentru nici un protocol; oameni ai Serviciului Secret zăceau lângă senatori, personalul Casei Albe şi cei din echipajul de zbor. Şi, fără nici o excepţie, le venea rândul la curiozitatea anatomo-patologiior, extrem de ocupaţi, care lucrau neîntrerupt, străduindu-se să găsească vreo dovadă a cauzei accidentului. Doctorii refuzau să discute cu mass-media despre mutilările găsite la cadavrele deja aduse, spuneau doar că fiecare autopsie va fi meticuloasă – prin urmare, va lua ceva timp. Înfiorătoarea procedură nu era una care să poată fi grăbită.

Munca de salvare continua, iar echipajele elicopterelor începuseră să se tragă la faţă. Pe mare, în zona accidentului, erau de acum prea multe vase, iar pericolul unei coliziuni devenise real, mai ales că în acea căutare înverşunată se strecurase rivalitatea naţională. Până acum fuseseră recuperate paisprezece cadavre şi un morman de rămăşiţe din avion. Dar o căutare şi mai importantă se desfăşura şi nu se ştia cât va mai tine. Nava britanică *Gardline Locator* fusese prevăzută cu echipament special care să localizeze înregistratoarele de voci şi de zbor ce zăceau acum undeva pe fundul mării. Fiecare cutie emitea semnale ce puteau fi folosite pentru localizarea şi identificarea sa. Era o arie vastă, iar munca scrupuloasă, dar operaţiunea fusese socotită o prioritate.

— Unde-ai fost? Am fost îngrijorată din cauza ta. Riley Brown îşi descrucişă picioarele lungi, stinse televizorul şi fugi spre Galvin care tocmai intra în cameră. Îl luă de gât şi-l sărută repede, simţind de data aceasta chiar şi-un mic răspuns. Se trase spre spate. Ce s-a întâmplat? Arăţi groaznic.

El o privi de la înălţimea lui, ţinând-o de mijloc. Îşi ridică mâna şi-i puse capul pe pieptul lui, mângâindu-i părul lung şi blond.

— Ar trebui să-mi închipui că într-o zi ca asta, toată lumea se simte sleită. A fost, de asemenea, o zi lungă.

— Te referi la accident? Sunt de acord că e o veste îngrozitoare. Groaznică. Dar nu ne poate afecta pe noi, nu?

Galvin zâmbi, nefericit.

— Ai fi surprinsă să ştii câţi oameni din afara Americii vor fi afectaţi. Majoritatea dintre noi, într-un fel sau altul. E o veste proastă, Riley, din toate punctele de vedere. Brusc, o dădu la o

parte. Hai, fă nişte ceai.

În timp ce ea se îndepărta, îndreptându-se spre mica bucătărie, el îi spuse:

— Am avut de lucru, doar ştii. Se pare că-mi ia de două ori mai mult timp decât celorlalţi, ca să fac jumătate din banii pe care-i câştigă ei.

De ce ea nu-i spunea despre un telefon din Anglia? Ar fi trebuit să sune până acum.

Ea îi strigă din bucătărie.

— Dar, când am sunat, nu erai acolo. De obicei, îmi dădeai tu câte un telefon în timpul zilei.

Lucra cu jumătate de normă ca secretară de cabinet la un dentist, iar mare parte din timpul care-i mai rămânea îl petrecea cu picturile ei în ulei, în micul studio care dădea în living şi care avea cea mai bună lumină din apartament.

El traversă camera până la fereastră şi se uită în jos spre cheiul de unde plecau feriboturile către Ţara Galilor.

— A fost una din zilele acelea. Eu şi Paddy am fost pe şosea pentru rodaj. Se uită înapoi spre uşa de la bucătărie. Sunt frânt, Riley. Nu mă mai ţin picioarele. Treaba asta cu accidentul mi-a zdruncinat nervii. Toată lumea numai despre asta vorbeşte.

— Ştiu.

Ea se întoarse cu o tavă încărcată cu serviciul de ceai şi o puse pe măsuţa de sticlă cu un picior; el ura această măsuţă, dar era un cadou de la o mătuşă de-a ei, aşa că-şi păstra părerile pentru el. Sorbi din ceai.

— Drăguţă ceaşcă. Îmi pare rău că n-am sunat, nu se întâmplă prea des.

Ea şedea la măsuţă, în faţa lui, o fată subţirică, fermecătoare, capabilă de sentimente profunde. Se dedicase mai multor cauze decât putea el să spună, lăsându-se cu sinceritate prinsă în plasele lor. În momentul de faţă era la asociaţia „Salvaţi Animalele Sălbatice”, dar niciodată nu abandona ceva în care se implicase, chiar dacă era forţată să-i acorde mai puţin timp. Acesta era unul dintre motivele pentru care o iubea. Ea îşi puse ceaşca jos şi-şi duse cu iuţeală mâna la gură.

— Am uitat să-ţi spun. A sunat cumnatul tău din Anglia; sora ta e bolnavă. Părea, *într-adevăr,* îngrijorat.

Galvin se linişti în privinţa telefonului, dar trebuia să arate îngrijorat; codul era prioritatea numărul unu.

— Care cumnat?

Trebuia să meargă cu procedura de mesaj până la capăt.

— Oh. Riley se uită fix la măsuţă, ca şi cum ar fi găsit acolo răspunsul. Soţul lui Joan. Tom. Tommy zicea că e.

— Eu nu mi-aş face griji. Joan e întotdeauna bolnavă. E o nevrotică. Dar ar fi bine să sun, spuse indiferent.

Îşi termină ceaiul şi se duse spre telefonul de pe măsuţa cu picioare subţiri de lângă televizor. Deschise cu un bobârnac agenda de telefon, verifică codul şi formă un număr de Newbury-Berkshire. Aşteptând apelul, o observă pe Riley ducând tava la bucătărie. Strigă după ea:

— E-n regulă, nu e nimic secret. Şi-apoi: Tommy? La naiba, ar trebui să-mi ştii deja dulcele accent irlandez. Laurie la telefon. Acum ce mai are?

Îi făcu cu ochiul lui Riley care se-ntorsese în cameră şi şedea pe unul din braţele canapelei, balansându-şi uşor un picior. Bărbatul îşi ascultă interlocutorul de la celălalt capăt al firului şi începu să se schimbe la faţă.

— Oh, Doamne. Doctorul ştie ce face? Acum era puţin alarmat când răspunse privirii blânde a lui Riley. Bine, e dificil, dar o să vin. Sanatoriul Denbridge din Reading? Vrei să trec mai întâi pe la tine? Bine. Zborurile vor fi supraîncărcate cu actuala criză creată de accident, dar o să fac tot ce pot.

Închise telefonul. Riley se ridică, privindu-l îngrijorată.

— E rău?

— N-o să pot şti sigur până nu ajung acolo. Tommy intră în panică din orice, dar trebuie să recunosc că sună cam rău. O hemoragie internă. Galvin păru tulburat. Mai bine m-aş interesa de un zbor.

Era mult prea târziu să-i mai fie ruşine de el însuşi pentru că o minţea; trecuse prea mult timp de când o făcea. Dar o adora pe Riley, cu toată starea de deznădejde care afecta în ultimul timp relaţia lor. Lucrurile va trebui să-şi urmeze cursul, restul nu mai conta.

Îngrijorarea lui Galvin era autentică, dar nu din pricina surorii sale Joan. Era doar a doua oară când fusese contactat astfel. Vorbise la telefon fără ascunzişuri, deoarece era cel mai puţin suspect lucru pe care-l putea face. Galvin o trase pe Riley lângă el şi trebui să-şi stăpânească emoţia îngropându-şi faţa în părul ei; bunicul ei fusese un membru al vechii IRA şi fusese ucis de către Black-and-Tans[15].

[15] Forţă armată trimisă de guvernul englez în Irlanda (1920) pentru a

Pe la începutul anilor ’20, trupele britanice de ocupaţie erau destul de populare printre majoritatea irlandezilor, chiar dacă prezenţa lor acolo nu era întotdeauna dorită. Pe de altă parte, cei din Black-and-Tans erau detestaţi, iar acest trecut şi legenda care s-a născut din el au influenţat o Riley Brown cu inimă mare şi uşor impresionabilă de-a lungul întregii sale tinereţi. Tatăl ei, înainte de a muri, cu doi ani în urmă, fusese un republican convins, povestindu-le deseori copiilor săi isprăvile vitejeşti ale bunicului împotriva britanicilor şi modul brutal în care acesta fusese ucis: asasinat, aşa spusese.

De fapt, bunicul lui Riley nu s-ar fi caracterizat ca un antibritanic. Îi plăceau britanicii. Dar nu voia ca guvernul acestora să-i conducă ţara; îi voia afară şi ar fi murit pentru crezul acesta. Cei care-l cunoscuseră pe bunicul lui Riley şi mai erau câţiva în viaţă, spuneau că era un om care i-ar fi scos pe britanici afară cu un şut în fund şi apoi, cu o strângere de mână, i-ar fi invitat în vacanţă în ţara *lui.*

Galvin îşi aminti poveştile acestea cât străbătu cele şapte mile până la aeroportul din Dublin, unde-şi parcă bătrânul şi vechiul Mercedes. Sub rugină, motorul era încă în stare bună; ar fi preferat un Jaguar, dar ar fi părut că face comerţ cu duşmanul. Mici plăceri ca acestea erau întotdeauna o potenţială capcană. Când se interesă de un zbor, descoperi, aşa cum se aştepta, că toate erau ocupate, chiar peste limită şi cu liste de aşteptare. Nu-şi făcea probleme. Ştia că într-unul din zborurile British Airways trebuia să fie un loc rezervat pe numele lui şi nu se înşela. Plăti biletul şi merse în aglomerata sală de aşteptare. Când se anunţă avionul lui, se duse la rândul format la poarta desemnată. Deşi oficial nu era necesar pentru o călătorie între Irlanda şi Anglia, ducea cu el paşaportul irlandez verde. Ajunse pe aeroportul Heathrow din Londra după aproape o oră de la decolare.

Sam Squire locuia într-o casă veche cu terasă pe Q Street, între numerele 29 şi 31, în Georgetown, împreună cu soţia sa, Mandy şi cu cele două fetiţe. În primele ore ale după-amiezii zilei în care murise preşedintele, când copiii trebuia să se întoarcă de la şcoală, Sam şi soţia sa şedeau în bucătăria din spatele casei.

Mandy Squire se uită peste masă la soţul ei.

— Uite, începu ea, ştiu că e o zi groaznică pentru noi toţi, de

înăbuşi activitatea revoluţionară (n. trad.).

acord, pentru tine în mod special, dar iei problema mult prea personal. Nici măcar nu erai de serviciu.

Îi observase schimbarea după vreo două ore de la primul buletin de ştiri. La început, fusese şocat ca toţi ceilalţi, dar apoi devenise retras şi posomorit. Ţinuse atât radioul cât şi televizorul deschise tot timpul, schimbând adesea posturile ca să devoreze toate ştirile posibile. Apoi se retrăsese în dormitorul cel mare, unde se închisese pe dinăuntru şi dăduse televizorul la maximum, până ce ea fusese nevoită să bată cu pumnii în uşa închisă cu cheia şi să-i strige să-l dea mai încet.

În afară de orice altceva, Mandy începea să-şi facă griji din pricina vecinilor. În cele din urmă, el dăduse televizorul mai încet, iar ea reuşise să-l convingă să iasă afară. În câteva ore se trăsese la faţă, iar ochii îi păreau de nebun, ca şi cum ar fi avut febră şi era încă foarte bolnav. Bărbatul drept şi mândru pe care-l ştia era acum prăbuşit, cu umerii încovoiaţi şi care îşi ferise privirea când ieşise din cameră. Abia dacă-şi mai recunoştea soţul, după opt ani împreună.

— Dumnezeule, oftase ea, ce s-a întâmplat cu tine? Eşti nebun, dacă laşi toate astea să te afecteze atâta! Nu e normal.

Nu-i răspunsese şi se dusese la bufetul din sufragerie unde-şi turnase un pahar mare de whisky. Era prima oară când apela la sticlă; întotdeauna îi detestase pe cei care nu se puteau consola decât cu băutura. Îşi luase apoi paharul şi sticla în bucătărie, se aşezase la masă şi de-atunci stătea acolo.

Mandy nu putea să-i accepte schimbarea. Era prea rapidă ca ea s-o poată absorbi. Fusese un timp când nu ştia ce să facă. Se gândise să-l cheme pe doctor, până când îşi dăduse seama, într-un moment de luciditate, că, dacă doctorul l-ar fi văzut pe Sam în halul acela, i-ar fi pus slujba soţului ei în pericol. Aşa că-şi turnase şi ea un pahar de whisky şi se aşezase în faţa lui.

— Ce este, iubitule? Te implor, spune-mi! Îşi stăpâni lacrimile, dar nu-şi putut opri tremurul glasului. Mă înnebuneşti cu neliniştea ta!

Bărbatul se uită la ea aproape pe ascuns, întorcându-şi privirea, când ochii li se întâlniră. Băutura rămăsese în faţa lui neatinsă, ca şi cum ar mai fi fost capabil încă să-şi exerseze autodisciplina, dar acesta era singurul semn evident că o mai făcea. Chiar şi când ea îl privea, el continua să se retragă mai adânc în el, până ce Mandy crezu că bărbatul din faţa ei nu mai era conştient de prezenţa ei. Îşi muşcă o falangă şi se uită la el

cu ochii roşii. Simţi, deodată, că probabil arăta la fel de răvăşită ca şi el. Se ridică, se duse în sufragerie şi se studie în oglinda de deasupra bufetului, apoi intră în dormitorul lor, unde încercă să-şi refacă machiajul.

Îşi pieptăna părul şi se gândea; aveau şi-aşa destule probleme şi ştia că ceva urma să se întâmple. El era secretos în privinţa telefoanelor; trăsese cu urechea la o convorbire, o dată când el o crezuse plecată. Apoi, mai era omul acela din furgoneta, când el se strecurase hoţeşte afară ca să-l întâlnească. La vremea aceea se temuse să pomenească ceva şi nu era posibil să o facă atâta timp cât el era aşa. Dar trebuia să se-ntoarcă la bucătărie, să vadă ce face.

Era acolo, aşezat, aşa cum îl lăsase ea, cu paharul acum gol. Aruncă o privire spre sticlă; părea că nu-şi mai pusese altul. Făcu un efort ca să spună ceva.

— Îţi fac ceva de mâncare.

El nu-i răspunse.

Mandy prăji ouă şi cârnaţi, uitându-se, din când în când, la el. Când îi puse mâncarea în faţă, observă că respiraţia i se rărise, iar el continua să fixeze absent un punct, undeva în cameră, îşi ţinea mâna pe masă, lângă paharul gol, iar degetele îi tremurau uşor.

Mandy îşi dădu seama treptat că propriul ei efort de a-şi reveni fusese zadarnic şi că lipsa lui totală de comunicare începuse iarăşi să se joace cu nervii ei. Nu trecuse mult timp de când începuse să observe c-o ia razna; ceea ce-o determinase să fugă în dormitor. Disperată, spuse:

— Mi-a luat ceva timp ca să-ţi pregătesc masa. *Mănânc-o.* Cum el nu dădu nici un semn c-ar fi auzit-o, se ridică furioasă. Asta e, spuse ea. Nu mai suport. Chem doctorul. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti bolnav.

Mandy se duse la telefon, ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

— *NU.*

Ţipătul fu atât de neaşteptat, încât aproape că scăpă receptorul. Se întoarse şi-l văzu mişcându-se pe scaun, slab, tras la faţă, dar cu o scânteie de viaţă în ochi. Dădea disperat din cap în semn de negaţie, iar ea simţi din nou acea veche pornire drăgăstoasă. Mandy puse receptorul în furcă, se duse la el şi îi luă capul în mâini. Îl mângâie uşor pe păr.

— E-n regulă, iubitule. Orice-ar fi, o scoatem la capăt

împreună. Se uită în jos la el; îşi îndreptase spatele şi-i încolăci mijlocul cu braţele, cu strânsoarea disperată a unui copil speriat. Lasă-mă să aduc doctorul. Probabil, ai nevoie doar de puţină odihnă.

— Nu. Îşi scuturã capul cu vehemenţă sub mâinile ei, dar vocea îi era mult mai calmă. Sunt doar nervos. Vestea asta m-a dărâmat.

Încercă să se ridice şi ea îl ajută să se pună pe picioare.

— Ţi-e bine, Sam? Tremuri tot.

Se ţinu de ea.

— Mă simt mai bine. O sărută în creştetul capului şi-i simţi uşurarea când îl strânse şi mai tare.

— Îmi pare rău. Încercă să zâmbească. Niciodată nu m-am simţit atât de sleit, dar o să-mi revin. Se linişti, ţinându-se încă de ea. Trebuie să plec la Andrews să aflu ce se întâmplă de fapt.

Mandy se alarmă.

— Nu eşti încă destul de bine. Doar nu vrei să fii văzut aşa.

Se eliberă cu blândeţe din strânsoarea ei.

— O să fac o baie mai întâi. Şovăi o clipă, apoi reuşi cumva să zâmbească. Nu-ţi mai face griji. Acolo vor avea ştirile direct de la Casa Albă. Oricum, n-o să stau prea mult.

Îl privi cum se spală şi cum se face mai prezentabil, dar era încă palid şi tras la faţă. Nu era prea încântată de plecarea lui şi nu-l vedea destul de în formă ca să conducă, dar mai bine-l vedea că încearcă ceva decât să-l aibă aşezat la masă ca o stafie. Spusese, totuşi, ceva care-o deranjase; se ducea la baza aeriană de la Andrews. Cu siguranţă că el avea ceva prieteni acolo, dar de ce să facă asta, când putea merge direct la Centrul de Comunicaţii al Casei Albe de pe Pennsylvania Avenue, numărul 1600, din Washington, unde era cunoscut şi unde Serviciul Secret avea acces total. Era o cale ocolită de a fi la zi cu evenimentele. Dar nu îndrăzni să-i ceară socoteală.

Hank Ross şedea în Ford-ul lui albastru şi reflecta asupra următoarei mişcări. Casa lui Squire era cam la cincizeci de iarzi[16] mai încolo, pe partea cealaltă a străzii.

Ross nu era acolo de mai mult de douăzeci de minute şi nu voia să mai stea, în cazul în care vecinii ar începe să observe câte ceva. Dădu de o sticlă cu cafea şi-i deşurubă capacul. Era obosit şi voia să se dea jos ca să-şi întindă picioarele, dar asta

[16] Unitate de măsură egală cu 0,91 m (n. trad).

avea să aştepte până ce stabilea dacă Squire era acasă.

Ross ştia că Farrell n-ar fi aprobat în nici un fel ceea ce avea el în cap. Farrell voia un accident, dar acestea nu erau întotdeauna uşor de aranjat, mai ales într-un răgaz atât de scurt. Ceea ce Ross trebuia imediat să ştie era dacă maşina lui Squire era în şirul aliniat de lângă trotuar. De când sosise, nu fusese nici o mişcare în casă şi începu să se gândească dacă nu era mai bine să se întoarcă pe înserat, îşi dădu seama că nu gândeşte prea raţional, dar din New York fusese un drum obositor. Rezistase puternicei tentaţii de a depăşi limita de viteză între state şi acceptase în silă plictiseala şi oboseala unei lungi călătorii cu maşina; era mai bine decât posibilitatea de a fi văzut într-un aeroport, în cazul în care ar fi ales cel mai uşor drum şi ar fi luat cursa regulată spre Washington. Îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi se decise să nu stea mai mult de cinci minute. Sorbi din cafea şi muşcă dintr-un sandvici vechi. Apăru Squire, urmat de soţia sa, în timp ce Ross înfuleca ultimele resturi reci; înşurubă repede capacul şi aruncă sticla pe locul de lângă şofer.

Ross îl urmări îndreptându-se spre un Chevrolet cafeniu şi când Squire ieşi din rând, o văzu pe soţia lui făcându-i semne, dar atât cât vedea el, nu primi nici un răspuns de la Squire care arăta obosit şi bolnav. Aşteptă până se închise uşa de la intrare, apoi băgă în viteză şi urmări Chevrolet-ul, înregistrându-i maşinal numărul de înmatriculare.

La început, Squire conduse cu grijă, dar, treptat, mintea i se înceţoşă şi deveni tot mai nehotărât, iar maşina o luă razna, ca şi cum ar fi fost beat. Băuse doar un pahar de whisky, dar fusese pe stomacul gol. Totuşi, acesta nu era un motiv pentru felul în care maşina începuse să se mişte periculos dintr-o parte într-alta. Prin mintea încă tulbure, înţelese ceea ce se întâmpla şi o redresă mai mult pentru uşurarea celor care-l urmăreau, care n-ar fi vrut ca Squire să fie ridicat pentru conducere sub influenţa alcoolului.

Acum, Squire conducea drept. Într-un fel, începuseră să i se clarifice gândurile. Se sfârşise cu îndoielile şi ezitările; acum ştia exact ce intenţionase să facă; se simţi despovărat şi trist. Orice-ar fi făcut, n-ar fi înlăturat problemele şi durerea copleşitoare pentru Mandy şi pentru copii; era inevitabil, orice drum ar fi urmat, dar acum ţinta lui era clară. În Washington urmă drumul cunoscut.

Conducea cu viteză medie. Pe drum erau o mulţime de

camioane grele, în ambele direcţii, care-l forţau să se concentreze. Apoi observă furgoneta Ford albastră în spatele lui. Îşi potrivi oglinda şi aşteptă un prilej să treacă în dreapta, suficient de mult pentru a-l observa pe şofer. Inima-i bătu mai repede când îl recunoscu. În acelaşi timp, era satisfăcut de ceea ce făcea.

Nu era uşor. Tensiunea începuse din nou să crească în el şi strângea mult prea tare volanul. Mintea i se acoperi din nou cu nori până ce nu mai rămase aproape nici un gând în ea. Presiunea din creierul lui devenea din ce în ce mai dureroasă. Sângele i se scursese din faţă şi era conştient că-şi ţine gura deschisă şi că respiră greu. Se auzi bolborosind în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji, orbindu-l. Gonea acum pe Pennsylvania Avenue, iar traficul era deosebit de aglomerat. Alese acel moment să apese pe acceleraţie până la podea.

Chevrolet-ul ţâşni înainte. Cumva, Squire trase de volan în stânga, ca să evite trei maşini din faţa lui. Plângea acum deschis şi era ca şi cum ar fi încercat să vadă într-o furtună, fără ştergătoare. Brusc, maşina o luă razna când trase de volan cât putu. Apoi scoase un strigăt teribil, care în punctul său culminant se transformă într-un urlet şi forţă volanul, trimiţând maşina pe celălalt sens, izbind-o de botul unui camion, într-un impact ce însuma o sută douăzeci de mile la oră.

Camionul frână până se opri, cu pneurile arzând şi târând epava sfârtecată a ceea ce mai rămăsese din Chevrolet şi din şoferul strivit. Sam Squire îşi găsi, în sfârşit, pacea minţii. Rămăşiţele distruse ale maşinii fură cuprinse în flăcări, iar explozia care rezultă din masa aceea comprimată aproape că atinse capota camionului. Flăcările urcau şi se învolburau, iar şoferul camionului şi ajutorul lui săriră din cabină ca să scape de acest prăpăd, în timp ce coloanele de maşini care continuau să se apropie frânară cu zgomot.

4

Când Hank Ross văzu ce se întâmplă, apăsă pe frână. Era o minune că nu mai fură şi alte accidente la numărul acela de maşini şi camioane care făceau eforturi disperate să oprească, bară în bară. Când maşina lui Squire sări în aer, nu-i venea să creadă ce noroc are. Cea mai teribilă harababură avea loc acum peste tot în jurul lui. Pneurile ţipau, claxoanele urlau la maximum, iar oamenii săreau din maşini în speranţa de a da ajutor. Dar nici un ajutor nu i se mai putea da corpului zdrobit care ardea în rămăşiţele boţite ale Chevrolet-ului. O maşină de patrulare încerca deja să-şi croiască drum prin dezordinea aceea, iar un ofiţer striga, avertizându-i că benzina din camion poate exploda în orice clipă.

În haosul creat, Ross şedea acolo, respirând greu de satisfacţie. Dar sunetul sirenelor care creştea îl smulse din euforia sa. Motorul mergea încă şi îşi dăduse seama că trebuia s-o şteargă. Ultimul lucru pe care-l voia era să fie interogat ca martor.

Squire era mort; asta era evident. Dacă nu murise chiar în impact, atunci se prăjise mai târziu. Ross aruncă o privire pe ceas. Purta un cronometru scump; era singurul domeniu în care natura lui meschină ceda la cheltuieli financiare. Timpul era crucial în afacerile sale.

Îşi dori deodată să se întoarcă la New York cât mai repede. Se mai uită o dată la ceas, apoi la indicatorul de carburant. Avea nevoie de nişte benzină. Trebuia să-l prindă pe Farrell înainte ca acesta să se urce în avion. Îi lua cam patru ore şi jumătate – cinci ca să se întoarcă. Putea s-o facă. Urma o zi de condus lungă şi obositoare, dar răsplata putea fi bună. Începu să-şi facă loc prin aglomeraţia de maşini din faţă, blestemând şi înjurând până ce găsi suficient loc să se elibereze. Începu să râdă pe înfundate, mortul Squire ieşise deja din mintea lui plină de planuri.

Sosirea lui Laurie Galvin la Londra fu mai discretă decât cea a lui Paul Sutter, deşi amândoi se aflau pe aceeaşi linie în afacere;

nimeni nu renunţă la formalităţi în ceea ce-l privi pe irlandez. Galvin trecu prin biroul de imigrări, apoi prinse autobuzul de pistă până la ieşirea din aeroport. Cumpără un buchet de trandafiri înainte să ia trenul spre Reading, apoi călători cu un taxi până la Sanatoriul Denbridge. Sanatoriul mai fusese folosit şi înainte şi bănui că aparţine firmei; era destui de uşor ca vizitele de la Cheltenham să fie supravegheate. Înainte să ajungă la recepţie, fu oprit de un doctor tânăr în halat alb.

— Domnul Galvin?

— Da.

Galvin nu întrebă cum fusese recunoscut.

— Aţi făcut bine c-aţi venit atât de repede. Mă tem că sora dumneavoastră e într-o stare gravă.

— Cât de gravă? E pe moarte? Galvin păşi alături de foarte înaltul doctor care se îndreptă spre saloane.

Doctorul cel slab şi blond bătu în retragere.

— Nu cred să fie atât de rău. Dar va avea nevoie de o îngrijire serioasă şi, probabil, de puţin noroc. Coti brusc pe un alt coridor, departe de saloane şi intră într-un birou fără însemne pe uşă. De îndată ce fură înăuntru, închise uşa cu cheia.

Biroul era puţin mobilat: o masă de lucru modernă şi ieftină, dulapuri din metal pentru fişiere şi trei scaune cu spătarul drept. Masa fusese curăţată. Jaluzelele îndepărtau complet ceea ce mai rămăsese din lumina târzie a serii, lăsând camera întunecoasă şi mohorâtă.

— Eu sunt Putton. Te rog, ia loc. Am înţeles, printre altele, că cei de la centrală sunt bine instruiţi în a da informaţii despre situaţia surorii dumitale, oricine ar suna neautorizat. Doctorul, semănând brusc mai puţin cu unul adevărat, arătă un scaun. Nu făcu nici o mişcare ca să aprindă lumina din plafon.

Galvin se aşeză pe marginea mesei şi puse florile lângă el.

— Unde e Jason? La ceva „foarte urgent” m-aşteptam la cineva cunoscut.

— Bineînţeles. Din nefericire, e bolnav. Apendicită, întotdeauna se lăuda că, de când a început viaţa, a avut totul; acum nu se mai poate lăuda. Băgând de seamă că nu-l satisfăcuse pe Galvin, Putton adăugă: Sir Gerald m-a desemnat personal pe mine. Asta ar trebui să te convingă de importanţa acestei întâlniri. Doar nu te-ai fi aşteptat să te întâmpine personal?

— Nu.

Galvin îl studie pe Putton care-şi lăsase trupul lung pe scaun şi-şi întinsese picioarele. Picioare mici, gândi Galvin şi atitudine dispreţuitoare. Putton avea o părere foarte bună despre el, dar în ce măsură, asta trebuia să afle Galvin. Ochii de un albastru spălăcit îl fixau pe Galvin de pe o faţă îngustă, fără culoare, sfidându-l şi făcând uz de autoritate.

— Nu-ţi ascunzi sentimentele, spuse Putton. Fără îndoială că nu eşti îndrăgostit de mine. Dar sunt tot ceea ce o să primeşti. Zâmbi. Probabil, cu timpul o să mă reabilitez în ochii tăi.

— Nu te cunosc. L-aş prefera pe Jason. Avem o înţelegere. Mai bine i-am da drumul. Trebuie să mă întorc acasă.

— Verii noştri cred că Air Force One a fost aruncat în aer. Ce se vorbeşte pe la voi despre asta?

— Cum naiba să ştiu ce aluzii se fac pe la noi? Dacă a *fost* o bombă, comentariile vor fi rare şi neobişnuite. Şi de ce trebuia să fie una în Irlanda? Avionul a plecat de la Washington.

Galvin nu-şi dădea prea bine seama de ce era atât de nervos. Probabil că i se părea că Putton îi vorbeşte de sus. N-avea nici cea mai mică idee dacă teoria cu bomba avea sau nu credibilitate.

— Verii noştri cred c-a fost IRA. Cineva din Belfast sau Dublin avea cunoştinţă de asta.

— IRA? Vorbeşti serios? Cum Putton nu răspunse, adăugă: Dumnezeu ştie de ce se gândesc la asta. Dar s-ar putea ca ai lor să încerce să mute în altă parte responsabilitatea acestei vini monstruoase. N-ar fi prima oară când îşi ucid propriul preşedinte. Iar acesta s-a supărat de câteva ori. Cadourile pentru credincioşii cei bogaţi sunt pe cale de dispariţie. Şi asta, probabil, i-a deranjat pe unii dintre cei puternici.

— Până-ntr-acolo, încât să-şi asasineze preşedintele? Fii serios, Galvin.

Galvin ridică din umeri.

— De fapt, ce vrei de la mine?

— Presupunând c-a fost o bombă, crezi că IRA e capabilă de-aşa ceva? Te rog să iei în serios întrebarea.

— Fracţiunea oficială a IRA, nu, nu cred. Nu sunt îngeri, dar se gândesc în prealabil la consecinţele politice a ceea ce fac. Şi sunt mai puţin apţi în materie de violenţă. Fracţiunea Provo? Ei sunt capabili. O parte din ei, oricum. Ar fi avut mult de suferit dacă fondurile lor americane le-ar fi fost tăiate. Dar INLA, ei sunt cei mai pregătiţi – şi mai impulsivi. Sunt grupul cel mai mic şi

probabil cel mai brutal. Dac-ar fi să aleg, i-aş lua pe ei. Consideri problema suficient de serios tratată?

— Mulţumesc. Am exact aceeaşi părere.

Galvin părea nesigur. Masa nu era deloc confortabilă, dar nu-şi schimbă poziţia.

— Vrei să spui că şi tu crezi că a fost INLA?

Putton nu putu să nu remarce tonul reţinut şi sarcastic.

— Tu ai arătat că acesta e punctul tău de vedere.

Galvin negă printr-o mişcare a capului. Îşi trecuse o mână prin părul des.

— Oh, nu, n-am făcut-o. Am dat un răspuns apreciativ la întrebarea ta. Nu se poate s-o fi făcut vreuna din fracţiunile IRA Singură, fără nici un ajutor. Să facă exerciţii de tir pe ţinte uşoare în Belfast e ceva, să pună o bombă la bordul lui Air Force One e cu totul altceva. Şi oare, chiar ar fi vrut s-o facă?

Galvin se uită în jos la Putton, apoi continuă să-şi răspundă la propria întrebare.

— Bine, ar fi câţiva suficient de nebuni ca s-o facă; ca să arate ce puternici sunt, că nu-i de joacă cu ei. Să nu te amesteci vreodată în procurarea fondurilor lor, pentru că asta ar putea însemna începutul unor necazuri mortale. Dacă noi putem să-l terminăm pe preşedintele Statelor Unite, nimeni, nicăieri, nu poate fi în siguranţă. Dar ar face-o atât de repede? Promisiunea de a opri scurgerea fondurilor către Irlanda a fost destul de recentă. Organizarea cere timp. Şi acei câţiva suficient de nebuni ar avea nevoie de sprijin din afară. L-ar primi? Dacă da, în ce condiţii? Pentru ei şi pentru oricine i-ar ajuta.

Putton gesticulă, iritat.

— Nu sunt prost. Înţeleg toate acestea, dar mergi prea departe şi prea repede. Se pune problema de unde începem, îi ştii pe vreunii dintre băieţii din INLA?

— Bineînţeles. Ştii prea bine că sunt membru în Provisional Sinn Fein[17]. Majoritatea celor din INLA provin din Provo. Unii încă mai servesc ambele fracţiuni, în funcţie de pălăria care li se potriveşte mai bine. Vrei să-mi ridic capul din postul de ascultare şi să iscodesc; aşa e?

— Acestea sunt ordinele pe care trebuie să ţi le dau.

— Avem de-a face cu terorişti fanatici care nu văd decât ceea ce au în faţa ochilor. Cât crezi c-o să rezist?

— Te scoatem în momentul în care devine prea periculos.

[17] Mişcare naţională irlandeză (n. trad.).

— N-aţi avea timp. Galvin se enervă brusc. N-au putut găsi pe cineva care să cunoască mai multe despre problema irlandeză în afară de tine? Îţi dai seama ce-mi ceri? Mi-a luat mult timp să ajung în locul în care sunt acum şi-am transmis deja destule informaţii fără să-mi scot gâtul prea mult în afară.

— Eu, pur şi simplu, îţi transmit instrucţiunile. Cunoştinţele mele despre problemele de fond sunt irelevante. Eşti un agent cu multă experienţă; vei şti când să te opreşti.

— Mă întreb dacă ei vor şti. V-aţi înţeles cu americanii?

— N-am nici o idee. Putton se ridică şi-şi scoase halatul alb. Urăsc lucrul ăsta. Urăsc spitalele. Agăţă halatul într-un cârlig din spatele uşii. Te va suna cineva din când în când, ca să-ţi prezinte evoluţia stării surorii tale. Canalele obişnuite îţi vor fi deschise. Scoase o bucăţică de hârtie din buzunar. Încă un număr în caz de urgenţă.

Galvin luă hârtia. Numărul fusese intenţionat simplificat.

— Sper să mi-l amintesc când o să am nevoie de el. Îi dădu înapoi biletul. *Tu* îl distrugi. Se-ntoarse spre uşă. Transmite-i lui Jason cele mai bune urări. Spune-i că sper că data viitoare ne vom reîntâlni. Aruncă o privire spre florile de pe masă. Mai bine le-ai da unei cauze meritorii.

Hank Ross îi telefonă lui Farrell de la restaurantul Maryland House de lângă Havre de Grace, imediat la nord de Baltimore. Nu dădu decât de secretara lui Farrell, dar scoase de la ea informaţia că şeful ei lua un zbor Pan Am în noaptea aceea, că va fi plecat câteva zile şi că biroul urma să se închidă imediat. Se urcă înapoi în furgoneta sa, enervat că nu putuse să-l prindă pe Farrell.

O ţinu pe marea autostradă 1-95 şi depăşi Philadelphia, luptându-se cu o oboseală uluitoare în încercarea de a rămâne treaz. Era important pentru el să-l prindă pe Farrell înainte ca acesta să plece în Europa şi cât ştirea mai era încă fierbinte. Conducea în amurgul de toamnă, fericit că nu ploua şi că-şi păstra viteza constantă. Când trecu de barierele de ieşire din New Jersey spre New York, simţi acut cum totul este hăcuit înăuntrul lui; în afară de telefon nu se mai oprise nicăieri, iar acum conducea aproape mecanic. Zona zgomotoasă din jurul New York-ului îl forţă suplimentar să se concentreze când traversă Verazzano Bridge, luminile îndepărtate ale Manhattan-ului întinzându-se ca un tărâm vrăjit în stânga lui. Era bucuros că

se întoarce în New York, era singurul oraş pe care, într-adevăr, îl înţelegea.

Ajunse la JF Kennedy[18] şi conduse drept până la nivelul de plecare, apoi se opri în apropierea punctelor de la clasa întâi pentru verificarea documentelor de călătorie. Dacă Farrell zbura în această noapte, atunci Ross credea că mai are timp să-l prindă, dar se simţea încă îngrijorat şi iritat.

Douăzeci de minute mai târziu, Farrell trecu prin uşile automate, cu o valiză de mărime mijlocie şi o servietă. Când Ross îl văzu pe Farrell îndreptându-se spre cel mai apropiat punct de control, fugi spre el.

Farrell se trase înapoi la vederea lui Ross. Teroristul era întotdeauna neîngrijit, dar după aproape zece ore de condus încontinuu în circuitul lui până la Washington, căpătase cel mai umil aspect de până acum. Farrell era şocat şi livid.

— Întinde-o, haimana! Acesta este un loc public. Eşti nebun.

— N-o să-ţi ia mai mult de-un minut. Ai timp. Şi-apoi, cu viclenie: Mai bine pierzi un minut decât să faci o scenă.

Farrell renunţă să se mai aşeze la rândul deja format în dreptul punctului de verificare şi se retrase spre uşile glisante de sticlă, oprindu-se lângă un pilon de susţinere.

— Nebun aiurit! Ce dracu vrei?

— Bani. Mulţi. L-am aranjat pe Squire. A fost o minunăţie, una dintre cele mai bune pe care le-am reuşit vreodată. Un accident de vis în afara Georgetown-ului.

Farrell îl fixă disperat şi neîncrezător. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Ross şi-ar fi făcut treaba ca lumea de la început. Lucrurile începeau să iasă de sub control.

— Felicitări. În sfârşit, ai făcut şi tu ceva bine. Acum, dă-te la o parte.

— Vreau să fiu plătit. A trebuit să-mi fac o groază de planuri şi-a trebuit să risc mult. I-am aranjat maşina de s-a dus drept sub un camion. A ars în întregime. Şi nimeni n-o să ştie vreodată de ce.

— Asta e liniştitor. O să aranjez pentru treizeci de mii de îndată ce mă întorc. Problema aceasta putea să aştepte până atunci.

— Nu, nu putea. Eu mi-am făcut partea. Vreau banii acum şi preţul e de cincizeci.

Farrell se uită îngrijorat în holul de plecare. Se părea că nimeni

[18] Aeroport internaţional din apropierea New York-ului (n. trad.).

nu băgase de seamă ciudata pereche şi discuţia lor, dar nu putea fi sigur. Ross era insensibil la orice, în afară de faptul de a-şi pune mâinile murdare pe bani.

— Nu poţi fi atât de tâmpit, încât să crezi că am atâţia bani cu mine.

— Iau un cec. Fă-l acuma.

— Un cec? Care să ducă imediat la mine? Eşti nebun. Aştepţi până mă întorc. Se întâmplă multe acolo şi eu trebuie să ştiu.

— Nu. Nu ştiu când te întorci şi nici tu nu ştii. Ar fi trebuit să-i iau de la început. A fost o greşeală. Nu mai fac alta.

— Nu se poate să-ţi dau un cec. Furia lui Farrell devenea tot mai accentuată. Dacă ţi-ai fi făcut treaba curat, n-ar mai fi trebuit să ne mai întâlnim vreodată.

Îl privi pe Ross de sus, cu un aer din ce în ce mai dezgustat. Deja totul se schimbase atât de mult.

— De îndată ce ajung în Irlanda, o să aranjez totul. O să-ţi comunic când să-i iei, în New York. Numerar. Asta e tot ceea ce sunt pregătit să fac. Încearcă să-mi faci vreo scenă acum şi poţi să-ţi iei adio de la bani. Acum, dă-te la o parte şi, pentru Dumnezeu, curăţă-te.

Abia stăpânindu-şi furia, Farrell se-ndreptă cu paşi mari spre cel mai îndepărtat punct de verificare pe care-l putea găsi; ar fi fost cu mult mai nenorocit, dac-ar fi ştiut că Ross îl căutase telefonic chiar la birou.

A fost nevoie să fie aduse automacarale de mare tonaj pentru a îndepărta camionul parţial distrus de foc de pe partea stângă a şoselei, astfel încât să fie posibilă strângerea la un loc a ceea ce mai rămăsese din Sam Squire şi să se înceapă groaznica muncă de identificare. O dată eliberată o trecere îngustă, maşinile începură să se târască mai departe cu slaba speranţă de a mai recupera ceva din imensa întârziere creată. Cei doi camionagii fuseseră duşi la spital, pentru a fi scoşi din starea de şoc, cu o altă ambulanţă decât cea desemnată pentru un drum la morgă.

Identificarea se dovedi destui de simplă. Oricât de deformat şi de ars se dovedi a fi, numărul de înmatriculare de la spate era totuşi lizibil. Apoi fu o chestiune de câteva minute ca poliţia să stabilească prin radio proprietarul maşinii. Din punctul de vedere al poliţiei era vorba doar de încă o maşină făcută praf, care trebuia ridicată şi luată de pe şosea şi de încă un alt cadavru de adăugat în statisticile crescătoare cu privire la accidentele

rutiere fatale. Până când poliţia descoperi ocupaţia lui Squire.

Informaţia fu scoasă la iveală de sergentul de poliţie Ellman, a cărui nefericită însărcinare era s-o viziteze pe Mandy Squire. De îndată ce ea apăru în uşa casei ei din Georgetown, el îi observă tristeţea şi recunoscu, cu părere de rău, că era pe cale să o adâncească. Îşi luă cascheta de pe cap şi aruncă stângaci o privire în spate, către maşina de patrulare unde rămăsese colegul lui. Nu era prima oară când Ellman trebuia să comunice o veste proastă soţiei cuiva, dar când văzu faţa lui Mandy ştiu, într-un fel, că de data asta avea să fie altfel. Auzea vocile copiilor undeva în spate. Sarcina lui deveni şi mai grea.

Din momentul în care el o întrebă dacă Squire ieşise cu maşina, faţa ei îngheţă şi urma de culoare pe care o mai avea în obraji îi dispăru. Ellman vru să-i dea mâna ca s-o consoleze, apoi îşi dădu seama că nici măcar nu-i spusese de accident. În loc s-o facă, se pomeni zicându-i:

— Mă tem că soţul dumneavoastră e mort, doamnă. Un accident de maşină.

Crezu că ea o să cadă jos, chiar îi întinse o mână în ajutor; era ca şi cum ar fi ţinut în mână carne congelată. Şocul o paralizase şi, din nou, în ciuda înfăţişării ei, poliţistul avu impresia că femeia nu era chiar surprinsă. Era ceva în legătură cu această tragedie specială care-l atenţiona că ar putea fi oricum altfel, dar nu simplă.

— Mai bine intraţi.

Deschise uşa mai mult, cu vocea ciudat de puternică şi calmă. Bărbatul în uniformă se mai uită o dată înapoi la colegul său şi, negăsind acolo nici un sprijin, o urmă în sufragerie. Le auzea acum pe fete în bucătărie, râzând nevinovate. Mandy Squire deschise uşa de la bucătărie şi le spuse fetelor să rămână acolo. Închise uşa şi îşi încrucişa defensiv mâinile la piept.

— Ce s-a întâmplat?

Părea că-şi găsise forţe noi.

— Nu staţi jos, doamnă?

Ellman se simţea ca un începător la prima vizită, când trebuie să anunţe o veste proastă.

— Mi-aţi spus deja că e mort. Vreau să ştiu cum s-a întâmplat.

La drept vorbind, vocea îi era fermă, dar Ellman crezu că ea e gata să-şi piardă firea; părea că mai atârnă de un fir de păr. Tot ce mai putea el să facă era să încerce să nu acorde problemei prea multă importanţă.

— A fost instantaneu. Frontal. N-a simţit nimic.

— Frontal? În drum spre Andrews?

— Putea să se ducă oriunde. Dacă ar fi întors pe 23rd Street şi apoi ar fi mers drept spre Beltway, s-ar fi putut să meargă la Andrews. Ar fi avut o mulţime de posibilităţi la dispoziţie, dacă ar fi depăşit acel punct şi moment nenorocit.

Femeia îşi îndreptă o mână spre masă, iar Ellman făcu un pas înainte. Ea îl opri, ridicându-şi un braţ.

— Sunt bine.

Se lăsă moale pe marginea unui scaun, ţinându-şi un cot pe un braţ, capul sprijinit într-o mână, părul atârnându-i în faţă. Ce importanţă mai avea dacă se ducea la Andrews sau la Washington? Simţi, totuşi, că asta făcea parte din stilul defunctului ei soţ, de a fi evaziv, ca şi cum găsea necesar să-şi încurce fiecare ieşire.

Lui Ellman îi păru teribil de rău pentru ea; fără îndoială că ceva nu era în regulă încă înainte de tragedie, îşi trase centura peste mijlocul gras al conformaţiei lui scunde şi rotofeie şi mânerul pistolului ieşi în afară; nu-şi avea locul în această scenă şi Ellman îl ascunse repede.

— Frontal! Ştiţi ce antrenament avea? Era un şofer desăvârşit. Fără să-şi ridice capul, Mandy vorbi monoton. Maşina tocmai fusese revizuită. Niciodată n-a depăşit limita de viteză, nici cel puţin când era de serviciu; nu i-ar fi permis poziţia lui.

Ellman era stânjenit. Spuse încet:

— Martorii oculari afirmă, al naibii de sigur, că de data asta a făcut-o. Poate că *era* de serviciu. Ce meserie avea?

Mandy îşi înălţă capul, cu trăsăturile descompuse. Ştia acum, în mod sigur, ce se întâmplase, dar nu-i putea spune poliţistului.

— Lucra în Serviciul Secret. În echipa Casei Albe.

N-avea rost să încerce să ascundă acest lucru.

Ellman intuise corect.

— Înţeleg. În acest caz, aş face mai bine să anunţ FBI-ul, doamnă.

— De ce?

Capul îi zvâcni în sus când puse întrebarea mult prea repede. Ochii înroşiţi îi luceau de frică.

— Doar rutină, doamnă. În asemenea împrejurări ei ar dori să fie anunţaţi. Acum, aveţi pe cineva să stea cu dumneavoastră? Aţi vrea să iau legătura cu cineva?

Ellman îşi masca, astfel, nerăbdarea cu care voia să ajungă la

staţia radio din maşină. Evitase să-i ceară să identifice rămăşiţele soţului; pur şi simplu, nu putea s-o vadă cum ar fi făcut faţă situaţiei. Să decidă cei de la FBI.

George Farrell se îmbarcă la clasa întâi a aparatului 747 aparţinând companiei Pan Am, cu destinaţia Londra, îşi puse geanta în compartimentul asigurat cu yală, împinse servieta sub scaun şi se lăsă pe spate cu ochii închişi, aproape ignorându-i pe ei care îşi ocupau locurile în jurul lui.

Gândurile îi erau încă afectate de întâlnirea neprevăzută de la aeroport. Ross păruse atât de competent înainte de explozie şi venise, fără îndoială, cu cele mai bune recomandări. Dar cât de puţin se descoperă oamenii pe ei înşişi înainte de a da greş cu ceva. Afla chiar despre el însuşi lucruri de care nu-i păsase prea mult înainte. Era ceva complet diferit de o criză financiară pe care ar fi manevrat-o fără slăbiciune. Totuşi, situaţia prezentă îi scăpa de sub control.

Planul mai putea încă să meargă, dar nu era în obişnuinţa lui Farrell să stea pe spate şi să spere la mai bine. Era imperios necesar să-şi acopere propriile urme. Cu orice preţ. Dacă n-o făcea, atunci alţii, până în prezent necunoscuţi, ar putea să devină preocupaţi de capacităţile şi gândurile sale, aşa cum era el agăţat de cele ale lui Ross. Chiar la propria lui bancă de investiţii, Farrell şi Hammel, unele reacţii fuseseră surprinzătoare şi din anumite puncte de vedere bine venite. Îşi aminti întâmplările din acea zi, mai devreme, imediat după ce-l părăsise pe Ross în Central Park şi se întorsese la birou pentru a se confrunta cu tristeţea care-i cuprinsese pe toţi. Mai târziu, Dave Santos, unul din partenerii lui, venise în biroul lui şi băuseră o cafea împreună.

Conversaţia era, bineînţeles, deprimantă. Apoi Santos grizonatul, atât de mieros de obicei, remarcă:

— Sper să nu mă-nţelegi greşit, dar mulţi vor fi uşuraţi că s-a întâmplat aşa. Adăugă repede: Nu d*e felul* în care s-a întâmplat, ci de faptul că acest preşedinte special s-a dus.

La început Farrell fu alarmat, cu conştiinţa zburându-i la vina sa, dar cu cât Santos vorbea, cu atât mai mult începea să aprecieze poziţia colegului său.

— Ţara se rostogoleşte spre dezastru. Cu o datorie naţională de peste două bilioane şi cu deficitul de anul trecut de aproape o sută cincizeci de miliarde, ne îndreptăm spre prăpastie. Şi totuşi,

toate astea n-au ajuns până la el. L-au lăsat rece?

Santos se holba la imensa fereastră a etajului al paisprezecelea, cu ceaşca în mână, dar cu cafeaua neatinsă. Acum se vedea bancherul din el, din cap până în picioare.

Farrell îl privea, oarecum fascinat. Fără îndoială, era prima dată când se punea în discuţie acest subiect; discutau în mod constant problemele care influenţau pieţele atât de uşor. Dar Santos devenea neobişnuit de grosolan.

— Curul ăla pictat de secretar al Apărării rânjea cu gura până la urechi pe capul ăia al lui de prost când s-a anunţat asta, în ciuda halului în care se afla naţiunea, pentru că doar bugetul lui urma să fie mărit considerabil în următorii patru ani. Iubitul nostru şef executiv trebuie să fi conceput asta în somnul lui nenorocit. Santos se întoarse către Farrell care era aşezat la masa de lucru. Şi nici o singură taxă în plus, ca să acopere cheltuielile astea suplimentare. O jalnică tăietură în beneficiile publice care şi aşa nu acopereau măcar costul unui dispozitiv auxiliar de decolare pentru o rachetă cu combustibil solid. Îţi spun eu, George, nu miroase a bine.

Santos îşi bău toată cafeaua dintr-o înghiţitură. Brusc păru ruşinat.

— Cred că nu sunt zdravăn să spun asemenea lucruri în asemenea momente.

Farrell replică cu grijă.

— Spui doar ceea ce cred o mulţime de oameni. Oare, ajută la ceva? Următorul s-ar putea să fie la fel de rău.

Santos zâmbi strâmb.

— Poate că ştim suficient de multe ca să fim siguri că n-o să fie rău. Se vor exercita destul, presiuni asupra lui ca s-o scoată la capăt cu adevăratele noastre probleme, în loc să-şi piardă vremea cu necazurile altor naţii – de exemplu cu problema irlandeză. Să-i lăsăm să se omoare între ei. Cui dracului îi pasă?

— Ai dreptate, Dave. Nu e problema noastră.

Minciuna îi ieşise uşor din gură. Îşi făcea deja destule probleme pentru Ross.

Acum era în aer. După ce se încheiară obişnuitele anunţuri de siguranţă, Farrell nu se putu abţine să se întrebe câţi dintre pasageri erau neliniştiţi că zburau în acea zi specială. Pentru o clipă se gândi la cum va fi trebuit să fie pe Air Force One, la acea groază simplă a ultimelor secunde. Apoi îşi luă servieta şi răsfoi câteva hârtii. După puţin timp, se lăsă pe spate ca să adoarmă,

mulţumit de câteva ore în care nimeni nu-l putea deranja.

Cam cu o oră înainte să decoleze avionul lui Farrell, vicepreşedintele se adresă naţiunii la televiziune cu un discurs transmis, de asemenea, la radio. Mulţi dintre sfătuitorii lui îl îndemnaseră să meargă mai din timp la televiziunea naţională, ţinându-se cont de faptul că şocul iniţial se transforma în teamă şi zvonuri. Oamenii erau doborâţi de durere, iar acum deveniseră suspicioşi, speriaţi şi confuzi. Ţara se afla într-o stare de semialertă după ce trecuse printr-o alertă totală, dar acum totul se afla cu o gradaţie mai jos. Toată lumea voia să ştie ce se întâmplă, aşa că vicepreşedintele îşi dădu seama că se afla într-o poziţie delicată şi ceea ce o făcea şi mai fragilă era faptul că nu fusese găsit corpul preşedintelui.

Buletinele de ştiri întrerupseseră emisiunile toată ziua, dar nu se dăduse nici un comunicat politic autorizat până acum. Era poate uşor să-l critici pe vicepreşedinte, acuzat în mod constant de versatilitate, dar, cinstit vorbind, nici un alt vicepreşedinte înaintea lui nu fusese confruntat cu o calamitate naţională de asemenea dimensiuni. Nu fusese încă investit în funcţie; dar preşedintele trebuia totuşi declarat mort în mod oficial.

Toată lumea ştia că acesta pierise împreună cu soţia sa şi cu alţii, dar atâta timp cât cercetările mergeau încă mai departe, rămânea o fărâmă ireală de speranţă. Şi-apoi, ar fi fost indecent să fie investit şi prin aceasta să confirme ceea ce oricine altcineva credea că e adevărat; trebuia, cel puţin, să lase impresia că-şi mai păstrează încă credinţa şi că s-ar putea întâmplă o minune. Corpul trebuia găsit. Până la căderea întunericului, el trebuia, oricum, să facă ceva în această privinţă, căci chestiunea nu putea fi lăsată până a doua zi.

Aşa că vicepreşedintele, cu o voce tristă şi, fără îndoială, cu o reală emoţie, vorbi naţiunii, iar discursul său fuse transmis prin satelit întregii lumi îngrijorate. Conştient de masiva sa audienţă, păstră o tonalitate coborâtă şi, din când în când, părea să-şi lase manuscrisul pregătit atunci când propria lui suferinţă profundă ieşea la iveală. Câştigă mulţi prieteni în noaptea aceea, deşi, ironia sorţii, nu fusese intenţia lui s-o facă. Erau momente când, fără îndoială, vorbea cu o profunzime considerabilă a sentimentelor şi trebuia să se oprească să-şi revină şi să poată continua. Apoi ridică o problemă pe care majoritatea mijloacelor de informare internaţionale o ocolise până acum. În avion fusese

şi Anatoli Bruslov, ambasadorul sovietic în Statele Unite ale Americi. Era o importantă problemă politică. Bruslov se afla la bord ca un simbol al prieteniei sovieto-americane; zorii unei noi ere. Avea şi el soţie; era doborâtă de durere şi se afla încă la Washington. Naţiunea ar fi trebuit să se gândească şi la ea şi, mai presus de toate, inimile americane se îndreptau spre poporul sovietic în acest moment de tragedie comună. Era un punct la care presa trebuia să se întoarcă mereu şi mereu.

Neştiut de Farrell, în acelaşi avion, dar în compartimentul mult mai aglomerat al clasei economice, şedea un bărbat cu un început de barbă, în jur de cincizeci de ani, cu ochi blajini şi cu o expresie relaxată care dădea impresia că, în mare, lumea trecea pe lângă el. Părea să nu dea o atenţie prea mare mişcării din jurul lui, abia aruncându-i o privire stewardesei când aceasta îi aduse tava cu o gustare. Purta un costum gri închis, de o calitate nu prea bună şi o cămaşă de un albastru spălăcit, cu dungi, încheiată până la guler, dar fără cravată. Degetele cu care desfăcu şerveţelul de hârtie de pe tacâmurile lui erau lungi şi delicate, ca ale unui muzician. De fapt, cânta destul de bine la chitară, înfăţişarea lui calmă era o mască, puţine din lucrurile care se întâmplau în jurul lui îi scăpau.

De exemplu, Don Helary îl observase pe George Farrell la aeroportul Kennedy. De asemenea, asistase la o parte din conversaţia dintre Farrell şi Ross. Întrucât nu voia să fie văzut de Farrell, deşi, după câte ştia el, Farrell n-avea cunoştinţă de el, părăsise repede scena. În orice împrejurare, putea să facă aprecieri destul de corecte, ceea ce era valabil şi pentru conversaţia lor, dacă nu chestiuni de detaliu, atunci de substanţă. Ştia totul despre Hank Ross.

Lângă el, pe locul de la fereastră, de pe rândul din dreapta, şedea o femeie cu părul sur, puţin fardată şi a cărei rochie nu făcea nimic pentru ea, căci materialul purpuriu era, evident, ieftin. O privire mai de aproape însă, descoperea că e bine făcută, cu ochi clari şi o gură plăcută, trăsături ce puteau fi foarte atractive, dacă ar fi fost bine prezentate. Mâinile, de asemenea, erau frumoase şi îngrijite. Forma ei zveltă se pierdea în căuşul fotoliului, iar capul îi era întors spre golul negru din afara aeronavei. Era soţia lui Don Helary şi, la fel ca şi soţul ei, nu dădea nici un semn c-ar fi interesat-o ceea ce se întâmplă în jurul ei. Când se întorcea să-i vorbească, o făcea cu o indiferenţă

aproape politicoasă. O dată, chiar îi zâmbi, dar fu un gest automat fără prea mult sentiment în el. Femeia care stătea vizavi de el nu le dădea prea multă importanţă şi, după prima înclinare a capului şi saluturile superficiale, se consolă să-şi ignore vecinii de călătorie. Don Helary şi soţia sa, Una, îşi rezervaseră locurile la puţin timp după ce fusese anunţată explozia lui Air Force One.

Milton Purcell fusese şi mai precaut decât soţii Helary. Îşi rezervase un loc la un avion care pleca mai devreme şi o făcuse înainte ca Air Force One să sară în aer. Întotdeauna perceptiv, dibăcia lui nu-l lăsase baltă nici de data aceasta. Erau oameni pe care voia să-i evite şi cel mai eficace mod de a o face era să părăsească ţara. Dar era important să meargă într-un loc unde ar fi primit cel mai bun ajutor, în cazul în care-ar fi avut nevoie de el. Destinaţia lui era Republica Irlanda. Avea o oră avans faţă de cei doi Helary şi de Farrell şi o distanţă de două ore de zbor de la zona exploziei. Se gândea la explozie destul de mult. Nu era unul dintre cei mai frecvenţi călători aerieni; cu toate acestea, zbura când era nevoit s-o facă.

Un bărbat de dimensiuni medii, greoi, cu trăsături înguste, cu o expresie aproape agresivă, cu ochi închişi la culoare, neobosiţi ca ai unui terrier în căutarea cuiva cu care să se lupte. Părul negru îi era des ca şi sprâncenele, iar mâinile cu degete scurte se mişcau în permanenţă şi se strângeau una pe alta. Călătorea cu un paşaport fals.

Laurie Galvin se întoarse în Dublin ca un om îngrijorat, îşi vedea acoperirea, construită cu grijă de peste doi ani şi jumătate, distrusă. Nu se punea problema asumării unor riscuri – asta făcea tot timpul – ci a schimbării naturii acestor riscuri. Ca să-i ajute pe americani, era forţat să acutizeze pericolul în care, oricum, se afla într-un mod necugetat: dacă trebuia să obţină nişte rezultate, trebuia să iasă din pielea personajului lui şi mişcarea aceasta nu putea trece neobservată. În fanaticul câmp politic în care se mişca el, justiţia era arbitrară şi mai ales brutală. Nu se putea împiedica să nu simtă că era sacrificat pentru cauza altcuiva. Ar fi fost chiar mai nefericit dacă ar fi ştiut că nu e singurul care urma să fie plasat într-un pericol atât de mare. Îi venea încă greu să creadă că IRA pusese bomba.

Galvin ajunse în Dublin cu zborul de noapte ca să prindă ştirea că *HMS Challenger,* folosind o aparatură sonică specială,

identificase transmiţătoarele radio ale uneia din „cutiile negre” şi acum putea să-i calculeze exact poziţia. Era prea întuneric pentru a acţiona, dar francezii, cu o experienţă îndelungată în explorările acvatice, intenţionau să-şi folosească Scarab-urile comandate de la distanţă, într-un efort de a recupera cutia o dată cu prima geană de lumină de a doua zi. Vasele americane de recuperare, împreună cu modernizatele Scarab-uri erau în drum spre poziţia indicată, dar se spera în recuperarea cutiei chiar înainte de sosirea lor.

Dăduse drumul radioului din maşină, iar programele obişnuite erau întrerupte, din când în când, de ştiri de ultimă oră în legătură cu ce s-a mai făcut sau se preconizează privind recuperarea. Rechinii stânjeneau echipele de salvare ale elicopterelor, detaliu care-l făcu să-şi dea seama că erau tot felul de alte pericole în afară de al său.

Când Riley Brown îi ieşi în întâmpinare la intrarea în apartamentul ei, era mai mult decât pregătit să-i primească dragostea şi sprijinul pe care i le oferea. Dar, chiar şi cu ea, trebuia acum să fie mai precaut decât de obicei. Dacă s-ar fi putut gândi la o modalitate de a o îndepărta pentru câteva zile, ar fi fost mai fericit, dar ştia că acest lucru i-ar fi trezit suspiciuni; o poziţie dificilă devenise acum imposibilă, căci ştia că o va trăda într-un fel pe care ea nu-l va înţelege niciodată. O strânse foarte tare lângă el şi îi murmură scuze fără să-i vadă ochii, căci mâna lui care-i ţinea capul cu păr mătăsos apropie uşor faţa femeii de a lui.

După ce-o linişti în legătură cu starea surorii lui şi, când, în sfârşit, se aşezară pentru o cină târzie, un buletin de ştiri se intercală în ultima emisiune a zilei pentru a aduce sumbra veste că fusese găsit corpul preşedintelui. Întârzierea anunţului se datorase dificultăţii identificării, dar acum nu mai era nici o îndoială. Vicepreşedintele urma să fie investit în funcţie la primele ore ale dimineţii. Cumva, deşi toată lumea ştia că el era mort, confirmarea brutală a acestui lucru făcea totul şi mai neplăcut.

Galvin ştia că, dacă presupunerea era corectă despre felul în care murise preşedintele, atunci lupii deja se strângeau. Şi mai bine se amesteca cu ei. Când Riley îi sugeră să meargă la culcare, el o urmă în dormitor cu un fel de ruşine. Oricare-ar fi fost îndatoririle sale anterioare, totul se schimbase acum în rău şi niciodată n-avea să mai fie la fel ca înainte. Era aproape

imposibil să-şi ascundă sentimentele de ea şi sensul acestei trădări începea deja să devină insuportabil.

5

Vasul sălta pe valuri, mărindu-şi ruliul o dată cu creşterea hulei, cu luminile aprinse reflectând dâre fragmentate peste marea întunecată şi neobosită. Erau, într-adevăr, prea multe ambarcaţiuni de salvare, chiar dacă unele dintre cele mai mici plecaseră spre portul Cobh. Elicopterele se întorseseră de mult timp pe aeroportul din Cork, unde echipajele obosite îşi descărcaseră groaznica încărcătură, cadavre sau bucăţi de epavă şi unde putuseră să rupă câteva ore de odihnă înainte să o pornească din nou la prima rază de soare.

Această porţiune din Atlantic era împodobită cu lumini, dar strălucirea pe care o aruncau folosea de avertisment celorlalte nave, în ciuda efectului lor aproape festiv. O lumină de căutare trecu dintr-o dată peste suprafaţa oceanului, înălţându-se o dată cu valurile şi aruncând reflexe ciudate în noapte, asemeni fosforului care străluceşte fantomatic. O lună palidă încununa spuma şi crea o imagine spectrală înfiorătoare prin apariţia unui corp care se învârtea încet ca pus într-o frigare. Bucăţi de haine mai atârnau pe el, fâlfâind, desfăşurându-se ca nişte fâşii de came. Fasciculul de raze îi umbri trăsăturile şi îi exageră zbârciturile pielii cauzate de apă.

Cineva strigă ca să alerteze echipele de salvare şi corpul se întoarse binevoitor ca şi cum ar fi auzit chemarea. Era nevoie de mai multă lumină şi se coborî o barcă, iar peticul acela de ocean, atât de important acum, deveni brusc luminat de reflectoare. Apoi un al doilea corp pluti la vedere ca o păpuşă bătută, înveşmântată în zdrenţe, fără pantofi, cu braţele întinse lateral, ca şi cum încerca să facă pluta, cu părul dispersat la suprafaţa apei, ca un nimb luminos.

— E ea, strigă cineva. Dumnezeule, e ea.

Dar, în timp ce barca era desprinsă din macaraua ei, figura de păpuşă dispăru într-o adâncitură dintre valuri şi când barca se ridică pe un alt val, cadavrul dispăruse. Corpul bărbatului nu era prea departe şi fu prins fără ceremonie în cârligul unei cange. Lungul şi mortul Bruslov, lipsit de toată demnitatea, fu grosolan

tras în barcă. În apropiere, ca pentru a marca locul, o bună bucată din partea de jos a ampenajului vertical al lui Air Force One, cu faimosul său număr 27000, apăru la vedere şi se mişcă aproape cu graţie pe marea instabilă.

Echipajul bărcii continuă să caute, cu instrucţiuni transmise zgomotos peste apă de observatorii de pe nava-mamă, dar prima doamnă fusese înghiţită de valuri, îşi mai făcuse o apariţie scurtă, ca un ultim bis la căderea cortinei, înainte de a se întoarce cu părere de rău în mormântul său. Fu aruncată o geamandură pentru a marca ultima poziţie unde fusese văzută. Se trimise prin radio un raport la ţărm şi un elicopter urma să recupereze cadavrul lui Bruslov în dimineaţa următoare; de-acum arăta ca şi ceilalţi, închis cu fermoarul în sacul lui de plastic.

Galvin se trezi devreme şi se întoarse să se uite la Riley cum doarme. Avea un braţ dezvelit, scos de sub cearşaf şi îşi scoase mâna ca să-l atingă, dar se opri chiar înainte s-o facă. Îşi înăbuşi imboldul şi se întoarse, dându-şi apoi picioarele jos din pat.

— Unde te duci?

El zâmbi cu spatele la ea.

— Credeam că dormi. Mă scol.

Riley se forţă cu un icnet să se ridice în şezut, în timp ce el se întorcea iar spre ea; era întotdeauna surprins de felul cum arăta ea dimineaţa. Era tânără, bineînţeles, dar avea o prospeţime ce nu i-o atribuia doar tinereţii. Pielea era albă, întinsă şi fină şi el nu se sătura niciodată de atingerea ei. Ea aruncă o privire la ceasul cu fosfor.

— E doar şase. E încă întuneric.

— Am o treabă de pus la punct. S-ar putea să fac o afacere cu cineva din Cork. Ar putea ieşi ceva bani pentru noi. Probabil că va trebui să mă duc acolo.

Tânăra femeie se trezi cu totul când îl auzi pomenind de Cork.

— Cork? Sunt numai păgâni acolo. Ce fel de afacere poţi să faci cu ei?

El râse şi-şi trase şosetele. Era o poveste veche; cei din Dublin credeau că oamenii din Cork veneau la Dublin ca să le fure slujbele de la serviciile civile. Răspunsul celor din Cork la acuzaţia de furt al locurilor de muncă era că ei sunt, pur şi simplu, mai deştepţi decât cei din Dublin şi deci, mult mai solicitaţi.

— Există o companie de închiriat maşini auto care vrea să-şi extindă parcul de automobile. Se gândesc să-şi deschidă o sucursală pe-aici. Dacă o vor face, vor dori o întreţinere a parcului. Şi nu vor să plătească prea mult pentru treaba asta. Dacă pun mâna pe afacere, i-aş putea jupui mai târziu.

— E tipic pentru ei. Ceva pe nimica. Oricum, nu uita întâlnirea de azi după-amiază.

Uitase. La naiba! Se duse la baie, enervat pe sine pentru scăpare. Va trebui să ia parte la întâlnire şi să plece cu maşina spre Cork după aceea. Întâlnirea avea ca scop pregătirea mai multor adăposturi permanente pentru doi evadaţi din Belfast care se ascundeau în momentul de faţă undeva în apropiere de Dublin.

Galvin nu făcuse un secret din faptul că trăise în Anglia şi că îşi făcuse câteva legături utile acolo. Aceste legături fuseseră folosite, uneori, de cei din Provo pentru tot felul de motive. Unii erau adevăraţi susţinători ai Provo-ului, alţii erau agenţi MI5. Totul era o operaţiune delicată şi, uneori, se simţea profund neliniştit că-şi punea propria siguranţă în mâinile unor alţi „veniţi de peste apă”, în mare măsură necunoscuţi de el şi, mai ales, nevăzuţi. Până acum totul mersese bine. Nu se făcuse nici o arestare în Anglia care ar fi putut duce la el.

Riley lua rar parte la acest gen de întâlniri, bucuroasă să le lase în grija bărbaţilor. În timp ce se bărbierea, Galvin îşi dădu seama că întâlnirea era un început folositor pentru tatonarea terenului în legătură cu accidentul, dacă avea ce să afle de aici.

Dădură drumul la radio în timp ce luară micul dejun şi auziră vestea despre găsirea lui Bruslov şi zărirea vremelnică a primei doamne a Americii. Dar majoritatea corpurilor lipsea. Rezerva lui Air Force One era în zbor spre Shannon pentru a lua corpul preşedintelui care fusese examinat de patologi americani şi irlandezi. Examinarea urma să continue la Washington, dar se recunoştea deja faptul că, dacă fusese o explozie, aceasta nu se produsese la botul sau la mijlocul aeronavei, aşa încât corpul preşedintelui, neverosimil de intact, nu putea fi relevant pentru stabilirea cauzei accidentului.

Galvin nu avea altă alternativă decât să amâne vizita la Cork până după întâlnirea din acea după-amiază, aşa că, între timp, parcurse cele câteva mile până la Bray Road. Garajul lui se afla undeva la marginea unui sat şi nu se observa imediat din drum, dar era uşor de găsit pentru cei care-l foloseau. Atelierul de

reparaţii era un hambar vechi, solid şi spaţios. Descuie uşa de la birou şi aprinse o lampă electrică înainte să se aşeze la vechea masă de lucru.

Şezu acolo, gândindu-se cum s-o convingă pe Riley de faptul că el era nevoit să plece pentru un timp. Aici începeau riscurile, aici oamenii pe care-i cunoştea începeau să-şi pună întrebări, aici devenea din ce în ce mai dificil să-şi justifice mişcările.

Trecu o dată prin ordinele de serviciu şi se decise că ar putea să-şi ia un mecanic în plus cât timp era plecat. Descuie uşa de la atelier şi mirosul motoarelor, al motorinei şi al uleiului pătrunse pe sub uriaşele uşi duble. Înăuntru erau două tractoare vechi şi un model vechi de Austin. Patrick O'Brien, mecanicul lui cu normă întreagă, veni la nouă şi jumătate; pe-aici nimic nu începea prea devreme, dar lucrul putea continua uneori până târziu. Calvin îi spuse lui O'Brien aceeaşi poveste care i-o debitase şi lui Riley şi îl împuternici să se ocupe de atelier dacă el era plecat pentru prea mult timp. El urma să facă anumite aranjamente cu Riley ca aceasta să vină şi să stabilească salariile, dacă era necesar acest lucru. Îi dădu cheile de la încasările mărunte, pe deplin conştient că povestea lui de acoperire era periculos de nepotrivită.

Galvin nu-şi făcea probleme din pricina lui O'Brien – avea încredere în el, iar ei doi se aveau bine – dar ceilalţi i-ar observa absenţa şi O'Brien n-avea nici un motiv să nu le spună unde se dusese. Nu era nici un mijloc obişnuit prin care să-l facă pe O'Brien să ţină un secret; şi-apoi, Paddy era mult prea deschis şi, astfel, putea fi stors cu uşurinţă. Chiar înainte de masa de prânz, părăsi garajul fără să fie de loc fericit de aranjamentele pe care le făcuse. Dar, cel puţin, simplificase problema destul de mult.

Întâlnirea de mar târziu din acea zi se ţinu într-o fermă veche, la zece mile nord de Dublin. Locul izolat permisese fiecărui om care lua parte la întâlnire să verifice dacă fusese urmărit de cei din Ramura Specială Irlandeză. Dar Dublin-ul nu era o zonă de război ca Belfast-ul. Acţiunea în republică se limita la atacuri bancare sau răpiri de copii ai unor industriaşi bogaţi, fie că erau străini sau irlandezi, pentru a strânge banii necesari unităţilor active din nord. Deja se făcuse rost de adăposturi pentru fugari şi de tabere ocazionale de odihnă pentru soldaţii obosiţi în luptă.

La întâlnire fură şapte şi afacerea nu dură mult. Când terminară, Galvin fu întrebat de starea surorii lui. Întrebarea nu-l surprinse. Probabil că Riley, spusese ceva cuiva, telefonul fără fir

era activ şi rapid printre aceşti oameni. Încercaseră înainte să-l determine s-o folosească pe sora lui din Anglia în cauza organizaţiei, dar ocolise problema, declarând-o o persoană pe care nu se putea pune bază; ea habar n-avea că el făcea parte din Sinn Fein, ceea ce se întâmpla să fie adevărat. Discuţia se canaliză spre cine ce o să facă şi unde şi cineva făcu o observaţie privind absenţa lui Con Tierney – un membru activ în Provo – care, de obicei, lua parte la aceste întâlniri.

Când se sugeră că Tierney se dusese la Cork, acest lucru produse nelinişte printre cei şapte bărbaţi. Nimeni nu făcu nici un comentariu până ce Galvin spuse:

— Mă duc şi eu acolo pentru o afacere. Dacă cineva e aşa de interesat, o să-i transmit dacă-l văd.

Nimeni nu spuse că era interesat, dar fu o ocazie pentru Galvin de a spune pe scurt de ce se ducea acolo. Era mult mai bine decât să se afle din bârfe. Plecă spre Cork în cursul primelor ore ale serii, după o despărţire emoţionantă de Riley.

La Washington, Lidia Bruslov se afla în apartamentul ei privat de la ambasadă, nenorocită de vestea pe care o primise despre soţul ei. Fuseseră căsătoriţi timp de treizeci de ani şi, în general, căsnicia lor fusese reuşită. Se bucurase de şederea lor în America, iar geanta diplomatică fusese întotdeauna un mijloc folositor de a trimite anumite lucruri fiicei şi fiului lor la Moscova.

Acum, lucrurile se schimbaseră iremediabil. Nu doar pentru că îşi pierduse soţul – era puternică şi hotărâtă în tot ceea ce făcea şi cu timpul ar fi biruit tragedia – ci pentru că viaţa cu care se obişnuise până acum ajunsese la final.

Întregul personal al ambasadei îşi arătase respectul, iar înalţii demnitari se abătuseră din drum pentru condoleanţe. Atmosfera din clădire era tristă şi chiar menajera ei păstră o distanţă discretă, astfel încât stăpâna sa să-şi poată duce durerea în intimitate. Când Mihail Nikov, secretarul adjunct, trecu pe la ea a doua oară în aceeaşi zi, ea îşi imagină că o făcu pentru a o susţine în încordarea ei. În locul compasiunii, primi al doilea şoc din acea zi, care, în felul lui, era la fel de traumatizant.

Nikov intră în camera mare, superb mobilată şi, din felul în care rămase în picioare, Lidia ştiu că nu era o vizită de solicitudine; ţinuta lui era pătrunsă de datorie.

— Tovarăşă, am primit veşti de la Moscova. Cei de-acolo vor să vă întoarceţi imediat.

Lidia se zăpăci. Ştia că nu putea rămâne aici la nesfârşit, dar credea că i se va acorda ceva timp să se adune şi să aibă un interval decent în care să facă ultimele cumpărături şi să împacheteze pe îndelete. Cel puţin, câteva zile. Cererea era indecentă.

— E prea repede. Nu vreau să-mi expun durerea în public. Aeroportul va fi înţesat de reporteri, nu sunt pregătită pentru asta.

Era o femeie plinuţă, dar încă atractivă; ochii îi scăpărară, provocatori.

— Tovarăşă, nu este o cerere, ci un ordin. Un avion este pe drum. Veţi părăsi acest loc în cel mult patru ore.

Nikov era corect, dar rece.

Lidia ştia, aşa cum ştiau toţi, că Nikov era rezident al KGB-ului în Washington. În mod normal, n-avea prea mult de-a face cu acest om, dar ar fi fost naiv din partea ei să pretindă că nu-i ştia adevărata poziţie.

— Nici nu-mi rămâne timp de împachetat.

— O să vă trimit câteva ajutoare. Nikov îşi privi ceasul. Sunteţi gata în nouăzeci de minute? Nu era chiar o întrebare. Nu va exista o restricţie în ceea ce priveşte cantitatea cu care vă întoarceţi. Zâmbi politicos. Cu condiţia să nu includeţi şi mobila. Se înclină uşor. Nu trebuie să vă mai reţin. Avu un moment de ezitare, apoi adăugă nesigur: Eu doar vă fac cunoscut un ordin, tovarăşă. Îmi pare rău că este atât de repede, o să vă simţim lipsa cu toţii.

Părăsi camera, închizând uşa foarte uşor.

Brusc, Lidia izbucni în lacrimi. Se aşeză pe marginea unui scaun de brocart în stil Empire şi plânse cu suspine câteva minute. De ce atâta grabă? De ce nu mai putea rămâne doar câteva zile? Ce rău ar fi făcut? Trebuia să fie un motiv, dar ea nu vedea nici unul. Se ridică, auzind un ciocănit uşor la uşă: ajutoarele ei. *Întotdeauna exista un motiv.* Deci ce se întâmplase?

Sir Gerald Fowler şedea rezemat pe spate, gânditor. Se întinse să apese un buton de pe partea interioară a mesei de lucru şi rămase cu mâna suspendată în aer. Stătu câteva clipe nemişcat. În cele din urmă, se ridică, ieşi din birou şi coborî două etaje, apoi o luă pe un coridor, trecu de câteva birouri şi se opri în faţa unei uşi cu un număr şapte de bronz pe ea. Intră fără să bată.

Reg Palmer şedea chircit în scaunul lui şi vorbea la un telefon verde cu secretizor[19] când şeful lui intră în încăpere. Accesoriile din birou erau strict guvernamentale, dar şterpelise cumva un peisaj marin din epoca victoriană de la oficiul de recuzită, un tablou mohorât, în ulei care împodobea peretele din faţa mesei sale de lucru. Reg îşi ridică privirea şi-şi îndreptă spatele în timp ce convorbirea deveni mai precisă şi continuă să vorbească; Fowler îi făcu semn să nu se întrerupă.

Pe Fowler nu-l incomodase atitudinea aproape indolentă a lui Palmer. Asta făcea parte din acţiunea de acoperire a unei expertize de cel mai înalt profesionalism: era un operator de clasă evident. Ocupa actuala poziţie de mai mult de patru ani şi de-abia împlinise patruzeci de ani. Fowler îl aprecia foarte mult, dar rareori lăsase să se vadă ceva; se aşeză şi aşteptă, conştient de faptul că Palmer ardea de nerăbdare să ştie ce-l adusese pe Mahomed la munte.

Când Palmer termină, puse receptorul în furcă, se scuză cu un zâmbet şi dădu să se ridice până ce Fowler îi făcu semn să rămână aşezat şi trecu direct la subiect.

— Cum îl apreciezi pe Laurence Galvin?

Întrucât Palmer era exclusiv legat de problemele irlandeze, întrebarea avea un răspuns la îndemână. Acesta era responsabil, prin omul său de legătură, Norman Jason, de plasamentul şi eficienţa lui Galvin în locul în care se afla. N-avea nevoie să caute un dosar; avea în minte majoritatea detaliilor despre agenţii lui speciali.

— Un om de primă clasă. Rezistă bine la stres.

— Asta-i tot?

— Ce anume aţi dori să ştiţi, sir?

— Spune-mi totul despre el. Încerc să iau o hotărâre.

Palmer se decise să nu acorde credit maxim memoriei.

Spuse în interfon:

— Dosarul IR 38, Mary.

Când secretara aduse plicul, aceasta îşi ascunse cu discreţie surpriza de a-l vedea pe Fowler.

Palmer introduse discul scos din plic în computerul de pe biroul său şi manipulă câteva clape ale tastaturii. Pe ecranul monitorului apăru conţinutul dosarului, un text galben pe un fond

[19] Dispozitiv electronic care modifică un mesaj radio sau telefonic făcându-i neinteligibil şi care nu poate fi descifrat decât de un destinatar care posedă la rândul lui un dispozitiv asemănător (n. trad.).

maro.

— A intrat în afacere cu propriul său nume irlandez, căci originea sa rezistă la o examinare mai profundă. Se uită mai jos la detalii. Tatăl s-a născut în Kilkenny şi a servit, pentru o scurtă perioadă de timp, în armata irlandeză. A venit în Anglia cu o fiică şi doi fii în vârstă de şase, nouă şi respectiv zece ani. Mama a murit în 1965, iar tatăl nu s-a mai recăsătorit. Palmer aruncă o privire pe birou. Galvin senior a fost ucis într-un bar de o bombă a IRA în timpul unei vizite la nişte prieteni din Ulster în 1975. N-a murit pe loc. După câte putem vedea, bătrânul n-a avut convingeri politice puternice şi nu era lipsit de bani. Galvin junior avea douăzeci şi trei de ani când tatăl său a fost ucis. Imaginea acestuia pe moarte, în spital, i-a rămas pentru totdeauna în faţa ochilor şi a lăsat fiului o puternică dorinţă de răzbunare. El este cel mai mic dintre copii şi şi-a făcut studiile aici, mai întâi la Repton, apoi la Birmingham University. La vremea aceea, dacă şi-ar fi arborat vreun steag la casă, acesta ar fi fost steagul Sfântului Gheorghe. Era ca şi cum ar fi vrut să rupă toate legăturile cu propria sa ţară, pe atunci o reacţie de înţeles. Dar, chiar şi-aşa, a ţinut legătura cu rudele din Irlanda, care se aflau în acea perioadă în special în zona Dublin-ului. N-are probleme cu accentul: îl poate folosi şi trece neobservat.

— Noi l-am recrutat?

— Nu de la început. Asemenea împrejurări sunt întotdeauna suspicioase şi, în mod special, în cazul lui. Dar era atât de supărat din cauza tatălui său, încât dorea să se întoarcă în IRA şi s-a apropiat astfel de noi pe un drum ocolit. L-am ascultat, dar era atât de plin de ură, încât nu ne era de nici un folos pe-atunci. După aceea şi-a dat seama că atitudinea lui amară faţă de Irlanda luată ca un tot era complet nemotivată şi a început să privească lucrurile în perspectivă. L-am urmărit de la distanţă şi când împrejurările ne-au servit o schimbare suficientă, ne-am apropiat noi de el pentru un nou interviu. Se maturizase şi-şi putea controla sentimentele mult mai bine. Era încă anglofil, dar se dezvoltase în el un profund sentiment orientat către ţara sa. După ce l-am verificat bine, l-am trimis la antrenamente cu SAS[20] la Hereford, iar, în cele din urmă, l-am introdus în actuala afacere. Palmer zâmbi. De fapt, aduce un profit modest.

— Aţi prefera să fie în sud sau în Ulster?

[20] Unităţi britanice de paraşutişti antrenaţi special pentru misiuni deosebite (n. trad).

— E cunoscut acolo. În Ulster ar fi sărit în ochi. Oricum, după cum ştiţi, se scurg multe informaţii între Belfast şi Dublin şi omul nostru e expert în colectarea lor. Palmer cercetă ecranul monitorului, apoi reluă noi informaţii. În tinereţe, a fost înscris la un club de box şi mai târziu a făcut lupte semiprofesionale. N-avea nevoie de bani, îi plăcea, pur şi simplu. Îi plac animalele şi poate călări destul de bine. Reminiscenţe ale copilăriei din Irlanda.

— Asocieri complicate în Irlanda?

Palmer zâmbi cu toată gura, conştient de faptul că Fowler ştia despre Galvin mai multe lucruri decât arăta că ştie.

— Vă referiţi la Riley Brown? După părerea tuturor, o fată de comitet. O artistă subtilă. Vinde ceva tablouri, dar nu destule ca să trăiască din ele. Galvin locuieşte cu ea. O protecţie excelentă – trecutul *ei* este acea IRA de şcoală veche. Nu mai e la curent cu actualul grup de terorişti. Bănuiesc însă că nu-şi dă seama de situaţia prezentă, iar Galvin nu poate risca s-o convingă de contrariu. Ca răspuns la nerostita dumneavoastră întrebare, da, sunt mulţumit de faptul că se descurcă bine cu partea emoţională. Nu uitaţi că a mai trecut prin toate astea înainte.

— Ce mai ştii despre familia lui?

— Fratele mai mare a plecat în Australia, s-a căsătorit acolo şi are doi băieţi. Fraţii păstrează legătura, dar n-o fac decât în preajma zilelor de naştere şi a Crăciunului. Sora lui locuieşte aici; de asemenea, căsătorită, cu copii, se mai văd din când în când. Ne folosim de problemele ei medicale ca să-l aducem aici rapid când avem urgent nevoie de el. Oricine sună la Sanatoriul Denbridge din Reading va primi orice confirmare doreşte, deşi acest lucru nu s-ar întâmpla decât în cazul în care cineva ar avea vreo suspiciune. Pentru noi acest fapt ar fi alarmă şi l-am aduce înapoi.

— Cum v-aţi descurcat cu moartea tatălui?

Palmer se întrebă de ce Fowler era brusc atât de preocupat. Galvin lucra pentru ei deja de aproape cinci ani şi mai mult de jumătate din acest timp îl petrecuse în Irlanda. Rezultatele lui erau bune, deşi strângerea informaţiilor era o treabă înceată.

— Am inventat o poveste cu tatăl care pleacă în Australia nu la mult timp după moartea soţiei, mişcare confirmată mai târziu şi de plecarea fiului mai mare. La urma urmei, a fost ucis acum unsprezece ani, iar IRA sunt deja cunoscuţi în a ucide oameni nevinovaţi. E imposibil să ţină evidenţa celor pe care n-ar fi

trebuit să-i omoare, chiar dacă ar şti.

— Nu e, totuşi, o verigă slabă?

— Nu. Le-ar lua prea mult timp ca s-o scoată la iveală. Şi, oricum, nu şi-ar face griji din pricina asta; dacă există vreo aluzie la vinovăţia lui, răzbunarea este rapidă. Nu sunt de genul celor care-şi mai bat capul să găsească mai întâi dovada. Despre ce este vorba, de fapt, sir?

— L-am băgat în ceva mult prea periculos. Mă întreb dacă poate face faţă.

Palmer nu-l crezu pe Fowler. În primul rând, că folosirea lui Galvin într-un context foarte periculos fusese ideea lui Fowler. Şi acum, dintr-o dată, de ce atâtea îndoieli?

— Are instrucţiuni să iasă din afacere dacă e vreun pericol real.

— Perfect. Dar te-ai gândit la un înlocuitor în cazul în care n-ar mai avea timp?

Palmer nu era îngrijorat de întorsătura pe care o luase conversaţia. Existau întotdeauna riscuri când plantau vreun agent, iar acestea erau acceptate şi prezentate, aşa încât agentul ştia de la început la ce se expune. Dar toate astea sunau de parcă Fowler ţinuse ceva doar pentru el. Cu o suspiciune intenţionată, spuse:

— Oameni cu originea lui Galvin nu găsim pe toate drumurile. Ar fi greu de înlocuit, de aceea nu m-am dat în vânt după modul iniţial în care mi-aţi sugerat să-l folosim. Nu păreţi să-i daţi prea multe şanse, sir Gerald.

— Dragul meu Reggie, ştii mult mai multe despre riscuri decât mine. Mă gândeam doar că ar fi prudent să pregătim un înlocuitor. Îndeosebi, ca precauţie.

— Dacă e ceva ce eu ar trebui să ştiu şi dumneavoastră nu-mi spuneţi, cred că Galvin ar trebui pus în gardă, zise Palmer.

Fowler negă cu o mişcare a capului.

— Nu sunt obtuz în mod intenţionat. Pe cuvânt. Nu vreau să-i risc acoperirea mai mult decât o vrei tu, dar sunt atât de multe ramificaţii. Sunt de acord că trebuie să-i ajutăm pe verii noştri într-o problemă deosebit de importantă, dar, după ce m-am gândit mai bine, încep să cred că Galvin e plasat, cu ajutorul nostru, într-o poziţie extrem de vulnerabilă – asemeni bucăţilor mai mici din epavă aruncate de ocean de colo-colo. S-ar putea să nu ajungă nicăieri şi dacă e omul pe care-l consideri tu, s-ar putea să-i fie greu să se întoarcă. S-ar putea să le facă faţă

„tipilor” ălora, norocul lui, dar nu sunt deloc sigur c-o să găsească răspunsul la ei. Nu pot să-ţi spun mai mult, nu am toate amănuntele.

— Atunci să-l scoatem afară.

— Nu putem. Fowler se ridică şi se îndreptă spre tablou. După un timp, se întoarse cu faţa spre birou. Voi merge mai departe aşa. În momentul de faţă, nu Irlanda mă îngrijorează în mod special. S-ar putea să mergem pe o pistă greşită. Îl privi pe Palmer ciudat. Au fost una, două sosiri interesante pe Heathrow azi. Pariez că sunt în trecere. Tot ce putem face e să sperăm la mai bine, să dăm orice ajutor putem şi să stăm cu ochii în patru.

George Farrell se interesă la Grosvenor Hotel; secretara îi rezervase o cameră din New York. Tentaţia de a merge mai departe până la Cork era aproape irezistibilă, dar trebuia să fie prudent. Mass-media britanică prezenta relatări mai mult decât suficiente despre progresul zilnic al acţiunii de pe coasta Cork-ului, deşi încă nu exista vreo indicaţie cu privire la cauza accidentului. Ziarele erau pline de speculaţii şi îi intervievaseră pe aşa-zişii experţi ce nu erau direct implicaţi în operaţiune; cei de la faţa locului nu spuneau nimic, mai ales la cererea tot mai insistentă a oficialităţilor americane de a nu da nimic publicităţii. Acţiunea în curs de desfăşurare a clarificării bucăţilor recuperate şi a identificării corpurilor găsite mergea în ritm susţinut mai departe.

La o zi după sosirea în Londra, Farrell ieşi în oraş şi telefonă unor prieteni din câteva bănci comerciale britanice pentru nişte afaceri pe care le-ar fi putut rezolva de la capătul firului din New York. Între timp, îşi rezervă, de la hotel, un loc pentru unul din zborurile spre Dublin. Nu voia ca venirea lui la Cork să bată prea tare la ochi.

În Cork, Galvin, de asemenea, îşi aranjă acoperirea. Ajunsese târziu în ziua în care părăsise regiunea Dun Laoghaire şi nu putuse să-şi găsească o cameră. În afară de faptul că nu-i stătea în fire, n-avea, pur şi simplu, fonduri suficiente pentru a sta la vreun hotel din cele bune, care, oricum, erau ocupate până la ultimul pat, aşa că fu nevoit să iasă pe Bandon Road, să caute bine în partea vestică a oraşului şi să găsească, în cele din urmă, o fermă cu o tăbliţă cu „camere de închiriat”, atârnând strâmb într-un copac. Era mai departe de oraş decât voia el, dar locul

era confortabil, cu un pat mare dublu numai pentru el. A doua zi dimineaţă, la nouă, plecă şi ajunse în Cork cam la o jumătate de oră după aceea.

Cork, Corcaig în irlandeză, înseamnă un loc mlăştinos. Aşezat la vărsarea apelor fluviului Lee în care pătrunde fluxul, oraşul are mult farmec, diferit cumva de alte oraşe mari irlandeze. Are o blândeţe prietenoasă şi plăcută, adesea i se spune Regina Oraşelor. Pentru a i se scoate în evidentă cele două fete ale caracterului său, este cunoscut şi sub numele de „Oraşul Rebel”, pentru a reflecta neclintitul spirit de independenţă care l-a urmărit de-a lungul secolelor în timpul revoltelor naţionale. Are străzi şi poduri largi şi cheiuri de o natură cu totul aparte. Fluviul se despică, plasând cele două cheiuri, Lapp’s Quay şi Penrose Quay, pe maluri opuse, apoi se uneşte într-un singur şuvoi, mai jos de ele şi îşi urmează cursul către mare.

Galvin intră în oraş prin Bandon Road, chiar la sud de Ballinhassing şi trecu pe lângă aeroport, care se vedea departe în dreapta lui. Trecu prin Bishopstown în oraşul propriu-zis, la sud de râu. Conducând, îşi aminti dintr-odată amplasarea vechiului oraş; trecuse ceva timp de când nu mai fusese în Cork. Merse prin centru, pe marele bulevard South Mall, observând că locurile de parcare de pe stradă erau deja supraaglomerate şi o coti la stânga, apoi din nou la stânga pe Merchant’s Quay şi, în final, întoarse în curba aceea mare, în formă de banană, pe care o face St. Patrick’s Street, unde sunt marile magazine. Dădu o raită scurtă în apropierea parcării de la Roche şi se aşeză şi el la capătul cozii celei lungi. Îi mai luă cincisprezece minute până să treacă de barieră şi apoi îşi căută un loc în zecile de parcări întortocheate şi aglomerate ale magazinului.

În timp ce-şi încuia maşina, simţi acea atmosferă de şoc, palpabilă, care-l înconjura din toate părţile. Aici, în sud, erau mai aproape de tragedie şi lucrul acesta se vedea. O coti pe St. Patrick’s Street, apoi îşi croi drum pe Oliver Plunket Street, o stradă mult mai îngustă, înghesuită, dar încântătoare, pentru a ajunge la firma de închiriat maşini a lui O’Malley. N-avea fixată întâlnirea, dar obţinu comod o întrevedere cu directorul, pentru a discuta chestiunea reprezentării de întreţinere care să acopere regiunea Dun Laoghaire. Nu se aşteptă să încheie vreun contract şi nici nu voia. Lăsă o carte de vizită jerpelită şi primi la rândul lui una de la bărbatul cu care se întreţinuse în silă. În termeni afacerişti, întâlnirea fu ratată, dar prinse din zbor un zvon, cum

că un cadavru şi nişte rămăşiţe ale epavei indicau o explozie provocată de o bombă. Era un zvon, evident, dar era, de asemenea, o referire la cum funcţionau creierele oamenilor. Aici, jos, în Cork, toată lumea ştia; n-aveau nevoie de experţi. Şi, plecând din birourile lui O'Malley, se gândi că, probabil, ei aveau dreptate.

Acum, că-şi stabilise un alibi care se putea verifica, era timpul să treacă la treabă serioasă. Îşi luă din parcare vechiul Mercedes şi-o luă spre Evergreen Road, apoi întoarse la Turner's Cross, luând drumul ce ducea la aeroport. Era aproape amiază când ajunse acolo şi trebui să parcheze ceva mai încolo de aeroport, apoi să se întoarcă pe jos, într-atât de aglomerată era şoseaua de lărgime medie. Spectatorii se mai împuţinaseră faţă de ziua precedentă, dar se mărise astfel suprafaţa pentru presă şi televiziune, cameramani din toate colţurile lumii strânşi laolaltă cu reporteri, de cele mai multe ori grupaţi şi pălăvrăgind până apărea un nou zvon.

De fapt, ştirile deveniseră mai răzleţe de când se intensificase securitatea. Dar zvonul pe care-l prinsese el în Cork, despre dovada existenţei unei bombe, era mult mai puternic aici. Dacă era o dovadă adevărată, atunci adevăratele probleme începeau de-abia de-aici încolo; şi adevăratele pericole. Trebuia să afle mai mult. Se înghionti în stânga şi-n dreapta să-şi facă loc printre echipele de televiziune şi reporteri, căutând pe cineva pe care-ar fi putut să-l ia de-o parte şi să discute cu el. Brusc, se opri. Chiar în faţa lui se afla Con Tierney cu un alt bărbat, mai înalt şi cu un ten mai închis la culoare. Galvin începu să se dea înapoi, nedorind să fie văzut de nici unul din cei doi, dar Tierney se întoarse mult prea repede. Galvin şi Tierney se holbară unul la altul, într-o controlată linişte de gheaţă. Dincolo de ei, chiar la marginea grupurilor de reprezentanţi mass-media, un alt bărbat îl localizase deja pe Tierney şi acum îi privea pe amândoi.

6

Tierney, în obişnuiţii lui blugi rupţi şi cu acelaşi cunoscut balonzaid, se dezlipi de lângă colegul lui fără nici un cuvânt şi faţa i se lăţi într-un zâmbet pe când înainta spre Galvin.

— Laurie! Ce vânt te-aduce în Oraşul Rebel?

Galvin îi întoarse zâmbetul.

— Am venit pentru cei de la O'Malley, cu o concesiune de întreţinere. Tu ce motiv ai?

— De-aia eşti aşa de împopoţonat?

Galvin purta elegantul costum gri pe care şi-l pusese pentru vizita la O'Malley. Nu-i era în fire să umble aşa de elegant, dar în cazul ăsta îl ajuta să-şi întărească povestea.

— Corect. Uită-te bine la mine: s-ar putea să fie ultima oară când mă vezi aşa. Deci, tu ce faci pe-aici? îl presă el din nou.

Ochii albaştri, înfundaţi în orbite, ai lui Tierney nu scoteau nimic la iveală; erau reci în timp ce-l măsurau cu grijă pe Galvin. Mai zâmbea încă uşor.

— Aici se-ntâmplă totul, pentru Dumnezeu. Sigur, îmi pierdeam vremea aşteptând în Dublin. Groaznică treabă.

Nimeni nu era sigur din ce trăia Tierney. Se ştia că face nişte afaceri dubioase cu meseriaşi proşti sau cu „oameni călători", afaceri ce includeau mobilă de mâna a doua şi boarfe nefolositoare, dar rămânea întrebarea dacă era suficient sau nu pentru a trăi. În afară de „fraternitate", avea legătură şi cu raidurile de la două bănci din Irlanda: în ciuda felului său de a se îmbrăca, nu părea niciodată c-ar duce lipsă de bani şi întotdeauna avea timp berechet. În spatele zâmbetului, faţa ciupită de vărsat era dură şi intransigentă, iar scheletul îndesat deborda neastâmpăr, rareori reuşind să rămână nemişcat. Doar ochii îi rămâneau terni şi n-aveau nici o urmă de sentiment.

— Da, e o treabă groaznică, răspunse Galvin, luând-o încet din loc. Se zvoneşte peste tot că au găsit dovada referitoare la bombă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai auzit asta?

— Mai întâi, la O'Malley. Dar am mai auzit şi pe-aici de când

am sosit.

— E mai mult decât am eu. Iisuse, cine-ar dori să-l arunce în aer pe preşedintele SUA? În afară, poate, doar de comunişti.

În felul lui caracteristic, Tierney nu întrevăzuse ironia spuselor sale, propria lui politică fiind de extremă stânga. Era doar un distrugător şi niciodată un constructor.

— Întreabă pe oricine de pe-aici. Mă mir că n-a ajuns la urechile tale fine.

Tierney îşi agită braţul.

— A, sigur că armata asta de piraţi ar spune orice. Caută şi ei un subiect, cu cât e mai macabru, cu atât e mai bine. Când te întorci?

— Nu sunt sigur. Cei de la O'Malley se mai gândesc la oferta mea. O să mai stau până primesc un răspuns sau altul.

— N-o să primeşti nimic de la ei pentru locul unde operezi. Eşti prea mic, fii sigur.

— Asta e problema, admise Galvin. Dar sunt bun şi mai ieftin decât oricine altcineva.

— A, eşti bun. Sunt de aceeaşi părere cu tine.

— Vrei să te iau cu maşina când plec?

— Am roţile mele. Când mă plictisesc pe-aici, o să mă întorc.

— Şi prietenul tău?

— Prietenul meu? Tipul cu care vorbeam? Nu-i prietenul meu, un pierde-vară în plus care se învârte pe-aici şi aşteaptă să se întâmple ceva.

Nu era aceeaşi impresie pe care şi-o făcuse Galvin când îi văzuse prima oară împreună.

— Ce veşti de la spital? Câţi au găsit?

— Ultima dată am auzit de douăzeci şi trei. N-or să găsească mai mulţi. Am vorbit cu băieţii de pe elicoptere, nu cu britanicii, e o insultă că se află pe pământ irlandez mi-au spus americanii. E greu pe-acolo. Rechini… N-o s-o mai ţină mult aşa.

În timp ce vorbeau, ambii bărbaţi erau cu un ochi pe mişcările celor din mass-media. Un zumzet dădu ocol mulţimii şi văzură doi bărbaţi alergând din direcţia clădirii aeroportului, din zona folosită încă pentru tranzitul cadavrelor şi a resturilor de avion recuperate. Când ajunseră la colegii lor, fu ca şi cum ar fi provocat un şoc electric. Un enorm val de emoţie mătură mulţimea. Şi vestea făcu repede ocol. Francezii recuperaseră una din „cutiile negre". Misterul accidentului era pe punctul de a fi elucidat.

Galvin îl urmări pe Tierney o dată cu comunicarea veştii. Veşnica agitaţie a îndesatului irlandez încetă şi deveni rigid, singura mişcare fiind lenta strângere a pumnilor. Faţa ciupită de vărsat era complet inexpresivă. Ţinuta lui ieşea şi mai mult în relief, tocmai pentru că reacţia tuturor celorlalţi era animaţia; o emoţie generală cauzată de ce-ar putea ieşi din asemenea veste.

Galvin îşi alese acest moment s-o şteargă. Îl bătu uşor pe braţ pe Tierney şi spuse:

— Am plecat. Ne mai vedem.

Tierney abia dacă-i răspunse la salut, cu trăsăturile compacte şi crunte. Şi când Galvin plecă, îl observă pe bărbatul cel înalt cu care vorbise Tierney întorcându-şi repede privirea de la ei.

Mandy Squire simţea că o să-i explodeze capul. Cele două fete ale sale erau la un vecin şi acum avea doi bărbaţi în casă care îi puneau întrebări pe care nu le înţelegea. Într-un fel, puseseră stăpânire pe casă şi chiar tăcuseră o cafea pentru ea. Erau de la FBI, politicoşi dar insistenţi până într-un punct în care credea că o să înnebunească, ascultând aceleaşi întrebări, încă o dată şi încă o dată, uneori formulate în mod diferit, dar mereu însemnând acelaşi lucru. Din anumite puncte de vedere erau ca Sam al ei; felul cum se mişcau şi cum acţionau în mod constant îi amintea de el. Nu se simţise niciodată mai rău ca acum.

După ce încercase să le explice celor doi copii ce se întâmplase cu tatăl lor, se dusese la culcare în seara precedentă, după ce găsise nişte somnifere mai vechi; nu se simţise în stare să meargă la doctorul casei. Nici chiar plânsul celor două fete în timpul nopţii nu reuşise s-o trezească. Dar ele îi dăduseră ceva putere şi un mic scop. Îi aduseseră un mic dejun târziu şi, după ce se îmbrăcă, începură s-o sune sau s-o viziteze prieteni care auziseră de accident. În cele din urmă, scosese telefonul din priză. Fetele refuzaseră să meargă la şcoală, dându-şi seama de starea jalnică în care se afla mama lor.

La prânz, pe când se gândea ce o să facă în continuare, veniseră cei doi bărbaţi eleganţi şi se recomandaseră ca Bob Rook şi Peter Carraz. Îşi exprimaseră sincerele lor condoleanţe şi aproape imediat îi sugerară că ar fi mai bine ca cele două fetiţe să meargă la vreun prieten sau la vreun vecin în timp ce ei o vor intervieva.

— Ne pare rău de toate astea, Mandy. Sper că nu te superi dacă-ţi spunem aşa. Carraz părea să se scuze în timp ce-şi

împingea un scaun ca să se aşeze în faţa ei. Ca să spunem aşa, Sam făcea parte din aceeaşi familie profesională ca şi noi. Natura muncii sale ne-a adus aici. Carraz se uită în sus la Rook care adusese cafeaua. Eşti absolut sigură că era Sam, soţul tău, cel care conducea maşina?

Erau nebuni? Ce, nu ştiau?

— Bineînţeles că era Sam. De câte ori să vă spun? Apoi o lovi un gând. N-ar fi trebuit să-l identific? Nu era aşa rutina în astfel de cazuri? Atunci n-aţi mai fi putut să puneţi asemenea întrebări idioate.

Rook împinse cafeaua pe masă.

— Credeam că te putem scuti de grozăvia aceea.

— Grozăvie? Să-mi identific propriul soţ? Mâinile începură să-i tremure. Se uită pe rând la fiecare bărbat, cu buzele tremurânde. Era aşa de rău ciopârţit că n-aţi vrut să-l văd? Asta e? O, Doamne.

Rook, care stătea lateral faţă de ea, îi puse mâna pe umăr, dar ea se trase.

— Răspundeţi-mi, lua-v-ar naiba!

— E destul de rău, admise Carraz. Credem că ai trecut prin destule ca să fie nevoie să mai faci şi asta.

Nu mai adăugă că identificarea era imposibilă: trebuia folosite dosarele medicale şi stomatologice.

— Dacă toţi credeţi că sufăr prea mult, de ce nu ieşiţi afară amândoi?

Mandy şedea, mutându-şi privirea de la unul la altul.

— Îţi imaginezi, oare, că noi n-am vrea? Haide, doar cunoşti regulile. Sam a fost unul dintre gărzile de corp ale preşedintelui. Acum sunt amândoi morţi, ucişi în aceeaşi zi. Ni se pare puţin cam curios.

Mandy se înfurie, încordându-se mai tare. Se uită din nou de la unul la altul cu o disperare totală. Inima era gata să-i pocnească şi simţi c-o să leşine; probabil că până atunci evitase să se gândească la asta.

— Nu. *NU!* Încercă să se ridice de pe scaun. *Ce dracu' tot spuneţi acolo?*

Carraz bătu în retragere, dându-şi seama că aproape o împinsese peste buza prăpastiei.

— Liniştеşte-te. Noi nu sugerăm o legătură, ci doar scoatem în evidenţă o consecinţă tragică. Bea-ţi cafeaua, sau nu ai ceva mai tare pe-aici?

Îi făcu lui Rook un semn să găsească nişte lichior.

Muşchii inimii lui Mandy începeau să se strângă de groază, îngreunându-i respiraţia. Se uită la Carraz cu ochii roşii.

— Ce legătură are această coincidenţă cu Sam? Sam nu a fost în avion. Nu era de serviciu. Se temu să dea glas următoarei întrebări, simţindu-se ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul. Cum a explodat avionul?

Carraz ridică din umeri.

— Nu ştie nimeni. Sam a fost bolnav în ultima vreme?

Mandy simţi că se înfurie iar. Întrebările lor nu erau nici cel puţin subtile.

— Nu v-aţi ostenit să verificaţi înainte să treceţi pe-aici? Nu, n-a fost bolnav şi chiar dac-ar fi fost, ce dracu' vă interesează pe voi? Hai, spuneţi-o ticăloşilor.

Rook apăru cu o sticlă de whisky şi câteva pahare. Le puse pe masă şi încercă să-l salveze pe Carraz.

— Încercăm doar să-i stabilim starea sănătăţii mintale; dacă putea sau nu să conducă, lucruri de genul ăsta.

— Pe dracu-ncercaţi! Pune sticla jos! Nu vreau să beau şi să fiu a naibii dac-o să vă dau şi vouă! Mandy se ridică tremurând, dar nici unul din bărbaţi nu părea c-ar încerca s-o ajute. Arătă spre sticlă şi spre pahare. Pune-le înapoi de unde le-ai luat!

După ce Rook ieşi din cameră, Carraz spuse:

— Noi trebuie să punem aceste întrebări, aşa neplăcute cum par. Dacă n-o facem noi, o s-o facă altcineva. Nu i-a fost rău deloc? S-a comportat normal?

Mandy se temea acum de fiecare întrebare. Pericolul pe care îl simţea îi stimula mintea. Trebuia să fie foarte atentă! Clocise el ceva, de asta era sigură. Iar prietenii ar fi putut să observe o schimbare recentă în comportamentul lui.

— Uite, a avut o perioadă mai lungă de călătorii cu preşedintele, asta-i tot; un tur în statele vestice, unde a avut de luat o mulţime de măsuri anterioare de pază şi probleme cu controlul mulţimii. A dormit foarte puţin în perioada aceea şi era extenuat.

— A fost la doctor?

— N-avea nici un motiv pentru care să meargă la doctor. Avea făcute toate controalele.

Carraz se trase de cravată.

— *Tu* ai fost la doctor?

Mandy deveni suspicioasă.

— De ce m-aş duce?

Carraz îşi desfăcu mâinile.

— Ai avut un şoc al dracului. L-aş considera un lucru cu judecată pe care ar trebui să-l faci.

— O să mă duc.

— Pot să aranjez cu un doctor să te vadă. Fără nici o plată. Cel puţin atâta putem face şi noi pentru soţia unui coleg.

Carraz se uită în jurul lui după telefon.

Inima femeii începu din nou să se strângă. Ştia de ce voiau ei s-o vadă un doctor şi, în special, unul care lucra pentru ei. Ar fi descoperit că avusese probleme emoţionale în ultimul timp. Un doctor specializat în căutarea acelor simptome, care ar ajunge repede la diagnosticarea depresiei din ea, adânc înrădăcinată, pe termen lung şi-atunci ei ar încerca să-i descopere cauzele.

— Nu, mulţumesc. Dacă n-o să pot dormi la noapte, am eu nişte pilule.

Îşi dădu seama de greşeală pe dată.

— De bună seamă c-ai avut nevoie de ele şi înainte ca Sam să moară.

— Multe femei le folosesc, doar ştiţi asta.

— Sigur. Avea ceva probleme cu banii?

— Ce legătură are asta cu accidentul?

Carraz ridică din umeri.

— Din nou starea sănătăţii mintale. Asta căutăm noi; dacă există ceva care să-i fi distras atenţia în timp ce conducea, ceva care să-l îngrijoreze. Chestii de rutină.

— Nu erau probleme cu banii din câte ştiu eu, dar o să puteţi descoperi la banca voastră; nu mă îndoiesc că o să verificaţi.

— Corect. Carraz se ridică şi bătu uşor cu degetele în masă. Mai rămâne doar să controlăm casa. O să fim cât putem de discreţi.

Mandy izbucni:

— Control? Pentru ce dracu’?

— Orice ar putea să arunce o rază de lumină asupra întrebării: de ce un om perfect sănătos, verificat periodic şi bun şofer, aşa cum ai ţinut să subliniezi – de ce să facă o greşeală şi un asemenea accident? Orice ne-ar putea da un fir cât de mic.

— N-o să permit aşa ceva. N-aveţi nici un drept.

Mandy avea o paloare de mort.

— Mă tem că avem. Rook, care se întorsese, scoase un mandat. Dar n-o interpreta greşit, Mandy. Va trebui de

asemenea, să verificăm maşina. Cine ştie ce defecţiuni a avut? N-o să ne ia mult.

Mandy se afundă într-un scaun, temându-se de ce ar fi putut ei să găsească.

Dave Santos sună la soneria apartamentului şi aşteptă, conştient că va fi văzut prin vizorul uşii lustruite din stejar solid. Zâmbi când auzi lanţul de siguranţă şi yalele deschizându-se şi-şi dădu pe spate părul argintiu şi des. Era o persoană înaltă, impunătoare, cu ochii meditativi de un căprui moale, cu o ţinută relaxată, dar totuşi dreaptă. Trăsăturile şifonate erau uşor bronzate. Uşa se deschise şi Judy Farrell îi zâmbi minunat în timp ce îi făcu loc să intre.

O dată ajuns în spaţiosul hol, întinse mâna pe care o ţinuse la spate, înmânându-i o singură orhidee într-o folie de celofan.

— Scapi mai uşor de ea în caz de nevoie.

Judy i-o luă din mână.

— E superbă, Dave. Închise uşa, o încuie, apoi îşi întoarse privirea din nou spre floare. Niciodată nu m-am îndoit de gusturile tale. Zâmbi maliţioasă. O s-o ţin cât o să vreau.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz, apoi îl conduse în uriaşul living.

În spatele ei, Santos îi privea picioarele zvelte şi formele care-l excitau întotdeauna. Îşi stăpâni un puternic imbold de a o lua în braţe. De data asta, nu era absolut sigur cum o să reacţioneze.

Garnituri diferite de canapele mici şi fotolii se găseau în fiecare capăt al imensei camere; piele albăstrui-cenuşie într-un capăt, catifea roz-pastel într-altul. Un paravan acţionat electric putea separa cele două jumătăţi. Draperiile se trăgeau rar, căci feeria de lumini din spatele celor două jumătăţi de geam, unite într-unul singur, constituia una dintre cele mai încântătoare privelişti din Manhattan, cu East River mai jos, în depărtare, o panglică lată strălucitoare, fragmentată de umbre izolate.

— Întotdeauna te-am invidiat pentru apartamentul ăsta, spuse Santos îndreptându-se spre fereastră, în timp ce Judy se duse la un bar curbat aşezat într-un colţ.

— Ştiu. Whisky cu gheaţă? Parc-ar fi malţ.

El luă paharul.

— Noroc, Judy. Mă bucur să te văd. Şi, după ce sorbi câteva înghiţituri, adăugă cu o strălucire în ochi. Şi ca să fii singură o perioadă.

Ea îşi ridică paharul cu Martini sec, unghiile lungi, roşii acoperind delicat piciorul paharului.

— Noroc, Dave. Nu ştiu cum să interpretez spusele tale, dar cred c-o să găsesc eu ceva.

Se aşezară pe canapea cu paharele în mâini; cu fereastra din mijloc în faţă, unul într-un capăt, celălalt într-altul, Judy arătând uşor amuzată.

— Lucrurile stau la fel între tine şi Mollie?

Santos tresări.

— Suntem ca nişte străini.

Judy învârtea uşor între degete piciorul paharului şi el privea, conştient că fiecare mişcare de-a ei, oricât de mică, îi trezea interesul. Ea îşi încrucişă molatec picioarele şi puse paharul pe o măsuţă rezemată de perete. Era o intensitate ciudată în felul în care-l privea.

— *Trebuia* George să plece la Londra?

El fu surprins de amărăciunea din spatele întrebării.

— Cred că nu. Noi facem lucrurile în mod diferit. Când pot, eu folosesc telefonul; George trebuie să aibă contacte personale. Eşti supărată că nu te-a luat şi pe tine?

Judy se lăsă pe spate şi îşi întinse un braţ de-a lungul canapelei.

— Rareori mă ia. Suntem căsătoriţi de unsprezece ani şi nici acum nu-l cunosc. În ultimul timp, s-a închis în el şi mai mult. E amestecat în ceva care-l macină şi e ferm convins că eu nu am observat nimic. La început, am crezut că e o altă femeie, dar am renunţat la ideea asta. Orice-ar fi, nu e o problemă sexuală. Sunt surprinsă că nu i-ai observat schimbarea.

Santos nu era sigur de ce urma să spună. N-o mai auzise pe Judy vorbind astfel.

— Cred că suntem cu toţii atât de ocupaţi la birou, încât n-am avut prilejul să remarc. Ce crezi că e?

— Efectiv, n-am nici o idee. A fost o perioadă în ultimul timp când a fost preocupat doar de Irlanda, ca şi cum şi-ar fi descoperit o pasiune de mult pierdută pentru această ţară şi politica ei. Judy dădu din mâini ca să arate că nu era interesată. Deşi pe mine nu m-a convins. Totul a fost prea brusc. În ciuda originii sale irlandeze, nu l-am mai auzit înainte vorbind despre locul ăsta. Totul a fost regizat, ca şi cum încerca să-mi distragă atenţia.

Santos îşi bău tot whisky-ul, continuând să ţină în mână

paharul gol.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Speram să ai unele răspunsuri. Mă gândeam că s-ar putea să aibă vreo legătură cu afacerile, deşi nu pare îngrijorat de probleme financiare; îşi păstrează sângele rece când este vorba de ele. Lucrul ăsta e complet diferit; mintea lui e stăpânită de ceva. Sunt surprinsă că n-ai observat.

— Probabil că s-a străduit s-o ascundă. Iar tu m-ai invitat aici în seara aceasta ca să afli ce ştiu? Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Judy întinse o mână spre el.

— Nu fi prost, Dave. Aceasta e numai o parte din invitaţia mea. Dar ceva se întâmplă, iar eu am de gând să aflu despre ce este vorba. Cât e plecat, o să mă uit prin lucrurile lui să văd dacă găsesc ceva relevant. Şi dacă găsesc, o să-ţi dau de ştire.

Santos era şocat, nu atât ca morală, cât de profunzimea hotărârii ei. Părea că toate emoţiile reţinute de-atâţia ani ajunseseră la un punct culminant şi că Judy Farrell se săturase.

Ea se întoarse şi-l privi drept în faţă.

— Paharul tău e gol. Vrei să ţi-l umplu din nou?

— O să-l umplu eu. Se duse până la bar, simţindu-i privirea aţintită în spate. O să te ajut cât de mult voi putea. Iar în legătură cu cele spuse de tine, mi-ar plăcea şi mie să descopăr ce se întâmplă.

Apoi veni să se aşeze lângă ea, ochii li se întâlniră şi amândoi ştiură că el n-o să părăsească apartamentul ei în noaptea aceea.

La vremea când George Farrell ajunse la Dublin, mass-media abunda de speculaţii. Când coborî din taxi în faţă la Gresham Hotel de pe O'Connell Street, îi săriră în ochi titlurile articolelor din standul cu ziare care proclamau teoria bombei. Se abţinu să cumpere un ziar. O dată ajuns în cameră, putu să urmărească, într-un anonimat mult mai sigur, ştirile mai demne de încredere de la televizor. Gândurile îi fuseseră în totalitate ocupate de evenimente, aşa încât nu-şi observase de loc codiţa; Don Helary şi soţia lui, Una, îl urmăriseră de la Londra, ocupând locuri diferite în avion. Şi chiar dacă i-ar fi văzut, n-ar fi ştiut cine sunt.

Helary purta un costum mai scump decât cel pe care-l alesese pentru zborul de peste Atlantic şi o cravată verde închis pentru cămaşa de mătase verde pal. Ciocul în formă de perie îi era puţin mai îngrijit. Bărbatul părea că este mult mai interesat de tot ceea

ce se întâmpla în jurul lui. Dar schimbarea cea mare se petrecuse la soţia lui cu părul argintiu care acum purta o perucă brunetă. Fardul pe care-l folosise o transformase într-o femeie deosebit de atractivă şi îşi schimbase pantofii escarpin, uzaţi, de lac cu o pereche elegantă cu tocuri înalte.

Soţ şi soţie se despărţiseră în Londra, iar rezervările pentru Dublin fuseseră făcute de o sursă din Londra care se folosise de ceva influenţă ca să le obţină; locurile erau rezervate din timp şi se luaseră în consideraţie chiar şi zborurile suplimentare. Camerele se obţinuseră mai uşor în Dublin atâta timp cât exodul continua către Cork. Don Helary şi Una le luaseră în primire separat, la un interval de douăzeci de minute.

Don fuse cel care se ţinu aproape de Farrell şi zăbovi în foaier până când bancherul semnă în registru şi urcă în camera lui. La puţin timp după ce Helary luă liftul spre camera sa, soţia lui sosi la hotel. Stătu în foaier, în caz că Farrell ar fi reapărut. Puţin mai târziu, când soţul ei ieşi din lift, se înregistră şi ea.

Helary merse până la cea mai apropiată cabină telefonică şi sună la un număr. Când avu legătura, vorbi cu un profund accent din vestul mijlociu:

— Voi avea nevoie de ajutor. Cred că el o să se îndrepte spre Cork, dar mai mult ca sigur că o să stabilească un fel de contact aici. Cred că este important să-l lăsăm s-o facă. Telefonez de la Gresham.

Închise şi merse să se aşeze aproape de locul unde şezuse Una. Nici unul nu dăduse vreun semn că s-ar fi cunoscut şi fiecare avea propria lui cameră. Helary luă un exemplar din *Independent* şi începu să citească textele de sub titluri. Era timpul de aşteptare; masa putea să mai aştepte.

Laurie Galvin verifică la spitalul regional din Cork. Personalul lucra într-o presiune considerabilă, dar lucrurile erau mai puţin haotice decât în momentul în care lumea aflase prima dată de accident. Reuşi să vorbească cu două surori care ieşeau din tură şi se oferi să le scoată la un restaurant. De îndată, ele îl considerară un jurnalist şi refuzară să comenteze; cu toţii fuseseră avertizaţi să nu vorbească, iar buletinele oficiale cu noutăţi erau scoase la intervale regulate de către administratorul şef. Era clar că patologii vorbeau puţin şi în şoaptă despre acest subiect, aşa că Galvin află foarte puţin.

Un secret ştiut de toţi, totuşi, era faptul că rămăşiţele

aeronavei, care fuseseră recuperate, erau acum duse într-un depozit în şantierul naval McMahon de la periferia Carrigaline-ului, pe fluviul Owenboy. Situat în sud-vestul portului Cork, Carrigaline se întinde cam trei mile de la podul de la Ringaskiddy care face legătura dintre baza navală irlandeză de pe insula Haubowline cu uscatul. Era cam la patru mile de la marginea sudică a Cork-ului.

Galvin conducea într-acolo şi îi fu dintr-o dată evident că i-o luaseră alţii înainte. Traficul era destul de aglomerat şi el depăşi un camion cu prelată, încadrat de motociclete de poliţie şi încărcat în spate cu soldaţi. Alte bucăţi de epavă.

Era imposibil să ţii toate astea departe de public. Când ajunse la porţile şantierului, fu oprit. Nici unei persoane care nu avea treburi oficiale în regiune nu i se permitea accesul pe o rază de cinci sute de iarzi de la clădirile care adăposteau resturile epavei, chiar şi aceasta trebuia să-şi dovedească identitatea. Localiză depozitul principal când parcă stângaci şi aşteptă sosirea camionului pe care-l depăşise. Văzu camionul, care fu verificat la poartă, apoi îi urmări traseul. Clădirea era mai modernă decât celelalte şi ieşea uşor în evidenţă. Era încercuită de poliţie şi chiar şi perimetrul exterior al şantierului era păzit de personalul naval şi de infanterişti.

Galvin se întrebă ce să facă. Veştile adevărate erau puţine. Nu era singurul de la porţi, dar masa de ziarişti era mai mică aici decât la aeroport, cadavrele fiind mult mai demne de ultimele ştiri. Atunci, îl văzu pe Tierney pentru a doua oară în aceeaşi zi. Îşi plimba corpul mic de-a lungul marginii şantierului, ca şi cum i-ar fi inspectat fortificaţiile. Pentru un om ca Tierney, nu era o problemă să intre, dar Galvin decise că era prea devreme pentru o altă întâlnire întâmplătoare cu acesta şi se întoarse la maşină. Era deja destul de clar că, atât timp cât inspecta acest loc, va trebui să se ferească de Tierney. Va trebui, de asemenea, să descopere ce-l interesa. Galvin părăsi zona.

Tierney se întoarse ca la un semnal. Îl văzu pe Galvin plecând, apoi îşi continuă inspecţia. Mai târziu, îşi recuperă maşina şi merse până la Cork, de unde telefonă la Dublin din una dintre cabinele acelea telefonice galbene.

— Ce mai faceţi? Bine. Nu ştiu dacă zvonul e adevărat sau nu. O să aflăm noi. Dacă-i adevărat va trebui să facem ceva, nu? O să am nevoie de câţiva băieţi aici, jos. Pot să stea la fermă. Spune-le să aducă pistolaşe şi ceva potol. Altceva. Laurie Galvin

se-nvârte pe-aici la fel de mult ca şi mine. Acum, că e unul de-al nostru şi mie nu mi s-a spus nimic, mi se pare ciudat. N-am încredere în el. Luaţi legătura cu Riley Brown şi aflaţi de ce-i aici. Informaţia s-o aduceţi cu voi, aşa că mişcaţi-vă repede. Ar fi bine să aduceţi nişte trăgători în plus. Nu sunt sigur de ce avem noi la fermă, dar recunosc c-o să avem nevoie de tot ce putem primi. Or să fie ceva probleme, mai mult ca sigur. Şi-ar fi bine să fim pregătiţi.

7

Glenn Rees, ataşatul militar de aviaţie al Statelor Unite în Republica Irlanda, căutase informaţii fără încetare. Nimic nu era încă pozitiv, dar existau mai multe indicii. Iar rezultatul final devenise din ce în ce mai dificil de dat, întrucât concluziile experţilor începeau să difere între ele. Rees avea propria părere despre experţi, dar şi-o ţinea pentru sine.

Se întâlni cu Paul Sutter în hol la Jury's Hotel de pe Lancaster Quay departe de Western Road. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, Rees observând oboseala lui Sutter. Umerii lui puternici erau uşor încovoiaţi, ca şi cum greutatea pe care-o purtau devenise prea mare. Sutter era încă îmbrăcat cu pardesiul şi vorbi încet, ecoul extenuării fizice răsunându-i în glas:

— Mai bine urcăm în camera mea, aici suntem înconjuraţi de presă.

Înaltul Rees îşi urmă şeful la lift. Rees era cu câţiva ani mai tânăr decât Sutter, mai slab şi nu atât de ostentativ de relaxat. Rees îşi făcea griji din orice, în afară de ceea ce conta într-adevăr.

O dată ajunşi în cameră, Sutter îşi scoase pardesiul şi aduse o sticlă de whisky irlandez şi două pahare.

— Când eşti printre lupi urli cu ei, spuse el, deşi aici lucrul ăsta ar putea fi privit cu ochi răi. Bushmills Black Label. Făcut la nord de graniţă. Şi nu cere gheaţă la el. Bea-l aşa, de-a dreptul.

Rees nu protestă când luă paharul şi îi urmă exemplul lui Sutter care se aşeză într-unul din fotolii.

— Mare parte din viaţă mi-am petrecut-o în aer, spuse Sutter, un loc despre care mulţi cred că nu e cel mai sigur în momentul de faţă. Când termin cu tine, mă întorc din nou la Hill. Aşa că dă-i drumul, pune-mă la curent cu ultimele ştiri.

— Nu sunt multe noutăţi în afară de ce ştii deja. Acesta e un joc lent. Prima doamnă şi-a făcut o apariţie scurtă şi apoi a dispărut pentru totdeauna, deşi corpul femeilor conţine mai multă grăsime, ceea ce le asigură o flotabilitate suplimentară. Unele victime s-au înecat, ceea ce înseamnă că trăiau în

momentul impactului cu apa. Dacă erau conştienţi în acel moment, asta e discutabil. Toţi aveau serioase leziuni datorate impactului: fracturi multiple, leziuni ale ţesuturilor elastice, hemoragii şi altele. Nimeni n-a mai trăit mult timp după ce avionul a început să coboare în picaj şi s-a zdrobit. Poate câteva secunde; majoritatea morţilor au fost instantanee.

Rees se uită al Sutter înainte să continue:

— Experţii au început să aibă păreri diferite referitoare la moartea unora dintre ei. Majoritatea aveau hainele sfâşiate, dar există dovezi că mulţi au fost bombardaţi de fragmente mai mari sau mai mici din avion şi unii pledează pentru efectul produs de explozia unei bombe. Alţii spun că la orice decompresie bruscă, produsă de prăbuşirea avionului de la treizeci de mii de picioare, există bucăţi mari care explodează ca rachetele.

Sutter deschise ochii mari.

— Deci, nimeni nu ştie nimic sigur?

— Asta e. Nu există nici o probă fermă, doar presupuneri care pot fi combătute. Rămăşiţele acelea de epavă par multe acolo pe şantier, dar, de fapt, reprezintă mai puţin de doi la sută din toată masa avionului. Un pas important e faptul că francezii au recuperat înregistratoarele de voci şi de zbor. Bună treabă au făcut la adâncimea aceea. Le-au adus la suprafaţă cât nava noastră de recuperări era încă pe mare. Cel puţin, efortul e internaţional. Rees era conştient că ceea ce-i spunea şefului lui erau mai ales detalii tehnice şi nu asta voia acesta să audă. Dar până acum nu avea altceva mai bun. Adăugă, intenţionat: Vrei să muşamalizăm zvonul cu explozia? Putem să-l desfiinţăm cu o declaraţie.

Sutter reveni la viaţă.

— Nu, nu vreau. A fost o bombă. Ştiu că nu eşti de acord. Ştiu că îmi lipseşte dovada. Dar asta a fost. Nu vreau nimic altceva decât să întăresc acest zvon. Vreau să-i scot pe cei care-au făcut-o afară din bârlog. MI5 ne ajută aici. Şi irlandezii îi ajută neoficial – deşi n-ar admite asta niciodată în mod public; ar însemna o recunoaştere a tolerării agenţilor britanici pe pământul lor.

— Tot nu sunt convins.

— Asta pentru că nu vrei să priveşti realitatea în faţă. Bănuiala mea e că ideea s-a născut aici sau în Belfast. Cei de la FBI vin şi ei cu ce au. Fără tragere de inimă. Iar concluzia finală e de departe prea importantă pentru a agrava rivalitatea dintre

departamente, deşi, uneori, mă mir. Sutter respiră cu greutate, privindu-l stăruitor pe Rees. Eu cred că cei din IRA sunt extrem de îngrijoraţi de chestia asta, iar evenimentele ulterioare or să-mi dea dreptate. Înţelese brusc că nu se atinsese de băutură şi fixă îndelung lichidul spirtos de culoarea chihlimbarului, înclinându-se uşor în semn de respect în faţa acestuia înainte de a bea. Câţi pasageri au fost la bord?

— Cincizeci. Maximum. Plus încă optsprezece, incluzând personalul de cabină, bucătarul şi aşa mai departe. Şaizeci şi opt de morţi. Douăzeci şi şase recuperaţi până acum.

Pe neaşteptate, Sutter spuse:

— Ce te nelinişteşte, Glenn?

Rees zâmbi, căci fusese prins.

— Băieţii noştri de la NTSB[21] vor să ia câteva bucăţi din epavă să le ducă în State. Experţii britanici şi irlandezi nu sunt prea dornici să le dea. Asta i-ar lăsa cu un cimitir de vechituri descompletat. Şi, oricum, asta ar însemna că dacă le-ar duce acasă, noi le-am pierde din ochi. FBI-ul ne-ar da la o parte.

— Chiar trebuie să le ducă acasă?

— Nu. Băieţii din Farnborough se înţeleg uşor cu ai noştri şi se bucură de tot respectul. Irlandezii doresc să ne dea tot ce avem nevoie. Cred că adevărata problemă e securitatea. Echipa de la McMahon este bună şi-aici fac totul ca să ne-ajute, dar presa e supărătoare şi, în cazul în care ai dreptate, vor fi necesare măsuri de siguranţă mai puternice decât cele de care dispunem în prezent.

— Nu mai există alt loc în care să putem duce rămăşiţele acelea? Undeva mai departe de drum?

— Vrei să le ridic cu cei de la Consiliul pentru Siguranţa Transporturilor Naţionale? Sunt sigur că irlandezii vor fi de acord.

— Nu ne vor asculta, nici pe mine, nici pe tine. Ei sunt specialişti, ne vor spune să nu ne mai băgăm nasul în treburile lor. S-ar putea să-l asculte pe ambasadorul nostru. Vorbeşte tu cu Michael Dwyer. Spune-i că este ideea mea. E un băiat bun, îl cunosc oarecum.

— Bine. Asta-i tot?

Rees se ridică după ce-şi termină băutura.

— Păstrăm legătura şi poţi să mă contactezi în acelaşi fel ca până acum. Încă ceva. Ar fi bine să mişcaţi bucăţile alea

[21] National Transport Safety Board – Consiliul pentru Siguranţa Transporturilor Naţionale (n. trad.).

nenorocite în timpul nopţii; camioanele încărcate n-or să treacă neobservate.

*

După ce Galvin părăsi perimetrul şantierului naval McMahon, se întoarse spre Cork pe drumul de legătură, cu gândul la Con Tierney, când se hotărî să o cotească pe un drum de fermă. Întoarse scurt, cu botul spre drumul principal pe care tocmai îl părăsise. Traficul nu era intens pe drumul de legătură şi avea o privelişte deschisă. Se cufundă în scaun şi aşteptă, cu ochii puţin mai sus de tabloul de bord.

Galvin nu trebui s-aştepte prea mult. Doar douăzeci de minute mai târziu, Tierney, la volanul vechiului Morris 1000 şi păstrând limita de viteză, trecu, uşor de identificat. Lui Galvin îi luă ceva timp să intre pe şosea şi aşteptă o altă maşină care să-l separe de Tierney. Erau pe drumul către Cork şi puţine lucruri se puteau întâmpla până la oraş. Galvin nu se apropie prea mult; un om ca Tierney şi-ar fi asigurat spatele din instinct.

Tierney găsi un loc de parcare în Grand Parade, dar lui Galvin îi fu destul de greu să facă acelaşi lucru. N-avu altă alternativă decât să continue şi o coti pe South Mall, în stânga pe St. Patrick Street, apoi din nou la stânga în Grand Parade. Cunoscând locul unde parcase Tierney, trase şi el lângă o altă maşină, sperând ca urmăritul să nu se fi mutat de acolo.

Printr-un rând de maşini, Galvin îl văzu pe Tierney grăbindu-se dinspre St. Patrick Street şi urcându-se în maşina lui. Morris-ul o luă din loc, iar Galvin se încadră şi el în coloana de maşini, undeva în spatele lui. Era o oră de vârf, traficul greoi şi înaintarea anevoioasă. Uneori, de-abia reuşea să mai vadă Morris-ul şi aproape îl scăpă atunci când Tierney o luă pe Douglas Road. Încurcat, se agăţă de ideea că era în siguranţă în aglomeraţie, dar se întrebă încotro se îndreptau.

În marginea sudică a Cork-ului, cu cât se depărtau de oraş, cu atât densitatea se micşora considerabil, iar mai târziu, când Tierney o luă spre Donneybrook pe L66, Galvin se decise să renunţe. Observase semnalizatorul drept al lui Tierney şi anticipă faptul că se întorcea la aeroport. Cu gândul acesta, continuă să se ţină după el. O dată trecuţi de drumul de legătură, traficul ar fi fost foarte redus, iar pericolul ca Tierney să-l identifice devenea real; stătea în firea fiecărui membru Provo să se uite după o codiţă. Îi permise lui Tierney să i iasă din câmpul vizual, accelerând doar ocazional pentru a mai vedea, din când în când,

Morris-ul.

Câteva minute mai târziu, Tierney o coti din nou la dreapta, continuându-şi drumul spre aeroport. Galvin îşi făcu un calcul şi riscă, ţinându-se de el. Când, mai târziu, se decise să accelereze, nu mai era nici urmă de Morris. Galvin apăsă pe acceleraţie până la fund. Erau porţiuni lungi de-a lungul acestui drum secundar, unde să te pierzi, dar neînsemnate pentru viteza lui, dacă Tierney ar fi oprit. Merse mai departe până aproape de L42, drumul aeroportului şi se hotărî să se întoarcă.

Opri maşina, întrebându-se pe ce drum o luase Tierney. Bănuia că era undeva mai în spate, pe porţiunea mai largă, dar erau puţine drumuri rezonabile înaintea intersecţiei în formă de T, aflată la două mile de locul unde se afla. De fapt, erau două drumuri pe undeva, unul la stânga şi unul la dreapta şi trei drumeaguri, evident, drumuri de fermă. Două erau în stare bună, dând impresia de folosinţă în mod regulat. Celălalt, care o lua la dreapta, era acoperit cu iarbă mare, crescută în dezordine, făcându-l aproape imperceptibil. Se ghemui ia pământ şi descoperi ceea ce păreau a fi picături proaspete de ulei în locul unde un vehicul încetinise. Erau încă umede.

Era prea riscant să intre pe drumeagurile acelea. Şi, oricum, Tierney ar fi putut s-o ia pe oricare dintre ele. Era doar o presimţire, nimic mai mult, dar începuse să-l chinuie ceafa. Se hotărî să se întoarcă pe întuneric. Verifică distanţa pe kilometraj de la drumeag până la intersecţie, apoi întoarse încă o dată spre aeroport, până în locul în care putea s-o ia pe Bandon Road ce ducea spre ferma unde locuia. Trebuia să spere că nu fusese văzut.

Riley Brown stătea în picioare, departe de şevaletul ei şi-şi dădu pe spate părul cu o mână pătată de vopsea. Nu era o zi bună. În absenţa unor flori adevărate, folosea unele artificiale, dar bune, pentru o comandă de natură moartă, însă nu era acelaşi lucru; prea perfecte pentru ceva adevărat. Dar îşi folosea imaginaţia din plin şi îşi luase o cantitate generoasă din libertatea artistului. Acuarelele nu mergeau prea bine, spre deosebire de cele în ulei şi nu putea face mare lucru în privinţa asta.

Când sună soneria, se afla într-o dispoziţie proastă şi se decise s-o ignore, ştiind că Laurie Galvin avea cheia lui. Era hotărâtă să nu-i arate cât de dor îi fusese de el.

Soneria se auzi din nou şi înjură cu voce tare, dar continuă să o ignore. Se uită la tablou cu dezgust şi aproape îşi aruncă vopselele în el. Din nou se auzi soneria, de data asta fără întrerupere.

— Cine naiba poate fi?

Trânti cu zgomot paleta pe o băncuţă din apropiere şi se duse furioasă la uşa de la intrare, cu o pensulă încă în mână.

Deschise uşa, gata s-o închidă apoi imediat.

— Ah, tu eşti.

Gerrard Connolly zâmbi. Era un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat cu obişnuiţii pantaloni şi geacă de blugi. În picioare avea o pereche largă de tenişi, odinioară albi. Claia de păr negru arăta de parcă fusese făcut permanent, dar cârlionţii erau absolut naturali. Avea o oarecare obrăznicie care nu-i plăcuse niciodată lui Riley, iar zâmbetul era întotdeauna oarecum sugestiv, chiar şi de faţă cu Laurie Galvin, ca şi cum voia să vadă cât de departe poate merge.

— E, hai iubito, nu mă inviţi înăuntru?

Se sprijinise uşor de tocul uşii.

— Sunt ocupată, nu vezi? Ultimul lucru care-mi lipseşte acum e să mă întrerupă cineva.

Simţea miros de lichior în respiraţia lui.

El o studie, iar zâmbetul i se lăţi până deveni aproape obscen.

— Laurie nu te întrerupe, nu? De fapt, pe el venisem să-l văd.

— Nu-i acasă. La revedere.

Când Riley vru să închidă uşa, Connolly îşi puse piciorul în deschizătură şi se lăsă cu toată greutatea. Riley împinse mai tare, dar Connolly îi răspunse cu toată puterea aruncând-o aproape pe spate.

— Porc gras, era să mă trânteşti. Ieşi afară, izbucni Riley.

Connolly intră în holul micuţ, zâmbind lasciv.

— Unde-l pot găsi?

Trecu de ea şi intră în living, uitându-se în jurul lui cu o urmă de invidie.

Ea se luă după el, cu ochii scăpărând.

— O să-i spun despre asta, pe Dumnezeul meu că o să-i spun.

Connolly izbucni în râs.

— Uite, am şi început să tremur în pantofi. Spune-mi doar unde e, Riley şi gata. Sau poate că vrei să rămân. Faci pe şmechera acum? Să ne jucăm puţin? Mi-ar conveni.

Riley îl cunoştea pe Connolly ca prieten al lui Con Tierney şi, în

ciuda originii ei, câţiva dintre băieţii de la Provo o deranjau, iar acesta se afla printre ei. N-ar fi recunoscut că-i e frică, deşi se întâmpla, uneori, să fie foarte aproape de acest sentiment. Ar fi făcut faţă situaţiei, dacă ar fi fost în societate sau dacă Laurie ar fi fost prezent, dar de această dată era o provocare deschisă, iar Connolly se distra.

— E în Cork. Şi-acum ieşi afară.

Nu era un secret, dar se ura că trebuia să îi spună acestui om.

— Şi ce-ar putea să facă pe-acolo?

Cu mâinile în buzunar, Connolly se îndreptă spre fereastră ca să se uite în port.

— De ce nu te duci şi tu acolo ca să-l întrebi? Hai, întinde-o, am de lucru. Deja mi-ai ruinat toată concentrarea.

Connolly se întoarse. Nu mai zâmbea, dar trăsăturile brutale îi rămăseseră impregnate cu aroganţă. Ochii îi deveniseră brusc opaci, scoţând la iveală ucigaşul din el.

— Ce face acolo?

Făcu câţiva paşi spre ea.

Riley nu cedă, dar era conştientă acum că-i era frică.

— Chiar dac-aş şti, nu ţi-aş spune. Du-te şi întreabă-l pe Paddy O'Brien, la garaj. El s-ar putea să ştie.

— Atunci, sunt afaceri?

— Nu. Are-o puicuţă acolo.

Îşi dădu repede seama că îşi mascase teama cu calm, dar îşi crease o altă problemă. Văzu cu groază cum expresia lui Connolly se schimbă.

— Aşa că acum eşti liberă. Asta-i plăcut.

Văzându-l avansând, întoarse pensula cu coada spre el; părea atât de meschină în mâna ei.

— Dacă mă atingi, ţi-o bag în ochi.

Connolly rânji. Cu o mişcare rapidă îi smulse pensula din mână şi apoi o rupse intenţionat, ridicând-o ca să o vadă şi ea.

— Era un numărul 0[22] scump, porcule.

Riley înaintă spre el, dar Connolly o apucă de încheieturi şi o strânse cu putere, râzând de împotrivirea ei. O trase treptat spre el, iar ea îi simţi din nou respiraţia.

— Dumnezeule, ai băut. Eşti dezgustător! *Dă-mi drumul sau urlu cât o să pot.*

Ameninţarea nu făcu decât să-l stimuleze şi reuşi s-o cuprindă în braţele sale, în timp ce i le înlănţuia pe-ale ei. Rânjetul i se

[22] Pensulă de pictură foarte fină (n. trad.).

transformă într-o grimasă agonică atunci când tânăra femeie reuşi să-l lovească cu genunchiul în partea de jos a abdomenului. Bărbatul căzu pe spate şi se încovoie de durere, iar ea îşi dădu seama că trebuia să iasă repede afară. Se repezi către uşă, dar el reuşi să-i prindă un braţ. O trase înapoi şi o lovi peste faţă cu mâna liberă. Apoi, pe când ea cădea, el se încovoie din nou pe genunchi din pricina durerii atroce pricinuită de mişcare.

Îşi auzea respiraţia hârâită şi când reuşi să-şi arunce privirea prin cameră, Riley era nemişcată. Se izbise de un scaun în cădere, iar acum zăcea arcuită peste picioarele lui, cu fusta şifonată şi braţele atârnându-i moarte. Apoi alunecă treptat până ce se întinse pe burtă. Şi rămase astfel, complet nemişcată, fără să scoată vreun sunet.

Connolly intră în panică; Tierney n-o să fie prea încântat de isprava lui. Părăsi camera, deloc încântat de felul în care zăcea Riley.

— Căţea nenorocită, murmură el când plecă.

La Washington, Bob Rook şi Peter Carraz începuseră să simtă strania atmosferă din casa familiei Squire. *Ceva* era în neregulă acolo – amândoi o simţeau – deşi practic nu exista nici un motiv evident pentru a face o legătură între două incidente tragice. Dar diferenţa era atât de imensă, încât ambii bărbaţi simţeau, uneori, c-au cam întrecut măsura. Mandy Squire ascundea ceva, dar orice-ar fi fost, putea fi la milioane de mile depărtare de slabele lor bănuieli. Cu toate acestea, nu puteau să nu le ia în considerare.

Carraz o luă de-a lungul coridorului şi se întoarse cu două cafele. Cei doi bărbaţi şedeau în colţurile opuse ale unui birou bine îngrijit.

— Unde e motivul? Carraz recapitulă. Am fost la bancă. Nici o problemă, în afară de garanţiile obişnuite. Nici un cont în vreo altă bancă pe numele lui. Colegii lui au semnalat că a fost poate puţin bolnav în ultimul timp, dar n-a fost nimic serios şi, oricum, nu toţi au fost de acord cu ideea asta. Cei care poate ar fi avut ceva de obiectat sunt la şapte mii de picioare adâncime în Atlantic.

— Cafeaua asta e oribilă.

Rook mototoli paharul de hârtie şi îl aruncă în coşul de gunoi.

Carraz se întoarse ca să se uite la partenerul său din capătul celălalt al biroului.

— Ceea ce trebuie să aflăm noi nu se află în nici un computer. Starea mintală a lui Mandy nu e într-un calculator. Şi nici ceea ce-l rodea pe Sam Squire înainte să ajungă în botul unui camion.

Rook dădu din cap a încuviinţare.

— Trebuie să ajungem din nou la Mandy Squire. Fără îndoială că ascunde ceva. Poate ar trebui să discutăm cu puştoaicele ei. Poate că ele au observat ceva în neregulă cu tatăl lor.

Carraz fluieră uşor, a avertizare.

— Gheaţă subţire, Bob şi noi o să fim cei cu care o să se rupă.

Carraz oftă, nefericit.

— Bine. Dar gândeşte-te la asta. Dacă Squire are vreun amestec, atunci trebuie să fie cineva în spatele lui: n-ar fi făcut-o singur, numai dacă n-ar fi luat-o razna. *Trebuie* să le abordăm pe puştoaice. Fie că reuşim, fie că nu, tot în rahat se cheamă c-o să fim.

Depresia lui Mandy Squire continua să se accentueze, încercă să se ţină tare în faţa copiilor, aşa cum făcuse întotdeauna, dar starea ei negativă îi influenţă şi pe ei. Îşi dădea seama de asta, dar, mai mult decât orice, ştia că trebuie să lupte de dragul lui Sam. Nu va permite ca numele lui să fie pătat în vreun fel, dacă putea să fie pătat în vreun fel, dacă putea să împiedice acest lucru. În primul rând, trebuia să afişeze o mină sigură; să nu dea nimănui vreun motiv să o trimită la doctor.

Totul începuse cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Sam. Soţul ei se obişnuise să iasă în oraş aproape în fiecare seară, cu nişte scuze puerile şi, uneori, fără să-i mai dea nici una. Avea chiar impresia că el iese în oraş doar ca să dea telefoane. Mai primea telefoane şi acasă, instrucţiuni clare ca să se întâlnească cu cineva. Probabil că era atât de preocupat de aceste probleme ale lui, încât nici nu le observase efectul asupra ei. Cel puţin, nu de la început. Devenise secretos şi obsedat.

Mandy ştia că tot ceea ce ascundea ea putea fi crucial pentru FBI. Refuzase să se gândească la ce ar fi putut el să facă. Trebuia să reziste de dragul copiilor, ca să nu-şi piardă minţile. Deşi ştia că n-o să poată tăcea la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să spună cuiva despre purtarea lui ciudată şi despre fragmentul pe care-l surprinsese dintr-o convorbire telefonică de-a lui. Dac-ar fi clacat, atunci ei ar fi scos totul de la ea. Atunci nu pricepuse mare lucru, dar fusese menţionat un nume şi acum se chinuia să şi-l amintească. Cum nu şi-l putea aduce aminte, se

gândea la furgoneta în care se urcase Sam într-o seară: orice ar putea ajuta să lămurească toată povestea asta. Se simţise chiar vinovată când stinsese lumina de pe hol şi deschisese puţin uşa de la intrare, ca să vadă ce face el pe partea cealaltă a străzii.

Avea nevoie să se destăinuie cuiva; cineva în care să aibă încredere. Nu putea să le spună celor de la FBI despre toate aceste incidente până nu ştia multe despre posibila lor semnificaţie. Şi, totuşi, nu mai putea să ţină atâtea în ea. Brusc, o trecu un fior rece; fusese cât pe-aici să-şi amintească numele acela şi când crezuse că-l are, îl scăpase. Adevărul era că de-abia îl auzise, căci Sam vorbise foarte încet, iar ceea ce prinsese ea fusese mai mult o impresie fonică. Pe-atunci nu făcuse nici un efort ca să-şi amintească, fiind mult prea preocupată ca el să nu-şi dea seama că îl spionează. Avusese noroc că Sam ieşise în oraş după aceea. Avea certitudinea că acel nume evaziv devenise, dintr-o dată, foarte important. Dar şi-l va reaminti, era sigură de asta, când o să se-aştepte mai puţin. Atunci urma să se decidă ce să facă.

George Farrell telefonă în oraş din camera lui de hotel.

— Teller[23], anunţă el când avu legătura.

Urmă un moment de linişte la capătul celălalt, apoi o voce cu un puternic accent de Dublin răspunse uşor surprinsă.

— Punct. Codul de răspuns era, pur şi simplu, denumirea irlandeză a bancnotei de o liră. De unde telefonezi?

— De aici, din Dublin. De la Gresham.

— Nu mai spune nimic. Într-o jumătate de oră să fii în faţa hotelului. Dacă voi întârzia, întoarce-te în hol şi uită-te afară din cinci în cinci minute. Să pari degajat. Uită-te după un Ford Granada alb, cu o dungă neagră laterală. Când o să te văd, încetinesc şi merg prin faţa hotelului. Când opresc, te urci în spate.

Celălalt închise şi tonul încărcat de reproş răsună încă mult timp în urechea lui Farrell.

Bancherul se uită la ceas, apoi coborî la bar să bea ceva. Se aşeză într-un colţişor mai retras, conştient de faptul că se uită prea des la ceas. Ceea ce găsea supărător era faptul că, în ciuda originii sale, aici nu se simţea deloc irlandez. Se simţea ca un străin pe un pământ străin, iar reacţiile lui îl intrigau. Mai mult decât oriunde altundeva, aici ar trebui să se simtă acasă. Părinţii

[23] Povestitor (aici cu sens de parolă) (n. trad.).

lui fuseseră susţinători ai IRA, dar, după ce strânsese ceva bani, propriile lui opinii se schimbaseră într-un dispreţ îngăduitor pentru nişte bieţi lunatici religioşi, fără valoare. Legătura lui cu Irlanda se dovedise cumva folositoare în ultimele luni, în mod special acum.

Când mai erau cinci minute, Farrell urcă în cameră să-şi ia haina, apoi ieşi din hotel, refuzând oferta portarului de a chema un taxi. Afară bura, era ceea ce irlandezii numesc o zi umedă, iar el rămase la intrare, urmărind cu privirea luminile hotelului care se târau peste strălucirea udă a străzii. Zgomotul maşinilor care treceau se transformase subtil o dată cu umezeala care se agăţase de cauciucuri. Faruri cu fază mică se apropiau ca nişte bufniţe care zboară jos. O'Connell Street era aproape pustie sub domnia ploii subţiri. Doar taxiurile treceau în sus şi în jos, iar Farrell era cât pe-aci să intre în hotel, când apăru un Granada alb care încetini când ajunse în dreptul lui.

Văzându-i dunga neagră, Farrell se grăbi spre maşină uitând sfatul primit de a fi nepăsător, iar, într-un sfârşit, se împiedică alergând după maşina care continua să ruleze. Geamurile fumurii erau, efectiv, opace în lumina aceea. Când maşina se opri, în sfârşit, deschise uşa şi se urcă în spate. Ford-ul Granada demară chiar înainte ca el să se aşeze.

De pe locul şoferului se ivea capul întunecat şi mare al lui Sean Hogan, dar irlandezul nici nu se întoarse, nici nu-i adresă vreun cuvânt. Conducea spre periferia Dublin-ului, prin zone mai întunecoase şi mai obscure, unde farmecul oraşului dispărea, iar străzile păreau identice cu străzile oricărei alte periferii. Farrell simţea nevoia să vorbească, dar era conştient de acelaşi resentiment pe care-l întrezărise şi la telefon. Nu ştia cât avea de gând Hogan să iasă din oraş, dar era evident faptul că acesta considera necesar să se îndepărteze destul de mult de centrul oraşului. Apoi, judecând după o serie bruscă de întoarceri scurte şi neregulate, Farrell se întrebă dacă fuseseră urmăriţi.

Trecu ceva timp până ce Hogan fu destul de mulţumit şi trase pe dreapta. Când opri maşina, Farrell se găsi în imposibilitatea de a vedea unde se aflau. O ploaie deasă se scurgea pe geamurile fumurii. După ce motorul se stinse, singurul zgomot era cel făcut de ştergătoarele de parbriz şi, când şi acestea se opriră, îşi putea auzi respiraţia: mica închisoare era completă.

— Unde suntem? întrebă Farrell, în sfârşit.

— Nu contează. Ceea ce e sigur e că suntem afară din oraş.

Trebuie să mă asigur că cei din Aripa Specială nu se ţin după mine. Şi-acum, ce te aduce la Dublin, domnule Farrell?

Hogan se întoarse pe locui lui, îşi întinse un braţ gras pe spătar şi-şi scoase în afară barba stufoasă. Lumina slabă din interior se reflecta în ochii lui ca două gămălii.

— Mă gândeam că este destul de clar. Nu pari prea mulţumit să mă vezi.

— Nu sunt. Ar putea să apară întrebări despre dumneata. Oricum, nu trebuia să vii. Probabil că ai intrat în panică.

Farrell se enervă. Intrase în panică? Se gândi la Hank Ross şi la Sam Squire.

— Au fost ceva aranjamente de făcut pentru a ne realiza scopurile. Dar adevărata harababură e aici. Voiam să văd eu însumi ce se întâmplă.

— Nu e nici o harababură. Nu se putea să nu existe o reacţie în toată lumea la accidentul ăsta, dar situaţia e în totalitate sub control. Întoarce-te acasă la soţia dumitale, înainte ca cineva să se întrebe ce cauţi aici.

Farrell nu era obişnuit să i se vorbească astfel.

— Nu-mi place atitudinea voastră. Aţi căpătat o groază de bani de la mine şi am strâns sume uriaşe pentru voi. Voi sunteţi cei neliniştiţi. Vreau să ştiu pe ce poziţie mă aflu şi să şterg orice urmă de-a mea în caz că va fi nevoie. De aceea mă aflu aici, iar acesta e locul unde au loc evenimentele.

Hogan gesticulă nerăbdător cu mâinile lui mari şi groase.

— Da, da, îmi pare rău. Noi am apreciat întotdeauna ce-ai făcut. Camarazii din Belfast nu s-ar fi descurcat fără dumneata şi asta e o realitate. Dar asta e specialitatea dumitale. Banii. Noi – o lovitură ocazională la o bancă, din când în când o răpire, ceva şantaj industrial, altceva mai bun nu este pe aici. Dar ceea ce se întâmplă aici, acum, *este* specialitatea noastră. Încurcăturile sunt ca o hrană pentru noi; le avem în fiecare zi. Lasă lucrurile de genul ăsta pe seama noastră. Dacă ceva se strică, ne vom descurca. Nu-ţi face griji. Te duci la Cork?

— Da. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să ştiu cât mai repede.

— Îţi vom da de veste, dacă va fi nevoie să te dai la fund. Eu, personal, te sun la New York. Oricum, în Cork n-o să găseşti unde să stai. Totul e plin, iar dacă te apuci să cauţi vreun pat pe la vreun azil care mai are locuri libere, o să baţi la ochi. Lasă totul pe noi. Îmi pare rău dacă te-am repezit, dar a fost un şoc să aflu că eşti aici. Am oamenii mei acolo care se interesează de tot. Şi

ţin legătura cu ei în fiecare zi.

Farrell, uşor calmat, se gândea la toate astea. Nu era uşor pentru un om ca Hogan să-şi ceară scuze, iar el acceptase oferta de pace.

— O să rămân în continuare în Dublin, spuse el în final. Am o justificare pentru asta.

Hogan oftă.

— Ne-ar ajuta foarte mult, dacă nu ne-am mai face griji şi din pricina dumitale. Cel mai sigur e dacă treci înapoi oceanul.

— N-o să vă contactez decât dacă este absolut imperativ, îmi mai trebuie câteva zile ca să văd încotro bate vântul. Adăugă apoi ca să-l îmbuneze: oricum, dacă apare ceva la fondurile voastre din America, o să am timpul şi şansa să mă gândesc la ceva cât mai stau pe aici.

Dar Hogan era, în continuare, indispus. Farrell era o pacoste nenorocită. Nu Irlanda era locul în care bancherul să-şi dovedească utilitatea.

— Dacă aşa vrei, bine. Te duc înapoi. Apoi cu mai mult interes: Ţi-ai rezolvat problemele acolo?

— Sigur. M-am mişcat repede.

— Bine. Şi noi lucrăm la fel.

Don Helary era deja la bar când apăruse Farrell ca să aştepte maşina. Observă că bărbatul era agitat şi comandă un alt Guinness. Barul nu era încă aglomerat şi putea să-l observe pe bancher cu atenţie. Când Farrell se mai uită o dată la ceas şi plecă spre lift, lui Helary nu-i fu greu să-i anticipeze următoarea mişcare. Când apoi Farrell se ivi îmbrăcat în pardesiu, Helary aşteptă câteva clipe înainte să se ducă la uşa de la intrare, ca să arunce o privire afară. Dând impresia că apreciază vremea, folosindu-se totuşi de adăpostul holului, văzu Granada trecând şi pe Farrell grăbindu-se după maşină.

Helary ieşi din hotel, o luă pe urmele lui Farrell şi nu-şi modifică ritmul când maşina se opri. Continuă să meargă, iar când Ford-ul plecă, depăşindu-l, memoră numărul de înmatriculare. De îndată ce maşina se pierdu din vedere, bărbatul notă numărul, adăpostindu-se lângă perete, ca să nu se ude hârtia. Aproape că fusese prea uşor.

Galvin înjură ploaia. Lamelele de la ştergătoare trebuia schimbate, parbrizul era plin de pete, dar, cel puţin, nu mai era nici o maşină pe şosea pe timp de noapte – unul dintre

avantajele drumurilor de provincie din Irlanda. Era de-abia în jur de opt seara.

Calculând numărul de mile parcurse, depăşi locul pe care-l localizase mai devreme şi mai conduse încă o jumătate de milă. Intră pe unul dintre drumurile forestiere de pe cealaltă parte şi reuşi să întoarcă complet după câteva manevre scurte şi anevoioase. Trase pe dreapta, cât mai departe de drumul principal, opri motorul şi băgă cheile în buzunar, după ce închise uşile maşinii. Se întoarse pe jos, înfruntând o ploaie uşoară care-i cădea drept pe faţă.

Nu se zărea nici un far de maşină, dar văzu în stânga luminile Cork-ului ridicându-se şi formând o pătură eterică ce atârna sub norii joşi. Drumul era complet întunecat şi cu greu îi putea desluşi marginile. Nu voia să folosească o lanternă, dar, în cele din urmă, n-avea de ales dacă dorea să găsească cotitura aceea aproape imperceptibilă. Micile pete de ulei nu se mai vedeau, dar găsi o bucată de hârtie mototolită şi udă pe care o ridică şi o netezi. Mai rămăsese o urmă de tipăritură pe ea, suficientă pentru a o identifica drept un bon dintr-un magazin din Dublin. Când fu pe punctul de a o arunca, o băgă brusc în buzunar; cineva poate că încerca să-i fie de folos şi nu o aruncase din neglijenţă. O luă cu grijă pe cărarea aceea, din ce în ce mai conştient de cât de expus era.

8

Galvin se mişca precaut. Pe la ferme există întotdeauna pericolul unor câini şi era în alertă pentru primul zgomot care i s-ar fi părut un lătrat. Mergea în continuare, găsind din ce în ce mai greu să se ţină după urme – invizibile, de fapt – şi era conştient de vulnerabilitatea lui. Oameni, asemeni lui Con Tierney, acţionau criminal la orice amestec. Ajunse într-un punct unde crezu că pierduse complet cărarea, unde nu mai fu capabil să simtă sub talpa încălţămintei urmele puţin adânci ale roţilor. În cele din urmă, se lăsă fără tragere de inimă în genunchi şi îşi ascunse lanterna, ţinând-o cât mai jos. Plimbă micul ochi de lumină de jur împrejur până ce descoperi că se depărtase doar cu câţiva paşi. Se ridică şi-şi continuă drumul.

Terenul deveni mai accidentat şi începu să urce. Galvin îşi dădu seama că străbătuse de-abia o jumătate de milă. Deşi rară, ploaia îi intrase în haine, care acum erau îmbibate cu apă. Mergea greu, oprindu-se din când în când să verifice drumul, care devenise nesigur la mers, brăzdat de numeroase făgaşe.

Văzu lumini. Foarte slabe şi, pe cât putea el să judece de la o singură fereastră. Îşi continuă drumul cu mai multă grijă, dar n-auzea încă nici un lătrat de câine. Când dispărură şi iarba şi poteca, putu să mai discearnă doar forma grosolană şi nedefinită a unor clădiri. Bănui că drumul clar şi lat ce ducea la fermă era, în parte, pământ bătucit şi, acolo unde vedea câte o reflexie, pietre de pavaj. De undeva din spatele clădirii se auzea huruitul unui generator.

Galvin se întinse la orizontală, simţind ploaia scurgându-i-se în jos pe gât. În întuneric, clădirea părea aplecată într-o rână, dar el îşi ţinu privirea aţintită asupra singurei încăperi luminate. Locul nu semăna deloc a fermă şi bănui că nu fusese folosit ca gospodărie rurală de mult timp.

O porţiune lungă şi deschisă trebuia traversată până la clădire şi, ca pentru a confirma pericolul, o uşă se deschise într-o parte a casei, în afara razei vizuale a lui Galvin. Lumina se revărsă într-un unghi ce depăşea şi cel mai îndepărtat colţ al casei, iar cineva

se mişcă peste pietrele din pavaj. Se auzi o voce strigând, dar Galvin nu putu să distingă cuvintele. Sunetul slab al unui râs grosolan ieşi din casă. Uşa fuse trântită cu putere şi lumina dispăru.

Îşi şterse ploaia de pe faţă şi tremură când simţi apa alunecându-i pe după guler. Se ridică uşor şi o coti undeva în dreapta. Trecu de ridicătura accidentată ce închipuia marginea unui platou cât putu de repede, îndreptându-se spre flancul fermei cu intenţia de a-i verifica partea din spate. Era uşor să se apropie de partea clădirii unde iarba creştea aproape de pereţi. Acolo, era o singură ferestruică cu geamul opac, ca de baie sau toaletă. Se strecură prin spate şi găsi o altă fereastră luminată. Într-un canal se auzea apa curgând şi clipocind şi el bănuia că se află lângă bucătărie. Sunetul generatorului era mult mai puternic.

Galvin se chirci la pământ şi se uită în jurul lui, distingând formele nedefinite ale unor clădiri auxiliare, destul de mari pentru a fi nişte hambare vechi. Ploaia cădea pe acoperişurile stricate şi se revărsa cu zgomot în locul unde jgheaburile erau sparte. Locul mirosea a putregai şi când ajunse lângă perete, se ghemui lângă un butoi de apă, cu un puternic miros de stătut şi care, probabil, nu mai fusese folosit de ani de zile.

Se ridică uşor şi aruncă o privire prin colţul de jos al geamului. O lampă de gaz cu presiune, neaprinsă, atârna de un cârlig pentru funii de ceapă, înfipt într-una din grinzile tavanului şi o alta pe o tejghea grosolană de lemn. Lumina era bună şi venea de la un bec electric pe care nu-l vedea şi care bănuia că este alimentat de la generatorul ce se auzea în apropiere. Prezenţa lămpilor sugera faptul că acesta mai avea obiceiul să cadă. O masă uriaşă de bucătărie domina centrul încăperii, înconjurată de şase scaune vechi, dar zdravene. Toţi pereţii aveau găuri în locurile unde fuseseră smulse bucăţi din materialul de construcţie, iar tencuiala se desprinsese şi căzuse.

Aplecat din şale, Galvin se îndreptă spre celălalt colţ al ferestrei şi repetă aceleaşi mişcări. Fu satisfăcut să constate că bucătăria era goală. Se decise că era timpul să cerceteze şi partea din faţă şi să rişte mai mult în teren deschis. Trebuia să descopere dacă Tierney era acolo – şi de ce. Uşa bucătăriei se afla la câteva picioare în spatele lui, iar în faţă ghici o ladă de gunoi veche.

Galvin abia o luă din loc când, dinspre unul din hambare, se

auzi o bubuitură grozavă. Ca şi cum cineva ar fi bătut într-o grămadă de bidoane goale. În casă se iscară strigăte, iar Galvin se aruncă sub o fereastră, ştiind că unica lui şansă era butoiul de apă aflat în apropiere. Se ascunse în spatele lui în timp ce uşa se deschise cu un bubuit şi doi bărbaţi apărură în picioare în conul de lumină. Amândoi erau înarmaţi cu puşti de vânătoare. Fasciculele lanternelor fură dirijate spre hambare. Se auzea un sunet continuu, asemănător unui bidon metalic care se rostogoleşte de colo-colo.

— Stai acolo!

Galvin recunoscu vocea. Tierney. Ascunzătoarea lui era prea nepotrivită să rişte să se mai uite pe după butoi. Simţea doar că celălalt bărbat era pe undeva pe aproape şi-l auzi pe Tierney fugind spre clădirile auxiliare. Celălalt, la nici un metru de el se juca cu lanterna, iar acum, Galvin chiar îl văzu pe Tierney, ţinându-şi arma în echilibru la talie şi ajungând la hambarul cel mai mare. Dispăru înăuntru.

O vreme nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un sunet găunos de zăngăneală, ca şi cum Tierney lovea cu piciorul un container gol. Urmă un şir de înjurături şi Tierney reapăru cu ţeava puştii îndreptată spre pământ.

— A dispărut un nenorocit de iepure. Se întorcea agale, urlând în continuare. Îl legasem cu sfoară de o grindă. Nu ştiu cum a făcut-o, dar ticăloasa l-a dat jos de acolo.

— Cine?

Vocea era prea aproape şi, dintr-un singur cuvânt, Galvin recunoscu accentul din Belfast.

— O vulpe nenorocită, pentru numele lui Dumnezeu. S-a suit pe bidoane şi, probabil, l-a tras de acolo când a sărit jos. Ticăloasă vicleană.

Tierney îşi înalţă puşca şi, atârnând de ea, Galvin văzu un iepure.

— Pe ăsta îl aduc şi îl atârn în casă.

Lanterna colinda dintr-o parte într-alta, cu speranţa deşartă de a da de vulpea buclucaşă.

— O să-i zbor creierii.

Era numai o fanfaronadă fără rost.

Tierney îşi îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre butoiul cu apă, iar Galvin se lipi şi mai mult cu spatele de perete. Când Tierney veni mai aproape, celălalt bărbat începu să râdă.

— Am crezut că nenorociţii ăia din Garda au auzit generatorul

şi au crezut că punem ceva la cale.

Tierney râse şi el.

— Ei, sper că băieţii vor aduce şi nişte haleală cu ei; cu iepurele ăsta n-ajungem departe. Şi cu accentul ăsta al tău, Eugie, n-o să poţi ajuta la cumpărături.

Eugie? Eugene. Pe când uşa se închidea în urma celor doi oameni, Galvin se gândea dacă avea dreptate când bănuia că omul cu care era Tierney s-ar fi putut să fie Eugene Hayes, un lider al Provo-ului din Belfast. Nu-l văzuse. Dar, cel puţin, aflase unde era Tierney; oricum, fără echipament special nu putea face mare lucru şi va trebui să se întoarcă în Dublin pentru asta.

Galvin fu la fel de precaut la plecarea sa de la fermă pe cât fusese la venire, dar, o dată ajuns destul de departe ca să mai poată fi văzut, începu să se grăbească. Apoi, pe la jumătatea drumului principal, fu prins în fasciculele unor faruri, iar el se trânti la pământ, înjurând în şoaptă pentru că-şi părăsise ascunzătoarea prea devreme.

James Powell, procurorul general, se plimba agale prin Grădina de Trandafiri, îndreptându-se spre aripa estică a Casei Albe. N-avea nici cea mai vagă idee de ce noul preşedinte voia să-l vadă în apartamentul privat şi nu în biroul prezidenţial. Un bărbat mare, cu spatele drept, de aproape şaizeci de ani, cu păr des de un gri metalic, degaja acea senzaţie de putere într-o manieră discretă ce părea oarecum incompatibilă cu înaltul statut al rangului său.

Powell îl cunoştea pe noul preşedinte de o lungă perioadă de timp. În multe privinţe erau adversari, dar întotdeauna existase un respect reciproc şi, deşi Powell era un bărbat destul de pretenţios, apreciase caracterul mai subtil şi, uneori, aparent slab al prietenului său. Powell interpreta atitudinea grijulie a preşedintelui ca pe un rafinament pe care el, probabil, nu-l poseda, iar în maniera sa tactică, cu acea tendinţă de a se retrage în umbră, preşedintele accepta criticile la adresa lui mult mai abil decât îşi dădea seama majoritatea celorlalţi.

Pe când se apropia de aripa estică, reflecta la tragedia care cuprinsese Capitol Hill de mai bine de trei zile. Nu putuse să-şi ia gândul de la ea şi nu dormise aproape deloc. Îşi punea, în primul rând, problema dacă noul preşedinte o să poată să iasă din toate acestea repede şi bine. Puterea executivă aproape că nu-şi mai exercita atribuţiile. Între timp, restul lumii privea şi aştepta.

Luând ascensorul către apartamentul prezidenţial, se duse direct către Camera de Zi Lincoln.

Preşedintele ieşi în întâmpinarea lui Powell, înalt, o alură oarecum copilărească, cu mâna întinsă ca şi cum nu s-ar fi văzut de mult.

— Îmi pare bine că ai putut veni atât de repede, Jimmy. Sunt zile triste, foarte triste.

Powell se opri şi spuse:

— Domnule preşedinte, am venit de îndată ce am primit mesajul.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, dar Powell se conformase mai repede procedurilor care priveau formulele de adresare către noul şef executiv al naţiunii, care mai părea încă uşor nervos şi îngrijorat.

Preşedintele îi indică lui Powell un scaun.

— Bănuiesc că te întrebi de ce am vrut să te văd aici şi nu în birou. E dificil de explicat. Eu privesc camera aceea ca pe un loc de adunare colectivă pentru rezolvarea afacerilor statului. Ceea ce simt eu în acest apartament e strict personal, este memoria unei prietenii pe care nu vreau să o uit niciodată. Acestea au fost camerele lui, lucrurile lui sunt încă aici, însăşi aura lui se află aici. O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc când ne vom instala.

Powell îl fixă pe noul preşedinte şi vechiul său prieten fără nici o expresie; întotdeauna se îmbrăca bine, dar azi arata cu zece ani mai bătrân. Powell aşteptă să fie ghidat spre dialogul pentru care fusese chemat, dar nu-i fu greu să ghicească ce o să urmeze.

— Îi vreau pe ticăloşii ăia, Jimmy. Îi vreau pe toţi, până la unul şi, dacă se poate, vii. Dar n-am de gând să despic firul în patru prea mult, dacă asta ar putea să însemne... Bine, sunt sigur că o să faci tot ce poţi. Numai să fii sigur că ai dreptate. Şi acum, cum stăm?

Powell fu surprins.

— Vă gândiţi la ce e mai rău? Vreau să spun că n-a existat nici un fel de informaţie în ceea ce priveşte prăbuşirea avionului.

Preşedintele păru supărat.

— N-o face pe neştiutorul. Nu ţi-e în fire. Cu toţii ştim că avionul era sigur. Şi atunci, ce s-a întâmplat?

Powell deveni brusc suspicios.

— Paul Sutter a vorbit cu dumneavoastră?

— Bineînţeles că a vorbit. Nu are nici un dubiu în această

privinţă.

— E mai mult decât mi-a spus mie. Dacă ştie ceva, ar trebui să joace cu cărţile pe faţă. Am ţinut legătura tot timpul.

Preşedintele ignoră criticile.

— Nu ştiu nimic. E un sentiment pe care-l împărtăşeşte toată lumea. Vrei să spui că FBI-ul are îndoieli?

— Nu. Powell negă cu o mişcare a capului. Era puţin supărat pe Sutter. Şi de unde vine sentimentul ăsta al lui?

Preşedintele ezită, nesigur pe atitudinea lui Powell.

— Cred că-i consideră pe cei din IRA amestecaţi pe undeva.

— Cum a ajuns la concluzia asta? Nu suntem încă siguri că a fost o bombă.

— El ştie. Are motivele lui. Tu ce-mi poţi oferi ca noutăţi?

Powell îşi controlă exasperarea care îl cuprinsese.

— I-am implicat pe toţi oamenii de care avem nevoie. Pe toţi informatorii pe care îi avem. Am plasat oameni de prima clasă în grupurile extremiste. Trebuie să fie amestecată şi o problemă de bani în toată povestea asta. Deocamdată, stăm puţin în umbră. Nu vreau să creez panică pe-acolo. De nici un fel. Şi ar fi bine dacă am lăsa impresia că nu luăm în considerare varianta bombei. Sutter şi globtrotterii lui nu trebuie să-şi facă griji pentru imaginea internă. Pot să-şi permită să piardă timpul pe acolo, fără ca cei de acasă să o ştie. Dacă noi facem la fel, o încurcăm.

— Care-i părerea ta?

Powell dădu din umeri.

— Noi nu avem teorii preferate ca Sutter. Luăm în considerare orice posibilitate. Ce se întâmplă în Irlanda? Putem să ne aducem oamenii înapoi?

Preşedintele îşi frecă ochii înroşiţi, cu un aer obosit.

— Cei mai buni oameni ai noştri sunt deja acolo şi au în spate cei mai buni experţi locali. Sigur că sunt departe de bază, dar din anumite puncte de vedere e mai bine. Acolo e izolat.

— Pentru noi e prea izolat. Aş vrea să mă duc chiar eu acolo, numai că bănuiesc că Sutter şi băieţii lui mişună peste tot.

Powell nu se strădui deloc să-şi ascundă supărarea.

— Atât cât le permit irlandezii; ei îşi cunosc cel mai bine ograda. I-am dat instrucţiuni lui Sutter să te ţină la curent şi îţi spun şi ţie să procedezi la fel. Un contact total. Deci, n-ai nimic să-mi spui?

— O coincidentă stranie şi la noi. Powell îi relată circumstanţele morţii agentului de la Serviciul Secret, Sam

Squire. Pentru o conexiune pare destul de subţire, dar nu poţi să ştii niciodată. Lucrăm încă la acest caz.

Preşedintele se ridică încet, dar Powell fu îndată în picioare.

— Orice-ar fi, Jimmy, dă zdravăn din coate, dacă ratăm, o să devenim ţintă de antrenament. Se gândi o clipă înainte să adauge: E bine că s-au dus amândoi; nici unul n-ar fi supravieţuit prea mult fără celălalt. Apoi, brusc, ca şi cum ar fi vrut să scape de coşmarul pe care îl trăia, spuse: O să-mi lipsească biroul din clădirea executivului, dar primul lucru pe care intenţionez să-l fac e să scap de scaunul acela cu dungi aurite de la biroul preşedintelui. Ţine-mă la curent, Jimmy, zilnic. Hai să vedem cât eşti de bun.

Luminile veneau spre el. Nu exista nici un fel de adăpost, doar un fel de păşune accidentată. Galvin se rostogoli de pe drum, se ridică şi fugi cât de repede putu înainte să-l prindă fasciculele de lumină. Cum la cotitură maşina îndreptă din nou luminile spre el, plonjă iar şi speră la ce-i mai bine. Se trânti pe burtă, ca să poată rămâne cu faţa la drum şi urmări apropierea fasciculelor săltând în sus şi-n jos. În ritmul maşinii care traversa suprafaţa aceea inegală. Scârţâi pe lângă el cam la vreo cincizeci de picioare şi, cum nu se schiţă nici o urmă de frânare, bănui că nu fusese văzut.

Alungă nebunescul gând de a se întoarce să vadă cine va sosi la fermă, de îndată ce-i trecu prin minte. Se ridică şi o zbughi spre drumul principal, cotind-o la dreapta, cu speranţa de a găsi din nou drumeagul acela, ca să se orienteze în funcţie de el. Era ud, murdar de noroi, dar destul de satisfăcut. Voia să se întoarcă la Dun Laoghaire cât mai repede posibil, dar asta ar fi însemnat să ajungă foarte târziu şi trebuia să se cruţe şi să se usuce mai întâi. Când îşi găsi maşina, conduse înapoi spre Bandon Road, sperând să se poată strecura în cameră fără să fie văzut.

Galvin plecă a doua zi dimineaţă devreme şi ajunse la apartamentul lui Riley pe la zece şi jumătate. Intră şi strigă, dar nu primi nici un răspuns. Sufrageria era în dezordine, ceea ce era neobişnuit şi tot strigând ajunse în studio. Pe şevalet se afla un tablou, iar pe măsuţa ieftină de alături o paletă cu resturile de vopsele şi pensule, sculele de pictură ale lui Riley. Tabloul era o natură moartă a unor flori artificiale care se aflau încă într-un vas; nu-i ieşise prea bine. Fără să ştie de ce, începu să se simtă neliniştit. Se duse în dormitor unde Riley era încă în pat cu

cearceafurile trase peste cap.

Totul era atât de ciudat, încât Galvin ezită câteva clipe în uşă. Riley era o fiinţă activă; nu-i plăcea să stea în pat fără motiv. Aşa că, probabil, era bolnavă. Galvin se apropie în linişte.

— Riley! Ţi-e bine?

Ghemotocul de sub cearceafuri se mişcă încet, iar răspunsul sună înfundat.

— Încerc să dorm. Lasă-mă-n pace.

Era ceva în neregulă cu tonul ei. Veni mai aproape şi trase cu grijă de cearceafuri, numai că ea le ţinea cu putere. Bărbatul se aşeză pe pat şi îi dădu la o parte degetele, trăgând uşor de cearceafuri.

— Ce e, iubire? Ce s-a întâmplat?

Într-o parte se înfăşurase cu o pereche veche de pijamale, ca şi cum avea nevoie de căldura lor. Când încercă cu blândeţe s-o întoarcă spre el, ea îşi ţinu cu putere faţa în pernă, ascunzându-şi-o. El se duse în cealaltă parte a patului, dar acum ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Riley, pentru numele lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat? Se lăsă pe marginea patului şi o apucă de încheieturile mâinilor, încercând să nu fie brutal. Ea se lupta să-şi ţină mâinile în acelaşi loc, pe faţă, dar inevitabilul se produse, iar în toată lupta asta se rostogoli uşor pe spate. Încercă să-şi ţină faţa în perne, dar, de îndată ce el îi luă încheieturile mâinilor în propriile mâini, o trase, treptat, într-o poziţie şezândă. Nu te mai lupta, spuse el uşor. Acum văd totul.

Se cam chinuia să-şi păstreze aceeaşi voce. O legănă la pieptul lui, iar ea se agăţă de el cu disperare şi începu să suspine încet. O ţinu îmbrăţişată şi o lăsă să se calmeze.

Când se potoli, îi spuse:

— Bine, acum lasă-mă să văd.

— Nu. Îşi ţinea capul lipit de el.

— Hai, iubire. Vreau doar să văd stricăciunile. O îndepărtă uşor, iar ea încercă să-şi ferească faţa, dar el o ţinu de bărbie, înfrânându-şi furia la cele ce vedea. Partea dreaptă a feţei era umflată şi contorsionată, iar ochiul era de fapt închis, cu pleoapa oribil de decolorată. Sub ochi, ca prinsă de un inel, o rană adâncă forma o semilună, lungă şi crestată. Cine a făcut asta? întrebă el în şoaptă.

Riley dădu din cap în semn de negaţie.

— Nu contează. E făcut şi gata. Se va vindeca. Nu voiam să

mă vezi aşa.

Nu era momentul s-o preseze, dar trebuia să ştie.

— Haide. O sărută cu blândeţe pe frunte. Cine a făcut-o?

— Las-o baltă, Laurie. Las-o aşa.

— Ştii că nu voi face asta. Aşa că nu te mai chinui şi spune-mi acum.

— Îmi promiţi că n-o să faci nimic în privinţa asta dacă-ţi spun?

— Nu. Dar tot o să-mi spui, pentru că n-o să-ţi dau pace. Oricine a fost, trebuie pus la respect.

Riley îşi întoarse capul, iar el nu încercă s-o oprească.

— Nu vreau poliţia aici. Nu vreau pe nimeni.

— Bine. Când şi de ce s-a întâmplat?

— Ieri. Pentru a afla unde eşti şi ce faci acolo.

Asta strângea cercul.

— Hai, iubire. Un nume. Dacă nu mi-l dai, ne laşi pe amândoi la discreţia lor. Cine să vrea să ştie aşa ceva? Nu era nici un secret. Nu-ţi face griji. N-o să fac nimic stupid.

O lăsă să se gândească. Ea continua să nu-l privească în ochi, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de rănile ei şi vina ar fi fost a ei. El îi simţea corpul relaxându-i-se sub mâinile lui, dar mai trecu ceva timp până ce femeia vorbi.

— Gerrard Connolly.

Galvin nu se mişcă; acţiunile lui avuseseră deja un efect dezastruos. O luă în braţe şi îi murmură cuvinte de îmbărbătare, dar mintea i-o luase razna şi de-abia putea să-şi stăpânească furia. Connolly servise efectiv de ambele părţi ale graniţei şi se ştia că ucisese un poliţist din Ulster, deşi pentru crimă fusese învinuit altcineva. Fusese judecat şi condamnat ca membru al fracţiunii ilegale a IRA, dar el îşi satisfăcuse stagiul şi reuşise întotdeauna să se sustragă condamnărilor pentru crimele majore pe care le comisese. Era un executant cu sânge rece. Connolly.

— De ce nu i-ai spus unde sunt?

— I-am spus. Nu m-a crezut. Nu îndrăzni să-i spună că, de fapt, Connolly voise s-o violeze. Ţi-ai terminat treaba în Cork?

Dacă vreodată ar fi trebuit să-i spună adevărul, sosise momentul s-o facă.

— Nu, replică el. Trebuie să mă întorc chiar azi. Am venit doar pentru nişte cifre. Dar mă voi întoarce cât mai repede posibil. Connolly n-o să mai încerce încă o dată.

Ea deveni rigidă şi pentru prima dată îl privi drept în ochi.

— N-o să te vezi cu el?

El zâmbi.

— Ei, chiar aş face un lucru nesăbuit ca ăsta?

Riley nu era convinsă.

— Băuse ceva mai mult. Nu ştia ce face.

— Îmbracă-te cât telefonez eu la doctor.

Galvin îi făcu o ceaşcă de ceai, ştiind că trebuia să se întoarcă la Cork şi simţindu-se nefericit că o lasă în halul acela.

— De ce-ar vrea ei să ştie ce făceai tu acolo?

Riley începea să bănuiască ceva.

— Nu sunt sigur. M-am întâlnit cu Con Tierney în Cork şi el ştia de ce mă aflu acolo. Cum el şi Connolly sunt apropiaţi, atunci e chiar un mister.

Când veni doctorul, Galvin o lăsă în grija acestuia şi părăsi apartamentul, spunându-i lui Riley că se va întoarce mai târziu. Oricât de urgent ar fi trebuit să se întoarcă în Cork, avea mai întâi de aranjat o problemă. Merse cu maşina la Dublin şi parcă puţin mai departe de cârciuma favorită a lui Connolly. Ascunsă discret pe o străduţă în spate, era folosită de multe din secţiunile IRA.

Lungul bar era destul de aglomerat când intră Galvin. Fu primit cu ghionturi prieteneşti şi urări de bun venit de la majoritatea celor dinăuntru, dar nu se opri să vorbească cu nimeni. Nu era neapărat şi cârciuma lui, dar Pat, barmanul, lucrase şi în altă parte, iar Galvin ajunsese să-l cunoască destul de bine. Pat tocmai turna o pintă[24] de Guinness când se apropie Galvin; împinse paharul la o parte, ca să lase băutura să se liniştească înainte de a-l umple.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Am fost în Cork. Am încercat să fac o afacere. Cu cât ştiau mai mulţi, cu atât era mai bine. L-ai văzut pe Gerrard Connolly pe-aici?

— Sigur. L-am văzut ieri.

— Azi n-a fost?

— E plecat pentru câteva zile, răspunse un om din apropierea lui Galvin.

Galvin se întoarse, recunoscând vocea slabă. Nu-l mai văzuse pe Sean Hogan de câtva timp şi nu-şi putea da seama cum ratase barba lui distinctă în recunoaşterea efectuată în drum spre tejghea. Hogan avea ceva care-l diferenţia de restul clientelei obişnuite a cârciumii. Un om inteligent care dădea

[24] Măsură de băutură, halbă (n. trad.).

întotdeauna impresia că operează cel mai bine înăuntrul său. Galvin avea un deosebit respect pentru el, păstrându-şi însă o rezervă totală faţă de el. Tierney şi Connolly erau întotdeauna oameni de pază şi, chiar în situaţii limită, total stăpâni pe situaţie, dar Hogan îi controla pe amândoi şi pe mulţi alţii ca ei. Şi totuşi, era un om plăcut, cu un aer de obicei foarte tăcut.

— Păcat. Aveam ceva să-i spun.

Galvin îşi înăbuşi dezamăgirea.

Ar fi fost o greşeală să întrebe unde se dusese Connolly. Îşi luă paharul cu stout-ul[25], acum complet liniştit şi-l bău până la fund. Trebuia să aştepte, dar nu se putea abţine să nu se gândească la posibilitatea ca Connolly să fie unul din ocupanţii maşinii care se îndrepta spre ferma lui Tierney în noaptea trecută.

— Ce vrei de la el?

Galvin zâmbi.

— Ştii tu mai bine, Sean. O problemă personală.

Hogan păru amuzat.

— Mă gândeam c-aş putea să-i las un mesaj în eventualitatea în care aş da de el. Întotdeauna am avut impresia că nu-l placi.

— Nu, nu-l plac. O să vă dea bătaie de cap cât de curând. Noroc.

Galvin îşi ridică paharul, plin din nou de bere. Rămase destul de mult ca să mai sporovăiască în stânga şi în dreapta, apoi conduse maşina până la celălalt capăt al Dublin-ului, unde căută o cabină telefonică.

Formă numărul, apoi dădu parola şi spuse:

— Am nevoie de ceva echipament şi asta repede. Un laser pe bază de arsenură de galiu cu transmisie optoelectronică. Spuse denumirea completă, ca să nu intervină vreo greşeală. Şi vreau cel mai uşor acumulator de care puteţi face rost. Nu unul din cele vechi. Căşti miniaturale. Ochelari pentru vedere de noapte. Totul împachetat corespunzător. O să parchez pe porţiunea aceea largă de la intrarea în Bandon, chiar înainte să se îngusteze spre Clonakilty – Bantry, la intersecţia în formă de T. Pe partea stângă, în direcţia spre Bantry şi o să am capota de la motor ridicată. Cel mai târziu la ora nouă seara.

Galvin ascultă o vreme, apoi vorbi repede:

— Atunci aduceţi din nord. E cazul să nu ne mai pierdem timpul de pomană şi să începem treaba. Şi nu ridica problema controlului vamal de la graniţă. Sunt o mulţime de drumuri

[25] Bere neagră englezească (n. trad.).

necirculate. Dacă nu poţi să treci peste asta, atunci lasă totul baltă.

Satisfăcut că instrucţiunile sale vor fi ascultate, se duse la garajul său care se găsea cam la vreo cinci mile de Dun Laoghaire. Paddy O'Brien trebăluia cu capul vârât sub capota unui tractor când apăru Galvin.

— Te-ai întors? Cum a mers?

— Nu prea rău. Mai am nevoie de nişte cifre, aşa c-a trebuit să mă întorc. Te poţi descurca? O să-mi mai ia câteva zile. Depinde de cât le va trebui să ia o hotărâre.

— E-n regulă, nici o problemă. Paddy se şterse pe mâini cu o zdreanţă plină de pete de ulei. Mă ajută tânărul Niall. E un flăcău de ispravă. L-am lăsat să plece mai devreme.

— Bine, Paddy. Mă duc să aleg ceva din aritmetica aia.

Galvin se grăbi înspre biroul lui improvizat, se asigură că mecanicul era încă ocupat, apoi îngenunche şi începu să pipăie sub masa de lucru. Scoase Browning-ul automat şi muniţia de rezervă. Mai rămase câteva clipe în birou doar de dragul aparenţelor, înhăţă nişte hârtii vechi şi se întoarse la O'Brien.

— Noreen mai are căţeluşul ăla de care voia să scape? Terierul de Norfolk?

Paddy îşi scoase din nou capul de sub capotă.

— După câte ştiu eu, da. Vrea cincizeci de lire pe el.

— Şmechera naibii. Trebuie să fie o potaie pipernicită. O să trec pe la ea în drum spre Riley. Ne mai vedem noi.

Paddy îi făcu semne cu mâna fără să se întoarcă.

Când ajunse la apartamentul lui Riley, Galvin avea în mână un pui de terier de Norfolk cu urechi lăbărţate, un ghemotoc mişcător.

La New York, Hank Ross îşi verifica depunerile bancare aranjate de George Farrell, ca plată pentru presupusa execuţie a lui Sam Squire. Ca de obicei, Farrell fusese extrem de precaut. Ross nu prea ştia cum se rezolvase totul, dar ceea ce era sigur era faptul că banii vărsaţi în contul lui Ross proveneau dintr-o sursă necunoscută.

Ross se întoarse mulţumit în apartamentul său din Lower East Side. Deschise şi intră în nişte camere la fel de neîngrijite ca şi el. N-ar fi angajat pe nimeni care să cureţe după el.

Merse într-una din camerele de zi şi deschise un birou mic, de mâna a doua, apoi descuie unul dintre sertare cu o cheie pe care

o ţinea legată la gât. Răsfoi nişte formulare de la diferite bănci, creditele arătându-i că era milionar. Halul în care se afla apartamentul făcea acest lucru greu de crezut. Rămânea, totuşi, faptul că priceperea lui Ross în a folosi explozibilul îi adusese o avere.

Îşi privi cu nesaţ succesul şi era încă într-o dispoziţie de zile mari când sună soneria. Avea puţini vizitatori şi întreţinea relaţii cu şi mai puţini prieteni. N-avea nevoie de oameni. Soneria îl surprinse. Se uită cu coada ochiului prin vizor, iar bărbatul înalt şi palid din cealaltă parte a uşii ridică o legitimaţie de poliţist când ştiu că e privit de Ross.

Poliţia! Ross se sperie. Strigă prin uşă.

— Ce doriţi?

Faţa cea palidă rânji cu toţi dinţii prin vizor.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, domnule Ross. Ai prefera să chem întăriri? Sau te hotărăşti pentru o discuţie agreabilă cu mine?

— Aveţi un mandat?

— Ce fel de mandat? Vreau doar să discut cu dumneata.

Ross se gândi repede. Întotdeauna era grijuliu şi nu-şi ţinea uneltele meşteşugului său prin casă. Întoarse cele două yale de siguranţă şi deschise uşa doar câţiva centimetri. Poliţistul nu făcu nici o mişcare pentru a-şi forţa intrarea. Stătea doar acolo cu un zâmbet amuzat pe faţă şi vorbi degajat.

— Pari destul de vinovat pentru a-l fi lichidat pe preşedinte. Pot să intru?

Ross se ofili. Deschise uşa şi, când străinul trecu pe lângă el, spuse:

— Ce te-a făcut să spui asta?

Apoi se înjură pentru ceea ce spusese.

Bărbatul cel înalt se uită de jur împrejur în cameră şi spuse neîncrezător:

— Glumeam. Ce eşti aşa nervos?

Ross închise uşa fără tragere de inimă şi rămase cu spatele sprijinit de ea, încercând să pară calm.

— Nu sunt obişnuit să-mi bată poliţişti la uşă.

— Nu sunt poliţist, spuse străinul cel înalt. Îşi scoase legitimaţia şi i-o aruncă lui Ross care-o prinse stângaci. Priveşte la moaca aia. Arăt eu aşa?

Ross se holbă la legitimaţie. Nu era nici o asemănare. Se îndepărtă furios de uşă. Arma îi era în birou, dar acum i se părea

un drum lung până acolo, iar străinul îi stătea în drum, în picioare, chiar sfidător, în mijlocul camerei.

— Atunci de ce-ai spus că eşti poliţist?

— Ca să intru. Spune-mi John Smith. N-am de gând să-ţi fac nici un rău. Smith îşi scoase pălăria, dar continuă s-o ţină în mână. N-am avut timp să trec prin toată filiera ca să iau legătura cu dumneata. Înţeleg că-ţi cunoşti meseria destul de bine.

Ross nu simţise niciodată un asemenea dezavantaj. Ceva nu era în regulă. Întâlnirile de afaceri erau întotdeauna aranjate în condiţiile lui, măsuri de prevedere luate chiar de el. Şi, acum, brusc era prins în cursă în propriul lui apartament de cineva de care nu ştia absolut nimic. Azvârli legitimaţia înapoi.

— Ai face bine să ieşi afară.

— De-abia am venit. Iar dacă aş pleca, n-ai fi îngrijorat de faptul că ştiu unde stai? Şi ce faci?

— Nu ştii ce fac eu. Nu ştiu de-a ce te joci, domnule Smith şi nici nu vreau să ştiu.

— Ai fost recomandat. Cu mult timp în urmă. Ei mi-au spus că-ţi faci treaba bine.

— Despre ce fel de treabă vorbeşti şi cine sunt ei?

Smith aproape că râdea de nelinişte acută a lui Ross.

— Cum ce treabă? Să arunci oameni în aer. Să omori oameni. Iar unul dintre cei care te-au recomandat este George Farrell.

Ross se albi. Farrell nu ar vorbi cu omul acesta, era convins de acest lucru. Farrell nu ar spune nimic nimănui, căci astfel s-ar incrimina singur.

— Nu mă crezi? Ei bine, n-ai idee cât de bine ne cunoaştem, eu şi cu George Farrell.

— Pe scurt, ce doreşti?

Ross se afla într-o capcană de unde, pe moment, n-avea nici o scăpare.

— Vreau să faci ceva la care te pricepi cel mai bine. Vreau să ucizi pe cineva pentru mine.

9

Ca răspuns la presiunile ataşatului militar al SUA, se găsise un loc potrivit pentru investigarea acelor părţi din epava avionului care, se credea, ar oferi idei concrete despre cum avusese loc accidentul. Aceasta presupunea mutarea echipamentului din şantierul naval McMahon la Carrigaline, la vreo treizeci şi ceva de mile depărtare pe Bantry Road. Dar existau multiple avantaje în această mişcare. Se putea evita hărţuiala presei, experţii ar fi scăpat de acea presiune de acvariu pe care o îndurau în momentul de faţă şi care prea des le stânjenea munca.

Nu întreprinse nimic pentru această operaţiune până când nu se lăsă noaptea şi şantierul fusese închis oficial. Totul trebuia efectuat într-o singură noapte. Numeroase bucăţi din Air Force One fură încărcate într-un camion, împreună cu înregistratoarele de voce din cabina piloţilor şi cele cu parametrii de zbor. Echipamentul necesar pentru munca titanică de investigaţie fuse, de asemenea, încărcat într-un alt camion ce urma să se ţină tot timpul aproape în spatele primului. Maşinile fură zăvorite şi încuiate cu lacăt. Experţii de clasă din echipa de investigaţii se urcară la terminarea programului în maşini, aşa cum făceau în mod normal, dar, în loc să se întoarcă la hotelurile lor, urmară cu atenţie instrucţiunile de pe hărţi care-i duseră spre nord o scurtă distanţă pe L67, apoi la vest pe L68 spre Ballinhassing şi, în continuare, spre Inishannon şi Bandon-Bantry Road. Camionul nu plecă înainte de ora unsprezece noaptea.

O jumătate de oră mai târziu, Con Tierney primi un telefon la fermă.

— A plecat un camion cu ceva încărcătură, spuse cel care sunase.

— Unde s-a dus?

— Bineînţeles că asta n-o ştiu. S-a îndreptat spre Cork.

— Poţi să afli sigur unde anume?

— Cât te lasă buzunarul să dai?

— Încă cincizeci. Mai mult nu merită.

— Când îi primesc?

Tierney încercă să se calmeze.

— Mâine. În faţa şantierului, ca şi înainte. La douăsprezece şi jumătate. Spune-mi, unde s-a dus?

— Sunt doar nişte şoapte. L-au ţinut pe şantier până s-a întunecat. Am auzit că ar lua-o pe Bantry Road. Oricum, până dincolo de Bandon, dar nu ştiu unde o să arunce ancora în final.

— Cam când a plecat?

— Acum vreo treizeci de minute.

Tierney aruncă o privire spre ceasul de mână şi înjură. Norocul să-i prindă din urmă depindea de cât de repede mergea camionul. Ceru o descriere rapidă a acestuia şi se mai potoli când i se dădu numărul de înmatriculare, închise telefonul şi strigă la ceilalţi cinci oameni din casă:

— Mă întorc. N-am timp de explicaţii.

Fugi până la Morris-ul său 1000 şi, pentru prima oară, îşi dori ceva care să semene cu un Ferrari.

Galvin ajunse la locul de întâlnire la nouă fără cinci. În locul acela drumul era foarte larg, bine luminat şi destul de aglomerat. Trase pe dreapta, opri motorul, se dădu jos şi deschise capota. Trecuse puţin de intersecţia care ducea spre Bandon, un oraş zgomotos, pe vremuri garnizoană militară britanică. În faţa lui drumul se îngusta considerabil şi ducea spre o joncţiune în formă de T, un unghi destul de nepotrivit, cu Bantry Road care trecea în dreapta. În apropiere se vedea un garaj.

Galvin îşi ţinu capul aplecat şi aruncă o privire spre motor, dar cu un ochi nedezlipit de drumul din spatele lui. La două minute după ora nouă, un Land Rover trase la bordură în spatele lui, iar şoferul îi strigă:

— Pot să te ajut cu ceva, bătrâne?

Vocea suna într-o engleză atât de şcolărească, încât pe Galvin aproape-l pufni râsul. Nu ştia de ce; în sezonul turistic era plin de accente englezeşti; numai că sezonul se terminase de-a binelea.

— Drăguţ din partea dumitale, răspunse. Ai ceva scule ca să repar fierăria asta?

— Ia să mă uit şi eu.

Şoferul coborî, iar codul fu complet. În timp ce bărbatul se apropia de el, Galvin se gândi că arată ca un tânăr ofiţer de armată în civil. Şi dacă arăta astfel, era mai mult decât sigur că nu era din SAS. Sperase că superiorii lui vor avea mai multă minte.

Cei doi bărbaţi trecură repede la treabă, iar aparatura fu încărcată în portbagajul maşinii lui Galvin.

— Tot ce s-a găsit mai mic, spuse bărbatul. Ultimul strigăt. Mult noroc. Eu aş face mai bine s-o întind de pe teritoriul indian înainte să mă trezesc cu o săgeată în fund.

În Dublin, un George Farrell din ce în ce mai agitat ceru o legătură personală cu Dave Santos din New York. Aşteptând, se gândea la cel puţin un avantaj clar al şederii sale în Irlanda: dacă ceva avea să se rupă, atunci se va întâmpla aici, iar el va fi chiar la faţa locului ca să facă faţă problemei.

Când avu legătura cu Santos, Farrell observă că era ora nouă, iar în New York, patru.

— Bună, Dave. George. Ce mai e pe-acasă? După schimbul de rutină, continuă: Ţi-ai dat seama după operatorul hotelului că sunt în Dublin. Era mai bine s-o spună el decât faptul să fie descoperit ulterior. Sunt vreo două chestiuni pe care vreau să le clarific cu banca din Irlanda, aşa că m-am gândit să mai stau vreo două, poate trei zile. Locul e înţesat de jurnalişti străini, dar am să obţin o cameră. Ai crede că preşedintele *lor* a avut un accident. Şi-acum, poţi să te descurci singur?

Farrell ştia că absenţa lui avea să-l încarce mult pe partenerul lui de afaceri şi, de aceea, trebuia să se întoarcă negreşit. Ştia, de asemenea, că Dave Santos nu era, în mare de acord cu unele dintre călătoriile lui şi că stilurile lor erau complet diferite. Era pregătit pentru o ceartă şi nu-şi dădu seama cât era de încurcat până când Santos încuviinţă cu uşurinţă:

— Stai cât vrei. Nu e nimic aici căruia să nu-i fac faţă. Apoi: Ai spus accident. Pe-aici cuvântul e bombă.

— Sunt doar vorbe. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat.

— Deci, n-ai aflat nimic?

Era cumva o urmă de îndoială în vocea lui Santos?

Farrell se uită la telefon şi se întrebă dacă el însuşi nu era îngrijorat de propria lui conştiinţă.

— Despre accident? Nu. Nu cred că va ieşi la lumină mare lucru. Oricum, voiam să te sun pe tine mai întâi, înainte să vorbesc cu Judy.

Coborî la bar. Acum bea mai mult – nu excesiv de mult – dar, în afară de a se ţine la curent cu buletinele de ştiri, nu prea ştia ce să mai facă. Se gândise să se întoarcă, dar tentaţia de a rămâne era prea puternică. Trebuia să fie la locul faptei dacă

intervenea ceva dezastruos, astfel încât să acţioneze de îndată ca să-şi apere pielea. Aici era locul unde urmau să apară veştile proaste şi era mai uşor să dispară de aici decât de acasă.

Farrell dăduse peste un compatriot american care-i spusese că venise în urma unei ştiri cu privire la actualul prim-ministru al Republicii Irlanda. Omul locuia în acelaşi hotel, avea o barbă mică, ochii blajini şi o dispoziţie relaxată, probabil bătând spre cincizeci de ani. Se recomandase drept Don Helary.

Helary nu forţă relaţia cu Farrell. Se întâlneau întotdeauna întâmplător, dar deveni mai precaut când Farrell, nu cu mult după cele două telefoane, anunţă că s-ar putea să plece până la Cork. Deşi, din cu totul alte motive decât Hogan, Helary nu voia nici el ca Farrell să se ducă acolo. Blândul american se gândea la cel mai eficient mijloc de a-l opri.

Milton Purcell nu-şi permisese să fie văzut prea des de când sosise în Irlanda. Învăţase să se acomodeze cu aproape orice situaţie, dar, de data aceasta, fusese nevoit să muncească din greu cu el însuşi: părul şi sprâncenele negre şi dese, mâinile puternice cu degete scurte, ochii negri, agitaţi, nu erau caracteristici uşor de mascat. Păcăleala pe care ajunsese să se bazeze se afla în atitudinea lui; reuşea, întotdeauna, să fie cât mai natural, o persoană cât se poate de neînsemnată în mulţime.

Purcell avea în cap o cantitate enormă de informaţii şi cifre referitoare la conturile din America destinate IRA: de unde veneau şi, cel mai important, unde se duceau cu exactitate. Competitivitatea în materie de fonduri putea încuraja rivalităţi şi demonstraţii de eficienţă între fracţiuni, care ar fi avut drept consecinţe eşecuri mai mari şi datorii mai îndrăzneţe, iar Purcell se pricepea de minune să-i facă pe alţii să joace cum cânta el. Era, probabil, singurul om care ştia sigur unde se duceau, într-adevăr, banii şi totuşi numele lui nu apărea pe nici un antet, nici nu era cunoscut de mai mult de trei oameni din IRA.

Scrupulos de onest în relaţiile care implicau folosirea acestor fonduri, moralitatea lui devenise, brusc, mai puţin clară când se ajungea la chestiunea surselor financiare. Oricine ar fi reacţionat la fel, indiferent de convingerile politice. Nu conta că ruşii şi libienii erau consideraţi duşmanii propriei sale ţări şi că el însuşi era un bun american; dacă aceştia ar livra fonduri, el ar spăla banii, aşa încât sursa să rămână nedescoperită. Făcuse o gafă o singură dată – ceea ce provocase o ucigătoare reacţie în lanţ şi

determinase prezenţa lui aici. Pentru prima oară în viaţa lui simţise că fusese manipulat. Şi că viaţa îi era în pericol. Trebuia să pună totul în ordine. Dar era o chestiune de aşteptare ca să vadă cum se rezolvau lucrurile, înainte ca el să facă vreo mişcare.

Purcell nu se considera fanaticul care era, fără îndoială, ci un om cu mintea clară şi cu convingeri onorabile. Era un organizator natural, strălucit şi, din acest punct de vedere, la fel de viclean în mânuirea unor sume mari de bani ca şi Farrell. Nu voia glorie sub nici o formă, dar era ideal în a-i înzestra pe alţii care o voiau, chiar şi pe cei pentru care avea prea puţin respect. În felul lui, Purcell era un expert cu sânge rece, ca şi expertul în bombe, Ross. Era conştient de forţele care se acumulau şi de enorma explozie care ar fi urmat, dacă problemele nu erau bine manipulate. Şi era convins că s-ar fi putut să fie mai mult de o explozie. Spera ca accidentul aviatic să rămână un mister, dar bănuia ce era mai rău; în câmpul lui de activitate era obligat s-o facă.

Purcell se întoarse la apartamentul închiriat pe care reuşise să-l obţină la periferia Cork-ului. Înainte să plece din Dublin, îl reperase pe Farrell şi îşi dăduse seama că nebunul intrase în panică şi că era cel mai bine să stea cât mai departe de el. Deşi îl cunoştea bine pe Sean Hogan, nu se ostenise să-l contacteze. În Cork îl observase şi pe Tierney de câteva ori, deşi acesta nu-l ştia pe el. Era sigur că irlandezul fusese trimis de către Hogan, ca să producă încurcături în mersul anchetei. Se întreba doar cum aveau să reacţioneze la vestea despre bombă şi câţi dintre colegii lui irlandezi fuseseră implicaţi în decizia iniţială. Pasul decisiv n-ar fi fost niciodată făcut doar din SUA.

Purcell regreta actuala stare haotică a lucrurilor, dar cât timp putea fi sigur de rezervele lui financiare, la vremea potrivită avea să fie mulţumit. Când se vor potoli spiritele, oricât de mult ar dura, el va fi gata.

Linda Rossi nu fu deloc fericită să-i vadă pe Bob Rook şi Peter Carraz. Se pregătea să plece la părinţii ei, în California şi era ocupată cu pregătirea bagajelor când aceştia îi sunară la uşă. Bănui cine erau cei doi de îndată ce deschise uşa. Aproape c-o închise la loc din nou, dar îşi dădu seama că n-ar fi făcut decât să tărăgăneze lucrurile.

Se resemnă şi-i invită înăuntru.

— Ne pare foarte rău că vă deranjăm chiar acum.

Carraz spusese această formulă până acum şi altor trei soţii care-şi pierduseră soţii în accidentul aviatic.

— Da, sigur. Scrie asta pe toată faţa voastră.

Linda îi conduse în camera de zi bine aerisită; draperiile de stambă şi pereţii deschişi la culoare o făceau să pară mai mare. Le arătă nişte scaune, apoi se trânti şi ea pe unul, dându-şi plictisită pe spate părul negru, tuns băieţeşte. Era clar că suferea încă enorm şi că încerca să afişeze o mină bravă. Era palidă, iar corpul ei subţire se prăbuşise în scaunul acela, ca şi cum nimic n-ar mai fi contat.

— Merg să-mi vizitez mama câteva zile, vă rog să fiţi cât mai concişi.

— Suntem conştienţi de asta, spuse Rook. Şi chiar ne pare foarte rău. Adăugă, precaut: Am impresia că soţul dumneavoastră este unul dintre cei care n-au fost încă găsiţi.

— Doriţi o cafea, ceva?

Refuzară politicos.

— Dacă ar fi fost găsit, n-aş fi împachetat; m-aş mai fi învârtit pe-aici. Vor aduce corpurile înapoi?

— Da. Dar doctorii trebuie să-i examineze şi va fi o anchetă publică pentru fiecare dintre cei găsiţi. Asta după autopsie, zise Carraz.

Linda dădu din cap că a înţeles, cu ochii ei căprui, posomoriţi.

— Reuşiţi să faceţi faţă situaţiei? întrebă Rook.

Observa o diferenţă între durerea gravată pe acest chip liniştit din faţa lui şi efectul mult mai drastic pe care tragedia îl avusese asupra lui Mandy Squire.

— Vreţi să încetaţi să puneţi întrebări despre ceva evident şi fără comentarii? Tocmai mi-am pierdut soţul. Nu vreau să vorbesc despre asta, bine? Şi-acum, ce vreţi?

— O cunoaşteţi pe Mandy Squire?

— Bineînţeles că o cunosc pe Mandy. Suntem prietene. Şi Tony şi Sam erau prieteni. Suntem *cu toţii* prieteni buni. Ce i s-a întâmplat lui Sam în aceeaşi zi a fost…

Lindei îi tremura buza şi îşi flutură o mână ca pentru a alunga întrebarea.

— Şi-au schimbat vreodată îndatoririle între ei, doamnă Rossi? Ştiţi cum fac unii ca să se ajute, explică Rook.

— Nu. Erau mândri de slujba lor, nu şi-ar fi bătut joc.

— Bineînţeles că nu. Dar uneori se ivesc probleme de familie.

Soţie bolnavă sau probleme de genul ăsta.

— Bănuiesc că puteau să şi-o ceară unul altuia, dar motivul trebuia să fie serios.

— Deci, Sam Squire nu i-ar fi cerut soţului dumneavoastră să-i facă vreun serviciu într-o misiune specială?

Carraz preluase el interogatoriul, observându-l pe Rook care se plimba prin cameră ca de obicei, aparent, fără vreo ţintă.

— Ce dracu' tot vorbiţi acolo? Unde vreţi să ajungeţi?

— E o întrebare foarte clară, doamnă Rossi.

Tonul lui Carraz era amabil.

— Deja aţi şi primit un răspuns. Ce legătură are Sam cu toate astea? Amândoi sunt morţi. Nu puteţi lăsa totul aşa?

Carraz păru încurcat, dar continuă să preseze cu întrebările:

— Ei bine, noi ştim cum au murit amândoi, dar nu ştim cum s-a prăbuşit avionul sau ce era în neregulă la maşina lui Sam. Noi doar încercăm să clarificăm o situaţie dificilă.

— Pe dracu' vreţi. Puneţi întrebări cel puţin ciudate.

— Probabil. Aţi făcut cu toţii schimb de cadouri de Crăciun? Lucruri din acestea?

— Evident. Linda îl privea pe Carraz cu disperare, brusc nesigură pe ea. Mi-aduc aminte că în acea călătorie Tony nu fusese desemnat pentru misiune. Fusese altcineva, dar se îmbolnăvise. La vremea aceea, atât Sam cât şi Tony aveau zi liberă. Dar Tony a fost desemnat oficial. N-a fost un schimb de obligaţii întâmplător: serviciul lor n-ar fi acceptat aşa ceva din partea nimănui.

— Cine s-a îmbolnăvit?

— Al Bramwich. E tot în spital. Are hernie. Nu eram chiar toţi aşa de apropiaţi de familia Bramwich, deşi Al s-a lăudat că geanta pe care Sam i-a dat-o lui era de calitate superioară celei primite de soţul meu.

Rook se opri brusc şi înhăţă informaţia din zbor.

— Geantă? Ce fel de geantă?

Linda se sperie de întrebarea venită pe neaşteptate de la Rook, care se găsea acum în spatele ei. Se întoarse pe jumătate.

— O servietă. Una dintre acelea cu închizătoare cu cifru. Sam a cumpărat vreo şase când l-a însoţit pe preşedinte la San Diego. Le-a luat ieftin – un stoc falit sau ceva de genul ăsta. Se întoarse din nou spre Carraz. Toate astea sunt un mare gunoi. Ce se întâmplă?

Cei doi bărbaţi schimbară câte o privire fugară. Carraz întrebă:

— Bănuiesc că nu aveţi servieta lui Tony aici, nu-i aşa?

— A luat-o cu el. Erau ideale pentru călătorie. Linda se ridică. Nu-mi place unde bat întrebările voastre. Nu înţeleg ce se întâmplă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce încercaţi să descoperiţi? De ce nu mă lăsaţi în pace şi nu vă duceţi să vă completaţi rapoartele?

— Îmi pare rău. Carraz se ridică după un semn rapid din cap al lui Rook. Aveţi dreptate. Bâjbâim prin întuneric. Sperăm să vă odihniţi puţin la mama dumneavoastră, doamnă Rossi. Şi sincerele noastre condoleanţe.

Pe când se urcau în maşină, Rook spuse:

— Am obosit să fac ture prin cameră, în timp ce tu stai jos. Data viitoare stai tu în picioare.

— Sigur. Dacă tu eşti obosit să stai în picioare, eu sunt obosit ca dracu' să mă tot uit în ochii disperaţi ai tinerelor văduve.

Rook porni motorul.

— Bine, bine. Acum trebuie să umblăm după celelalte valize şi asta înseamnă să mai trecem pe unde am mai fost. N-or să se bucure când o să ne vadă.

— Sunt de acord cu asta, dar aş crede că servieta pe care o vrem cu adevărat zace în bucăţi undeva pe fundul Atlanticului.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celalalt, conştienţi de cât de departe merseseră cu gândul.

Galvin conduse înapoi spre Cork şi o coti la dreapta pe drumul spre aeroport. Cam într-o oră descoperi şi cotitura spre ferma lui Tierney. Opri scurt lângă drumeagul acela, ca să analizeze situaţia. Echipamentul era prea greoi ca să-l care în spinare mai departe şi ştia că trebuie să-şi lase maşina cel puţin dincolo de drumeag. Se dădu jos din maşină după ce opri motorul şi luminile şi aşteptă.

Liniştea unei nopţi rustice irlandeze făcea loc freamătului ocazional al vietăţilor mici. Norii se ridicaseră, iar noaptea era uscată. Se urcă la loc în maşină, porni motorul şi puse farurile pe fază mare. Insectele îşi făcură loc, vibrând din aripi în dansul lor prin cele două tunele identice de lumină, iar un liliac zbură repede spre maşină şi se ridică în ultimul moment, evitând-o. Galvin îşi lăsă capul involuntar. Apoi băgă în viteză şi se îndreptă spre drumeag.

În drum spre fermă micşoră luminile, trecând farurile pe fază scurtă, ca apoi să rămână doar cu luminile de poziţie şi, în final,

să renunţe şi la ele. Viră de pe drumeag, iar maşina începu să se ridice şi să coboare pe terenul accidentat până ce crezu că a rămas fără arcuri. Făcu cu grijă un ocol mare şi opri maşina cu botul spre drum. Se dădu jos şi o luă cu paşi mărunţi pe poteca părăsită. Din când în când, era forţat să folosească lanterna. Trebui să se declare mulţumit că nu intra în raza de acţiune a nici unui vehicul care ar fi putut veni pe drumeag din orice direcţie. Sinuozităţile drumului arătau pe unde ar lumina fasciculele farurilor şi, când ajunse la maşină, avu convingerea că-şi alesese bine poziţia.

Ştia că sufrageria era în partea din faţă a clădirii şi se baza pe microfonul lui cu laser ca să asculte ceva conversaţii, detectând de la distanţă vibraţiile geamului ferestrelor. Păstrând maşina între el şi drumeag, îşi puse căştile, cuplă diferitele componente ale dispozitivului de ascultare, direcţionă emiţător-receptorul laser, se asigură că bateriile sunt încărcate, branşă alimentarea şi se aşeză într-o lungă aşteptare. Principala lui grijă era că trebuia să se bazeze doar pe văz pentru a prinde de veste dacă cineva sau ceva s-ar apropia, deoarece îşi tăiase complet sunetul exterior.

Primul semnal pe care-l prinse fu sunetul unui televizor, ceea ce-l indispuse. Se auzea programul unu al radioteleviziunii irlandeze care acoperea orice altceva.

Era o chestiune de diferenţiere şi de încercare de concentrare pe orice voce, în afară de cea amplificată a comentatorului care acoperea totul. Treptat, începu să distingă mai multe voci. Se concentră şi reuşi să separe trei, toate bărbăteşti, una cu un puternic accent din nord şi chiar o ceartă declanşată de programul de la televizor. Doi dintre bărbaţi voiau să-l stingă, ca să se poată concentra asupra jocului de cărţi. Şi atunci, Galvin îşi dădu seama că a identificat şi a patra voce.

Patru bărbaţi, cel puţin, căci mai puteau fi şi alţii în afara camerei. Fixă mira dispozitivului laser şi baleie încet întreaga faţadă a casei, începând cu parterul şi continuând cu ferestrele de mai sus. De la una din ele prinse un sforăit. Cinci bărbaţi. Nu-i recunoscu vocea lui Tierney. I-o descoperi însă pe a lui Gerrard Connolly şi simţi o mânie rece.

Avea acum numărul probabil al bărbaţilor de la fermă. Apoi brusc, se făcu o referire la Tierney, unde dracu’ a uşchit-o? Se pare că nu spusese nimănui unde se duce.

Treptat, Galvin îşi făcu o imagine a unor bărbaţi strânşi pentru

un scop, care aşteptau instrucţiuni. Deveni mult mai clar, când se închise televizorul, că Tierney era cheia; el era şeful acestui grup şi va rămâne dacă nu apărea Sean Hogan. Ascultându-i pe bărbaţii care continuau să vorbească, Galvin începu să creadă, pentru prima dată, că cei din IRA erau, într-un fel, amestecaţi în dezastrul lui Air Force One. Îi fu greu să accepte acest lucru, căci nu credea că aceştia puteau să se descurce singuri cu o crimă atât de mare şi de monstruoasă. Dar, în vreun fel, erau amestecaţi. Deci, cine era în spatele lor? Şi între timp, unde dracu' era Tierney?

Tierney reuşi să determine Morris-ul 1000 să meargă cu o viteză care n-ar fi trebuit atinsă pentru condiţia lui.

Forma bondoacă a micii maşini se descurca bine în curbe şi în porţiunile mai înguste ale drumului. Trecu podul în viteză, urmând cursul fluviului Bandon, de partea cealaltă a Inishannon-ului. Puţin după aceea, Tierney trecu pe lângă locul unde Galvin primise laserul cu arsenură de galiu. Drumul era acum mai liniştit, dar era mai înţelept să încetinească la trecerea prin oraş; nu-şi dorea o ciocnire cu Garda.

Conştient de avansul pe care îl avea, Tierney putea doar să continue să meargă, în speranţa că acel camion care transporta bucăţi din aeronavă nu cotise undeva. Trebuia să se bazeze pe noroc şi instinct. Faptul că unele rămăşiţe ale epavei fuseseră mutate era un indiciu clar că se făcuseră anumite descoperiri şi, oricare ar fi, nu-i puteau fi favorabile. Continuă să conducă, accelerând din nou după ce ieşi din Brandon. Se angajă pe drumul principal T65 şi trecu pe lângă cele două orăşele gemene, Enniskean şi Ballineen, separate doar de o scurtă secţiune de drum.

Acum începea să se îngrijoreze. Nu zărise nici urmă de camion, doar dacă nu-i fuseseră înlocuite tăbliţele cu numărul de înmatriculare, deşi se îndoia de asta. Puţin mai târziu, trecu pe sub un baldachin de frunze format din coroanele a două rânduri de copaci arcuiţi, care aruncau mii de reflexe ale luminii propriilor sale faruri. Era ca o călătorie într-o sferă luminoasă de aur, cu frunze tomnatice căzătoare. Nu prea departe se zărea oraşul Dunmanway. Intrase în districtul Cork-ului de Vest. Nu cunoştea zona, dar ştia că, dacă o lua prin Dunmanway, ajungea în Bantry Bay, de unde, se zicea, următoarea staţie în vest era Boston, SUA. La nord de Bantty se întindeau munţii Kerry.

Bunul simţ îl avertiză pe Tierney că obiectivul său, convoiul, n-ar fi ajuns atât de departe, până la munţi. Era important să menţină legătura cu colegii din Cork. Treizeci sau patruzeci de mile mai departe de bază n-ar fi fost nici o problemă, căci drumurile erau bune, largi şi goale. Prin părţile astea puteai să conduci mile întregi fără să vezi o altă maşină. Nici nu se gândea la posibilitatea ca destinaţia camionului să fie în partea cealaltă, în sud, spre coastă, căci acolo populaţia era mai densă şi ar fi avut tot timpul vizitatori nepoftiţi. Partea aceasta din Irlanda se bucura de aerul cald care venea din Golf Stream.

Încetini, convins de oprirea camionului pe undeva. Apropiindu-se de Dunmanway, unde largul drum se îngusta şi se apropia de Main Street, continuă să se uite atent în stânga şi în dreapta. Nu mai era sigur ce să facă. Nu voia să meargă mai departe de oraş, considerând mişcarea o pierdere de timp. Putea să aibă noroc sau să dea greş, iar acum era furios că legătura lui nu-i dăduse mai multe detalii. Trecuse bine de miezul nopţii şi, deşi ora nu era deosebit de târzie pentru irlandezi, oraşul era deosebit de tăcut, iar magazinele aveau luminile stinse.

Apropiindu-se de piaţa centrală a oraşului, cu straturi de flori plantate cu grijă în centrul ei, observă un grup de bărbaţi care vorbeau în faţa celui mai mare magazin din localitate, Atkins. Clădirea avea faţada orientată spre partea cealaltă a scuarului din centrul pieţei, care, de fapt, era de forma unui triunghi, aşa că Tierney trebui să facă un ocol ca să ajungă acolo şi să oprească lângă grupul de oameni din faţa magazinului. Se holbară cu toţii la bărbatul care se aplecă peste locul liber de lângă şofer, îi ascultară accentul de Dublin cu o politeţe extremă şi apoi aprobară în grup că nici unul nu văzuse un camion ca cel care le fusese descris.

Tierney întoarse pe drumul pe care venise. Obişnuit cu situaţiile mai delicate, simţea efectiv că nu era departe de camion. Zona *părea* potrivită pentru aşa ceva: doar treizeci şi şapte de mile de Cork, dar suficient de îndepărtat de lumea de acolo pentru a se considera în siguranţă. Irlanda dispunea de un spaţiu vast şi doar în jur de trei milioane şi jumătate de locuitori. Opri maşina în partea oraşului care dădea spre Cork şi încercă s-o scoată cumva la capăt. Tremura; răspunsul era, în mod amăgitor, aproape acolo.

Întoarse şi se înapoie în Dunmanway, dar coti prima la stânga în loc să meargă înainte spre scuar. Prinse în lumina farurilor o

tăbliţă indicatoare: Sackville Street. Suna prea englezesc pentru el. Trecu de un rând scurt de case, toate în întuneric şi urmă o curbă largă la capătul căreia zări două porţi duble, aproape una în faţa celeilalte. Bulevardele conduceau aproape întotdeauna către case impozante. Irlanda era plină de mari proprietăţi georgiene, o moştenire din zilele vasalităţii şi o amintire a britanicilor. Furia lui violentă se declanşa cu uşurinţă la un asemenea gând. Dar cele două case, ambele ascunse undeva în spate, îi dădură o idee.

Când ajunse la o intersecţie în formă de T, nu-şi dădu seama că ajunsese pe Railway Street. Dacă ar fi luat-o la dreapta, s-ar fi îndreptat din nou spre centru şi nu voia să fie văzut iar acolo. Avu loc să întoarcă în intersecţie şi se îndreptă din nou spre Dunmanway. După vreo două mile, trecu pe un bulevard care dădea spre o altă casă mare, după aparenţe bine protejată. Trecu încet pe lângă ea şi crezu că văzuse ceva mişcare în spatele porţilor. Continuă să ruleze până ce consideră că s-a îndepărtat suficient ca să nu se mai audă motorul maşinii.

Tierney frână şi parcă undeva, opri motorul şi o luă înapoi pe jos. Avea mult de mers, dar strada era goală. Se apropie de cei doi stâlpi retraşi faţă de intrarea în bulevard, ceea ce britanicii numeau *drive*[26], şi o luă încet spre casă. Ajunse la primul stâlp şi cercetă cu atenţie împrejurimile.

Se afla într-o curte exterioară largă ce se curba în spate spre un alt grup de stâlpi pe care se sprijineau cele două porţi duble de fier. Ca să aibă o imagine clară şi completă, înconjură primul stâlp. Acest capăt al bulevardului era închis de copaci care-l cufundau în întuneric; un paradis al ciorilor. În ciuda acestui întuneric, zări o figură uşor luminată. O aşteptă să se mişte. Nu se auzea nici un zgomot, dar aceasta îşi schimbă poziţia.

Era imposibil să spună câţi oameni erau acolo, dar casa era, fără îndoială, păzită. Dacă era păzită de poliţie sau de armată, asta nu mai conta. Republica era mândră să aibă o forţă poliţienească neînarmată, dar Tierney n-avu nici cea mai mică îndoială că oricine ar fi fost acolo, nu numai că erau înarmaţi, dar aveau mijloace de comunicare cu interiorul casei. Se întoarse în stradă. O simplă casă, oricât de mare şi de importantă ar fi fost, n-ar fi avut gărzi la poartă. Şi nici în împrejurimi. De ambele părţi ale stâlpilor din stradă se înălţau ziduri mari.

---

[26] Porţiune de drum aparţinând unei proprietăţi private şi care duce de la drumul public spre casă (n. trad.).

Traversă în linişte până spre mijlocul străzii, într-un loc unde nu risca să fie văzut dinspre porţi şi se uită după tăbliţe sau ceva însemne. Nimic, nici cel puţin un nume de casă. Tierney era satisfăcut şi se întoarse la maşină. Găsise locul. Iar rămăşiţele acelea, posibila probă, puteau fi acum distruse.

Pe tot parcursul drumeagului spre fermă, dinspre drumul aeroportului din Cork, fu adâncit în gânduri. N-avea prea mulţi oameni şi, deşi putea întotdeauna să obţină întăriri, ultimul lucru pe care-l voia era o armată în adevăratul sens al cuvântului. Şi nu-i voia nici pe cei din Ulster aici.

Dacă organizarea s-ar fi făcut în State, sprijinul cel mare ar fi venit de acolo de unde conta într-adevăr, dar, după cum se dovedise, SUA nu se descurcase prea bine. Greşeala trebuia să fie ascunsă sau încurcată înainte de a fi recunoscută. Suspiciunea nu conta. Ceea ce conta era o dovadă solidă. Perspectiva acţiunii îl încânta pe Tierney, care se gândea că aceasta era mai uşor de justificat sub un slogan politic. Se convinsese că, dacă britanicii nu s-ar fi întins până sus în nord, toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată, admiţând faptul că el însuşi era, de asemenea, un duşman al guvernului republican ales.

O coti pe drumeagul fermei şi cam la jumătatea drumului prinse în lumina farurilor o schimbare în forma ierbii, crescute în dezordine, în stânga lui. Opri, dădu înapoi şi merse din nou înainte, luând-o încet spre stânga. Apăsă tare pe frână. Nimeni altcineva n-ar fi observat, dar Tierney văzu cu uşurinţă iarba turtită de la marginea drumeagului. Urme de roţi. Se luă după ele până nu se mai văzură. Continuă să meargă şi găsi nişte ferigi trântite la pământ. Mai încolo nu se mai găsea nimic. Conduse în van peste terenul accidentat şi apoi înapoi spre drumeag. O ţinu întins până la casă şi puţin mai încolo recunoscu alte urme de roţi.

Tierney opri maşina. Se gândi că urmele slabe care se ramificau în faţa lui erau cele care efectuaseră prima întoarcere şi că cele din urmă formau punctul de ieşire şi duceau de-a dreptul în şoseaua principală. Raţionamentul lui se baza pe direcţia în care fusese turtită iarba. Coborî din maşină şi folosi o lanternă puternică, dar nu văzu nimic. Pe moment, consideră că poate exagera, deoarece urmele erau la ceva distanţă de fermă, dar gândul fu înlocuit de o puternică bănuială.

Tierney îşi dădu seama că, poate, în timpul zilei n-ar fi

observat nimic. Farurile prinseseră, pur şi simplu, direcţia ierbii turtite. Se urcă la loc, bâjbâind sub bord după revolverul lui, Smith and Wesson. Aparatură de ascultare. Distanţa faţă de casă, la care se opriseră urmele, era prea evidentă. În nord fusese folosită din plin de către cei din SAS. Ticăloşii. Dar cum de-au aflat atât de repede? Trădător. Tierney îşi simţi sângele răcindu-i-se. Iisuse! A doua zi dimineaţă o să organizeze o cercetare în jurul fermei. Dar grija principală era identificarea celui care-i urmărea. Oricine ar fi fost, plecase; trecuse bine de unu noaptea, dar cu siguranţă că urma să se întoarcă în noaptea următoare. Tierney se hotărî să-i aranjeze o primire.

10

Ştirea putea fi acum confirmată. Air Force One fusese distrus de o bombă. Dar titlurile articolelor din ziare erau pure speculaţii; nu se făcuse încă nici un anunţ oficial. În New York, Dave Santos îşi făcea socotelile. La fel şi Judy Farrell. Se simţeau destul de alarmaţi ca să stabilească o întâlnire.

Tentaţia era să ia prânzul împreună în centrul Manhattan-ului, dar nu voiau să fie văzuţi alături în public. Conştiinţa le dicta să fie precauţi. Aşa că Santos luă un taxi de pe Wall Street, acel defileu îngust şi rigid care tânjeşte după soare, coborî în faţa blocului lui Judy şi luă liftul până la apartamentul ei luxos, cocoţat în vârful înaltei clădiri.

Sub masca fericirii, amândoi ascundeau mâhnire şi deznădejde, dar nici unul nu le arătase încă: se ridica, între ei ca ceva mut şi fatal. După ce-şi terminară băuturile, Judy spuse:

— Am pregătit un bufet rece. Nimic în mod deosebit. Când doreşti, găseşti totul pe masă. Apoi se aşează lângă el şi continuă repede. Ai aflat ce face, de fapt, George în Dublin?

— Asta o pot face doar ducându-mă personal acolo, afacerile noastre nu merg dacă suntem amândoi plecaţi. Deşi sunt puţin îngrijorat. Cu siguranţă că ascunde ceva. Scuza cu banca din Irlanda e un mare rahat.

Judy îşi înclină capul şi zâmbi enigmatic.

— Tu chiar nu vrei să priveşti realitatea în faţă, nu-i aşa, iubitule?

Santos păru pus în încurcătură.

— Care realitate? Ce-ţi trece prin cap?

— Bine, am să ţi-o spun pe şleau. S-ar putea ca accidentul din Irlanda să aibă ceva de-a face cu prezenţa lui acolo? Mă gândesc că e locul ideal de care să stai cât mai departe. Orice-ar fi George, nu l-am cunoscut niciodată ca o persoană macabră.

— Tu încerci să spui că e implicat cumva?

Urmă o linişte prelungă şi îngrozitoare. Se uitară unul la celalalt cu şocul celor auzite întipărit clar pe feţele lor. Santos spuse:

— E o nebunie. Ce tot spui, pentru Dumnezeu? Între prezenţa lui acolo şi accident e o gaură mare ca dracu.

— Poate din punctul tău de vedere, nu şi al meu. Judy încetă să se mai joace cu colierul şi îşi luă paharul. M-am tot gândit de la ultimul lui telefon. Chiar telefonul în sine a fost ciudat; în mod normal, nu s-ar fi deranjat, dar de ceva vreme se poartă cam ciudat.

— Eu n-am observat nimic şi-apoi noi suntem destul de ocupaţi. Vrei să spui că are vreun amestec în aruncarea în aer a preşedintelui?

— *Cineva* a făcut-o.

Judy îşi termină băutura. Puse paharul jos, se ridică şi dispăru în camera de lucru. Când se întoarse, ţinea în mână câteva formulare bancare. Se aşeză din nou.

— Îşi ţine toate sertarele biroului încuiate cu cheia, ceea ce nu m-a îngrijorat prea mult, deşi trebuie să recunosc că m-a jignit prima oară când l-am văzut că o face. De data asta a plecat atât de precipitat, încât a uitat să încuie două dintre ele. Lucrul în sine poate să-ţi indice în ce stare era; după cum ştii, de obicei, e o persoană atât de ordonată. Judy îi întinse formularele. Uită-te puţin peste dispoziţiile astea de plată. Dacă o să crezi că a fost foarte înjositor pentru mine să mă uit prin sertare când el nu e acasă, ai dreptate. Dar crede-mă că sunt groaznic de îngrijorată de felul în care se poartă şi de plecarea lui bruscă în Irlanda.

Santos luă formularele.

— Eşti sigură că vrei să mă uit pe astea?

— Mă gândeam că vrem să descoperim ce pune la cale. Sunt îngrijorată, Dave. Mă simt foarte dezamăgită. Nu tratez asta cu uşurinţă sau să mă răzbun pe el. Ai putea doar să mă scapi de griji.

Santos frunzări hârtiile. Concentrarea lui se accentuă când îşi dădu seama că ţinea în mână formulare de la două bănci diferite, pe numele de Burns şi Driscoll. Se părea că oricare ar fi fost frauda lui Farrell, chiar folosind nume irlandeze, îi era imposibil să excludă o legătură irlandeză.

Santos se uită gânditor la formular, absorbit acum de propriul profesionalism. Numele diferite indicau imediat o escrocherie de impozite. Şi totuşi, sumele din conturile sub pseudonim erau, în mod categoric, neînsemnate. Una din adrese era din Long Island, cealaltă, din Boston.

Santos îşi ridică ochii şi tresări întâlnind privirea ei

întrebătoare.

— Te referi la banii ăştia retraşi?

— Da. George foloseşte cartea de credit. N-are niciodată bani mulţi la el.

— Nu sunt sume excesive, iubito. Bine, bănuiesc că pot creşte cu vremea. Ezită o clipă înainte să adauge. Dacă nu l-aş cunoaşte bine pe George, aş zice că astea sunt plăţi de şantaj.

— Dacă George *a avut* ceva aventuri, cu siguranţă că nu e şantajat în legătură cu ele. Bănuiesc că nu i-ar păsa câtuşi de puţin dacă eu aş şti sau nu.

— Chiar dacă s-ar dovedi ulterior că e…

— Un bărbat? Judy zâmbi crispată, dând din cap cu tristeţe. Chiar şi-aşa. N-ar ceda unui şantaj declanşat de asemenea consecinţe. E mult mai probabil că a vrut să dea bani.

— Sugerezi cumva o cauză irlandeză?

— Deşi are origini irlandeze, n-a arătat niciodată interes pentru ele; mie, în nici un caz. Seamănă cu multe lucruri pe care le-a mai făcut: înjositoare şi incalculabile, dar trebuie să existe un motiv.

Santos aranjă formularele şi le puse jos.

— E un salt al naibii de mare. Pur şi simplu, nu pot să-mi dau seama.

— Aşa cum nu pricep nici mamele ale căror fii ajung să fie criminali şi violatori. Dacă altceva se întâmplă să dovedească o legătură, ce vei face?

— Eu?

Santos se înfioră.

— Bine. Noi. Tu şi cu mine.

— N-aş vrea să te am doar găsind un mijloc să scap de el.

— Nici eu, Dave. Va fi întotdeauna între noi. Dar hai să ne gândim că bănuiala mea e corectă, doar să bănuim că are cumva legătură cu accidentul, o legătură mică şi va trebui să luăm în consideraţie ce ne-ar face *el* dacă ar descoperi că ştim. Gândeşte-te la asta.

— Bine, ia s-auzim. Puteţi să staţi şi jos.

Aspel indică cu generozitate cele două scaune din faţa biroului.

Rook şi Carraz, elegant îmbrăcaţi, se aşezară cu stângăcie. Nici unuia nu-i plăcea să stea jos în această încăpere; le crea un fals sentiment de securitate şi amândoi ştiau cât era de

periculoasă o întrevedere cu Aspel, oricât de binevoitor părea. Şi, mai mult, amândoi găseau că scaunele erau prea mici pentru a fi confortabile.

Aspel adăugă:

— Nu vreau să aud ceva de genul „ce mi-e una, ce mi-e alta”. Arătă spre Carraz. Tu vorbeşti! Şi mergi la obiect, am multă treabă.

Carraz îi relată tot ce descoperiseră în cadrul anchetei şi apoi adăugă:

— Aceste serviete constituie o problemă. Până şi soţia lui Squire îşi aminteşte că el a cumpărat *şase* în San-Diego. Şi-acum garantăm pentru şase, pe care le-am găsit acasă, deşi Linda Rossi jură că soţul ei a luat una cu el în acel zbor. Cu siguranţă, nu e în casă. A trebuit să telefonăm în vest, la mama ei – acum ea stă acolo – ca să ne dea permisiunea să intrăm în casă. Dacă nu ne-a mai stat în drum, am avut timp să cercetăm locul cu atenţie. Nici urmă de servietă. Nimic care să sugereze ceva.

— Dar servieta lui Squire?

— Soţia lui o mai are. E acolo, în dormitor.

— Bine, aţi luat-o pe o pistă greşită. Servietele acestea n-au nici un sens. Au fost ieftine, le-a cumpărat. Punct.

— El a cumpărat şase. De ce ne ies la socoteală şapte?

— Soţia lui Rossi s-a înşelat.

— E o femeie inteligentă şi dârză. L-a văzut luând-o cu el. Carraz se uită la Rook, cerându-i ajutor. Amândoi hotărâsem c-au fost şase la început, dar a mai apărut una.

Aspel îi privi pe rând pe amândoi.

— Şase, şapte, ce dracu’ mai contează? Poate că unul din ei avea una deja. Când cei doi se uitară la el fără nici un comentariu, adăugă exasperat: Care-i pontul cel mare? Vreţi să spuneţi că, din cauza apariţiei unei serviete în plus, aţi făcut rost de un fel de răspuns la această chestiune? Credeţi că era plină cu exploziv? Atunci, cum naiba a ajuns la bord? Credeţi că paza a închis ochii şi i-a permis lui Rossi s-o ia cu el, ca să se arunce-n aer?

Pentru a-l sprijini pe colegul său, Rook spuse:

— Am vrea să mergem tot pe firul ăsta. Bine, n-are nici un sens, dar e tentant şi, oricum, altceva nu prea avem. Şi am vrea să-l mai verificăm o dată pe Squire. Un computer nu poate avea în el decât ceea ce i s-a dat de mâncare. Noi nu suntem convinşi că verificarea lui e în ordine.

Aspel zâmbi furios.

— Bine. O să spun acolo sus că voi credeţi că computerele put şi că tot sistemul ăla nenorocit de verificare este creaţia unor poponari.

*

De această dată erau doi bărbaţi. Hank Ross fu teribil de tulburat când se uită pe vizor. Înaltul John Smith, cu dinţii mari, nu era printre ei. Ce dracu' se întâmplă? Soneria ţârâi din nou. Strigă:

— Cine e?

— FBI-ul, domnule Ross. Vă rugăm să deschideţi.

Aşa intrase şi Smith. Rămase câteva clipe blocat.

Dându-se puţin înapoi, strigă:

— Cum pot să fiu sigur?

Aşa cum făcuse şi Smith, cei doi bărbaţi îi arătară legitimaţiile şi de această dată Ross le cercetă cu atenţie să vadă dacă sunt autentice. Îi fu greu să-şi dea seama, mai ales că vizorul era atât de mic şi deformant. Cei doi bărbaţi păreau, într-adevăr, a fi ceea ce pretindeau, dar, la urma urmei şi Smith arătase la fel.

— Dacă nu deschideţi, o să facem o gălăgie de-o să vreţi să ne vedem. Ce-ar zice vecinii?

Bodogănind, Ross scoase lanţul şi deschise uşa.

— N-a fost chiar aşa de greu, nu-i aşa? spuse unul dintre ei, rânjind când trecu pe lângă el. Numele meu e Samson, iar acesta este ofiţerul Hartz. Samson se uită de jur împrejur prin cameră, fără să-şi ascundă dezgustul. Strâmbă din nas şi nu se osteni să-şi scoată pălăria. N-o să ne ia mult timp, domnule Ross. Tot ce vrem noi să ştim e dacă în ultimele două luni aţi fost pe punctul de a fabrica o bombă destul de mare ca să arunce în aer un avion.

Ross se trase înapoi. Faţa gălbejită i se umezi brusc. Se lăsă moale pe un scaun dărăpănat.

— Ce dracu' tot spuneţi acolo? Sunteţi nebuni, amândoi. Aruncă o privire spre telefon şi Hartz, citindu-i gândurile, se îndreptă spre el, îl luă şi i-l dădu.

— Doriţi să ne verificaţi, domnule Ross? Iată cartea mea de vizită şi iată şi numărul de telefon.

Ross puse mâna pe receptor. Putea fi o greşeală dacă nu răspundea la provocare. Formă cu şiretenie numărul de la informaţii şi verifică numărul de telefon de pe cartea de vizită, ca fiind de la biroul FBI-ului. După aceea sună la acel număr

verificat şi spuse că-l vizitaseră doi bărbaţi care se recomandaseră ca Samson şi Hartz. Persoana care-i răspunse îi ceru să-i descrie, ceea ce Ross făcu cu multă acurateţe. Mai păstra încă o doză de îndoială, dar câştigase timp, iar tacticile de şoc ale lui Samson dăduseră greş. Dar fusese atât de aproape.

— Sunteţi satisfăcut? întrebă Samson cu zâmbetul pe buze.

— Nu. Nu sunt satisfăcut. Aţi încercat în mod intenţionat să mă intimidaţi. Pentru asta am să vă reclam.

— E privilegiul dumneavoastră. Şi-acum, doriţi să ne răspundeţi la întrebare?

— Doar nu vă aşteptaţi să o iau în serios. Ross se scărpină în părul murdar. Aţi greşit persoana şi adresa. De unde să ştiu eu de bombe şi de avioane?

— Asta vrea să însemne nu?

Ambii bărbaţi stăteau în picioare lângă el, zâmbindu-i cinic şi întărâtându-l în mod intenţionat. Asta simţea el.

Ross îşi dădu seama că trebuia să-şi înfrâneze panica, îşi ţinuse adresa cât se putuse de secret şi, totuşi, în două zile primise vizitatori care pretindeau toţi că sunt reprezentanţi ai statului. Era ceva care-l făcea să-şi piardă firea, dar începea acum să simtă ceva din înfumurarea pe care i-o arătase lui Farrell.

— Asta înseamnă că voi doi plecaţi acum sau am să fac o plângere oficială că mă hărţuiţi. N-am cazier.

— Sigur că da. Noi ştim totuşi că dumneata confecţionezi bombe. Că eşti în această privinţă un artizan inteligent. Poate cel mai bun. Noi n-am spus că ai făcut o bombă, ci doar am întrebat dacă n-ai fost pe punctul de a face una. Nu trebuia să spui decât da sau nu.

Ross replică batjocoritor:

— Ticăloşi nenorociţi! Îmi cereţi să spun că fac bombe. N-aş deosebi o bombă de un biscuit.

— Şi-atunci, ce faceţi ca să vă câştigaţi existenţa, domnule Ross?

Hartz îşi scoase în cele din urmă pălăria.

— Cât mai puţin cu putinţă. Ieşiţi afară de-aici! Ross se duse la uşă şi o deschise larg. Afară.

Samson arătă spre cartea de vizită rămasă pe masă.

— Dacă vă amintiţi ceva, daţi-ne un telefon. S-ar putea să ne întoarcem cu un mandat de percheziţie.

— Puteţi să căutaţi cât vă place. Cum aţi obţinut voi doi slujba

asta? Nu-i de mirare că ne bat roşii.

— Suntem cu ochii pe dumneavoastră.

Samson şi Hartz, nu se grăbiră să plece şi aşteptară afară până ce uşa se trânti în spatele lor. Se întoarseră încet la maşină, observând draperiile care se trăgeau.

— Ce crezi? întrebă Hartz strecurându-se în spatele volanului.

— L-am scuturat puţin şi am avut impresia că ascunde ceva. Dar a revenit în forţă. Să-l trecem pe lista suspecţilor.

La o jumătate de oră după ce Samson şi Hartz plecaseră, Ross îşi părăsi apartamentul şi traversă strada până la maşina sa, vârâtă printre altele. Era atât de absorbit de gândurile lui, încât deschise portiera înainte să observe că înăuntru era cineva care stătea deja pe scaunul de lângă şofer. Deveni rigid; prea era de tot.

— Urcă.

Era Smith. Într-un fel, Ross se linişti, Smith nu ridica acelaşi fel de risc ca cel prezentat de Samson şi Hertz. Se urcă în maşină.

— Cum dracu' ai intrat? Maşina era încuiată.

— Trebuie să mai creşti, spuse Smith curtenitor. Când i-am văzut ce cei de la FBI, m-am gândit că ăsta e cel mai bun loc unde pot să te aştept.

Ross şedea pur şi simplu acolo, fără să intenţioneze măcar să răsucească cheia în contact.

— Da, bine, dacă i-ai văzut, ştii că nu pot să fac nimic pentru tine. Lucrurile sunt cam încurcate.

— Ai promis, Hank. Nu-i lăsa pe tipii ăştia să te bage în sperieţi. Am moaca individului, planul şi o parte din bani. Chiar aici.

Smith părea stângaci în maşină. Picioarele-i lungi erau strânse la piept şi un pachet mare de hârtie se afla pe genunchii săi. Îşi aruncase pălăria pe bancheta din spate, iar părul negru îi atingea plafonul cabinei.

Ross se uită lacom la pachet, apoi negă cu o mişcare a capului.

— Nu. E prea periculos. Arătă cu degetul mare spre apartamentul său. Ar fi fost altceva dacă nu m-ar fi vizitat maimuţele alea două. Poate sunt urmărit chiar acum.

— Nu eşti urmărit. Dacă aş avea impresia asta, nu m-aş afla aici. Ce voiau?

— Nu contează. Nu vreau să risc deloc cu tipii aceia. Ei *ştiu* ce fac eu.

— Ai fi chiar tâmpit să crezi că nu ştiu. Tu nu prea gândeşti, Hank. Ăia nu fac decât să scuture pomul ca să vadă ce cade din el. N-au nici o probă împotriva ta.

— Şi n-am de gând să-i las să obţină vreuna.

— Bine. Smith apucă pachetul cu mâinile sale mari. Eşti speriat. Asta pot să înţeleg şi eu. Rupse învelitoarea de hârtie de la suprafaţă şi-şi vârî un deget prin capacul subţire de carton de sub ambalaj pentru a se vedea conţinutul. Înclină pachetul spre Ross. O primă plată de cincisprezece miare. Îi ai aici. Restul, după ce-ţi faci treaba. Poza şi detaliile sunt sub bancnote. Tot ce-ţi cer e să-ţi arunci o privire şi-apoi să hotărăşti. E o chestie uşoară, dar e nevoie de cunoştinţele tale în materie de explozivi. Dacă refuzi, vreau banii înapoi.

Ross examină cutia fără s-o atingă.

— Hârtii de unu şi de cincizeci?

— Toate folosite şi nemarcate. E bine?

— O să mă uit şi-apoi o să mă decid. Dacă e aşa uşor precum spui, probabil că o voi face. Unde te pot contacta?

Smith râse.

— O să-ţi dau eu un telefon mâine. Cam pe la ora asta. Sigur că poţi număra banii, dar să nu uiţi că nu sunt ai tăi până nu-ţi rezolvi treaba. Să nu încerci să mă tragi pe sfoară, Hank. E doar un avertisment prietenesc. Îl bătu pe Ross cu palma pe genunchi. Las banii pe scaun. Pe mâine, atunci.

Se întoarse spre spate, îşi luă pălăria, coborî şi plecă pe jos fără să mai privească înapoi.

Părul lui Tierney se îndesise atât de mult, încât peruca nu i se potrivea. Îl puse pe Connolly să-l tundă cu o pereche de foarfeci neascuţită, singura pe care-o găsise.

Se aflau într-unul din dormitoarele fermei, de la etaj, cu geamuri joase acţionate de curele, care dădeau spre coasta aflată la câteva mile depărtare. Găurile din vechea tencuială afectaseră şi tapetul. Un covor ponosit, mâncat de molii, cu marginile aproape duse, se întindea între două paturi, din care unul era încă nefăcut, deşi era aproape amiază.

Tierney şedea în faţa unei măsuţe vechi de toaletă, cu oglinda marcată de trecerea anilor. Îl înjura din când în când pe Connolly, care nu se prea pricepea ca frizer. Connolly doar râdea. Cei doi bărbaţi erau la fel de vicioşi, la fel de violenţi şi antibritanici. Crescuseră în bătăile de pe străduţele dosnice. Ambii fuseseră

amestecaţi în raiduri bancare. Trăiau pe seama încurcăturilor şi le puteau justifica motivul politic prin copilăria, adolescenţa şi tinereţea trăite în timpuri violente. Necazurile le cultivaseră ideile şi amândoi erau acum mândri de isprăvile lor în numele sfintei Irlande.

Diverse şi variate deghizări fuseseră folosite când situaţia o cerea. Erau amândoi din Dublin şi avuseseră în nord o activitate limitată, pentru că terorişti din Ulster preferau să-şi rezolve singuri crimele. Totuşi, fuseseră extrem de folositori în colectarea fondurilor şi, din când în când, ştiuseră să-şi folosească tendinţele violente în această direcţie. Băncile sau industriaşii prosperi erau consideraţi ţinte uşoare. Prin zonă, securitatea bancară nu era nicăieri atât de solidă, încât să le creeze probleme, căci băncile ajunseseră la concluzia că era mai puţin scump să accepte spargeri ocazionale decât să cheltuiască milioane pe gardieni în plus.

După ce Connolly termină, Tierney îşi înnegri pielea cu fard de scenă; nu prea mult, dar suficient ca să-i dea aspectul unui locuitor din Orientul Mijlociu. Cu peruca neagră şi linsă peste părul său ciopârţit, semăna mai degrabă cu un arab decât cu un irlandez. Îşi puse apoi nişte lentile de contact căprui închis, un truc de care se mai folosise şi altă dată.

Tierney coborî şi rânji la bărbaţii care leneveau în camera de zi; erau cu toţii plictisiţi, dar nu era nimic nou. Aşteptarea consuma cea mai mare parte din joc. Schimbă plăcuţele de înmatriculare ale Morris-ului cu un număr vechi din Anglia şi plecă. Avea de mers în jur de treizeci şi şase de mile, dar nu se grăbea şi îşi luase cu el o sticlă de cafea şi nişte sandviciuri cu cartofi. Se strângeau nori de ploaie, dar vântul era suficient de puternic ca să-i alunge pe cerul sudic al Irlandei.

Cam la vreo trei mile de Dunmanway, începu să caute bulevardul care ducea la marea casă georgiană, ascunsă bine în spate şi ferită de privirile indiscrete din drum. După ce-şi localiză ţinta, îşi dădu seama cât de bine plasată era casa. Era un drum liniştit, suficient de departe de agitaţia gălăgioasă a orăşelului Dunmanway, unde, doar cu două mile mai încolo, întregul peisaj se schimba. Locul era protejat de un zid, un perete gros care pornea de ambele părţi ale porţilor şi se întindea până departe. De această dată, când trecu de proprietate, Tierney nu văzu nici o santinelă şi bănui că fuseseră avertizate să nu stea la vedere. Acest amănunt făcea chestiunea şi mai dificilă.

Tierney mai continuă să conducă aproape o jumătate de milă, apoi opri maşina şi o trase lângă un gard viu crescut în dezordine, în spatele căruia terenul se înălţa considerabil. Zona era acoperită de copaci, unii dintre ei uscaţi şi desfrunziţi, iar doi, smulşi din rădăcini de furtuni, se sprijineau de cei din jurul lor încă în putere. N-avea cum să-şi dea seama dacă terenul aparţinea casei sau nu, dar în mod cert era neglijat.

Un tractor care trăgea de o remorcă încărcată trecu pe acolo, iar Tierney nu făcu nici un efort ca să se ascundă.

Când drumul fu din nou liber, se dădu jos din maşină şi se strecură printr-o spărtură destul de îngustă din gard, agăţându-şi hainele în rugii rigizi şi înarmaţi cu spini lungi. După ce se căţără pe panta împădurită, găsi loc destul unde se putea ascunde. Ajunse în vârf şi începu să coboare, fără să se mai uite în spate. De îndată ce fu sigur că nu mai putea fi văzut din drum, încetini pentru a-şi îndrepta ţinuta. După calculele lui, casa se afla în stânga şi începu să-şi croiască drum în această direcţie, acum foarte precaut, oprindu-se frecvent la adăpost în spatele copacilor.

De-a lungul pantei se aflau câţiva copaci doborâţi şi trunchiuri mari acoperite de pământ bolovănos. Nu era chiar neliniştitor, dar nu se auzea nici o drujbă, nici o activitate în afară de ciudatele şuierături ale păsărilor care zburau pe lângă el. Continuă să coboare, rămânând sub creasta înaltă a terenului. Ajunse în capătul unui povârniş abrupt, de unde terenul aluneca brusc în jos. Se ghemui, dându-şi seama că nu şi-ar fi putut găsi o poziţie mai bună.

Povârnişul cobora spre o pădurice prin care putea vedea cu claritate o potecă. După pădurice se afla o livadă cu vreo două duzini de meri, în stânga căreia era aleea principală ce ducea spre casă. Judecă lungimea aleii la vreun sfert de milă; aceasta se strecura sub copaci ornamentali şi rododendroni, trecând printre un stejar ciudat şi un fag. La capăt, aleea era flancată de doi araucana uriaşi, cărora probabil că le trebuise mai mult de o sută de ani ca să ajungă la acea înălţime. Casa se întindea în chiar centrul unei enorme suprafeţe cu prundiş, un sistem de alarmă mai eficient decât oricare altul; aşa cum se aştepta, casa era mare, de formă pătrată – o structură tipic georgiană – cu acoperişul aplecat spre interior, pentru a conduce apa de ploaie spre burlanele interioare.

Însă ceea ce îl atrase într-adevăr pe Tierney, fură clădirile

aflate în vecinătatea casei. Un corp lung de grajduri care părea că se întindea la nesfârşit, dar nici un cal la orizont. O maşină de poliţie era parcată lângă casă, împreună cu două jeep-uri ale armatei. Soldaţii şi poliţiştii nu ieşeau în evidenţă, dar când Tierney cercetă mai atent întreaga arie, începu să-i descopere, în special în jurul grajdurilor. Bănuia că existau gărzi plasate strategic de-a lungul întregului perimetru.

Se târî cât mai aproape de coamă. De-acolo, coborârea nu era de loc simplă, fiind la fel de împădurită ca şi panta din spatele lui. Ici-colo se zăreau bolovani dezgoliţi, ieşiţi probabil la iveală în urma prăbuşirii unor copaci, iar în unele locuri solul era afinat. Prin împrejurimi, vânturile puteau avea forţa unor adevărate furtuni. Mai jos de el nu se vedeau gărzi, dar puteau fi ascunse cu uşurinţă în mica porţiune de pădurice din această parte a livezii. Doi oameni în halate albe părăsiră casa şi se îndreptară spre grajduri.

Tierney stătu destul de mult ca să memoreze ceea ce vedea, apoi scoase un carneţel şi un stilou şi-şi făcu câteva însemnări. Îşi dădu seama că posibilitatea jefuirii rămăşiţelor incriminatoare era, practic, nulă, doar dacă nu era gata să declanşeze o bătălie pe scară mare, pentru care ar fi avut nevoie de mult mai mulţi oameni decât avea el pentru această problemă. Cum stătea acolo, gândindu-se la o rezolvare, găsi că nu-i mai rămăsese decât o singură cale să distrugă această dovadă.

Laurie Galvin plecă din nou cu maşina spre fermă. Aşteptase să se întunece, însă era mai devreme decât în noaptea precedentă. Din fericire, timpul continua să rămână uscat. Poziţia pe care şi-o alesese mai înainte se dovedise a fi chiar foarte bună. În ciuda acestei concluzii, se decise s-o schimbe, ca o precauţie de securitate, aşa că o coti la stângă în loc de dreapta când ajunse la drumeagul fermei. Îşi aranjă echipamentul, direcţionă emiţător-receptorul şi-şi puse căştile. Televizorul era mai tare decât în noaptea precedentă şi nu reuşea să prindă nici o voce.

Îşi scoase căştile şi se uită spre casă. Nu distingea decât conturul ferestrei luminate. De ce era televizorul atât de tare? Îşi puse căştile la loc pe urechi şi desluşi o conversaţie religioasă, iar vocile îi tunară în urechi. Tierney şi religia erau două subiecte care nu prea se potriveau. Se trânti pe burtă şi puse o ureche la pământ. Putea fi briza, dar din direcţia în care spionase cu puţin

înainte se auzi un fâşâit.

Fără nici o ezitare, Galvin îşi împachetă aparatura şi o încărcă în maşină. Se urcă şi el. Avea geamul deja coborât şi aruncă o privire de-a lungul terenului din faţa lui. Maşina era îndreptată spre drumul principal, puţin în pantă, dar atunci când o scoase din viteză, refuză să o ia la vale, blocată de iarba deasă. Începu să se balanseze şi-şi zgâlţâi maşina cât putu, dar singurul rezultat fură scârţâiturile puternice ale arcurilor.

Coborî din maşină păstrând uşa deschisă şi încercă să o împingă. Maşina se înţepenise probabil în pământul moale, căci se balansă fără să se mişte. Din cealaltă parte a drumeagului mişcarea era mult mai distinctă; cineva încerca să se apropie de el precaut. Urmă o perioadă când gândurile îi rămaseră în impas; dacă oamenii lui Tierney erau afară, aceştia nu doreau să-şi folosească lanternele care le-ar fi demascat poziţiile; din acelaşi motiv, Galvin nu voia să pornească motorul. Când se încordă să elibereze maşina se gândi că, mai mult ca sigur, Tierney dăduse peste urmele lui din noaptea anterioară.

Galvin se afla la o distanţă bună de prima poziţie, dar probabil că, dacă ar face vreun zgomot, Tierney ar şti imediat că se găseşte de cealaltă parte a drumeagului şi s-ar grăbi spre noua lui poziţie. Acest lucru se şi întâmplă. Se auzi un strigăt scurt, urmat de un zgomot constant de paşi care alergau. Renunţaseră la precauţii. Lanternele începură să caute în întuneric.

Galvin sări în maşină şi porni motorul înfrigurat. Nu aprinse farurile şi cu toate luminile stinse începu să coboare panta în viteză spre drumul principal, forţându-se să desluşească ce se mai întâmplă în spatele lui. Ceva şuieră deasupra capului său şi bănui că cineva trăsese la întâmplare, iar glonţul răzuise acoperişul metalic al maşinii. Asta însemna un singur lucru. Dacă-l prindeau, atunci el avea să dispară pentru totdeauna. Tierney trebuia să fi avut multe de ascuns.

Galvin conducea destul de repede pe un teren unde nu vedea şi care-i cam nenorocea arcurile. Era cam zguduit în scaunul lui, dar se ţinea de volan, întrebându-se dacă fusese văzut. Cu siguranţă că-l auziseră. Prinse fasciculul unei lanterne în oglinda retrovizoare şi văzu pe cineva care fugea spre casă, orientându-şi cu grijă lumina lanternei; probabil că se grăbea să ia o maşină.

Lanternele ieşiseră acum la vedere şi erau mult mai aproape. Chiar în dreapta lui, ca de nicăieri, ţâşni una şi în fasciculul reflectat zări un pistol. Viră chiar spre omul cu arma, cu capul

plecat şi privirea chiar deasupra bordului. Bărbatul trase, dar îşi pierdu cumpătul în ultimul moment şi se aruncă într-o parte, văzând maşina năpustindu-se spre el.

Era timpul să-şi folosească farurile. Devenea, astfel, o ţintă sigură, dar, după o zdruncinătură groaznică ce zgudui întreaga maşină, îşi dădu seama că putea să ajungă cu uşurinţă în vreun şanţ – şi asta pentru totdeauna. Trecu pe faza mare şi, dintr-un anumit punct de vedere, era mult mai înspăimântător cu lumină decât fără. Fiecare umbră şi fiecare groapă din faţa lui căpătau în lumina piezişă dimensiuni ciclopice, astfel încât obstacole minore apăreau acum imense. În afara pericolului real, trebuia să mai ţină cont şi de denaturările înspăimântătoare pe care le provocau farurile lui. Apăsă acceleraţia până la podea şi se îndreptă spre drum.

Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Auzea clar impactul focurilor trase asupra caroseriei şi geamul din spate plezni în bucăţele mici, luând aspectul unei pânze de păianjen. Făcu un zig-zag. Zări o altă lanternă în urmă dar lumina ei se împrăştie pe geamul din spate. Bănui că trecuse destul de aproape de cineva, dar, atât cât putu să-şi dea seama, nu urmă nici o împuşcătură, apoi îi trecu prin minte că acel cineva îşi îndreptase lanterna spre numărul său de înmatriculare. Era o regulă cunoscută că, pentru o asemenea excursie de plăcere, numărul trebuia acoperit cu noroi, dar un fascicul luminos putea să scoată la iveală unele detalii.

Ajunse la şosea şi o traversă în viteză, patinând brusc şi restabilindu-şi direcţia cu puţin înainte de a şterge cu laterala terasamentul opus. Acum, era flancat de banda lui Tierney şi undeva departe, în stânga, văzu o maşină coborând dinspre clădirea fermei. Ar fi făcut faţă acestui nou pericol, dar grindina de gloanţe care cădea asupra lui era o altă chestiune de rezolvat. Continuă să conducă cât de repede putea. Cu cât s-ar fi apropiat mai mult de aeroport, cu atât ar fi fost mai în siguranţă, dar chiar când aproape se consolase cu gândul că totuşi are noroc, în parbriz, chiar în stânga lui, apăru o gaură. Încercă pe cât posibil să iasă din raza de acţiune a farurilor maşinii de la fermă, care-l orbeau prin oglinzile retrovizoare, când motorul începu să tuşească. Era prins.

11

Galvin pierdu din viteză şi aruncă o privire pe indicatorul de carburant – aproape de minim. Cauza pierderii combustibilului era faptul că probabil rezervorul îi fusese lovit de mai multe ori. La următoarea cotitură stinse luminile, viră din şosea şi intră pe un drumeag de acces către o fermă. Continuă să meargă până ce motorul se opri complet.

Fugi înapoi către şosea, ţinând-o drept pe drumeagul acela. Se ghemui într-un podeţ tubular, aşteptând să treacă maşina lui Tierney sau cine-o fi fost. Fu surprins că dura atât de mult. Când ieşi în drum şi se uită în urmă, fasciculele farurilor maşinii dispăruseră. Tierney putea să-l aştepte, răspunzându-i în acelaşi fel, stingând farurile. Se lipi de pământ şi aşteptă o jumătate de oră. Nu se întâmplă nimic.

Propria lui maşină se afla cam la cincizeci de iarzi pe drumeag, spre ferma necunoscută şi, în cele din urmă, se întoarse la ea. N-avea suficient combustibil pentru a o arunca în aer, ceea ce ar fi preferat să facă, de fapt. Ca alternativă, îşi luă cutia cu scule şi scoase plăcuţele de înmatriculare. Numerele de pe motor şi caroserie fuseseră de mult şterse. Cu plăcuţele sub braţ, merse pe drumeagul acela până se auzi lătratul îndepărtat al unui câine. Se întoarse imediat înapoi, se îndepărtă cât mai mult de drumul principal, apoi o porni pe jos în direcţia aeroportului.

Galvin mergea pe marginea drumului, aşteptându-se să audă în orice clipă maşina lui Tierney năpustindu-se peste el. Absenţa acesteia îl intriga, doar dacă Tierney nu dorea, pur şi simplu, să se lupte în câmp deschis pentru a nu-şi risca operaţiunea: care *era* operaţiunea lui? Galvin rezistase două nopţi, încercând să descopere ceva şi deja această parte a misiunii era compromisă. În portbagajul maşinii sale se afla aparatură sofisticată de supraveghere audio care putea ridica anumite probleme politice furtunoase, în cazul în care ar fi fost găsită, în special deoarece echipamentul era cunoscut ca fiind folosit de SAS în Ulster. Destinderea curentă, atât de trâmbiţată, din relaţiile politice Londra – Dublin, s-ar fi dovedit complet falsă. Şi totuşi, pe

moment nu putea face nimic; era mult prea greu pentru a-l căra în spate.

Se afla la cel mult trei mile de aeroport. Avea nevoie de un mijloc de transport pentru a se întoarce în camera lui închiriată, iar aeroportul putea fi cel mai bun loc unde să-l găsească. Continuă să meargă, încă gândind că se află într-un fel de capcană, incapabil să înţeleagă până la capăt de ce oamenii lui Tierney renunţaseră la urmărire.

Găsi un Volkswagen Beetle înainte de uriaşul complex en-gros Musgrave. Se găsea în curtea unei case cu verandă, în spatele unor porţi vopsite în alb. Deschise porţile care se mişcară lin, fără nici un zgomot. În casă, luminile erau aprinse şi se auzea muzică.

Maşina era încuiată, dar nu întâmpină nici o dificultate când introduse un şperaclu foarte fin în broasca portierei din partea şoferului. Se furişă înăuntru, eliberă frâna şi lăsă maşina să alunece lin pe pantă, până în şosea. Străbătu o distanţă destul de mare înainte ca terenul să înceapă să se ridice şi Volkswagen-ul să se oprească. Galvin coborî, se întoarse şi închise porţile. Apoi veni la maşină şi-şi băgă capul sub bord, canonindu-se cu firele de acolo până porni motorul. De-acum, mai liniştit, conduse spre locul unde îşi lăsase propria maşină.

Când ajunse acolo, fixă plăcuţele lui de înmatriculare peste cele ale Volkswagen-ului; putea, astfel, să scape în cazul unei căutări nu destul de amănunţite. Transferă în grabă echipamentul în portbagajul maşinii furate şi se pregăti să se întoarcă spre Bandon Road şi locuinţa lui. Se răzgândise în ceea ce privea intenţiile cu maşina, de îndată ce pusese greoiul echipament în siguranţă. O luă cu Volkswagen-ul încet spre şosea, când zări două perechi de faruri venind din stânga, din direcţia fermei lui Tierney. De îndată, îşi stinse luminile.

O ţinu pe drumeag, frânând scurt la ieşirea acestuia în drumul principal şi opri într-un loc unde fasciculele farurilor maşinilor de pe drum nu l-ar fi atins. Trecu un Morris 1000, urmat de un Jeep. Morris-ul era cu faza mare, iar jeep-ul doar cu cea mică, dar suficientă pentru a lumina maşina din faţa lui şi ca Galvin să-l recunoască pe Tierney la volan.

Acum bănui măcar o parte din motivul pentru care Tierney renunţase la urmărirea lui. Avea o altă treabă, poate mai importantă şi nu voise să se amestece în ceva ce-ar fi putut să devină o urmărire de durată. Galvin trebuia să ia repede o

hotărâre. O porni la ceva distanţă în spatele jeep-ului, cu luminile stinse şi începu să-i urmărească.

După un timp, îşi dădu seama că se angajase la o treabă fără speranţe. Vedea luminiţele roşii din spatele jeep-ului destul de bine, dar marginile drumului nu le putea distinge în întuneric. Descoperi că se abătea prea des din axa drumului şi cu toate şanţurile de scurgere din stânga şi din dreapta putea fi periculos. Continuă să mai meargă aşa o vreme, dar pierdea teren şi îi era din ce în ce mai greu să conducă. Numai un maniac ar fi condus pe asemenea drumuri cu luminile stinse şi ar fi dat naştere la suspiciuni, iar dacă ar fi aprins luminile, l-ar fi văzut oricum, iar lipsa de circulaţie pe drumurile irlandeze ar fi fost împotriva lui. În afară de nesiguranţa conducerii noaptea fără lumini, îşi făcea griji şi din cauza riscului de a fi oprit de poliţie; doar conducea o maşină furată.

Galvin opri la marginea şoselei, fierbând la foc mic. Lovi cu putere în volan, furios pe ceea ce el considera greşeala lui monumentală. Două nopţi de insucces, încercă să se liniştească puţin. N-avea nici o idee despre destinaţia celor două vehicule, dar mirosea a descindere de un anumit tip. Singurul lucru pe care Galvin îl ştia sigur era că oamenii lui Tierney se aflau aici dintr-un motiv care avea legătură cu accidentul aviatic. Era pe punctul de a se întoarce, când avu un gând care îl consolă. Dacă banda lui Tierney era plecată, ferma s-ar putea să fie goală. Poate că reuşea să găsească ceva acolo.

Făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se îndreptă spre fermă. Familiarizat acum cu planul general, trecu de drumeagul cunoscut şi parcă pe drum, ceva mai încolo. Se îndreptă spre casă. Avea arma în buzunar, s-ar fi putut să mai fi rămas cineva la fermă să le asigure spatele.

Peisajul familiar al luminii de la camera de zi, spărgând întunericul, îi arătă că mai era cineva acolo. Galvin se apropie direct de casă. Nu era neglijent, dar ştia că avantajul lor asupra lui se mai micşorase. Se ridică încet la fereastră şi se uită înăuntru printr-un colţ al ei. Atât cât vedea el, camera era goală. Dădu un ocol până în spate, prevăzător acum la ascunzătoarea butoiului de apă de ploaie. Lumina de la bucătărie era stinsă. Încercă uşor uşa din spate şi-o găsi încuiată. Trebuia să intre cumva.

Dar mai întâi voi să verifice hambarul. Putea distinge forma nedesluşită a hambarului principal şi fugi într-acolo, aplecat din

mijloc. Una din uşi era la pământ, iar cealaltă atârna în nişte balamale ruginite. Galvin aruncă o privire în spate, către casă; pe partea aceasta nu erau lumini. Era o harababură de paie şi unelte pentru fermă aruncate claie peste grămadă. Într-unul din capete se aflau părţi dintr-un vechi tractor. Observă grinda de care fuseseră atârnaţi iepurii şi cârligele, goale acum, cârligele destinate iniţial pentru funii de ceapă.

Lui Galvin îi luă zece minute să descopere unde erau ascunse armele şi explozibilul. Erau chiar în spatele uşii aceleia care atârna în balamale, locul cel mai puţin evident. Lângă peretele din plăci de lemn fusese săpată o groapă, apoi acoperită cu un capac solid pe măsură, care era înfundat în sol, suficient ca să se formeze un strat de pământ deasupra lui. Fusese apoi acoperit cu paie; întreaga podea a hambarului era acoperită astfel.

În scobitură se aflau două puşti semiautomate marca Ingram, o puşcă Armalite, exploziv de plastic şi detonatoare, fitile, un dispozitiv de telecomandă şi două pistoale automate Browning. Puse capacul la loc, reacoperi cu pământ şi aruncă deasupra paiele. Nu se îndoia că mai existau şi alte ascunzători, dar cel puţin avea confirmarea prezenţei armelor.

Galvin se întoarse în faţa casei. Alese camera în care putea să vadă şi se ridică pe vârfuri, apoi deschise încuietoarea unei ferestre cu cadru mobil, folosind lama unui briceag. Ridică rama cu foarte mare atenţie, sesizând o instabilitate în vechile contragreutăţi din sistemul de deschidere. Se rostogoli pe burtă înăuntru şi închise fereastra la loc; un curent brusc ar fi fost un semnal de avertizare. Aruncându-şi privirea prin cameră, observă uşa către hol larg deschisă. Un buştean arsese într-un cămin uriaş unde rămăsese încă jar roşu.

Galvin trecu pe lângă un divan vechi şi trei scaune dărăpănate. Televizorul se afla pe o masă grosolană de lemn, lângă peretele cel mai îndepărtat. Traversă camera şi intră în hol. Acum era nevoit să-şi folosească lanterna de buzunar. Făcu repede un tur la parter, prin bucătărie, prin o a doua cameră de primire cu un pat de campanie şi câteva scaune, o toaletă cu un rezervor înalt, demodat şi printr-o cameră uriaşă unde se găsea un boiler cu benzină pentru încălzirea vechilor radiatoare, nişte undiţe de pescuit şi coşuri de nuiele. Satisfăcut că podeaua de pământ era goală, începu să urce scările, conştient de faptul că într-o casă veche ca aceasta, scările nu se putea să nu scârţâie.

Îşi sprijini mare parte din greutate pe balustradele solide,

scândurile vechi ale treptelor văitându-se la trecerea lui. Undeva sus se vedea o lumină, deşi n-o zărise de afară. Auzi apa trăgându-se la o toaletă şi încremeni cu un picior în aer. Sunetul se răspândise în întreaga casă. Se-auzi un târşâit de paşi pe culoarul de la etaj şi Galvin îşi scoase pistolul. Îi scoase siguranţa şi îl armă, trăgând percutorul înapoi foarte încet.

O uşă fu dată de perete şi se-auzi un pat scârţâind din greu. O râgâială şi din nou patul scârţâind. Galvin aşteptă, apoi o luă din loc în sus pe scări, oprindu-se la marginea palierului. Lumina dispăruse. Se decise să nu exploreze întregul etaj. Ştia că acolo era cel puţin un om care se dusese la culcare şi, după câte se părea, bine afumat. Coborî la parter cu ochii aţintiţi pe palierul întunecat. Deja se auzeau sforăituri zdravene. Asigură din nou arma şi o băgă în buzunar.

Întors în camera de zi, începu să iscodească în stânga şi în dreapta. Câteva romane ieftine, zdrenţuroase, exemplare de *Cork Examiner,* unele aranjate, altele aruncate pe jos. Pe masă, scrumiere pline şi un pachet de ţigări Players pe jumătate gol. Cineva făcea pe artistul: schiţe grosolane de animale, desenate pe prima pagină a unui carneţel şi un creion lângă el. Se uită peste tot, prin cărţi, prin ziare.

Lângă şemineu era o ladă de aramă pentru lemne, plină acum cu hârtii mototolite. Se aplecă şi desfăcu câteva.

Dintr-o privire ştiu că erau importante. Erau schiţele brute făcute de Tierney aşezării casei şi terenurilor de lângă Dunmanway. Cineva le copiase sau fuseseră lăsate acolo special pentru a fi găsite? Galvin luă carneţelul cu schiţele de animale şi-şi făcu o copie mai clară după crochiurile lui Tierney.

Se mai uită o dată pe ele, cu urechea la pândă după vreo mişcare de sus. Apoi mototoli din nou vechile schiţe şi le aruncă la loc în ladă. Se întoarse spre fereastră, când auzi o lovitură grea de sus, urmată de înjurăturile în gura mare ale cuiva şi bănui că omul lui Tierney căzuse din pat. Galvin deschise repede fereastra, o escaladă şi trase în jos rama mobilă, dar în ceea ce privea încuietoarea nu mai putu face nimic. Un bărbat intră în cameră chiar când el se trase înapoi.

Galvin se îndepărtă repede. O dată în siguranţă, fugi spre maşină. Nu era nici un semn că Tierney s-ar fi întors, ceea ce indica o misiune de durată sau o călătorie lungă până la locul acţiunii. Era convins că planurile pe care le avea în buzunar erau importante. Porni maşina şi începu să caute un telefon public.

Pe tot drumul spre Bandon, Tierney fuse tăcut şi fără tragere de inimă pentru o discuţie cu Connolly care se afla lângă el. Însă Connolly simţi că ceea ce-l preocupa pe Tierney nu era lovitura care-i aştepta, ci identitatea celui pe care-l surprinseseră supraveghind ferma. În cele din urmă, Connolly spuse:

— Cine crezi c-a fost?

— Nu ştiu, replică celălalt morocănos. Mie nu-mi place chestia asta. Eugie crede că are numărul maşinii. Se întoarse scurt. Michael zice că are un amic în Garda; poate să-l identifice prin computerul poliţiei. Şi s-ar putea să ne trezim cu un răspuns interesant.

— Şi dacă ne urmăreşte cineva din Garda? Atunci n-ar fi atât de subtil.

Tierney negă cu o mişcare a capului.

— Nu e Garda. Tipul era prea departe de casă. Dacă era acolo să spioneze, avea nevoie de echipament corespunzător. S-ar putea să fie Brigada Specială[27] ori s-au pus americanii pe noi. Sau nenorociţii ăia de britanici. Brusc, afişă un zâmbet zgârcit. Oricine-ar fi, n-o să găsească nimic. Urmele le-a făcut înainte să localizez ce ne interesează, aşa că n-a avut nimic de descoperit. Iar în seara asta, o să-l oprim pe ticălos înainte să mai facă vreun pas.

— Ar fi trebuit să-l lichidăm atunci. Să ne fi dus după el.

Tierney micşoră luminile.

— Nu. Am ratat ocazia. Ultimul lucru de care avem nevoie e o bătaie în plină stradă. Ticălosul a fost destul de abil; de fapt, unul de-al nostru a făcut prea mult zgomot care l-a pus în alertă. După seara asta n-o să prea mai conteze, dacă noi ne facem treaba cum trebuie. O să ne mai învârtim pe-aici câteva zile, ca să nu pară suspect, apoi ne-ntoarcem la Dublin. După puţin timp, adăugă: Când facem o oprire, o să verific cu Eugie, dar sunt sigur că n-am fost urmăriţi. Râse. Ar fi bine să ne interesăm dacă suntem în sezonul de pescuit şi să ne scoatem undiţele, ca să pară mai natural. Ştii ceva despre pescuit?

— Sigur. Arunci o grenadă într-un râu şi scoţi peştii deja gătiţi.

Tierney conduse cam până la o milă depărtare de casa în stil georgian. Se aflau, totuşi, într-o zonă rurală care mai continua

[27] Departament al poliţiei irlandeze care se ocupă cu securitatea politică, terorism, vizite ale liderilor străini, refugiaţi politic etc. (n. trad.).

încă o jumătate de milă. Erau deja aproape de Dunmanway, doar câteva case înainte să intre în micul oraş. Intră în viteză cu Morris-ul în oraş, atât cât îi dădu mâna, stinse luminile şi văzu farurile Jeep-ului apropiindu-se din spate. Coborî din maşină şi se duse la Eugene Hayes care conducea Jeep-ul.

— Ai văzut ceva?

— Absolut nimic. Când am luat-o prima dată din loc, am crezut că avem companie, dar, probabil, a fost numai în capul meu. Am fost cu ochii în patru tot timpul.

— Bine. E cam la o milă în spate. Vă arăt eu drumul, împreună cu Gerry. Aştepţi vreo cinci minute şi-i trimiţi pe Michael şi Johnnie. Încă cinci minute, apoi vii tu cu Pat. Să fiţi siguri c-aţi luat tot. O să fiu cu băgare de seamă, gata să vă dau semnalul. Vă opriţi când m-auziţi.

Tierney se întoarse la Morris-ul său şi scoase două raniţe de pe locurile din spate. Îi dădu una lui Connolly şi îşi trecu mâinile prin curelele celei de-a doua. Încuie maşina. Îşi aruncă o privire pe ceas şi o porni înapoi pe drumul acum cunoscut. La Jeep rămânea un singur om, ca să acopere vreo urgenţă; puteau să intervină toţi dacă ar fi fost nevoie.

— Hei!

Michael Daley se opri şi-i dădu lui Johnnie un ghiont scurt. Sunetul venise din cealaltă parte a gardului viu.

— Prin despicătură. Puţin mai încolo. Gerry o să vă ghideze.

Cel care vorbea era Tierney, dar Daley găsea încă i care vocea venise de nicăieri. Era acum mult mai uşor de trecut prin spărtură decât atunci când Tierney îşi croise prima oară drum pe acolo. O dată ajunşi de cealaltă parte, cei patru bărbaţi se alăturară celorlalţi.

— V-a văzut cineva?

Daley ştia că Tierney nu putea trece cu vederea maşina care-i depăşise cât încă se mai găseau pe drum.

— Când maşina a ajuns în dreptul nostru, ne-am întors cu faţa la gard şi-am făcut pipi. Nici o problemă.

Când Eugene Hayes şi Pat Sullivan le făcură semn, ceilalţi îşi scoseseră deja Ingram-urile din raniţă. O dată strânşi cu toţii la un loc, Tierney dădu semnalul de a fi urmat şi o luă pe drumul pe care mersese înainte. Acum era cu mult mai greu. Era o noapte de catran; cei şase oameni trebuia să păstreze legătura între ei în condiţii foarte dificile şi era esenţial să se mişte repede. Dar

erau bine antrenaţi, iar Tierney se dovedea a fi un conducător înnăscut în asemenea situaţii şi poseda un fler deosebit în a se orienta.

Se căţărară pe creastă, iar Tierney se duse singur până la marginea buzei şi se uită în jos. Lungile grajduri erau în întuneric – savanţii fuseseră, probabil, în cele din urmă forţaţi să facă o pauză pentru odihnă – dar era destulă lumină din casă pentru a lumina acea parte din curte ca să-i ajute să se concentreze asupra ţintei.

Tierney nu se grăbea. Era aproape unu noaptea; ar fi preferat să fie mai târziu. Coborâşul pantei trebuia făcut încet, cu opriri repetate din când în când. Era o muncă grea şi obositoare chiar şi în porţiunile mai uşoare. Se împiedicau şi-şi prindeau hainele în masa aceea de rugi şi trebuia să suporte urzicile urticante fără să crâcnească. Mâinile pline de băşici se apucau de orice suport găsit, iar picioarele încălţate în cizme bâjbâiau după vreo piatră sau rădăcină.

Coborau deja de mult timp şi, la fiecare oprire, doi oameni rămâneau pe loc mai în spate pentru a asigura acoperirea dacă-ar fi fost nevoie. Când ajunseră la acelaşi nivel cu casa, se auzi un râs slab. Un liliac trecu în zbor deasupra lor, învârtindu-se şi dând repede din aripi, dar, în cele din urmă, se plictisi de compania lor. Ultima oprire, înainte de a ajunge jos, fuse cea mai scurtă dintre toate, căci ştiau cu toţii că gărzile, fie poliţie, fie armată, fie o combinaţie din amândouă, trebuia să fie pe undeva primprejurul grajdurilor.

Sub ei se auzi o mişcare. O patrulă. Oamenii lui Tierney împietriră automat. Doi bărbaţi. Când vocile şi paşii dispărură, Tierney începu coborârea finală pentru a atinge platoul. Oamenii îl urmară unul câte unul. Peretele din spate al grajdurilor se afla doar la cincizeci de picioare de ei. În stânga lor, nevăzută din cauza luminii slabe, se afla livada şi în spatele ei, terenul împădurit care forma o parte din grădini.

Făcându-le celorlalţi semn să rămână unde erau, Tierney porni în recunoaştere. Terenul dintre piciorul pantei şi grajdurile transformate în laboratoare era deschis, dar neregulat şi plin de gropi în care puteai uşor să-ţi scrânteşti glezna, gropi şi movile de pământ, probabil o galerie subterană făcută de vulpi. Ajunse la zidul prost tencuit şi se strecură pe lângă el, pipăind după o intrare, în spate nu existau uşi, ci doar ferestre mai sus de nivelul obişnuit, iar grajdurile aveau tavanul jos.

Chiar când fu pe punctul să se întoarcă la ceilalţi, o siluetă vagă veni spre Tierney; omul fredona ceva. Tierney căută repede la centură după Browning-ul cu surdina montată, încordat şi aşteptând confruntarea. Fredonatul încetă şi silueta se opri la câţiva metri de Tierney care rămase complet nemişcat.

— Tu eşti, Eamonn?

Sergentul din Garda n-avea să afle niciodată. Tierney nu-şi mai prelungi neliniştea; trase două focuri ca două palme uşoare, iar sergentul căzu în vârful puştii sale. Se apropie de el ca să se asigure că era mort şi, descoperind că mai trăia, mai trase un glonţ în capul bărbatului ai cărui ochi larg deschişi priveau cerul într-o suferinţă mută. Tierney îl trase pe sergent de mâini, îndepărtându-l de zid şi se întoarse după puşcă. Acum trebuia să se grăbească, deoarece riscurile deveniseră mai mari, nu ştia cât va mai trece până se va descoperi lipsa sergentului.

Se întoarse să-i informeze şi pe ceilalţi. Le spuse şoptit:

— Trebuie să ne mişcăm. A trebuit să lichidez unul. Sunt trei ferestre în spate, însă n-ajungem la ele. Tu stai pe post de scară – se adresă el lui Hayes – ca să se poată urca Pat şi Michael. Şi nu cumva să faceţi vreun zgomot.

Se mişcară cu toţii spre perete, separându-se, apoi regrupându-se când ajunseră acolo. Alegând fereastra din mijloc, Hayes se aplecă, iar Daley se sui în spatele lui, apoi pe umeri, iar Hayes reveni la poziţia verticală. Cu ajutorul celorlalţi, Sullivan se sui pe Hayes, apoi pe Daley şi se ridică în picioare, tremurând, pe umerii lui Daley, până ce înhăţă marginea putrezită a ferestrei. Fereastra era atât de veche şi de neglijată, încât nu avu nici o problemă în a o deschide şi o escaladă, păşind cu grijă pe scândurile podului. Îşi scoase capul afară, prinse ancora de fixare a corzii care îi fu aruncată, o agăţă într-o parte mai zdravănă a ramei ferestrei şi rămase la locul lui până urcară şi ceilalţi, unul câte unul. Când fură toţi sus, traseră frânghia.

— Câteva scânduri sunt putrede, se plânse Connolly. Fiţi atenţi la picioare.

Se lăsară în patru labe şi merseră pe pipăite drumul până la scări, care se dovediră a fi mult mai solide decât scândurile podului. Ajunşi în grajdul principal, rămaseră pe loc, nemişcaţi şi examinară uşile duble şi ferestrele acoperite care dădeau în faţă. Înăuntru era beznă – semn bun; dar lanternele trebuia folosite eu grijă. Despărţiturile pentru cai fuseseră de mult scoase de la locul lor, pentru a forma o încăpere mare.

Tierney postă doi oameni de câte o parte a uşilor, cu puştile semiautomate încărcate şi cocoşul tras. Lumina lanternelor folosite cu zgârcenie le încetinea munca, dar scoase la iveală ceea ce se aşteptau să vadă. Pe podelele betonate grosolan, zăcând în poziţia pe care o aveau ca părţi din aeronavă, se aflau trei segmente albe din fuzelaj. Comparativ cu întregul avion, probabil că arătau mici, dar în lumina mânuită cu grijă, cele trei secţiuni îndoite şi zimţate, aduseră întregul dezastru mult mai aproape. Până şi Tierney rămase câteva clipe privind aceste rămăşiţe cu smerenie. Un zâmbet de satisfacţie i se lăţi încet pe faţă. Pierderile de vieţi omeneşti nu însemnau nimic pentru el; efectul acestui dezastru, el însemna totul.

Scările din lemn coborau direct de la podeaua suspendată, iar în stânga se afla o banchetă lungă din lemn cu instrumente diferite, împrăştiate de-a lungul ei. Una dintre secţiuni fusese acoperită cu plastic împotriva prafului, iar Tierney dădu repede un ocol rămăşiţelor avionului şi ridică plasticul. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. „Cutiile negre” de culoare portocalie erau acolo, înregistratoarele de voci şi de zbor se aflau acolo, aproape unul lângă altul. Nu înţelegea echipamentul sofisticat din apropiere, ca să poată evalua aceste lucruri recuperate, dar intenţiona să se asigure că nici ele nu vor mai fi de folos vreodată.

Se mişcară repede. Îşi scoaseră raniţele din spate, apoi Tierney şi Hayes, care-şi părăsiseră postul de la una din uşi pentru a da o mână de ajutor, împreună cu Connolly, fixară încărcături explozive aproape peste tot. Folosiră un amestec de plastic şi material incendiar, cu un detonator ataşat, pentru a fi siguri că, dacă o încărcătură nu se aprinde, vor face celelalte treaba, acoperind astfel un eventual rateu.

Transpirau, iar cei care făceau de santinelă la uşi deveniseră nervoşi cu trecerea timpului. Treaba nu putea fi grăbită. Bărbaţii erau experţi în ceea ce făceau şi, pentru prima dată, Tierney se bucură că-l avea pe Hayes în faţă, cu tot accentul lui nordic cu tot.

Până acum nu fusese nici un semn că l-ar fi găsit pe sergentul de poliţie mort. Dar, din când în când, se auzea trecând o patrulă prin spate şi de fiecare dată opriră lucrul care necesita folosirea lanternei. Când terminară, încărcăturile se găseau în diverse puncte ale secţiunilor din fuzelaj şi câte una pentru fiecare „cutie”. Folosiră mai mult plastic decât era necesar, dar ştiau că

nu vor mai avea o altă şansă.

Când, în cele din urmă, fură gata, Tierney verifică legăturile electrice şi ceasul, iar Hayes, care în acest domeniu avea mai multă experienţă decât toţi ceilalţi, verifică din nou. Terminând inspecţia, acesta ridică degetul mare în sus, în semn de gata. O ultimă privire în jur, un semnal pentru oamenii de la uşi, ca să se îndrepte spre scările ce duceau sus. Ajunseră la fereastră şi aşteptară să treacă următoarea patrulă, ca să arunce frânghia, apoi încă puţin timp şi se lăsară să alunece în jos, unul câte unul.

Tierney coborî ultimul. N-avea rost să zgâlţâie de frânghie, oricum cârligul nu s-ar fi eliberat şi ar fi făcut prea mult zgomot. Traversară terenul deschis. Găsiră cocoţatul pe pantă o uşurare şi un sport mai comod decât coborâşul. Exaltarea le era aproape incontrolabilă, dar când ajunseră la gardul viu, Tierney restabili disciplina şi-i făcu să meargă în perechi, aşa cum veniseră. Era esenţial să nu fie văzuţi în grup. De această dată, el şi Connolly plecară ultimii.

De-abia depăşiră porţile casei în drumul de întoarcere, că îşi eliberară temerile înăbuşite pe care le strânseseră în ei. Urlară, zbierară, se înghiontiră unul pe altul şi nici nu se gândiră la siguranţa celor care se vor afla în mijlocul infernului pus la cale de ei.

Ar fi fost mai multe pierderi de vieţi omeneşti, dacă sergentul mort nu ar fi fost găsit zăcând în iarba mare, crescută în dezordine. Sergentul Flanagan fusese întruchiparea disciplinei. Când părăsise improvizata cameră de gardă din casa mare, nimeni nu fusese destul de necugetat ca să-l întrebe ce face şi unde se duce. Din când în când îi contactase prin radio, dar adesea erau şi pauze lungi, de care nimeni nu se îngrijorase în mod special; dacă Flanagan aşteptase de la alţii un comportament ca la carte, el întotdeauna avusese legea în sânge.

Oricum, ultima pauză din transmisie fusese prea lungă. Oricât ar fi fost de neplăcut pentru ceilalţi ca să-l verifice, cineva trebuia totuşi să o facă. Aşa că-l găsiseră, cu puşca alături, dar fără aparatul de emisie-recepţie pe care Tierney nu-l observase când cărase trupul. Se dădu alarma, oamenii fură instalaţi ca posturi fixe de santinelă. Grajdurile săriră în aer cât ei încă mai erau strânşi în jurul cadavrului.

Oamenii fură azvârliţi pe burtă până la ultimul; cei doi care

făceau de pază lângă uşile grajdului fură ucişi instantaneu. O dată cu puternicul suflu al exploziei apărură limbi imense de flăcări care se înălţară spre cerul nopţii, ca şi cum în interiorul clădirii ar fi fost un petrolier. Căldura era imensă, iar bărbaţii de lângă sergentul mort se lipiră şi mai mult de pământ, în timp ce rămăşiţe arzânde zburau şuierând pe deasupra lor.

Grajdurile, vechi de o sută cincizeci de ani, fură împrăştiate în toate direcţiile şi, împreună cu bucăţi mari din vechii pereţi, fragmente mortale din aeronavă trecură prin aer, şuierând ca şrapnelurile. Principalul focar al incendiului rămase în perimetrul blocului de grajduri, iar flăcările uriaşe se învolburau din interiorul celor patru cioturi înnegrite de perete.

Toată lumea ieşi fugind din casă, unii treziţi brusc din pat şi toţi teribil de şocaţi. Cineva telefonase deja pompierilor, dar cea mai apropiată brigadă era în Dunmanway şi doar cu o singură maşină care lucra în ture. Fură date telefoane şi în alte părţi, dar maşinilor le lua timp să vină tocmai din Bandon sau din direcţia opusă, dinspre Drimoleague şi Bantry. Focul putea fi stins, dar stricăciunile erau deja făcute. Toţi locuitorii Dunmanway-ului văzură dezastrul când săriră cu mic, cu mare din pat, întrebându-se cine îi atacase în miez de noapte. În câteva minute, drumurile fură înţesate de maşini şi de oameni. Urmă un haos general.

Tierney nici nu sperase la mai bine. Dacă s-ar fi întâmplat să mai fie salvate totuşi fragmente din aeronavă, acestea nu mai aveau nici o însemnătate, atât de fărâmiţate şi de carbonizate erau. Cutiile negre săriseră în aer ca nişte veritabile grenade. Îşi făcuse bine criminala treabă.

Galvin nu află de explozie decât a doua zi dimineaţă şi când auzi această veste se sui în maşină şi se duse direct la Dunmanway. Tot drumul fu agitat. Rapoartele cu privire la ora exploziei îl convinseră că el îi avertizase la timp pe cei de la Londra, ca, la rândul lor, aceştia să-i prevină oportun pe cei din Dublin despre dezastru. De fapt, îşi făcu socoteala că oamenii lui Tierney ar fi putut să fie prinşi în flagrant în timpul acţiunii, dacă gărzile ar fi fost anunţate imediat.

Rapoartele radio fuseseră suficient de explicite pentru ca el să localizeze casa şi chiar dacă nu ar fi fost, toată aglomeraţia aceea de maşini şi oameni l-ar fi condus tot acolo. Era nevoit să părăsească Volkswagen-ul furat destul de departe de scena evenimentelor, ştiind că riscă mult chiar şi cu plăcuţele de

înmatriculare schimbate; poliţia se aduna acolo din toate părţile. Nimeni nu era lăsat să intre pe bulevardul care ducea la casă, în afara celor implicaţi oficial şi Galvin se simţea frustrat prin imposibilitatea de a lua parte la evenimente. Se alătură grupului de presă de la porţi şi culese câteva detalii despre ce se întâmplase de fapt. Ultimul zvon venea de la tractorist care pretindea că văzuse un arab într-un Morris vechi pe lângă casă în ziua precedentă.

Se întoarse la Cork, parcă maşina şi verifică la sucursala Băncii Irlandei din South Mall existenţa unui cec care-i fusese promis pentru maşina lui abandonată. Bine că cel puţin acesta fusese comunicat. Luă banii şi se întoarse la Volkswagen-ul parcat nu departe de bancă. Se asigură că nu era nici un poliţist prin apropiere şi înlocui vechile sale plăcuţe cu cele originale, apoi se duse la cel mai apropiat vânzător de maşini.

Îşi cumpără un Ford la mâna a doua şi plecă la drum cu noul act de înmatriculare şi rezervorul plin cu benzină. După ce transferă echipamentul de supraveghere în Ford, se simţi uşurat că scăpase de Volkswagen. Localiză cea mai apropiată cabină telefonică şi îşi sună legătura de la Londra. După schimbul oficial al parolei, izbucni:

— Ce dracu' s-a întâmplat? Puteaţi să-i opriţi.

— Nu la un telefon obişnuit, dragule. Tu ar trebui să ştii mai bine.

— La dracu, cu telefoanele obişnuite! Trei sunt morţi, au sărit în aer împreună cu dovada. Aveaţi timp, ticăloşilor.

— Poate că întârzierea s-a petrecut acolo. Ştii cum e. Celor din Dublin nu le place să se amestece cu londonezii. Noi n-avem jurisdicţie directă, ştii asta foarte bine. Tot ce putem face e să pasăm ce ştim şi noi. Şi-acum, trebuie să terminăm această convorbire.

— Dac-o faci, o să vă fac zile negre. Nu cred rahatul ăsta. I-aţi fi putut *prinde* asupra faptului. Ce se întâmplă? Asta e mai mult decât o gafă. Nici chiar voi nu faceţi asemenea greşeli.

Legătura telefonică se întrerupse şi Galvin se holbă la receptorul din mâna lui. Îl puse uşor în furcă, luptându-se cu pornirea ce-o simţea de a-l sparge. În ciuda ameninţării, ştia că n-o să facă nimic; puteau fi dificultăţi tehnice pe traseu. Însă ceva se întâmplă şi puţea a peşte putred.

Se întoarse la Ford-ul lui. Ştia o cârciumă undeva în nordul oraşului frecventată de membrii Sinn Fein din localitate şi se

duse acolo; era important să se mai arate din când în când. Parcă în curtea aglomerată din faţă şi observă Morris-ul lui Tierney. Deschise uşile barului public şi intră. Locul era destul de aglomerat şi, la bar, în picioare, cu paharul de băutură în faţă, stătea Tierney cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Îşi avea grupul cu el, dar Galvin fu surprins să-l vadă pe Sean Hogan acolo. Ce făcea în Cork marele şef din Dublin? Dar cel care-i îngheţă lui Galvin sângele în vine fu Connolly; şi, brusc, se decise să nu ţină seama de consecinţe şi să i-o plătească pentru ceea ce-i făcuse lui Riley Brown.

12

— Ia te uită, Laurie în persoană! Vrei un black vel-vet[28]?

Tierney nici nu putea să fie mai amabil.

— Nu-mi plac unii dintre cei care-ţi ţin companie.

Galvin nu încercă să-şi ascundă sentimentele şi nici să-şi întoarcă privirea de la Connolly. În jurul barului se făcuse brusc linişte.

— Nu vreau scandal, spuse repede barmanul. Apoi, văzând că nu are cum să-l facă pe Galvin să renunţe, căci acesta continua să avanseze, adăugă: Dacă începeţi ceva, chem Garda.

— Cheam-o, replică şuierător Galvin, ştiind că barmanul n-o va face, cu atâţia clienţi din Sinn Fein şi Provo.

Tierney privea fascinat. N-avea cunoştinţă de cele întâmplate între Connolly şi Riley Brown, dar era clar din expresia lui Galvin că toată tărăşenia era o afacere personală. Nu se temu pentru soarta lui Connolly; înaltul şi roşcovanul locuitor al Dublin-ului era printre cei mai depravaţi oameni pe care-i cunoştea. Şi-ar fi fost interesant de văzut unul ca Galvin bătut măr.

Connolly afişă o privire neîncrezătoare la apropierea lui Galvin. Apucă o sticlă din bar şi îi reteză gâtul dintr-o lovitură, berea împrăştiindu-se pe podea. Ceilalţi începură să se tragă în spate, iar tensiunea din sală se răspândi rapid printre clienţi. În timp ce liniştea se accentua, figura bărboasă şi impunătoare a lui Sean Hogan se desprinse de la bar. Îl avertizase mai devreme pe Connolly că Galvin umbla după el prin Dublin, dar, spre deosebire de Tierney, el nu voia gălăgie.

— Haideţi, băieţi, lăsaţi-o moartă! Acesta nu-i un loc unde să vă rezolvaţi voi problemele.

Îi puse lui Galvin o mână pe braţ, dar acesta se scutură.

— Stai de-o parte, Sean, şuieră Galvin. Niciodată n-o să fie un moment mai potrivit ca să-l aranjez pe bătăuşul ăsta de femei slabe. Aşa îţi câştigi tu faima, Gerry? Bătând femei neajutorate?

Connolly simţea toate privirile aţintite asupra lui. Sângele îi

[28] Un cocteil format din bere neagră englezească şi şampanie (n. trad.).

dispăru de pe faţa plină de furie. Agită sticla, dar Galvin, cu o aparentă uşurinţă, îl prinse de încheietură, se întoarse şi-şi aruncă adversarul peste umăr. Connolly ateriză undeva pe lângă uşile batante de la intrare; toţi ceilalţi rămaseră încremeniţi.

Connolly se ridică încet, cu rămăşiţele sparte ale sticlei încă în mână. Faţa i se albise şi mai tare de furia din el şi buzele i se traseră înapoi într-un rânjet răutăcios. Se ridică pe jumătate, aruncă resturile sticlei şi avansă spre Galvin, ca un urs înnebunit. Galvin părea relaxat, dar reflexele îi funcţionară şi răspunseră la şutul lui Connolly printr-o parare cu carâmbul înalt al încălţămintei şi o cosire a gleznei. Connolly se dezechilibra şi se prăbuşi.

Din acel moment, urmă cea mai completă şi mai sistematică bătaie la care cei prezenţi asistaseră vreodată. De fiecare dată când Connolly venea spre Galvin, acesta era pregătit de ripostă. Nu numai că-l stâlcea în bătaie, dar îl făcea de ruşine în faţa prietenilor lui, reducându-l la o formă desfigurată şi gângăvitoare, care nu mai putea să-şi bată joc şi să mai ameninţe pe cineva.

Galvin, în tot timpul bătăii, nu-l întrebă niciodată pe Connolly dacă îi ajunsese şi nici unul dintre cei care priveau n-avu curajul să i-o sugereze. Connolly se apără până când, în final, aproape incapabil să se mai mişte, incapabil să-şi mai deschidă buzele umflate, ca să mai scoată vreun cuvânt, recunoscu că era terminat. Se uita în sus cu o privire răutăcioasă prin ochii ca două despicături umflate.

Connolly încercă să spună ceva, apoi se prăbuşi cu faţa la pământ, cu respiraţia hârâită în podea. Nimeni nu scoase un cuvânt. De la început, Connolly fusese cel simpatizat. Era printre prieteni, unul din echipă, iar Galvin fusese intrusul. Tot ce puteau face era să se holbeze la Galvin cu o frică respectuoasă.

În final, Galvin vorbi triumfător:

— Asta se întâmplă oricui îmi maltratează prietenii. Şi, înainte să vi se facă milă de viermele ăsta, să v-aduc aminte că n-aţi văzut-o pe Riley înainte să vină doctorul la ea. Aruncă o privire în jos, spre nemişcatul Connolly. Asta e băutura lui? întrebă Galvin, arătând spre un pahar aproape plin cu Guinness. Luându-l, se îndreptă spre Connolly şi-i vărsă băutura în cap. Puneţi-o în contul meu. Mai bine aţi aduce un doctor, adăugă el şi ieşi din cârciumă fără să se mai uite înapoi.

Păru o veşnicie până cineva să spună sau să facă ceva. Atât

Tierney, cât şi restul oamenilor erau foarte surprinşi. Văzuseră acea latură a lui Galvin pe care n-o bănuise nimeni. De jur împrejur, priviri gânditoare şi neliniştite. Apoi, când necesitatea depăşi şocul, se îndreptară spre Connolly şi cineva spuse că-şi aduce maşina şi că ştie un doctor care poate să rezolve problema.

Între timp, Sean Hogan privea gânditor uşa.

— Nu vă întrebaţi de unde a învăţat toate figurile acelea? spuse uşor.

Tierney îi surprinse privirea şi o dată cu ea o puternică aluzie la pericol.

Ziariştii fură luaţi prin surprindere. Fuseseră cu toţii gata să denunţe IRA ca responsabilă pentru aruncarea în aer a rămăşiţelor incriminatoare din Air Force One, dar, cu trecerea timpului, deveneau tot mai numeroase rapoartele cu privire la arabul zărit prin împrejurimi. Fermierul care-l văzuse pe Tierney cu faţa înnegrită era acum foarte solicitat.

Nu apăruseră revendicări ale exploziei, aşa că informaţia cu arabul se întări şi mai mult; oamenii coloraţi erau atât de frecvenţi prin părţile Cork-ului de vest ca şi astronauţii pe lună; era imposibil să nu fie observaţi. Aşa că simpla ură a celor anti-IRA era acum temperată de îndoială.

La Londra, lui sir Gerald Fowler i se servi prânzul în birou, pentru el şi pentru oaspetele lui, Paul Sutter. Fowler îşi eliberase masa de lucru, iar cei doi bărbaţi şedeau faţă în faţă, cu tacâmurile aranjate şi un răcitor de vinuri pe podea, la picioarele mesei.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Fowler. Nu pentru mâncare – cunosc restaurantul de unde este adusă – ci pentru vina de a nu te fi dus la clubul nostru, unde este de mii de ori mai confortabil!

— Dar şi de mii de ori mai puţin confidenţial, zâmbi Sutter, frecându-şi braţul.

— Exact. Simte-te ca acasă. Sper că-ţi dai seama că teoria cu arabul e apă de ploaie. IRA a aruncat în aer resturile avionului. Asta îţi rezolvă problema, nu-i aşa?

Sutter îşi vârî şervetul pe sub guler; scaunul i se părea prea jos pentru masa aceea.

— Pari să fii foarte sigur că IRA a făcut-o.

— Tu, nu? Nu asta voiai să auzi? De la început i-ai considerat vinovaţi.

— I-am considerat una dintre multiplele posibilităţi. Ai vreo dovadă?

— Nu ca să satisfac un tribunal, dar pentru noi e suficientă. A sunat omul nostru din Irlanda. Are majoritatea numelor celor amestecaţi în povestea asta. Fowler tăie o bucată din peştele de pe masă. Din păcate, a ajuns cam târziu cu informaţia. Am fi avut nevoie de ea mai devreme. Nu-l învinovăţesc pe el, s-a aflat într-o situaţie foarte neplăcută, dar problema e că n-a luat legătura cu noi înainte ca dovada aceea să nu fi fost distrusă.

Sutter mestecă gânditor.

— Deci, dacă noi ştim cine-a făcut-o, de ce nu sunt arestaţi vinovaţii?

— Dar, Paul, fii serios. Republica are o populaţie sub patru milioane de locuitori, cărora nu le place să fie eclipsaţi, în special de noi. Noi putem doar să le pasăm informaţiile. Nici asta nu e întodeauna apreciată şi, uneori, chiar e considerată o jignire. Să nu mă înţelegi greşit; avem o mulţime de prieteni acolo, chiar şi în poziţii înalte, dar pot fi susceptibili când ne amestecăm. Faptul că noi ştim, le spune că avem oameni care lucrează în perimetrul lor. Şi, deşi ştiu deja chestia asta, nu le-ar pica prea bine să le fie amintită atât de pregnant.

— Deci, tu crezi că ei au tărăgănat lucrurile? Dovada distrugerii avionului a fost aruncată în aer în propria lor ogradă şi parcă nici nu le-ar păsa de eventualele urmări. Ce concluzie să tragi de aici?

Sutter îl fixă pe Fowler care-şi ridică paharul.

— Sună cam dur. Lucruri din acestea se mai întâmplă.

— Nu pari prea supărat.

— Noi nu putem face nimic. Dar, dacă vă dăm numele, poate reuşiţi să faceţi ceva dreptate; şi nu neapărat prin tribunale. Fowler ridică din umeri şi-şi şterse uşor buzele cu şervetul. Noi suntem obişnuiţi cu ce se întâmplă în Irlanda. De fiecare dată când încercăm să-i extrădăm pe teroriştii de-acolo, fie ne încurcăm în hârtii, fie vreun judecător irlandez cu nişte simpatii suspecte îl lasă pe inculpat să scape.

— Ştiind numele, ne-am descurca mult mai bine.

— Băieţii ăştia din IRA sunt extrem de pricepuţi în a se face nevăzuţi. Dar sunt sigur c-o să găsiţi o cale prin care să faceţi faţă situaţiei.

— Mi se pare că priveşti toată povestea asta foarte degajat.

— Nu chiar. Pur şi simplu, refuz să cred că cei din IRA au fost

capabili să facă o crimă atât de monstruoasă, doar ei singuri. Nouă ne convine să dăm vina pe ei; toată afacerea asta i-ar răni enorm şi ar pierde considerabil de mult sprijin. Dar *vouă* vă convine?

— Ca şi tine, nu mi-am imaginat niciodată că, dacă şi-au băgat şi ei nasul, au făcut-o singuri şi fără sprijin.

— Aha! Asta ai ţinut-o numai pentru tine. Crezi că ei ne-ar putea duce undeva?

Sutter zâmbi.

— Fii sigur că nu te-am tras pe sfoară. Îmi pare rău. Bineînţeles că mai e şi altcineva amestecat, dar mai întâi trebuie să stabilim dacă ei *au fost* amestecaţi. Nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa, Gerald?

— De ce-aş ascunde ceva? Noi discutăm despre cine l-a ucis pe preşedintele vostru, pentru numele lui Dumnezeu. S-ar putea să urmeze regina noastră. Îşi împături gânditor şervetul. Ne-ai cerut ajutorul; ne-am descurcat foarte bine şi încă într-un timp foarte scurt.

Sutter îşi puse jos furculiţa.

— Bine. Şi tu gândeşti că oamenii vor crede că IRA a aruncat avionul în aer ca apoi să-şi aprindă paie-n cap distrugând şi dovada?

— Ce altceva puteau face? Să lase ca toate concluziile să fie publicate? Duşmanii lor îi vor considera ca autocondamnaţi prin dublul lor act criminal şi vor fi de-a dreptul stigmatizaţi pentru asta. Numai că acest lucru nu-i va îngrijora deloc pe cei din IRA. Ei deja au fost blamaţi o dată. Ei au făcut treaba asta. Chiar dacă îi găseşte poliţia irlandeză, ce le poate face? Nu există martori oculari. De fapt, singurul martor a fost împuşcat mortal.

— Mai există şi omul tău.

— N-a văzut ce s-a întâmplat. Şi ar trebui să facă faţă la numeroase ostilităţi într-un tribunal irlandez. Nu cred că e o idee prea bună să-l scoatem la iveală; a avut noroc c-a scăpat cu viaţă când i-au găsit ascunzătoarea şi am distruge un bun agent. Repet, am dat mai departe ceea ce ştim şi noi. Dacă nici unul dintre noi nu e satisfăcut, atunci cred că răspunsul se află altundeva. Mai mult de-atâta nu putem face.

Sutter părea nesigur.

— Eşti dispus să-l foloseşti încă o dată pe omul tău? E posibil ca el să obţină probe palpabile despre cei care au aruncat în aer bucăţile acelea recuperate din avion? Făcând-o, ne va da

posibilitatea de a-i forţa pe anumiţi indivizi de peste baltă.

— Vrei să faci *tu* asta sau vrei să i-o transmit eu lui Jimmy Powell?

— Am să i-o transmit eu lui Jimmy. În felul ăsta, FBI-ul n-o să se poată plânge că n-au primit ceva de la noi. Sutter, dându-şi seama că-şi freca din nou braţul, se stăpâni brusc.

Fowler părea dus pe gânduri şi, din anumite motive, chiar mulţumit.

— O să văd dacă omul nostru mai poate scoate ceva pentru voi.

Era mulţumit de cum merseseră treburile. Dar nu era sigur de atitudinea lui Sutter.

Pentru George Farrell totul se schimbase de când auzise vestea despre bomba din ziua precedentă. Dar nu putea accepta că e în afară de orice pericol. Era confuz şi stânjenit; nu mai era sigur de nimic. Când se răsese în dimineaţa aceea, aproape că văzuse în oglindă un străin, dar, cu siguranţă, pe cineva cu mult mai în vârstă decât bărbatul care venise aici la început. Se simţea din ce în ce mai respins, uneori creând că fusese manipulat şi că slujba lui nu avea rost.

Ştirile despre explozie aduseseră o rază de speranţă. Scăpaseră de dovadă. Fără ea nu mai era nimic. Poate că toate forţele poliţieneşti din lume avuseseră propriile bănuieli, dar acum nu mai rămăsese nimic care să le dovedească. Probele incriminatoare dispăruseră. Chiar dacă oamenii care puseseră bomba la acea casă au fost arestaţi, ştia că nu există nici o legătură directă cu cei din Statele Unite sau cu el însuşi. Fusese o acţiune de sprijin. O mână spală pe alta.

Şi-atunci de ce ar mai fi rămas? Nu ştia de ce, dar ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi putut să se ducă la Cork, ca să verifice el însuşi ce s-a întâmplat. N-avea încredere în poveştile din ziare şi nici în numeroasele zvonuri care circulau, dar nu-şi găsea locul, asta era. Coborî la bar şi dădu de Don Helary însoţit de o femeie atractivă pe care o mai văzuse din când în când în hotel.

— George. Nu cred c-ai cunoscut-o pe Mary Poulter. Stă aici, cu noi în hotel. Helary zâmbi. Mary lucrează în televiziune. Face nişte afaceri pe-aici cu RTE[29].

Mary Poulter îi răspunse eu un zâmbet.

— Nu sunt chiar sigură că televiziunea irlandeză e chiar atât

[29] Radioteleviziunea Republicii Irlanda (n. trad.).

de interesată, dar nu poţi să ştii niciodată şi, probabil, vor vinde totul în regat. E plăcut să întâlneşti un expatriat. Acum locul pare plin de ei.

— Majoritatea sunt oameni de tot felul din mass-media, observă Helary. Ştirile nu se îmbunătăţesc, nu-i aşa? Numai senzaţii, una după alta. Stai cu noi, George. Cu gheaţă?

Farrell se aşeză. Reuşea destul de greu să se concentreze. Femeia era deosebit de atrăgătoare. Îşi luă paharul când îl primi şi bău jumătate dintr-o înghiţitură.

— Noroc, spuse după ce-şi puse paharul jos.

Locul începea să se umple în jurul lor, aşa cum se întâmpla, de obicei, după-amiaza. Nu ştia ce să-i spună lui Mary Poulter; încercă să evite să vorbească despre moartea preşedintelui şi despre mai recenta bombă.

Helary făcu prima mişcare.

— George se gândea să se ducă la Cork, dar i-am spus că n-o să găsească unde să stea. Din câte-am auzit, oraşul este arhiaglomerat.

— E destul de drăguţ pe-acolo. Ceva diferit de Dublin. Dacă chiar vrei să mergi, te-aş putea ajuta eu. Mary Poulter avea o voce blândă şi convingătoare. Chiar eu am încercat la toate hotelurile. A încercat şi portarul. Don are dreptate; nu se găseşte nici un pat. Dacă nu eşti proprietar de hotel, mi-e teamă că nimeni nu te poate ajuta. Am închiriat o vilă acolo. Mary răscoli prin poşetă şi agită o legătură de chei. Deşi nu e chiar în Cork. E în Kinsale, un port de iahturi nu departe de Cork. Un loc superb.

— Nu înţeleg.

— Am închiriat-o începând de azi, dar am de gând să mai hoinăresc încă vreo trei zile. În seara asta mă duc la Bantry. Nu scap mai repede de opt, iar Kinsale nu e prea departe. Dacă e foarte important pentru dumneata, te pot lăsa acolo. Pe mine nu mă deranjează şi, oricum, prefer să conduc noaptea. Păru uşor încurcată. Dacă nu te deranjează să plăteşti chirie trei zile, pe mine m-ar ajuta.

Lui Farrell nici nu-i veni să creadă cât era de norocos.

— Dacă-mi amintesc bine, Kinsale e la vreo zece mile de Cork.

Îşi scoase carnetul de cecuri, dar Mary îi făcu semn că nu era momentul.

— O să stabilim toate astea când ajungem acolo. Dar nu mai mult de trei zile, căci, după ce mă întorc din Bantry, voi sta şi eu acolo. Va trebui să te descurci singur cu drumul de întoarcere.

— Asta nu e o problemă. O să închiriez o maşină. M-ai făcut fericit.

— Pe la opt ai putea să fii gata sau mai târziu?

— Sigur că pot. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Helary îşi ridică paharul.

— Dacă intenţionezi să te întorci la acest hotel, n-aş renunţa la cameră dac-aş fi în locul tău. Locul e supraaglomerat şi n-o s-o primeşti înapoi niciodată. Şi nici nu iau un acont, căci pot umple toate camerele chiar acum. E doar un sfat. Ştiu un tip care şi-a pierdut camera astfel.

— E-n regulă. Oricum, aveam de gând să o păstrez. Dar mulţumesc.

Farrell reuşi să zâmbească, prima oară în acele zile.

Când Mary se scuză, Helary o însoţi până la uşă.

— Excelentă treabă, şopti el. L-ai păcălit.

Se îmbrăţişară ca şi cum nu voiau să se mai despartă, iar puiul de terier Norfolk, pe care-l chema acum Hercules, începuse deja să-şi arate gelozia, sărind şi ridicându-se în două lăbuţe printre gleznele lor.

— Am crezut că n-o să te mai întorci niciodată. Oh, Laurie, e-atât de bine să te văd din nou.

Nu voiau să se mai desprindă şi se mişcau împreună de colo-colo în mijlocul sufrageriei. Hercules începuse să sară peste mobile, nemulţumit de faptul că nu era în stare să ajungă mai sus de genunchii lor. În cele din urmă, Galvin ridică de jos căţelul şi i-l puse lui Riley în braţe.

— Vrei un whisky? întrebă ea într-un sfârşit, încercând să facă faţă agitatului Hercules.

— Prea devreme pentru un whisky. Un ceai ar fi excelent.

Ascuns după un zâmbet, îi verifică tăieturile şi vânătăile. Dacă avusese vreo remuşcare după umilirea lui Connolly, acum nu mai avea nici una: uitându-se la ea, ştiu că i-ar fi făcut-o bucuros din nou.

Brusc, ea îi văzu mâinile.

— Sfântă Fecioară, ce ţi s-a întâmplat? Şi să nu crezi că nu am văzut ce ai sub ochi. Te-ai bătut?

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. Chicoti. Mă uitam la motorul unei maşini şi un nebun a trântit capota peste mâinile mele, înainte să le pot trage de acolo.

— Faţa ta era tot sub capotă?

Văzu încotro se uita ea şi-şi duse mâna la ochi.

— A, aici. Am căzut de pe un scaun după ce-am băut bine, încercând să scap de durerea de la mâini.

Ea începu să râdă.

— Mă rog la Dumnezeu să nu te fi bătut cu Gerry Connolly. Nu e omul care s-o merite şi, în plus, are prea mulţi prieteni. O hoardă de sălbatici, asta e sigur. Nu-i aşa că nu vrei să te mai întreb despre asta?

— Da. Aşa e.

— Nu crezi că ar trebui să iei legătura cu sora ta? Au trecut deja câteva zile.

— Am sunat la sanatoriu cât am fost în Cork. Dar ar trebui să-i mai dau un telefon.

Minciunile începuseră să fie din ce în ce mai dificil de debitat. El şi cu Riley fuseseră foarte apropiaţi, chiar îndrăgostiţi, dar ceva mult mai adânc îi legase în aceste ultime zile şi era dificil de ştiut de ce sentimentele se intensificaseră într-atâta. Încercă să evite acest gând, dar când fu nevoit să-l analizeze la rece, ştiu că există o limită chiar şi pentru existenţa unei minciuni şi nu mai era sigur că-i putea face faţă. Perspectiva de a o răni fu brusc mult mai dificil de înfruntat.

După ceai, el se conformă şi telefonă la sanatoriu, iar Reg Palmer, capul de linie al afacerilor irlandeze din MI5, răspunse precaut, de îndată ce deduse că Galvin sunase în prezenţa altei persoane. Îi spuse că sora lui suferise o recidivă şi era de preferat să treacă pe acolo.

Riley extrase esenţa celor spuse, aşa cum, de fapt, intenţionase. Îl strânse pe Hercules la piept în timp ce Galvin vorbea, observându-i îngrijorarea de pe faţă.

Când el termină, ea îi spuse:

— Văd că nu se poate vindeca, Laurie. La urma urmei, e sora ta.

El aruncă o privire vechiului ceas de lemn de pe poliţa de deasupra căminului.

— Nu mă duc acolo în seara asta. Poate mâine, la prima oră. Ce pacoste.

— Ea n-ar fi spus asta dacă-ai fi fost tu bolnav.

Decepţia tinerei femei, care se accentua, făcea totul mult mai neplăcut pentru el şi, în momente ca acestea, îşi dori ca Riley să fie mai puţin înţelegătoare.

— Dacă o să pot face rost de bilet, spuse el. Am impresia că

zborurile sunt completate până la refuz. Poate o să am mai mult noroc dacă voi aştepta. O sărută lung şi tandru. O să-mi fie dor de tine. Mi se pare că umblu mult şi nu ajung nicăieri. Nici afacerea aceea descoperită în Cork n-a mers, deşi s-ar putea să mai fie o şansă în cele din urmă. Se întunecă la faţă, dornic să producă impresia adecvată situaţiei. Voi fi înapoi, înainte să-ţi dai seama.

*

Farrell împachetă ca pentru trei zile. Dar, în timp ce-şi îndoia frumos hainele, avu câteva momente de îndoială; ce va face când va vizita Cork-ul? Ce *putea* face? Dar acolo se afla adevărul. Trebuia să se ducă.

Îşi duse geamantanul jos şi îl lăsă în hol, cu intenţia de a aştepta la bar. Nu ştia sigur de ce, dar se aştepta să-l vadă pe Don Helary acolo. Când luase masa mai devreme, Helary nu era în sala de mese. La puţin timp după opt, Mary Poulter apăru, puţin gâfâind şi îmbrăcată cu o pereche elegantă de pantaloni, o jachetă deschisă şi pe dedesubt un pulover pe gât, albastru. La apropierea ei, bărbatul se ridică să o salute.

— Arăţi foarte şic.

— Echipamentul meu de şofat. Părul şi-l prinsese la spate în coadă de cal. Bagajul meu e în maşină, peste drum.

O luă înainte ca să-i arate drumul, iar el fu surprins că nu-i acordase mai multă atenţie până atunci. Îşi luă geamantanul, iar ea îşi croi drum pe o aglomerată O’Connell Street. Mary îi deschise portbagajul, iar el îşi plasă geamantanul lângă cele două valize ale ei. Maşina era un spaţios Ford Granada şi, după ce bagajele fură asigurate, el se urcă lângă ea.

Femeia se angajă în şuvoiul de maşini, privind în oglinda retrovizoare, cu piciorul ei mic apăsând dezinvolt pedala centrală de frână a maşinii cu conducere automată. Chiar de la început, el ştiu că se află în mâinile unui şofer foarte competent. Ea vorbi puţin cât timp fură în înghesuiala Dublin-ului, dar conversaţia se învioră de îndată ce ajunseră la periferie.

Pe drumul deschis, condusul maşinii devenise o plăcere.

— Ne ia patru ore. Vrei să ne oprim undeva pe drum pentru o gustare sau o băutură? Trebuie să mai pun nişte benzină. Peste vreo două mile cred că e o staţie. Pe-aici preţul e foarte bun.

— Nu, mi-e foarte bine-aşa. Farrell o găsea foarte agreabilă. Vrei să mai conduc şi eu?

Ea zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Îmi place să conduc şi întotdeauna pe distanţe mari şi în timpul nopţii. Am ajuns.

Luminile staţiei de benzină se apropiau ca un perete de televizoare suspendate aprinse şi aproape orbitoare, atunci când Mary intră în viteză mică la o pompă. Făcu plinul şi intră în birou ca să plătească cu bineveniţii dolari şi, în cele din urmă, ieşiră din nou la drum întins. Nu merseră prea mult. Se aflau în plin întuneric, staţia rămase undeva în urmă, când Mary opri maşina, plângându-se de poziţia scaunului şoferului. Îl rugă să i-l împingă puţin mai în faţă, cât ea debloca piedica scaunului. Bărbatul auzi uşa din spate deschizându-se, dar când se întoarse să vadă ce se întâmplă, Don Helary se furişase deja pe bancheta din spate şi-acum îi ţinea lui Farrell un pistol la tâmplă.

— O singură mişcare idioată şi-ţi zbor creierii! îi spuse el, inexpresiv. Bine, dă-i drumul!

Farrell era uimit, mai mult pentru că n-avea nici cea mai vagă idee ce se întâmplă.

13

Galvin se prezentă la Sanatoriul Denbridge din Reading şi fu întâmpinat de Reg Palmer în halat alb, chiar cu un stetoscop atârnându-i dintr-un buzunar, un doctor autentic. Se duseră să se plimbe prin curtea sanatoriului.

— În sfârşit, tu, slavă Domnului; nu-l puteam suferi pe individul ăla îngâmfat, spuse Galvin afectuos. Am o socoteală cu tine.

Palmer ştia ce-o să spună Galvin.

— V-aţi bătut joc de telefonul meu. Galvin îşi simţi sângele fierbându-i în vine când se gândi la poziţia lui. Aţi avut timp berechet să contactaţi Brigada Specială Irlandeză sau Garda şi să prindeţi gaşca de terorişti a lui Tierney. Aţi fi avut toată ceata. A fost o greşeală mizerabilă şi trei nenorociţi au murit din cauza asta.

— Înţeleg ce simţi. A fost o situaţie nefericită. Dar, cum am mai spus, noi putem doar să retransmitem informaţia, oricât de caldă ar fi ea. Şi-am făcut-o cu promptitudine. După asta ne-a scăpat complet de sub control.

— Vrei să spui că irlandezii intenţionat n-au făcut nimic?

— Nu e ceva tocmai potrivit să-i întrebăm, nu crezi? Şi dacă am face-o, n-am primi decât un răspuns scurt. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo.

— Nu pot să accept că irlandezii au tratat tardiv problema.

Palmer îşi vârî mâinile în buzunare.

— Se face frig. Poate, continuă el gânditor, Dublin-ul găseşte mai avantajos să aibă de-a face cu nişte terorişti complet discreditaţi decât să facă faţă unor martiri, morţi sau capturaţi.

Galvin întrezări un anume adevăr în spusele lui Palmer, dar era departe de a fi convins.

— Sunt implicate prea multe lucruri, ca irlandezii să adopte această poziţie. Sunt prea mulţi americani de origine irlandeză. Nu, nu înghit aşa ceva. Cred că greşeala a fost de partea voastră.

— Nu fi absurd! Noi vrem dovada care să ne ducă la cei care

au făcut-o şi vrem ca tu să obţii această dovadă. Toate chestiile astea circumstanţiale sunt bune pentru noi, dar nu şi pentru un juriu.

— Rugaţi Garda sau Brigada Specială s-o facă. Nu pot s-o fac de unul singur. Şi, în plus, sunt destul de burduşit.

— Irlandezii o să se ocupe de problemă, dar tu eşti cel care e deja aproape de răspuns. Noi încercăm să-i ajutăm pe verii noştri americani.

— Lăsaţi-i atunci naibii pe americani să se-ajute ei înşişi.

— Ei, haide, Laurie. Ce s-a întâmplat acolo? Are vreo legătură cu mâinile tale pline de tăieturi şi cu ochiul tău stâng învineţit?

— E ceva personal.

— Fata? Riley Brown?

— Am spus că e ceva personal.

— Măi să fie! Tocmai când îi spuneam iubitului nostru boss că poţi face faţă acestei probleme mai deosebite. Evident că e mai rău decât credeam eu. Deci, ei te bănuiesc?

— M-au văzut o dată sau de două ori în Cork. Acoperirea poate rezista.

— Nu mai poţi da o raită pe la fermă?

— Deja au intrat în pământ. O să arunc o privire, sigur. Dar nu mai e nimic pe acolo. Speri, poate, la un material exploziv care să se potrivească cu ceva din analizele alea efectuate în Cork-ul de vest? Tierney nu-i atât de tâmpit.

— Dar o să te mai uiţi o dată? Poate prinzi alt fir. Cine ştie?

Galvin începu să tropăie din picioare.

— Îmi lipseşte căldura din Gulf Stream. Pe-aici e al dracului de frig. Bine, o să văd. Ezită câteva clipe, iar Palmer putu să observe lupta care se dădea în el. Galvin adăugă: Cred că va trebui s-o părăsesc pe fata asta.

— E-aşa de rău? Asta n-o să ridice şi mai multe întrebări? Nu cred că-mi spui chiar totul.

— Nici tu mie, nu-i aşa? Ţi-am spus că e o chestiune personală. Uite, dacă nu vă place cum îmi fac treaba, atunci aduceţi-mă înapoi.

— Nu eşti un om lipsit de perseverenţă. Apoi, mai e cineva pe-acolo care s-ar putea să aibă nevoie de tine. Palmer vorbi cu grijă. Cum crezi tu că unul dintre oamenii lui Tierney a fost atât de neglijent, încât să lase nişte planuri mototolite într-o ladă de cărbuni?

Felul cum o spuse Palmer îl făcu pe Galvin să îngheţe. Se

întoarse şi se holbă la el.

— M-aţi tras pe sfoară?

— Ţi-am spus că mai e şi altcineva.

— Bietul nenorocit.

— Poate să scape informaţiile doar într-un mod foarte superficial. Rămâne ca tu să le interpretezi. Ceea ce, până acum, ai făcut.

— Iisuse! Brusc, Galvin se enervă. Asta face greşeala noastră şi mai mare, nu? Amărâtul ăla şi-a pus capul sub ghilotină şi-acum aşteaptă să-i fie tăiat.

— Poţi să-l ajuţi?

— Ticălosule! Ştii al dracului de bine că trebuie s-o fac. Se opri din mers. Spuse rece. Dar nici ăsta nu-i motivul adevărat, nu-i aşa? Voi credeţi că e cineva din spatele IRA. Tăcerea lui Palmer îi confirma bănuielile, ceea ce-l determină să continue. De ce nu verificaţi cu cei din FBI cine la dă fonduri, dacă nu cumva şi ştiţi.

După ce se întunecă bine, John Smith îi făcu o vizită lui Hank Ross.

— Ai zis că vei suna, se plânse Ross.

Tocmai se spălase pe cap şi reuşise să-şi facă părul să arate cum nu mai arătase niciodată. Cămaşa de bumbac era curată, dar necălcată, iar pantalonii îi erau spălaţi, dar sifonaţi.

— S-ar putea să ai telefonul ascultat.

Smith se îndreptă spre o fereastră şi aruncă o privire în stradă.

Ross căută o sticlă de whisky prin harababura de pe bufetul vechi.

— Vrei ceva de băut?

— Nu mă ating de aşa ceva. Vreau treaba făcută în următoarele două zile.

Ross îşi turnă o porţie de whisky într-un pahar, apoi se duse cu el în mână până în bucătărie. Smith îl auzi deschizând cutia cu gheaţă şi lăsând câteva cuburi să-i cadă în pahar.

— E cam repede, strigă el. Tot ce am de la tine e o faţă şi o adresă. Se întoarse în cameră, sorbind din băutură. Dacă n-ai cheile, o să fie cam riscant să intru la el. Mai bine rezolv cu maşina. O treabă bună de modă veche. Uneori sunt cele mai bune.

— E o soluţie cam demodată pentru cât te plătesc eu.

Ross ridică din umeri şi vărsă din pahar.

— Îl vrei pe tip mort sau o explozie de artă? Eu îmi asum nişte

riscuri; nu sunt din aceia care le evită. Niciodată nu fac aşa ceva când fac o treabă. Şi, în acelaşi timp, n-o să te alegi tu cu un crater de două picioare în drum. Îmi cunosc meseria.

Smith se rezemă brusc de un scaun.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine; şi tot repede îţi vei primi şi cealaltă jumătate de bani. Şi-acum, vrei detalii despre maşină...

James Powell trimise după Joe Aspel; ştia că se făcuseră nişte progrese interesante în anchetă.

— Bine, zise Powell, hai s-auzim.

— Carraz şi Rook au mers mai departe cu teoria lor preferată; aceea că Mandy Squire ştie mai multe despre moartea soţului ei decât e dispusă să spună. Aşa că s-au concentrat pe puştoaicele ei. A luat ceva timp ca să le câştige încrederea – au fost nevoiţi să o folosească pe una dintre cele mai simpatice agente ale noastre ca să-i ajute, Hariett Glossly, care, la rândul ei, s-a împrietenit cu o fetiţă de vizavi, o prietenă a familiei Squire. Aspel interpretă nerăbdarea calmă a lui Powell şi se grăbi. Rezultatul final este acela că Mandy Squire a fost foarte îngrijorată de o întâlnire dintre un necunoscut şi soţul ei cu câtva timp înainte de accident. Acesta n-a venit în casă, a fost clar că cei doi îşi aranjaseră întâlnirea, aşteptându-l pe Squire în dubiţa lui, parcată peste drum de casă. S-a întâmplat că toate cele trei fetiţe coborau din maşina aflată nu departe şi i-au văzut pe cei doi bărbaţi şi dubiţa. Cele două femei, Mandy şi vecina sa, iau pe rând copiii de la şcoală. Nu s-au uitat mai atent şi n-au acordat importanţă subiectului, până când fetiţele familiei Squire au auzit despre cea de a doua vizită din ziua când a murit Sam Squire. Se pare că dubiţa l-a urmărit pe Squire în dimineaţa aceea. Mandy Squire a vorbit cu fetiţele ei despre toate astea ca să se descarce. Uneori, gândea cu voce tare în prezenţa lor. L-au descris pe bărbatul din dubiţă ca fiind neglijent şi murdar. Păr nepieptănat, neîngrijit. Nu le-a plăcut cum arăta. Duba era un Ford albastru cu număr de New York.

— Nici un număr?

— M-aş fi aşteptat la prea mult.

— Bineînţeles că ai ţinut legătura cu New York-ul.

— I-am verificat pe toţi teroriştii ştiuţi şi suspecţi din State. Computerul ne-a furnizat câteva posibilităţi. Dubele albastre şi vechi nu sunt unice, dar descrierea generală a bărbatului se

potriveşte doar la trei indivizi. Şi doar unul e din New York. Aspel aruncă o privire pe o bucată de hârtie din mână. Harry Ross. Nici o condamnare, doar suspect de câtva timp. Se bănuieşte că face ceva treburi peste graniţă, ajungând chiar până în Europa, dacă informaţiile noastre sunt corecte. O asemenea persoană putea face bomba.

— Şi să-l folosească pe Squire ca să pună bomba la bord?

— E mult mai dificil să vă răspund la asta. La urma urmei, Sam Squire n-a figurat în nici o variantă pentru lista de serviciu a acelui zbor.

— Avem destule date ca să-l înfruntăm pe Ross?

— Încă n-avem nimic. Dacă presupunem că el a făcut bomba, atunci cine a comandat-o? Din ceea ce se întâmplă acum în Irlanda, se pare că IRA a făcut-o.

— Asta crezi tu?

— Încă nu ştiu ce să cred. Restul lumii pare s-o creadă. L-am pus pe Ross sub urmărire, dar aş crede că a întrerupt de mult orice legătură cu cei care l-au plătit, dacă presupunem că el e omul nostru. Şi chiar dacă e, el este doar tehnicianul. Noi îi vrem pe cei din spatele lui.

— Ce ştiţi despre Milton Purcell?

Aspel zâmbi crispat.

— Mă aşteptam la întrebarea asta. Ticălosul a dispărut. Am pus un APB[30] pe el. Nimic.

— Poate a plecat în Irlanda.

— Ce să facă acolo?

Powell îi oferi un zâmbet strâmb.

— Să se ţină departe de noi? Sau fuge de altcineva? Ţine-te de urma asta. O să iau legătura cu Brigada Specială Irlandeză.

Galvin o sună pe Riley de pe aeroportul din Londra şi îi spuse că trebuie să mai rămână acolo o zi sau două. Îngrijorarea lui Riley pentru sora lui îl făcu pe Galvin să se simtă stingherit. De fiecare dată când o minţea, mai distrugea puţin din relaţia lor. Cu inima grea, se năpusti spre poarta de plecare. Reg Palmer îi facilitase să evite toate procedurile de verificare specifice unui aeroport şi să prindă la timp avionul. Permisul de trecere a graniţei îl aştepta la punctul de frontieră.

O oră mai târziu era în Dublin. Cork-ul ar fi fost mai apropiat

[30] Cerere de identificare pe un anumit profil a organelor de poliţie sau securitate naţională (n. trad.).

de locul unde trebuia el să se ducă, dar maşina era lăsată în parcarea aeroportului din Dublin.

Un drum lung la volan îi oferi timp de gândire, dar nu-i păsa prea mult pentru ceea ce-i trecea prin cap. Viaţa lui personală urma să se destrame, dar ceea ce-l durea, într-adevăr, era efectul care-l va avea acest lucru asupra lui Riley. Toate astea o puteau face să se simtă înşelată, iar ura ei împotriva britanicilor ar fi crescut şi mai mult.

Dar fusese activat pentru o treabă deosebit de specială şi nu avea ce face.

Îşi reţinuse camera de la ferma de lângă Bandon, dar când, în sfârşit, ajunse în sud, făcu un ocol spre aeroport. Conduse pe drumul de legătură şi o luă fără lumini, pe drumeagul cu făgaşe ce ducea la ferma lui Tierney. Nu-i prea păsa de zgomotul pe care-l făcea, dar acţionă cu eficienţă şi-şi instală echipamentul cu laser pe care-l mai avea încă în portbagajul maşinii.

Ploaie deasă îl udă până la piele cât timp ascultă, dar rămase pe poziţie. Atât cât putea să-şi dea seama, în casă nu era nici o mişcare. Trase cu dificultate acumulatorii şi emiţător-receptorul într-o nouă poziţie şi ascultă din nou. Şi cu cât tăcerea se întindea stăpână, cu atât mai încăpăţânat încerca el să o pătrundă. Riscă la maxim, încărcând echipamentul în maşină şi făcând un ocol care îl duse prin spatele fermei aproape de marele hambar.

Galvin îşi instală din nou echipamentul şi ascultă cu atenţie. Din nici o parte a casei nu primi nici cel mai slab răspuns. Tăcerea putea indica faptul că Tierney considera că locul servise scopului pentru care fusese ales şi că Galvin însuşi dăduse prea mult din el când se bătuse cu Connolly. Tot locul acela era mort. N-avea nici un rost să caute acolo. Aproape sigur că poliţiştii o făcuseră deja şi că nu se aşteptau să se mai întoarcă cineva; ferma era părăsită.

Îşi demontă echipamentul şi îl încărcă în maşină. Se va întoarce pe lumină să facă o cercetare completă. Pentru americani. Dracu’ să-i ia şi pe americani. Să-şi facă singuri treaba lor murdară; dar în adunătura lui Tierney era un coleg care deja îşi riscase viaţa pentru ei, deoarece americanii voiau informaţii. Încurcătura asta nenorocită era a lor, nu a altcuiva.

Micşorând viteza pe făgaşurile drumeagului, ştiu că atitudinea lui era exagerată. Americanii îşi asumaseră propriile riscuri pe undeva prin altă parte. Autorităţile britanice şi irlandeze ştiau,

mai mult decât oricine altcineva, despre întreaga organizare a IRA, iar el nu avea nici o îndoială că irlandezii îşi urmăreau propriile fire. Socotind că toate acele autorităţi naţionale implicate nu trăgeau fiecare pentru propriul interes, lucrurile se puteau strânge la un loc în cele din urmă. Dar Galvin nu era deloc convins de o cooperare reală; nu era satisfăcut de ceea ce-i spusese Reg Palmer. Se decise să rişte şi să se întoarcă la fermă pe lumină.

Farrell era îngrozit. Suferise un şoc când Helary sărise pe negândite în maşină şi îi pusese pistolul la tâmplă. Era dificil să se uite peste umăr la bărbatul cu pistol din spatele lui, aşa că se întoarse să apeleze la femeia de alături, dar Mary Poulter se uita fix în faţă prin parbriz, concentrându-se la condus, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta e o glumă? întrebă Farrell, dezgustat că-i tremura vocea.

— Nu e nici o glumă, replică Helary. Şi gata cu întrebările, pentru că n-o să mai primeşti nici un răspuns. Stai acolo ca un bancher bun ce eşti şi nu ne mai face necazuri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi de ce?

— Nici o întrebare, repetă Helary. Pur şi simplu, nu e ziua ta norocoasă, George. Fă şi tu pe filosoful. Dar cum Farrell era pe punctul de a mai pune o întrebare, Helary îi apăsă cu răutate ţeava armei în ceafă, până ce acesta ţipă de durere.

Farrell stătea în scaun, frecţionându-şi ceafa. Nu mai spuse nimic de-a lungul milelor pe care le străbăteau şi tot ce putea face era să încerce să-şi dea seama cam pe unde o luau. Faptul că celorlalţi din maşină nu le păsa ce face el, îl alarmă. Nu se sinchiseau în nici un fel. De frică, simţi un nod ridicându-se brusc şi arzându-i gâtlejul. Dumnezeule mare! Îşi dori să-i fie rău şi se căzni să vomite. Nimeni nu-l băgă în seamă. Se forţă din nou, dar nu ieşi nimic. Lacrimile începură să-i înţepe fundul ochilor; cum se întâmplase una ca asta? Cum era posibil ca el, George Farrell, să fie într-o asemenea situaţie?

Mintea lui începu să o ia razna. Nimic nu mai era real. Se simţea rău şi continua să-i vină să vomite. În poziţia în care se afla, nu putea să ajungă la un compromis; pistolul de la ceafă, femeia care conducea de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Din când în când, mai treceau pe lângă câte o maşină, pe lângă câte un semn pe şosea; apoi, treptat, în câmp deschis,

rămase doar cu precipitarea animalelor de noapte care traversau şoseaua în lumina farurilor. Unde greşise? De ce se întâmpla aşa ceva? Asta, mai mult decât orice, îl speria cu adevărat. Era incapabil să găsească greşeala care putuse să-l vâre într-o asemenea situaţie.

Îşi feri capul să nu-l vadă ei cum plânge, dar simţi privirea femeii şi avu sentimentul că Helary îi zărea în oglinda retrovizoare reflexele lacrimilor picurându-i pe faţă. Se gândi, îngrozit, că lor nu părea să le pese ce face el. Erau complet impasibili.

Trecură de Wicklow, dar curând după aceea cotiră spre Kilkenny. Se aflau acum în zona rurală a Irlandei, unde drumurile erau aproape complet goale. Cotiră din nou şi intrară pe un drumeag de fermă unde terenul începea să se înalţe. Irlanda este acoperită de astfel de drumuri de fermă şi toate seamănă între ele. Farurile săltară peste terenul accidentat şi, în cele din urmă, luminară cu intermitenţă o casă de ţară din piatră cu un singur cat, ascunsă parţial în spatele unei grămezi de maşini vechi, puse una peste alta ca într-un cimitir de metal.

Maşina se opri într-o curte noroioasă şi un miros puternic, dulce şi bolnăvicios invadă interiorul maşinii; undeva, prin apropiere, trebuia să fie bălegar. Mary Poulter coborî, iar Helary îl avertiză pe Farrell să rămână acolo unde era. Peste tot era foarte întuneric. Nici o mişcare, nici o lumină prietenoasă de nicăieri, iar ameninţarea ploii ţinea cerul închis. Se ivi o luminiţă, căci Mary îşi croi drum până la uşă, unde se chinui cu o cheie şi o deschise. Balamalele nu mai fuseseră unse de mult.

În cele din urmă, în casă se aprinse lumina şi Farrell bănui că se foloseau lămpi cilindrice cu propan. Aşa că pe aici nu exista reţea de curent electric. La un semn al lui Mary, Helary coborî din maşină şi îi spuse lui Farrell să o ia înaintea lui. Mirosul era aproape copleşitor şi, de data asta, Farrell reuşi să se stăpânească, când un nou spasm îl alertă că era pe punctul să vomite. Când îşi îndreptă spinarea, observă o maşină mică parcată la capătul casei. Fu împins înăuntrul clădirii, unde întregul loc puţea a închis, a rânced, ca şi cum acolo nu s-ar mai fi locuit de ani întregi.

Recunoscu camera de zi după trei fotolii aproape noi şi o masă modernă şi ieftină. Farrell fu împins mai departe, într-o altă cameră, al cărei mobilier consta în scaune greoaie de ţară în jurul unei mese solide de bucătărie şi un bufet de bucătărie

încărcat cu vase de ceramică atârnând de cârlige.

— Stai pe scaunul ăla! Acolo! ordonă Helary.

Farrell se aşeză şi apoi, spre groaza sa, Mary Poulter îi legă mâinile şi picioarele de scaun, în timp ce Helary îl ţinea sub ameninţarea pistolului.

— O să fac cârcei, spuse Farrell tremurător. Sufăr din cauza lor.

— Atunci, va trebui să speri că n-or să ajungă în intestine, pentru că, dacă se strecoară până acolo, s-ar putea să te omoare.

— Uite, dacă e vorba de bani, o scoatem noi cumva la capăt. Nu e nici o problemă.

— Nu sunt banii, George. Helary se uită la Mary. Ai terminat? E în siguranţă? Bine, eu o să lipsesc o vreme. Dacă-ţi face necazuri, omoară-l. Nu-ţi complica existenţa prea mult.

Frica lui Farrell se accentuă când Mary ajunse în faţa lui, îşi luă geanta de pe masă şi apoi scoase propria ei armă. Helary părăsi încăperea fără alte cuvinte, iar Farrell auzi maşina pornind şi plecând plescăind prin noroi. Mary se aşeză la masă, faţă în faţă cu el şi începu să citească o revistă extrasă din aceeaşi geantă.

Teroarea nu-l părăsi nici acum. Când Farrell reuşi să-şi adune gândurile, mintea i se ascuţi şi îi făcu inima să alerge ca nebuna, iar intestinele să i se agite. Helary şi femeia aceasta nu se deghizaseră în nici un fel, ceea ce însemna că nu le păsa dacă el i-ar fi putut identifica din nou în libertate. Şi asta însemna că el nu va părăsi viu locul acesta murdar şi puturos.

Helary se întoarse la Wicklow în mica sa maşină pe care o lăsase la casa aceea de ţară în aceeaşi după-amiază. Singur acum, ieşea la iveală ceva din tensiunea lui. Broboane de sudoare îi făceau pielea să lucească. Reuşea foarte bine să rămână calm în treburile lui şi, cu siguranţă fusese bine folosit în situaţiile de criză, dar toate astea îi afectaseră sistemul nervos, oricât de experimentat ar fi fost.

Văzu lumina izolată a unei cabine telefonice la capătul oraşului şi trase la marginea drumului, oprind maşina. O dată ajuns în cabină, scoase o bucată de hârtie şi verifică un număr din Dublin, apoi îl formă. Îi răspunse o femeie. Trase adânc aer în piept şi se concentră foarte mult. Vorbi cu un accent irlandez controlat cu grijă.

— Vreau să raportez o răpire. Faceţi-mi legătura cu un ofiţer

superior.

— Pot să ştiu, vă rog, numele dumneavoastră, domnule?

— Nu vă băgaţi, altfel lalelele negre vor înceta să crească şi-aşa va fi.

Helary transpira acum abundent, efortul de concentrare fiind imens.

După un timp, îi răspunse un bărbat.

— Inspectorul şef, O'Riordon. Ce-i cu toată povestea asta cu răpiri şi lalele negre?

— Aţi văzut vreodată una? Dacă le presaţi se fac roşii.

— Ce vreţi să notez?

— Am răpit un bancher american. George Farrell. Era cazat în Dublin şi locuieşte în New York. Vrem un milion de dolari. Şi fără condiţii. Faceţi-vă datoria şi contactaţi-i familia. Vă dăm trei zile. Mai ţinem legătura.

Helary închise. Se sprijini într-o parte de cabină, simţindu-se extrem de sleit.

Inspectorul şef O'Riordon luă bucata de hârtie de pe biroul lui şi se hotărî să-i raporteze detectivului şef Keane.

— O chestiune ciudată, îi spuse lui Keane care, epuizat, îi făcu semn fără tragere de inimă să se aşeze. Altfel, nu v-aş deranja. O'Riordon se uită pe hârtie, apoi la bărbatul cărunt aflat de cealaltă parte a biroului. Au telefonat cei de la IRA ca să ne spună că l-au răpit pe un oarecare George Farrell, bancher american. Vor un milion de dolari. Contactul în trei zile.

Keane oftă.

— De ce să ne contacteze pe noi? Nu suntem intermediari pentru cererile de răpiri şi trebuie să ştie c-o să ne împotrivim. De ce n-a contactat familia lui Farrell? Pasează treaba asta la Garda.

— E ceva ciudat la telefonul ăsta. N-am putut să-l localizez prea bine, dar unele părţi nu corespund. De exemplu, nu era una dintre vocile obişnuite. O să vă pun şi banda, dar pun pariu cu pensia mea că vocea este nouă. Acum, aranjamentul este…

— Ştiu care este aranjamentul. Ar fi fost mai bine dacă am fi avut un cod corespunzător în loc de toată afacerea asta cu folosirea anumitor persoane care telefonează într-o limbă de Mickey Mouse. Ce te îngrijorează?

— Vocea. În majoritatea timpului avea un accent de Dublin, dar, din când în când, era altceva acolo. Nu pot să spun exact ce

anume.

— Banda o să scoată asta la iveală. A sunat direct la Brigada Specială? Nu în primul rând la staţia locală de radio?

— Direct la brigadă. Cunoştea foarte bine rutina. A spus că Farrell stătea în Dublin, dar nu şi unde. Nu ne va lua mult timp să verificăm.

— Informează Garda şi pe parcurs scoatem noi toate discrepanţele. Keane se uită şiret la O'Riordon. De fapt, ce te frământă?

— E dificil să spun exact ce anume, dar cu cât mă gândesc la afacerea asta, cu atât mai mult cred că nu era nici o ameninţare reală în cererea aceea, ca şi cum cel care a sunat se concentra prea mult pe mesajul în sine şi nu suficient pe semnificaţia lui.

— Iisuse, vrei să spui că e o farsă?

O'Riordon ridică din umeri.

— Nu. Nu cred. Aflu eu dacă a dispărut. Ezită. Cum aţi spus şi dumneavoastră... de ce să ne sune pe noi pentru o răpire?

Keane se uită fix la el.

— Dacă Farrell a dispărut, vezi ca toate astea, telefonul, cererea, cel care a sunat, să fie intens mediatizate. S-ar putea să iasă ceva la suprafaţă.

Dar când O'Riordon părăsi biroul, nu putu să scape de senzaţia că asta era exact ceea ce dorise cel ce sunase.

14

Galvin dormi prost şi se trezi târziu. Se găsea într-o stare jalnică, incapabil să facă ceva. După un mic dejun de care aproape nici nu se atinsese, fu pe punctul să cedeze tentaţiei nebuneşti de a o suna pe Riley Brown. Îi rezistă, pentru că nu putea să-i spună mare lucru în afară de alte minciuni. Îi era greu să-şi imagineze ce ar simţi ea dacă ar şti că el s-a întors în Irlanda. Bău o cafea neagră fără zahăr şi plecă cu maşina.

Se întoarse la ferma lui Tierney după o călătorie de o jumătate de oră şi se opri la intrarea pe drumeag. Ploaia se oprise, dar pământul era ud şi se decise să meargă cu maşina până la casă; cel puţin, putea să o şteargă repede în cazul în care ar fi fost nevoit să o facă. Nu mai punea deloc suflet în ceea ce făcea.

Când ferma îi apăru la orizont se opri, nesigur pe el însuşi. Locul părea, în continuare, la fel de mort ca şi în noaptea precedentă, dar, ceea ce-l surprinse era faptul că nu erau poliţişti la datorie. Cu siguranţă, Garda verificase locul. Se gândi că o verificare completă se putea face într-o zi, dar s-ar fi aşteptat ca ei să lase pe cineva să supravegheze casa. Merse cu maşina chiar până la uşa din faţă şi o întoarse, aşa încât să fie îndreptată cu botul în josul pantei şi lăsă motorul să meargă.

Ridică vechiul ciocănaş de la uşă şi bătu, gata să fugă dacă apărea vreunul din oamenii lui Tierney. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou. Sunetul bubui în toată casa. Îşi scoase pistolul şi dădu un ocol până în spate, simţindu-se neliniştit la gândul că era departe de maşină. Nu era nici un semn de viaţă şi deşi era o confirmare a supravegherii lui audio din noaptea anterioară, acum era mai puţin satisfăcut decât atunci. Localizarea fermei se afla în raportul lui către Londra, ca cei de acolo să-l dea mai departe. Şi atunci, de ce nici măcar poliţia nu era aici? Continuă să-şi pună această întrebare mereu şi mereu.

Era mai uşor să intre prin faţă şi se strecură înăuntru prin aceeaşi fereastră ca şi prima dată şi rămase cu spatele la ea. Camera fusese pusă în ordine. În lada de lemne nu mai erau hârtii, nu mai erau cărţi pe masă şi inspectând încet camera cu

privirea nu găsi nici o urmă care să indice ridicarea amprentelor.

S-ar putea ca Tierney şi banda lui să fi curăţat locul, dar asta ar fi însemnat o muncă uriaşă cu atâtea persoane câte fuseseră în casă şi, oricum, poliţia ar fi verificat clanţele de la uşi şi alte locuri mai evidente. Nimic din ceea ce vedea el nu-i spunea ceva şi asta nu părea în regulă.

Dădu o tură prin casă, la etaj şi prin camerele pe unde nu mai fusese. De pe paturi dispăruseră păturile şi cearşafurile care acum erau de negăsit. Nu era nici un semn că cineva ar fi stat recent în casă. Tierney făcuse o muncă de curăţenie de primă clasă. Chiar şi bucătăria fusese curăţată de toată mâncarea, care, după câte îşi amintea Galvin, fusese în mare parte din conserve. Dulapul era gol. Aprecie profesionalismul desăvârşit cu care se lucrase. Rămâneau hambarele.

Ştia unde fusese una dintre ascunzători şi nu fu surprins să găsească gaura goală. Pe măsură ce căuta, se convingea din ce în ce mai mult că poliţia nu fusese niciodată la fermă. Nu avusese loc nici o percheziţie. Aruncă o privire resturilor ruginite ale vechiului tractor şi se simţi plin de o nelinişte care creştea treptat. Dacă Londra pasase informaţia lui, de ce nu acţionaseră irlandezii? *Dacă* Londra pasase informaţia.

Galvin se ridică şi ieşi afară. Cineva juca un joc foarte ciudat. Mai sus de casă, lângă o păşune mare pe unde odinioară hoinăriseră cai, erau alte două hambare, mai mici decât celălalt, dar tot dărăpănate. Verifică şi înăuntrul lor şi mai găsi două ascunzători pentru arme, goale. Într-una se găsea încărcătorul gol al unui pistol automat, cu arcul ruginit şi înţepenit. La baza arcului, în interiorul corpului încărcătorului, observă o bucată de hârtie vârâtă acolo; fu nevoit să forţeze arcul înainte să o scoată afară.

Nu mai mare decât o foiţă de ţigară, era împăturită atât de tare, încât trebui să o desfacă cu foarte mare grijă ca să nu o rupă. Scrisul era atât de minuscul, încât ieşi cu ea la lumină şi chiar şi aşa reuşi cu greu să o citească. Conţinea o adresă, doar două rânduri, aproape ilizibile.

Deci, persoana infiltrată încă lucra; îşi asuma nişte riscuri disperate şi pentru ce? Probabil că se simţea complet izolat, acea singurătate periculoasă care poate măcina şi cei mai puternici nervi. Galvin se simţi cutremurat de umilinţă. Dacă mai era un singur lucru pe care trebuia să-l facă, era să-l mai elibereze de presiune pe necunoscutul lui coleg.

Se întoarse la maşină, fără să-şi dea seama că de undeva mai de departe, de sus de pe colină, din spatele unui gard viu, fusese urmărit printr-un binoclu puternic.

Răpirea lui Farrell nu ocupa în ziare spaţiile pe care le-ar fi ocupat în mod obişnuit, dacă alte ştiri despre terorişti nu ar fi fost atât de senzaţionale. Dar ajunse pe primele pagini, dacă nu chiar în titlurile principale. Poliţiei nu-i luă mult timp să se convingă că bancherul, într-adevăr, fusese răpit. Personalul de la barul hotelului îşi aminti că-l văzuse cu Helary şi cu o femeie pe nume Mary Poulter în seara precedentă. Dar nu spusese nimănui că pleacă.

Exista, astfel, o bănuială care ducea la Helary şi Mary Poulter, dar Helary, care se întorsese deja în Dublin şi citise despre răpire, se duse singur la poliţie. Le spuse că Mary Poulter se dusese undeva în regiunea Kerry, nu ştia exact unde anume, pur şi simplu, călătorea şi că ea se oferise să-l ia pe Farrell cu maşina până în Wicklow. Helary le spuse poliţiştilor că el fusese de faţă când se făcuse oferta şi că, personal, n-avea nici cea mai vagă idee de ce voia Farrell să se ducă la Wicklow. Nu-i trecuse prin minte să-l întrebe. El credea că cei doi mai rămăseseră puţin după cină, lucru confirmat şi de portarul din hol. Scundul american considera de neconceput ca ea să poată şti ceva despre dispariţia lui Farrell, deşi admise că n-o cunoştea de mult timp.

Munca rapidă a poliţiei scoase la iveală garajul şi staţia de benzină unde Mary Poulter alimentase maşina în drumul ei spre Wicklow, iar bărbatul de la pompe îşi aminti bine de cei doi, căci femeia plătise în dolari. Acesta îşi aminti că îl văzuse şi pe Farrell în maşină, nu destul de bine, dar suficient şi în nici un caz nu părea reţinut cu forţa. Cei doi, pur şi simplu, treceau pe acolo cu maşina. Şi totuşi, Mary Poulter nu fusese încă găsită.

Brigada Specială se decise să autorizeze publicarea revendicării IRA pentru răpirea lui Farrell, în speranţa că în cele din urmă, aceasta l-ar scoate la iveală dacă nu fusese răpit. Şi dacă totuşi fusese, ei nu-şi irosiseră vremea. Rata victimelor răpite care fuseseră recuperate era foarte mare în republică. Aria de căutare era concentrată în zona Wicklow-ului. Până în prezent nu exista nici o fotografie de-a lui Farrell. Probabil că îşi luase paşaportul cu el de vreme ce nu era în cameră, aşa că expediară telexuri la FBI ca doamna Farrell să fie contactată la adresa

notată în registrul hotelului.

*

Judy Farrell nu putea să creadă. Se holba la agentul FBI ca şi cum acesta ar fi înnebunit. Vestea o paralizase.

— Un milion? Judy era încă buimăcită. Atunci, trebuie să-l plătim.

Cuvintele îi ieşeau din gură parcă scoase cu cleştele.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că Garda Siochana, poliţia irlandeză, se opune categoric oricărei forme de plată pentru răscumpărare. Vă vor pune piedici cât vor putea de mult. Trebuie să vă spun că noi suntem de acord cu ei. E o greşeală să cedezi cererilor de răscumpărare.

Judy nu ştia ce să facă. Nu putea încă pricepe ce se întâmplase. Dorea să scape de omul acela cât mai repede posibil, dar îşi dăduse seama că trebuia să-l asculte până la sfârşit. Era perfect conştientă că el îi cântărea reacţiile şi încercă să fie mai calmă.

— *Va trebui* să plătesc, spuse ea hotărâtă.

— Ne puteţi da o fotografie a soţului dumneavoastră, doamnă Farrell? Ne este necesară pentru a o trimite prin fax la Dublin. Pentru moment, nu au nimic ca poză de tipărit în ziar.

Traversă camera spre o măsuţă rezemată de perete, de unde luă un portret înrămat şi repetă ca un ecou:

— Tipărit?

— Ajută mult când sunt fotografiile în ziar. Oamenii s-ar putea să-l fi văzut, lucruri de genul ăsta. Îi luă fotografia, fără să se uite la ea. Vă mulţumesc, doamnă Farrell. Îmi pare foarte rău de povestea asta. Se pare că în zilele noastre e un risc pentru oamenii de afaceri înstăriţi. Sunt ţinte uşoare. Dar o să vă ţinem la curent. Vă putem pune telefonul sub observaţie, doar pentru cazul în care veţi fi contactată direct. E puţin probabil, dar, întrucât există simpatizanţi ai IRA şi pe la noi, s-ar putea să folosească vreunul posibilitatea asta ca să vă transmită mesajele lor.

— Nu vreau să-mi supravegheaţi telefonul! Judy îşi dădu seama că brusca ei izbucnire putea suna ca o trădare. Nu-mi place ideea de a se amesteca cineva în viaţa mea.

Rolf Kerr se uită la ea, uşor surprins.

— Vocea e singura modalitate prin care putem obţine unele indicii. Consider că doriţi ca respectivii să fie prinşi dacă e posibil, nu-i aşa?

— Da, sigur. Iertaţi-mă. Înţeleg, dar, pur şi simplu, nu-mi place ideea aceasta.

Kerr n-ar fi vrut să plece. N-avea prea des ocazia de a vorbi cu o femeie atât de frumoasă. Spuse subtil:

— Noi nu dorim să vă spionăm, doamnă Farrell, dar soţul dumneavoastră este captiv, iar noi avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l puteţi da. Până una, alta, să nu fiţi de acord să plătiţi ceva. Într-un asemenea moment, nu spuneţi nici da, nici nu.

După ce Kerr plecă, Judy se duse imediat la telefon. Dar îşi trase mâna de pe el ca şi când ar fi ars-o. Dacă era deja ascultat? Îşi puse haina şi coborî cu liftul. Luă un taxi până pe Wall Street şi coborî în faţa băncii Farrell şi Hammel, ezitând doar o fracţiune de secundă înainte să intre prin uriaşele uşi de bronz de la intrare. Recepţia i se părea la o milă depărtare, iar pe fata din spatele lungului birou curbat o ştia doar vag.

— Trebuie să-l văd pe domnul Santos imediat. Soţul meu a fost răpit în Irlanda.

Era cea mai bună scuză pentru prezenţa ei acolo.

— Oh, Dumnezeule! Recepţionera făcu legătura pe loc şi după câteva secunde spuse: Vă aşteaptă la lift.

Şi, într-adevăr, o aştepta. Santos o luă de braţ şi o conduse pe coridorul mochetat până în biroul lui. Vedea că e consternată, dar nu spuse nimic până nu ajunseră în birou şi închise uşa în spatele ei.

— George a fost răpit în Irlanda. Tocmai m-au vizitat cei de la FBI.

— *Ce?*

— IRA şi-a asumat responsabilitatea pentru această răpire. Vor un milion de dolari răscumpărare.

— Atunci, mai bine m-aş ocupa de problema asta. Dumnezeule mare! Nu-mi vine să cred. Santos o strânse în braţe. Toată povestea asta merge din ce în ce mai rău. Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştiu. Nu înţeleg.

— Vrei o cafea? Ea refuză cu o mişcare a capului. Stai jos. Trebuie să ne gândim.

— Nu pot să stau jos.

Judy îşi încheie haina şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin cameră. În cele din urmă, se duse la fereastră şi se uită la orizontul neguros al New York-ului, la toate contururile pătrăţoase şi inegale ale zgârie-norilor care arătau ca un grafic de vânzări în lumina slabă de afară. Ea tremura, iar el o cuprinse

în braţe. Brusc, o întoarse cu faţa la el.

— La Londra există o organizaţie specializată în rezolvarea cererilor de răpire. Sunt oameni de primă clasă şi ştiu cum să negocieze, cum să trateze problema în ansamblu, sunt toţi foşti poliţişti, majoritatea din plutonul antiterorist de la Scotland Yard. Las-o în grija mea.

— Nu crezi c-ar trebui să le spunem celor de la FBI de ce bănuim noi că se află el acolo?

— Încă nu. De fapt, nu ştim mai nimic, dar o organizaţie ca cea despre care-ţi vorbesc s-ar putea să apară cu nişte răspunsuri. Merită o încercare.

Milton Purcell citi relatările din ziare şi văzu buletinele de ştiri de la televizor. Şi teroarea lui crescuse. Chiar dacă intuise o complicaţie a situaţiei, până acum crezuse că ţine totul sub control. Dacă se obişnuise să le vadă pe toate după acelaşi calapod, avea acum confirmarea cea mai neagră a temerilor sale. Va fi căutat.

Părăsise New York-ul înainte să primească ştirea morţii lui Sam Squire. La vremea când ştirea ajunse până la el în Irlanda, întrezări cea mai groaznică perspectivă, aceea că Squire fusese ucis. N-avea nici o îndoială în ceea ce-i privea pe răpitorii lui George Farrell şi nu fu indus în eroare de anunţurile făcute. Se întrebă doar dacă mai fuseseră şi alte crime în SUA. Dar dispariţia lui Farrell era crucială, căci putea duce la el.

Şedea pe marginea patului, întrebându-se ce să facă. Până în prezent fusese foarte precaut. Se ferise cât putuse, dar, ca american care vizitează Irlanda în afara sezonului, avea să fie repede observat. Nici să stea tot timpul pe drumuri nu era un răspuns; nu putea să ţină la nesfârşit. Stătea lângă Kenmare, în apropierea unei şosele construită prin stânca solidă a muntelui, visul oricărui excursionist de o zi. Era timpul să ia legătura cu ceilalţi. Telefonul din camera închiriată era prea bătător la ochi şi Purcell ieşi în stradă cu suficient mărunţiş şi cu o mică agendă, de care, ulterior avea să se scape. Găsi o cabină, verifică numărul şi apoi îl formă. Îl lăsă să sune atât de mult, încât fu aproape pe punctul de a închide, când vocea gâfâită a lui Sean Hogan se auzi clară.

— Da?

— Sunt Milton. Trebuie să vorbim.

— Milton? *Milton*, Sfântă Fecioară, unde eşti?

— Aici în Irlanda. Crezi că pot să vorbesc?

— Depinde. Eşti în apropiere de Dublin?

— Nu atât de aproape ca să trec pe-acolo, dacă la asta te gândeşti. Mai bine am aranja o întâlnire. E ceva important.

— Sigur, dacă tu crezi că trebuie. Unde şi când?

Purcell cercetă pe o hartă.

— Pe şoseaua Tipperary – Cashel.

— Iisuse, o să-mi ia ore ca să ajung acolo.

Hogan îl făcu să înţeleagă că nu îi plăcea deloc ideea, era cel de-al doilea american care apăruse nedorit într-un moment critic, doar că acesta era cel important.

— Trei. Asta înseamnă jumătate din drum. E bine?

Hogan se strădui să-şi ascundă supărarea. Purcell nu era tipul de om care să intre în panică; întâlnirea trebuia să fie esenţială. Resemnat, aruncă o privire pe ceas.

— Se rezolvă, rosti el, apoi închise.

Purcell se întoarse în apartamentul său şi se apucă să întocmească traseul. Era un om care nu purtase niciodată armă şi până acum nu avusese nici un motiv să o facă, dar acum simţea nevoia disperată să aibă una. Avea de făcut un drum lung, dar ceea ce avea el de spus nu putea fi riscat pe o linie obişnuită de telefon, deschisă orişicui. Luă o cină târzie, prinse o oră de somn, întins pe pat, îmbrăcat complet şi se trezi gata de plecare.

Drumul era şerpuit; ştia cât de repede se putea pierde în păienjenişul de şosele secundare, aşa că, pentru început, merse până la Killarney, apoi o luă spre est, pe Mallow Road. Frumuseţea sălbatică a ţinutului pe care îl străbătea se pierdea în întunericul care începea să-l înconjoare, iar în lumina slabă lacurile nu erau altceva decât imense petice în depărtare.

Se gândea la omul cu care urma să se întâlnească. Din punctul lui de vedere, Sean Hogan era creierul celor din Dublin, iar câtorva dintre ideile sale ar fi trebuit să li se acorde mai multă atenţie peste graniţă. În aparenţă, Hogan făcea parte din Sinn Fein, era mai, degrabă, un individ politic decât unul activ şi violent; dar Hogan ştia cum să treacă acea cumpănă îngustă, poate chiar prea bine şi când o făcea, era o adevărată comoară pentru cei cu care lucra.

Purcell îşi continuă drumul prin noapte, singura lui tovărăşie fiind insectele sinucigaşe care i se lipeau de faruri. Se bucura că şoseaua devenea tot mai dreaptă pe măsură ce se apropia de

Mallow, dar mai avea încă mult de mers.

În acelaşi timp, un Hogan obosit călătorea la sud-vest de Dublin. De-abia se întorsese în oraş, de fapt, doar deschisese uşa de la intrare când sunase Purcell. Hogan avea un respect enorm pentru Purcell. Recunoştea geniul financiar al acestui om, acea răceală înşelătoare a unei persoane care putea fi, în anumite situaţii, de o agresivitate feroce. Dar Hogan nu-l ştia pe Purcell ca fiind agresiv în nici o ocazie în afară de administrarea fermă. Realizase o creştere enormă a fondurilor şi fusese bun, în special, pentru cei din Provo. Hogan ştia că ar face bine să nu uite toate acestea.

Drumul lui era mai direct decât al lui Purcell. O luă pe drumul naţional principal, prin Naas şi opri pe porţiunea aceea lungă spre Cashel. Drumul parcurs era plin de vechi teritorii de bătălie a IRA, fiecare cu istoria şi importanţa sa. Nu era ceva care să-l emoţioneze în timp ce conducea. El trăia în prezent; trecutul era doar acea scuză subţire pentru ceea ce făcea acum.

Drumul secundar care leagă Tipperary de Cashel are o lungime de zece mile. Purcell opri chiar la ieşirea din Tipperary aducând indicatorul de kilometraj la zero. O porni din nou mai încet, ca să se încadreze în limita de timp pe care o stabilise chiar el. Obosise să conducă pe partea stângă[31], chiar dacă nu întâlnise nici o maşină la ora aceea din noapte şi rândurile de gard viu aruncau pe şosea bariere de întuneric ca zăbrelele de închisoare. Dar aproape ajunse. După şase mile fix, opri maşina şi stinse luminile.

Douăzeci de minute mai târziu, le aprinse din nou după ce zări lucirea unor faruri care se apropiau. Lumina lor străpungea noaptea ca două reflectoare joase, apoi văzu clar cele două faruri rotunde care-i făceau semne; răspunse şi el. Maşina care se apropia încetini vizibil şi-l depăşi cu vreo douăzeci de picioare înainte să oprească şi să stingă farurile, păstrând luminile de poziţie.

Hogan coborî obosit şi veni încet până la maşina lui Purcell. Se urcă pe locul de lângă şofer şi îi strânse călduros mâna colegului american.

— Cât sunt de fericit că te văd, dar ce dracu’ te-aduce în

[31] În Irlanda, ca şi în Anglia, circulaţia rutieră se desfăşoară pe stânga şoselei (n. trad.).

Irlanda, Milton?

— Acelaşi lucru care l-a adus şi pe Farrell.

— El e tipul de om care intră în panică, tu nu. Şi uite, ce i s-a întâmplat. Aşa că ce faci tu aici?

— Îmi ţin capul la cutie. Voi l-aţi aranjat pe Farrell?

— Nu, de ce-am face una ca asta? Eu încercam să-l fac să se întoarcă acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Hogan încercă să-şi sucească corpul voluminos în scaun. Era ciudat să stai într-o maşină în toiul nopţii şi să discuţi aşa ceva. Doar nu m-ai făcut să traversez jumătate din bătrâna ţară ca să discutăm despre Farrell?

— Să discutăm despre implicaţiile acestei răpiri. Dacă voi n-aţi făcut-o, atunci cine este responsabil?

Era important să ştie cum îi mergea mintea lui Hogan.

Hogan îşi flutură o mână.

— Bandele astea răsuflate întotdeauna ne iau numele în derâdere. Arată ca treaba unor amatori care încearcă să câştige ceva bani. Nu-ţi face griji din pricina asta. Rânji în întuneric. Îl ţin pe Farrell departe de afacere, de parcă i-ar interesa securitatea noastră.

Purcell vorbi aproape şoptit:

— Atunci, trebuie să negaţi revendicarea.

— Nu se poate să fii serios. Nu merită. Şi, oricum, nimeni nu ne-ar crede.

— Nu înţelegi? Oricine-ar fi, ei încearcă să dea vina pe voi, pe Provo.

— Şi e ceva nou? Iisuse, nu se poate să mă fi cărat până aici pentru asta. Apoi, brusc, suspicios: Ştii cine a făcut-o?

— Am o bănuială. Toată treaba e să atragă atenţia asupra fracţiunii Provo, să vă discrediteze în orice fel posibil. Mai întâi, Air Force One, apoi bucăţile alea de avion şi acum un om de afaceri american şi toate astea pentru a strânge nişte fonduri care au fost tăiate în State. O să vă treziţi cu toată tărăşenia pe cap.

— Iisuse, dar noi n-am avut pe nimeni în afară de Farrell?

— Forţa tuturor acestor acuzaţii adunate împotriva voastră o să atârne foarte greu. O să pierdeţi sprijinul din locurile care contează cel mai mult. O să vă treziţi la pământ, Sean şi pentru mult timp de-acum încolo. Şi mai rău, vor apare brusc o groază de informatori.

— Fracţiunea oficială a IRA a fost, întodeauna, informată

despre noi. Ei nu ştiu absolut nimic despre nici una din aceste chestiuni.

— Nici n-au nevoie, nu-i aşa? Toată lumea ştie. O să se brodească toate, Sean. Ăsta e obiectivul, să vă compromită în aşa hal, încât nimeni să nu mai aibă nici o îndoială. Veţi pierde prieteni importanţi. Negaţi revendicarea pentru Farrell. Faceţi-o într-un mod convingător şi veţi crea confuzie. Dacă sunteţi pregătiţi pentru un lucru, de ce n-aţi fi şi pentru altul? Veţi crea îndoială şi veţi putea s-o valorificaţi.

Hogan se trase de barba deasă.

— Vrei să spui că oricine l-a răpit pe Farrell a făcut-o ca să ne treacă nouă vina?

— Ăsta a fost un motiv.

— De unde ştii?

Tonul lui Hogan se aspri.

Purcell îşi dori, brusc, să bea ceva şi, sesizând acest lucru, Hogan îi dădu o sticlă. Purcell bău cu măsură şi-i înapoie sticla lui Hogan, care-i înşurubă imediat capacul.

— Nu pot să dovedesc nimic. Trebuie să ai încredere în mine. N-ar trebui să fie aşa de greu. Eu încerc să-i protejez pe toţi ai noştri. Îl au pe Farrell; le-ar plăcea să mă aibă şi pe mine.

Hogan înjură.

— Vrei să-mi spui şi mie cine şi de ce?

Purcell se mai gândise la acest lucru în mod repetat în drum spre locul de întâlnire; ştia că întrebarea e inevitabilă.

— Nu-ţi pot spune fără să-mi pierd credibilitatea şi am nevoie să mi-o menţin pentru a-mi păstra sursele de bani care mă finanţează. Oamenii au încredere în mine. Eu acopăr contribuţiile, satisfăcându-vă pe toţi. Mi-a luat foarte mult timp ca să risipesc orice urmă de îndoială a potenţialilor sponsori înainte de a ajunge în această poziţie. Eu am ridicat resursele voastre financiare pornind de la o cifră aproape derizorie, iar în ultimul an am forţat nota cu nişte contribuţii uluitoare care vor rivaliza cu tot ce scoateţi voi din intimidări. Cu asta am mers la risc. Şi nu pot să las ca tot ce am realizat să fie pus în pericol.

Hogan stătea pe gânduri; începea să simtă şi el unele temeri. Brusc, spuse:

— Uite, noi am făcut treaba aia nenorocită, nu? Tu erai aici când am plănuit-o.

— Planul s-a făcut la New York.

— Nu mă vrăji pe mine, Milton. Ştii ce vreau să spun. Noi am

încurajat-o, căci urma să cam stăm de-o parte pentru o lungă perioadă de timp. Detaliile *trebuia* puse la punct la voi, acolo. Voi nu v-aţi prea băgat. Răspunde-mi la întrebare.

Purcell adoptă o poziţie fermă.

— Hai să stabilim ceva, chestia asta s-ar fi întâmplat şi cu voi şi fără voi. Au existat raţiuni de sprijin din afară. O mulţime. Treaba s-a făcut cu fondurile noastre. Toate planurile s-au făcut acolo, toate riscurile s-au asumat acolo.

— Până acum. De aici înainte aveţi nevoie de noi.

— Întotdeauna am avut nevoie unii de alţii. Hai să nu ne certăm chiar acum când e mai greu. Eu încerc să-ţi explic că tot ajutorul care ţi se dă pentru o asemenea muncă trebuie examinat cu multă atenţie. Nimic nu e direct. Băierile pungii noastre sunt larg deschise, banii vin de peste tot şi din multe motive. Eu trebuie să protejez aceste surse. Chiar şi de tine.

— Chiar dacă unii umblă după tine să te omoare?

— Dacă mi se dă puţin timp, pot să mă ocup şi de problema asta.

Hogan şedea pe locul său şi se uita afară, în întuneric, simţindu-se foarte neliniştit.

— Tu pari a spune că aliaţii noştri din State au organizat şi au supravegheat cu grijă întreaga operaţiune, dar că altcineva a tras sforile, iar acum sunt nervoşi, pentru că lucrurile nu mai merg chiar după plan.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Noi am fost nevoiţi să ajungem la oamenii de care avem nevoie pentru a încerca orice şansă. Bineînţeles, munca iniţială de concepere a fost a noastră, dar a fost necesar să-i cooptăm şi pe alţii: teroristul, omul din interior, nişte finanţe în plus. N-a fost o operaţiune simplă, nu-i aşa? Sunt surprins de naivitatea ta.

— Trec peste asta, Milton. Am ştiut că va trebui să folosiţi sau să cumpăraţi oameni. Dar am înţeles perfect că George Farrell a furnizat câteva dintre legături.

Purcell zâmbi în întuneric.

— Şi-a făcut părticica lui. Dar mai e un alt aspect. Dacă n-am ajunge la rezultatul dorit, dacă noile legi ar intra în vigoare în ciuda asasinatului, deşi e puţin probabil să se întâmple, trebuia să fiu sigur că putem acoperi pierderea. Era important să nu pierdem banii, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Asta am realizat.

— Doamne, insinuezi că cineva a vrut să-l omoare chiar mai mult decât noi şi că era dispus să vadă că noi cheltuim banii cu

chestia asta. Hogan îşi făcu mâinile puternice pumni şi tonul i se schimbă. Nu, pe Dumnezeul meu, mergi prea departe; sugerezi că cineva s-a folosit de noi.

— Calmează-te! Cum dracu' a putut cineva să se folosească de noi de vreme ce, aşa cum spui şi tu, ideea îşi are originea aici şi toată chestia e acum făcută? Ceea ce spun eu e că, din cauza faptului că treaba n-a mers chiar după plan, unii oameni importanţi sunt îngrijoraţi, oameni care n-ar fi fost îngrijoraţi dacă nenorocitul ăla de avion exploda şi se împrăştia în mijlocul Atlanticului. Asta face toată diferenţa. Unora le-ar conveni ca vina să rămână definitiv pe cei din Provo, ca să arate lumii întregi că n-au mai existat şi alte grupuri interesate. Omul nostru din interior e deja mort. Nu ştiu nimic despre terorist, dar nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui acum. Farrell e deja ca mort. Apoi îmi vine şi mie rândul.

— La dracu', nu pot să-i omoare pe toţi. Şi eu? Băieţii? Crezi că o să stăm cu mâinile în sân aşteptând să fim omorâţi?

— Ei vor oamenii de legătură. Cei care, indiscutabil, au fost amestecaţi. Acei care, printr-o dovadă de orice fel, să-i poată îndrepta pe cei din FBI în alte direcţii. Oameni ca mine. Trebuie să-ţi aminteşti că avem o grămadă de bani de la ruşi, libieni, sirieni şi de la o mulţime de organizaţii din State. Bine, eu am spălat banii, dar asemenea oameni nu vor fi prea dornici să contribuie din nou sau, în cel mai fericit caz, pentru o lungă perioadă de timp dacă lucrurile merg în felul ăsta. Se cam spală pe mâini de noi.

Hogan dădu din capul lui mare şi diform.

— Rahat!

— Între timp, cineva se pregăteşte să-i înfunde pe cei din Provo; vor să fie siguri că vina asta se ţine de voi ca scaiul.

Hogan stătea şi se gândea şi cum nu răspunse, Purcell adăugă:

— Nu e doar treaba aceea, Sean. Majoritatea sunt deja mulţumiţi de ideea că cei din Provo au făcut-o. Sunt minciunile care se construiesc perfid pe un adevăr. Şi n-o să mă surprindă dacă, în cele din urmă, apar pe neaşteptate indicii ciudate care să facă legătura dintre organizaţia noastră, Provo şi moartea omului nostru din interior. Voi sunteţi deja legaţi de Farrell. Care va fi reacţia publicului când va fi găsit cu un glonţ în cap? E vorba de o schimbare bruscă şi tot mai acută în atitudinea publică. Verigă lângă verigă, până ce nu va mai conta ce spuneţi,

căci veţi încasa toate loviturile. Apoi vor începe arestările şi se vor fabrica dovezile necesare. Sunteţi cam legaţi de mâini şi de picioare pentru crima asta, Sean, iar tu pari să nu pricepi mare lucru. Ei nu vor să grăbească toată afacerea asta: vor s-o coacă mai întâi în mintea influenţabilă a celor mulţi, înainte de a face ultima mişcare.

Hogan analiză situaţia în ansamblu.

— Deci, tu consideri că, dacă pot clarifica problema asta cu Farrell, atunci vor fi înlăturate unele îndoieli ce planează asupra celorlalţi – şi că Farrell nu e singura înscenare? Că am fost folosiţi ca nişte cretini de la început până la sfârşit?

— Deocamdată, e cam singurul teren deschis pe care puteţi înainta. Rezolvaţi problema cum trebuie şi restul ar putea să meargă mai departe aşa cum vrem noi.

— N-o să fie uşor.

— Tu eşti singurul om care-o poate face. Ei nu se aşteaptă la un atac din partea voastră. Îl puteţi găsi pe Farrell? Trebuie să fie încă în viaţă. N-o să-l elimine până în momentul în care vor fi absolut siguri că nu mai e de nici un folos.

— Oricine face chestia asta, probabil că este la fel de bun ca şi noi; n-o să fie uşor. Dar avem mulţi informatori. Şi tu refuzi să-mi spui cine este în spatele afacerii ăsteia?

— Dacă vom mai avea vreun viitor, acesta este momentul să arăt că sunt o persoană de încredere, din toate punctele de vedere şi fără drept de apel. Dacă aţi şti, nu v-ar ajuta în nici un fel, ci ar putea să vă implice. Mai bine să nu ştiţi. Poţi să găseşti un loc şi pentru mine?

— Mai bine te-ai ascunde cu Tierney. E într-o vilă, în Kinsale. Un loc unde te poţi plimba cu iahtul. E plin de străini, chiar şi în perioada asta a anului. E şi-o barcă disponibilă, în cazul în care ai urgent nevoie de una.

Hogan bâjbâi după lumina de interior şi scrise ceva repede într-un carneţel. Rupse apoi fila aceea.

— Asta e adresa. Ar fi bine dacă ai putea s-o ţii minte. Du-te direct acolo.

Stinse lumina.

— Mi-aduc aminte că l-am văzut pe Tierney; e un tip violent.

— Unii dintre noi trebuie să fie aşa. Dar îl pun eu în gardă pentru tine.

Se despărţiră la puţin timp după aceea, iar Hogan fu foarte

îngrijorat tot drumul înapoi spre Dublin. Acceptase în silă nevoia lui Purcell de a-şi proteja sursele financiare şi poate că era, într-adevăr, mai bine să nu ştie toată tărăşenia. Mai erau şi altele despre care prefera să *nu ştie*; în felul acesta, nu avea nevoie de conştiinţă. Şi oricum, acesta era în exclusivitate domeniul lui Purcell şi trebuia să recunoască, unul extrem de complex. Trecu în revistă tot ceea ce discutaseră, iar acum primele semne ale răsăritului se arătau leneşe. Când se lumină, apăsă cu furie pe frână şi maşina derapă periculos, oprindu-se răsucită de-a latul şoselei. Începu să înjure cu violenţă, lovind cu putere volanul. Cu mâinile încă pe volan, îşi înclină capul şi plânse, ca şi cum l-ar fi durut ceva. Credea că ştie cine îl avea pe Farrell. Şi în acel moment ştiu ce trebuie să facă.

15

Galvin se apropie de lungul pod de beton, lat şi scund, care traversa estuarul şi-şi dădu seama cât de greu avea să-i fie să observe ceva din această poziţie. Maşinile care se mişcau pe şoseaua de pe coastă puteau fi văzute din orice vilă de pe malul celălalt. Era dificil de ajuns în spatele vilelor, căci terenul se înălţa brusc, iar clădirile erau răspândite pe tot cuprinsul pantei, cu drumuri de acces desprinse din alei curbate.

În spatele lui se afla străvechiul oraş Kinsale, cu vechiul port şi străzile sale şerpuite. Ieşise din oraş pe L42 şi continua să ruleze pe această şosea ce intra apoi pe Western Bridge, o construcţie modernă, care, într-o anumită măsură, nu reuşea să nu se observe din peisajul înconjurător, un amestec de sălbatic şi cultivat. În timp ce reduse viteza, acceptă că toate avantajele erau de partea celor care-l priveau de la înălţime, de pe partea cealaltă a estuarului. Vechi corăbii greoaie zăceau înclinate în depresiunile noroioase ale canalelor şi aproape de intrarea în golf se zăreau gropile puţin adânci cu stridii. Pe apă pluteau iahturi de mărimi diferite, întorcându-se într-o parte şi într-alta, după cum se jucau capriciile vântului cu ele. Era o imagine liniştitoare, dar un loc în care, undeva, se ascundea o bandă de criminali.

Galvin nu traversă podul, deşi fuse tentat să o facă. O luă pe un drum mai lăturalnic şi ocoli Ballywilliam.

Şoseaua era îngustă şi era greu să găsească un loc să-şi parcheze maşina fără a stânjeni traficul. Ochi în cele din urmă o porţiune care lăsa suficient loc de trecere pe unde se puteau înghesui şi alţii. Se dădu jos din maşină şi începu să urce malul.

Se agăţă de tufişuri şi se opri într-o poziţie avantajoasă. Avea multe locuri unde putea să se ascundă de curiozitatea venită de pe malurile de vizavi şi ştia că, pentru moment, nimeni de acolo nu-l putea vedea. Soarele îşi făcea loc printre norii răzleţi şi se răsfrângea strălucitor în apă, orbindu-l uneori. Galvin se trase şi mai sus şi începu să-şi croiască drum înainte. Îşi alesese o porţiune cu vegetaţie bogată care îl acoperea. Se înghesui în spatele unui tufiş de pe pantă şi îşi scoase binoclul din

apărătoarea lui.

Pe pantele mai joase de peste apă se găsea un mănunchi de trei vile. Păreau a fi toate apropiate una de cealaltă, dar între ele era, totuşi, o porţiune de teren pustie şi Galvin ştiu că proprietăţile erau foarte bine separate. Îşi ridică privirea prin binoclu spre punctele mai înalte şi vilele apărură şi mai izolate; unele locuri prin care te puteai apropia de case păreau dificil de abordat şi descoperi chiar şi drumurile de acces cu borduri din piatră, înecate în verdeaţă şi flori, unele încă îmbobocite.

Supravegherea devenea chinuitoare, căci nu era exact sigur care dintre vile îl adăpostea pe Tierney şi banda lui. Raţiunea îi spunea că s-ar fi putut să fie una dintre cele mai izolate şi inaccesibile. Unele vile erau case de vacanţă sau locuri pentru week-end şi nu erau întotdeauna ocupate. Unele se închiriau ocazional, altele stăteau goale mai tot timpul anului. Străinii nu ieşeau în evidenţă în mod deosebit, căci locul acesta îi atrăgea. Iar în vecinătate, Kinsale, pentru aderarea sa la organizaţia internaţională de iahting, se mândrea cu câteva restaurante deosebite. Era un loc prea bun pentru a nu fi remarcat; Kinsale supravieţuia datorită vizitatorilor săi.

Într-una din curţile din faţă a uneia dintre vilele aflate mai sus, Galvin desluşi o maşină, ghemuită parcă sub conturul copacilor şi tufişurilor de pe cer. Rămase nemişcat. Imediat după colţul vilei, aproape ascuns vederii, zări o bucată din botul turtit al unui Morris 1000. Existau atâtea în toată republica, încât, la început, nu păru semnificativ, până când consideră că o persoană care poseda o vilă ca aceea putea să-şi permită un model mai scump. Era prea departe, iar unghiul prea dificil ca să poată citi numărul de înmatriculare. Se concentră pe ferestre. Nu exista nici un semn vizibil că vila ar fi ocupată.

Îi fu greu să ia o decizie. Nu era în cea mai bună poziţie şi îşi dădu seama din ce în ce mai mult cât de stângaci îşi parcase maşina. Ultimul lucru pe care-l dorea ar fi fost interesul poliţiei şi nici nu era sigur că localizase vila lui Tierney. Aceasta avea un nume, dacă ar fi fost să se ia după biletul pe care-l găsise la fermă, dar, atât cât vedea el, nu era nici o tăbliţă sau inscripţie afară. Rămase pe loc, neîndurându-se să plece.

Cineva ieşi din casă şi se duse la maşina din curte. Un bărbat de talie mijlocie, cu părul negru, cu mişcări ferme, dar neliniştite. Deschise brusc portiera maşinii şi, deşi Galvin nu-l putea vedea cotrobăind în interior, nu-i fu greu să recunoască mişcările acelea

repezi, aproape nerăbdătoare. Când bărbatul termină, apăru cu o haină în braţe, ocoli apoi în grabă maşina şi era evident că verifica presiunea în cauciucuri. Satisfăcut, se reîntoarse în casă.

Galvin se relaxă. Îl mai văzuse pe omul acela pe undeva. Mai aruncă o privire prin binoclu, dar, fie întâmplător, fie intenţionat, acel cineva din vilă se ţinea departe de ferestre. Era sigur că-l ştie pe omul acela. Brusc, Galvin deveni foarte îngrijorat. Nu era unul din gaşca lui Tierney sau, cel puţin, nu unul dintre cei pe care-i văzuse şi înainte şi totuşi, *dacă* Tierney se afla acolo, trebuia să fie unul de-al lui.

Galvin intră brusc în panică; se târî de-a buşilea în josul malului, de unde răsunau claxoane asurzitoare şi când ajunse la nivelul şoselei, zări un camion care încerca să se strecoare prin trecerea îngustă pe care o lăsase el. Şoferul camionului înjură cât timp el îşi scoase maşina de-acolo şi plecă. Galvin îşi continuă drumul, îndreptându-se spre o porţiune care făcea legătura cu şoseaua spre Inishannon. Când ajunse în intersecţie, coti la dreapta şi se întoarse spre Kinsale; era cea mai bună şansă să se obişnuiască cu împrejurimile, în cazul în care-ar dori să iasă din oraş şi să caute o fermă sau o casă la periferie. Continuă să conducă, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Omul pe care îl văzuse nu se încadra în tipar; era sigur că nu era din Dublin sau din nord.

Îi luă ceva timp ca să scotocească în memorie. În timpul antrenamentelor, trecuse prin toate dosarele cu fotografiile teroriştilor irlandezi, cunoscuţi sau necunoscuţi; cel puţin de acest lucru era convins. Răspunsul se ivi brusc şi surprinzător: Milton Purcell. Americanul care strângea bani. Mai fusese o dată în Dublin, cu mult timp în urmă şi nu sub numele lui adevărat, căci întâlnirea fusese clandestină.

Milton Purcell? Ce naiba făcea în Irlanda? Galvin era acum complet satisfăcut, pentru că cei din vilă erau, într-adevăr, Tierney şi oamenii lui. Deşi nu-i vedea pe Tierney şi pe Purcell la un loc, dintr-un motiv sau altul consideraseră necesar să stea împreună. Ajuns la marginea Kinsale-ului, reduse viteza. Trebuia să afle ce se întâmplă. Pentru asta avea nevoie să arunce vilei o privire mai de aproape decât o făcuse azi. Va trebui să aştepte căderea nopţii.

George Farrell era pe punctul de a leşina. Se afla legat de mâini şi de picioare într-o pivniţă fără aer a fermei părăsite. După

ce fusese legat de scaun şi Helary plecase, Mary Poulter se aşezase şi citise o revistă, ca şi cum el nici nu ar fi fost acolo. Când încercase să-i vorbească, ea îi aplicase fără menajamente o bandă adezivă peste gură, boţindu-i buzele şi apoi îşi continuase lectura.

Contracţiile musculare apăruseră întâi la gambe şi apoi începuseră să urce, iar el se agitase în scaun, ca să atragă atenţia femeii, dar ea, deşi îl auzi, nu-şi schimbă cu nimic atitudinea; atât cât o interesa pe ea, Farrell nu exista. Durerea devenise atât de îngrozitoare, încât, în cele din urmă, se rostogolise cu scaun cu tot, lac de sudoare şi în final leşinase de durere.

Pierderea cunoştinţei probabil că-i mai relaxase muşchii, căci revenindu-şi şi, cu capul în podea, descoperi că durerea dispăruse. Era conştient că era leoarcă de sudoare şi de propria urină. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de neajutorat şi umilit. Printre picioarele mesei vedea pantalonii traşi cu grijă puţin în sus să nu facă genunchi, gleznele şi pantofii impecabili ai lui Mary Poulter. Auzi cum întoarce o pagină.

Mult mai târziu spuse:

— M-am săturat de fâţâiala ta. O să te duc în pivniţă.

Tot ce mai rămăsese din curajul lui Farrell dispăru.

Îl eliberă din scaun, dezlegându-i picioarele, unul câte unul, după ce-l avertizase că-l împuşcă dacă se zbate. De fapt, el aproape că nu se mai putea mişca. Îi spuse să se întindă cu faţa la podea, ţinându-i pistolul la cap, ca să-i amintească ce se întâmplă dacă nu face ce-i spune ea şi-i legă din nou încheieturile mâinilor la spate, apoi gleznele.

Nu mai era ţintuit în scaun, iar ea îl trase de o parte a mesei. Pivniţa se găsea sub bucătărie şi se ajungea în ea printr-o trapă acoperită de un covor zdrenţăros.

Împingând masa cea mare la o parte, ca să aibă loc, trase covorul cel ponosit şi ridică trapa. Trepte de lemn coborau în beznă. Farrell simţi mirosul dezgustător al întunericului amestecat cu alte miresme greţoase; probabil că trapa nu mai fusese deschisă de ani de zile şi era mai bine să nu se gândească la ce-ar fi putut folosi pivniţa aceea.

Mary Poulter nu afişă nici o expresie când îl trase spre marginea deschizăturii, presându-i pistolul în abdomen. Farrell o rugă mut, cu ochii plini de, teamă. Dar ruga lui nu ajunse până la ea, care-l împinse până ce căzu pe scări.

Corpul încetă să i se mai rostogolească, stâlcit şi tremurând când trapa fusese deja închisă. O, Doamne, de ce nu-i dăduse jos blestemata aia de bandă adezivă? Începu să plângă fără ruşine, căci nu era nimeni să-l vadă şi-şi simţea lacrimile înmuind crusta de noroi care acoperea podeaua de piatră. O să moară încet şi în dureri, legat ca o pasăre, singur, în întuneric şi murdărie.

Unde dracu' greşise? Şi toţi banii, tot efortul, toată primejdia? Unde era recompensa sau, cel puţin, recunoaşterea sacrificiilor pe care le făcuse? Fusese chiar şi lipsit de preot. Simţea nevoia unui preot mai mult decât oricând. Dar, dacă ar fi avut unul, care ar fi fost spovedania lui? Care era scuza lui acum pentru ceea ce făcuse?

Ceva se mişca la câţiva paşi de el. Un şobolan. Te rog, Doamne, nu şobolani. Un stil de viaţă confortabil şi îmbelşugat se redusese la aşa ceva, la şobolani; i se refuzase o moarte decentă şi se transformase într-un om abandonat care se târa în patru labe, dar până şi ei mureau mai bine decât el.

Pe măsură ce timpul trecea, nu putea să-şi dea seama dacă era noapte sau zi, căci întunericul era permanent, începu să aibă halucinaţii. Începu să vadă imagini ale ultimelor minute la bordul lui Air Force One. Preşedintele. Soţia sa. Celelalte personalităţi. Ambasadorul sovietic. Toţi muriseră, iar el jucase un rol important în dispariţia lor violentă. Poate că era drept să moară atât de încet şi în acea degradare totală.

Farrell încercă să se ridice în şezut. Dacă se târa în spate, putea găsi un perete de care să se sprijine. Îi luă ceva timp să parcurgă distanţa până acolo, dar când găsi suportul de care avea nevoie, simţi o uşurare temporară. Ştia că nu mai poate îndura mult aceste condiţii; nimeni nu ar fi putut. Bine, el era vinovat, dar oamenii care îl aduseseră aici? Dar ei? Ei nu erau la fel de răi? Nu erau şi ei ucigaşi? Şi cine dracu' erau ei? Niciodată nu-i trecuse prin cap cine erau, de fapt.

— Vreau cu detectivul şef Keane. Aici Sean Hogan.

Operatorul de la centrala de interior îi spuse să aştepte, apoi intră pe fir Keane.

— Hogan? Ce s-a întâmplat cu procedura?

— La naiba cu procedura. Trebuie să ne vedem.

— Ia te uită, de ce, ai de gând să te predai?

Hogan se stăpâni, ştiind că mersese deja prea departe, mai ales acum, când trebuia să dea dovadă de diplomaţie. Dar nu

uita că Keane din Brigada Specială era unul dintre acei poliţişti lucizi care credea că Sinn Fein ar trebui scoasă în afara legii, aşa cum fusese şi IRA cu mult timp în urmă. Oricum, nu era momentul potrivit pentru o ceartă.

— Putem să ne întâlnim undeva pe-afară?

— Despre ce este vorba?

— Cineva a pretins că cei din Provo l-au răpit pe un american pe nume Farrell. E în toate ziarele. Treaba asta n-are nimic de-a face cu noi.

— Noi, Hogan? Mă bucur că te consideri şi tu în sfârşit membru al clanului.

— Vreau să spun că ei; vorbesc în numele lor.

Hogan se supără că era atât de agitat ca să facă o asemenea greşeală.

— Bine, Hogan, voi face o notă de protest. Asta-i tot?

— Nu e chiar aşa de simplu. Trebuie să ne vedem. O, Iisuse, crezi că te-aş fi sunat dacă nu era urgent?

— Vrei să spui urgent pentru tine. Ştii, o chestiune minoră ca aceea a uciderii preşedintelui Statelor Unite îmi ocupă puţin din timpul meu preţios chiar acum. Dacă nu ne puteţi ajuta în această direcţie, mă tem că mă faci să pierd vremea.

— Cineva ne-a pus-o în cârcă şi pe asta.

Keane râse.

— Ei, haide, bieţii de voi. Hogan, nu tu eşti cel care ar trebui să dea telefonul ăsta. Tu trebuie să fii individul politic, nevinovatul; pune-l pe Tierney sau pe una dintre celelalte gorile să ia legătura cu noi. Sau nu cumva au vreo treabă chiar acum?

Hogan de-abia reuşea să se stăpânească, deşi ştia foarte bine că Keane încerca să-l aţâţe.

— Deci, nu vrei să ne întâlnim?

— Trimit o maşină cu un echipaj la tine să te aducă.

O altă provocare.

— Pot să te scutesc de drumul ăsta. Nu sunt prea departe de Brown Thomas. O să aştept acolo maşina.

Keane întârzie cu răspunsul. Apoi spuse repede:

— Asigură-te că ajungi acolo într-o jumătate de oră.

Puse receptorul jos cu o mină gânditoare şi puţin cam ursuză.

Brown Thomas – echivalentul din Dublin al londonezului Fortnum & Mason – era proprietatea aceluiaşi canadian multimilionar, Galen Weston. Domeniul georgian se afla pe mondena Grafton Street, ultimul loc unde te-ai fi aşteptat să fie

Hogan.

Când sosi maşina, Hogan stătea în faţa vitrinei centrale a magazinului, între cele două intrări. Nu îşi dădu seama că era o maşină de poliţie până ce aceasta nu opri şi, spre marea lui surpriză, geamul din spate coborî, iar Keane îşi arătă faţa plină de riduri şi-l strigă. Hogan traversă trotuarul şi Keane îi vorbi răstit:

— Urcă.

Hogan deschise uşa, nu prea încântat să stea atât de aproape de unul dintre duşmanii săi declaraţi. Dar, pe moment, nu putea face nimic. Amândoi bărbaţi corpolenţi, nu prea mai rămăsese loc între ei când maşina se puse în mişcare.

— Bine, zise Keane cu vioiciune, dă-i drumul.

Hogan simţea căldura piciorului lui Keane şi încercă să şi-l tragă pe al său mai încolo.

— Cineva încearcă să vâre Provo în afacerea asta.

— Mi se frânge inima pentru voi. Asta mi-ai mai spus-o şi la telefon.

Hogan se simţi ca un prost; ar fi trebuit să analizeze mai în profunzime cum să abordeze subiectul, iar Keane nu avea nici o intenţie să-i uşureze munca.

— Ascultă, se întâmplă ceva ciudat. Cam cât de profesionistă a fost răpirea lui Farrell?

Keane zâmbi.

— Chiar te aştepţi să ţi-o spun eu? Nu eşti preocupat doar din cauza răpirii, nu-i aşa? Mai ai şi altceva în minte. Ei bine, mai bine-ai fi expeditiv. Am o întâlnire.

— E o întreagă schemă. Prea multe fire. Bomba de zilele trecute; totul duce la noi, deşi, după cum spun ziarele, a fost văzut un arab prin împrejurimi.

Keane îşi netezi pe spate părul des.

— Tu chiar le-ntreci pe toate, spuse el, arătându-şi deschis dispreţul. Toată lumea ştie că au făcut-o cei din Provo. Eu ştiu, tu ştii, yankeii ştiu, până şi britanicii sunt convinşi. Gaşca ta a reuşit să-i scoată pe colegii voştri yankei dintr-o situaţie disperată. Şi nu m-ar surprinde dacă ei au plănuit-o.

Hogan îşi ţinu firea.

— Dacă eşti chiar aşa de sigur, de ce nu i-ai băgat la răcoare?

— Nu-mi mai insulta inteligenţa, Hogan. Aş putea, pur şi simplu, să-mi fac datoria şi să-i bag pe mulţi dintre oamenii tăi la răcoare, să fac valuri, să fac pe placul publicului şi al câtorva

politicieni. Treaba asta e prea mare ca s-o tratăm cu sictir, suntem prea încordaţi pentru a mai pune o mulţime de întrebări când deja avem majoritatea răspunsurilor. Aruncă o privire pe fereastră şi văzu că acum traversau fluviul Liffey pe O'Connell Bridge. O parte din gaşca ta a intrat în pământ. În comparaţie cu zona asta imensă, noi suntem o forţă mică. Tu ştii asta şi profiţi.

Pe la jumătatea lui O'Connell Street, Keane îi strigă şoferului:

— Intră pe Talbot Street şi îndreaptă-te spre secţie. Apoi se întoarse spre Hogan. Eşti cu un os în gât, Hogan şi-mi pierd vremea cu tine. Tierney şi băieţii lui va trebui să iasă la iveală odată şi-odată. O să-i presăm noi să o facă. Şi-ai face bine să nu uiţi că, de data asta, n-au unde fugi. Nici o ţară n-o să-i primească, numai în cazul în care vor să-şi petreacă restul zilelor putrezind pe undeva, de exemplu, prin Libia. Dar, mai întâi, trebuie să ajungă să părăsească ţara. Şi tot ce trebuie să facem noi e să aşteptăm.

— Eu continuu să-ţi spun că nu noi l-am aranjat pe Farrell şi nici treaba din West Cork n-am făcut-o noi; cineva se foloseşte de numele nostru.

— Ba eu ştiu că voi aţi făcut-o şi mă tot întreb de ce, brusc, negaţi ceva cu care, în mod normal, gaşca ta s-ar mândri. Să-ţi mai spun ceva: când Tierney o să iasă din ascunzătoare, n-o să-i folosească la nimic să fugă în America. Până şi senatorii irlandezi de acolo, care v-au ajutat adesea, luptându-se cu legile de extrădare, nu vor mai fi atât de proşti de data asta. Poporul ăsta mic ar trebui să înceteze să mai creadă în poveşti cu zâne. Se pricep ei la afacerile Irlandei moderne cât ştii tu să vorbeşti chineza. Nu vă vor proteja. Nimeni din vest n-o va face. Sunteţi în proverbialul rahat, Hogan.

— Bine. Mi-am pierdut timpul de pomană. Mă gândeam că pot să te ajut şi pe tine şi pe mine.

— Prostii. Tu nu încerci să te-ajuţi decât pe tine.

— Să zicem că l-am găsi pe Farrell pentru voi.

— N-ar fi greu, de vreme ce-l aveţi.

Hogan simţi că se enervează. Îl înjură în gând pe Purcell. Nu numai că nu rezolvase nimic, dar probabil că această întâlnire înrăutăţea lucrurile şi mai mult.

— N-aş sta aici, lângă tine, într-o maşină de poliţie, dacă toate astea n-ar fi adevărate. M-am gândit că putem face puţin schimb de informaţii şi să-l găsim înainte să fie prea târziu.

— Bine, hai s-o facem. Voi îl scoateţi pe Farrell şi noi mergem

mai departe. Şi vă voi da toate indiciile pe care le obţin şi eu. Pe moment, n-am nimic să-ţi dau, pentru că eu cred că echipa ta a făcut-o.

— Mulţumesc pentru tot, îi replică Hogan cu amărăciune.

Keane îi strigă şoferului:

— Opreşte aici. Se întoarse către Hogan. E destul de bine pentru tine?

Hogan nu fusese atent la drum. Se uită în jur şi îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă şi să treacă fluviul. Dar coborî din maşină fără alte cuvinte şi trânti cu violenţă portiera în spatele său.

Puţin mai târziu, când Keane discuta despre neobişnuita întâlnire cu prietenul său, inspectorul şef Matt O'Riordon, adoptă o poziţie nouă faţă de cea afişată faţă de Hogan.

— Cred că bănuiala ta se adevereşte, Matt, spuse el. Hogan e îngrijorat şi îl cred; nu cred că Provo este implicată în afacerea cu Farrell, dar de ce chestia asta l-a determinat să ne contacteze pe faţă? Nu-l scăpa din ochii. S-ar putea să merite.

Ross îşi părăsi casa într-o dispoziţie de zile mari şi coborî scările de la intrare până pe trotuarul bine întreţinut, cu găurile astupate. Traversă strada până la maşina sa. Problemele profesionale nu-i erau afectate de starea optimistă în care se afla. Se pricepea de minune să se ocupe cu grijă de toate detaliile, fără să pară a o face. Până şi în maşină folosea oglinzile cu multă abilitate, ca şi cum ar fi executat manevre pe un câmp de luptă şi nu pleca la drum până nu era complet satisfăcut.

În momentul când traversă strada, agenţii FBI care închiriaseră un apartament la câteva case mai încolo de locuinţa lui, încuiară uşa cu cheia şi coborâră în fugă scările. Aveau maşina orientată în aceeaşi direcţie ca şi cea a lui Ross şi porniră în spatele unei alte maşini care-i depăşi. Mai făcuseră acest lucru în ultimele două zile şi bănuiau că Ross se îndrepta spre una din cele două destinaţii ale sale. După puţin timp, îşi dădură seama spre care anume mergeau şi se relaxară puţin; Ross se ducea să-şi ia echipamentul. Doar cu un minimum de noroc, înainte de sfârşitul zilei vor putea spune că au prevenit o crimă şi că l-au arestat pe Ross în flagrant delict. Şi asta ar fi creat o platformă destul de solidă pentru lansarea unui alt atac împotriva lui, cu un deznodământ şi mai mare. Şi ei se simţeau bine în această zi.

Urmară ruta familiară prin Brooklyn, ocoliră Jamaica Bay,

îndreptându-se spre sud, spre Floyd Bennett Field şi Marine Park Bridge. Îşi puteau permite să rămână în urmă, deşi îşi schimbaseră maşina în fiecare zi, o condiţie impusă de şeful lor, căci deja cunoşteau drumul. Nu puteau să fie neglijenţi nici o clipă în munca lor, aşa că avură grijă să-l ţină sub observaţie de la distanţă.

O dată ajunşi pe Marine Park Bridge, rămăseseră şi mai în spate; în faţă era peninsula Nassau County, care iese în mare ca un deget, formând golful într-o parte şi scăldându-se în Atlantic în cealaltă parte. Când ajunseră la capătul podului, aveau în dreapta Fort Tilden, amplasat de cealaltă parte a peninsulei, iar în stânga, Jacob Riis Park.

Acum era timpul să fie mai precauţi, căci erau mai uşor de observat. Îl vedeau bine pe Ross şi continuată să mai meargă, în timp ce el se îndrepta spre capătul peninsulei, dincolo de Fort Tilden. Opriră maşina în spatele unei clădiri vechi, care făcuse parte odată dintr-un şantier naval, dar care era acum folosită mai ales drept club neoficial al copiilor. În acel moment locul era pustiu, iar unul dintre cei doi agenţi coborî ca să-i supravegheze mişcările lui Ross cu un binoclu.

Acesta se oprise în faţa unei clădiri dărăpănate din lemn, care servise la vremea ei ca mic depozit, închisoare sau magazie pentru proviziile marinei. Arăta jalnic când o cumpărase Ross. Descuie două lacăte grele şi trase spre el una din uşi. Înăuntru nu se vedea altceva decât un mare talmeş-balmeş. Cutii goale de vopsea şi de ulei erau împrăştiate peste tot, în dreapta o masă de lemn cu o menghină demodată era fixată prin buloane în podeaua de beton. Mai erau cutii de unelte, lăzi sparte, scânduri de lemn rupte şi o altă masă de lucru lângă peretele din fund. De-abia după ce Ross se încuie pe dinăuntru, începu să iasă la iveală adevăratul scop al atelierului.

Procedura era plictisitoare, dar, de fiecare dată, era aceeaşi şi nu avea ce face. Picioarele robuste care susţineau mesele de lucru imense erau de lemn, prinse în oţel solid şi trebuia să le desfacă pentru a ajunge la conţinutul din interior. Putea să desfacă doar câte un singur picior, pentru că altfel tăblia grea de deasupra s-ar fi răsturnat.

Ca explozibilul să nu transpire, Ross nu umplea niciodată complet cavităţile, iar în interiorul picioarelor de lemn legate în fier sfredelise găuri de aer. Continuând ca de obicei, mişcând mai întâi unul din picioare, observă că unul din buloane

dispăruse; întotdeauna era foarte grijuliu şi le strângea bine înainte să plece din atelier; era o precauţie imperioasă de securitate. Se gândi pentru o clipă că cineva îşi băgase nasul în treburile lui. Se grăbi să verifice că totul era acolo, urmărind inventarul pe care-l avea în cap.

*

Deşi se aflau destul de departe, agenţii FBI, care-l supravegheau pe Ross, fură azvârliţi la pământ. Masivul suflu părea că va rupe întreaga peninsulă şi continuă, fiecare ascunzătoare cu explozibil participând pe rând, prinsă în enorma detonaţie. Pământul se zgudui şi se ivi o minge de foc care scuipa fum şi flăcări, formând o barieră arzândă ce izola marea de fâşia de pământ şi continua să explodeze cu intermitenţă. Cei doi agenţi FBI, zdravăn zguduiţi, se ridicară în picioare şi singurul lucru pe care-l mai puteau face era să se holbeze la distrugerea care continua să se desfăşoare în faţa lor. Cenuşă şi rămăşiţe din construcţie cădeau la pământ şi o dată cu ele bucăţi mici şi de nerecunoscut din carnea şi oasele care fusese Hank Ross. Trăsese o dată scurt de piciorul mesei, acţionând astfel sofisticata capcană care-l costase viaţa.

16

John Smith îl văzu pe Hank Ross părăsindu-şi casa şi rămase aşezat în maşina sa. Deşi se afla la ceva distanţă, îl zări suficient de clar pe Ross traversând strada şi plecând cu dubiţa lui. Nu mult după aceea, apărură grăbiţi şi agenţii FBI. Smith îi văzu urmărindu-l pe Ross. Coborî apoi din maşină şi merse agale până la blocul lui Ross. Urcă treptele şi intră în hol.

Nu avu nici o problemă când deschise încuietorile uşii de la intrarea apartamentului lui Ross şi se strecură în sufrageria neîngrijită şi ticsită. Atâtea lucruri erau aruncate de-a valma prin cameră, încât era gata aranjată pentru ceea ce voia el. În câteva reviste strecură tăieturi cu articole din ziare britanice vechi despre activitatea IRA în Irlanda de Nord, unele ziare chiar foarte vechi, de la moartea lui Bobby Sands. Iar într-un sertar al bufetului ieftin plasă câteva cartoane[32] colorate de bere, fiecare tipărit cu trifoiul alb şi slogane ale Republicii Irlandeze.

Reflectă asupra pericolului creat de prea multe asemenea lucruri şi rezistă tentaţiei de a mai lăsa la faţa locului şi foiţa oficială cu ştiri a celor din Sinn Fein; era, poate, mai bine să nu planteze ceva atât de ostentativ. Se decise să lase totul aşa. Mulţumit că făcuse destule, plecă, încuind cu grijă după el.

Fluviul Liffey curgea domol, luminile înşirându-se de-a lungul liniei ţărmului şi reflectându-se blând în apa atât de liniştită acum, de parcă vântul n-ar fi atins-o niciodată. Silueta întunecată a podului se curba peste fluviu, lăsând pete întunecate sub arcadă. Dincolo de Inns Quay, de partea cealaltă a podului, tribunalul îşi înălţa silueta impunătoare, cu clădirea principală de sub dom aproape pierdută în întuneric, în afară de stâlpii imenşi, aproape luminoşi.

Şalupa de mare aproape nu se mişca, iar balansul era imperceptibil. Pentru Sean Hogan era însă destulă mişcare. Niciodată nu-i plăcuse pe apă. Nu ştia să înoate şi renunţase de

[32] Disc de carton care se aduce o dată cu halba de bere în localurile publice şi după care se calculează consumaţia (n. trad.).

mult să mai încerce să înveţe. Era un om de uscat şi sugestia lui Tyson de a ieşi pe mare fusese o altă supărare în acea zi plină de necazuri. Se găseau în umbra malului, într-un loc deosebit de retras, iar el nu simţise nici o nevoie de a se mişca.

— Pentru un bărbat puternic, te comporţi ca un iepure, observă Tyson cu răutate.

Din punct de vedere personal, nu avea nimic în comun cu Hogan şi detesta caracterul grosolan al acestui om, desi îi recunoştea isteţimea.

— Pentru toţi cei ca tine este absolut normal, replică Hogan. Te-ai născut cu bani, când erai copil ai primit primul iaht îndesat în ciorapul de Crăciun atârnat de cămin. Şi totul pe cheltuiala noastră.

Era o dispută veche. Tyson era un anglo-irlandez ai cărui strămoşi irlandezi mergeau înapoi în timp cu sute de ani. Dar pentru Hogan, loialitatea lui Tyson se afla clar de cealaltă parte a canalului de mare, în Anglia, unde fusese educat: Harrow şi apoi Oxford, ca şi tatăl său înaintea lui, ca şi copiii lui de-acum încolo. Nu putea să accepte evidenta contradicţie.

Şi totuşi, originea lui Tyson avusese aceeaşi influenţă asupra acţiunilor lui de mai târziu ca şi cea a lui Hogan. Undeva, cumva, Tyson urmase un drum la fel de neverosimil ca şi circumstanţele care duseseră la prezenta întâlnire cu Hogan. Nu aveau nimic în comun în afară, poate, de cel mai important lucru dintre toate. Doar dintr-o anumită privinţă mergeau amândoi pe acelaşi drum. Cinic cu privire la aproape tot ce era legat de Tyson, Hogan era mulţumit căci orice făcea acesta era pentru bani, deşi nu existase niciodată vreo dovadă că le-ar fi dus lipsa.

Tyson trebuia doar să deschidă gura ca să-l facă pe Hogan să se agite şi să înceapă să-şi verse accentul din şcolile englezeşti de stat. Celălalt lucru care îl deranja pe Hogan era faptul că Tyson era, indiscutabil, foarte inteligent şi că uneori îl făcuse să se simtă inferior. Aşa cum vedea Hogan problema, un om ca Tyson, născut cu o linguriţă de argint în gură, argint irlandez de altfel, ar fi fost un măscărici de clasă şi ceea ce-l supăra era faptul că Tyson tocmai asta era. Hogan îl considera pe Tyson drept un comunist de şampanie.

Cei doi bărbaţi se întâlneau rar şi chiar şi aşa, pentru Hogan era prea mult. Când se întâlneau, era întotdeauna vorba de o chestiune importantă. Acum stăteau în cabina cea largă, Hogan cu o pintă de Guinness pe masa şlefuită, iar Tyson, în faţa lui, cu

un pahar de vin alb; niciodată nu stăteau unul lângă altul.

Tyson purta un blazer cu o emblemă de iahting pe nasturii de alamă şi pantaloni gri. Era un bărbat înalt, elegant, cu trăsături fine, aristocratice, cu o uşoară privire de dispreţ pentru grosolanul, dar energicul Hogan care şedea în faţa sa cu berea lui.

— Aşa e, bătrâne. Care-i problema?

— Lăsaţi-l în pace pe Milton Purcell. Şi transmite-le mesajul şi prietenilor tăi ruşi.

— Purcell? Dumnezeule mare, e şi el aici?

— Oriunde-ar fi.

Tyson se uită de-a lungul mesei, neîncrezător.

— De aceea ai venit aici? Ca să-mi spui asta?

— Pentru noi e important. Niciodată n-o să mai găsim un om ca el. Ne-ar lua ani ca să-l înlocuim. E unic; singurul om în care *toată lumea* poate avea încredere. Singurul om care se poate descurca în orice situaţie. Face o treabă extraordinară pentru noi.

— Nu te contrazic. E un om foarte complet. De ce eşti îngrijorat?

— Nu încerca să mănânci rahat în faţa mea, Tyson.

Hogan era în elementul lui când era îndreptăţit să fie grosolan cu el.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg. Este ameninţat?

— Bineînţeles că e ameninţat. Şi Farrell este ameninţat şi Dumnezeu ştie cine altcineva.

— Cine dracu' e Farrell?

— Nu citeşti ziarele? De cine-ţi baţi joc? Ţi-am zis să termini cu şmecheriile.

— Farrell *ăla*? Nu mai spune. Cineva pretinde că Provo a făcut-o.

— Şi, după cum bine ştii, cineva vrea să se creadă că noi am făcut-o. Şi poate să meargă în ambele direcţii, Tyson, ştii asta. Suntem al dracu' de îngrijoraţi din pricina asta. Spune-le să înceteze sau, dacă nu, Farrell n-o să fie singurul nenorocit care dispare. Ocupă-te de asta sau mai bine verifică-ţi barca asta nenorocită de fiecare dată când te sui în ea; ce artificii frumoase ar ieşi din ea. Ţi-o mai spun o dată, spune-le *să renunţe la Milton Purcell.*

Riley Brown îi dădu lui Hercules să mănânce, îi umplu vasul de

apă şi se întrebă de ce nu telefonase Galvin. Nu-i stătea în fire. N-o deranja faptul că nu ştia ce se întâmplă. De ce era atât de îngrijorată din pricina lui?

Îşi făcu un ceai şi-l bău absentă cât rămase în picioare în bucătărie. Ca la o comandă, puse jos ceaşca şi telefonă la garaj. Vorbi cu Paddy O'Brien, dar el ştia şi mai puţin decât ea pe unde umbla Galvin; crezuse, dintr-un motiv sau altul, că era încă în Cork; Galvin nu-i spusese că se duce în Anglia să vadă ce mai face sora lui.

Ce mai avea de făcut era să sune la sanatoriul particular sau la cumnatul lui Galvin. Îşi aminti numele sanatoriului, Sanatoriul Denbridge din Reading, dar nu-i ştia numărul. Se duse la măsuţa unde-şi ţinea Galvin carneţelul cu numere de telefon. Nu era acolo. Îl căută, dar nu-l găsi. Probabil că-l luase cu el. Inima începu să-i bată cu putere.

Riley îşi dădu seama că putea să obţină numărul de la informaţii, dar nu ştia numele surorii lui după căsătorie. Parcă Joan. Dar Joan şi mai cum? Acelaşi lucru i se întâmplă când se gândi şi la cumnatul lui care locuia în Newbury. Era o prostie, dar, pur şi simplu, nu-i ştia numele de familie şi nu credea că fusese vreodată menţionat. N-avea cum să ia legătura cu el. Fusese izolată. Dar de ce i-ar face Galvin una ca asta?

După ce oaspetele lui nepoftit părăsise barca, Tyson nu se grăbi. Îşi reumplu paharul cu vin, cutia cu gheaţă fiind acum pe masă, la îndemână şi ştiu că sfaturile pe care era nevoit să le dea vor trebui să fie precise, căci nimeni nu cunoştea scena politică irlandeză mai bine decât el, ceea ce includea, în special, organizaţiile din afara legii. Tyson era respectat de ambele părţi ale legii, lucru care uimise mulţi oameni. De asemenea, el însuşi ar fi fost foarte surprins să ştie câţi oameni aveau cunoştinţă de abilele sale viclenii politice.

Termină al doilea pahar cu vin şi se hotărî: stabilise o prioritate.

Dădu un telefon din cea mai apropiată cabină telefonică şi ceru un interior. De îndată ce i se făcu legătura şi după ce recunoscu vocea, spuse o singură frază:

— S-ar părea că fantomaticul Purcell e pe undeva pe-aici. Apoi închise.

Paul Sutter se întâlni cu Glenn Rees în Cork. Urcară pe St.

Patrick Street şi o luară pe Marchant’s Quay, traversară strada aglomerată şi se aplecară peste parapetul care se înălţa deasupra fluviului Lee. În stânga, oamenii se grăbeau să treacă podul, iar în spatele lor se auzea zgomotul constant al traficului. Fluviul era puţin adânc şi leneş, iar cerul acoperit, dar era destul de cald pentru o dimineaţă de sfârşit de octombrie şi nimeni nu purta haine de ploaie.

— Se întâmplă al dracului de multe şi mi-ar plăcea şi mie să ştiu despre ce e vorba, spuse Sutter afectat. De la Gerry Fowler am scos o bucăţică preţioasă, dar am impresia că joacă de unul singur un joc ingenios. E un ticălos tare versat, dar în stadiul ăsta nu mă pot plânge, căci şi-a activat cel puţin unul dintre băieţii care lucrează sub acoperire. Doar că am impresia că e prea grăbit să aleagă opţiunea cea mai simplă. Tu ce-ai găsit, Glenn?

— Nu mai mult decât tine. Dacă tu crezi că britanicii vor să pună beţe-n roate, atunci asta fac şi irlandezii. Poate-o fac împreună. Noi ne-am pierdut preşedintele, dar, aşa şocaţi cum, fără îndoială sunt, eu am o bănuială că asta nu e principala lor prioritate. A fost preşedintele *nostru.* Cererea noastră e simplă: îi vrem pe nenorociţii care au făcut-o. Cred că şi britanicii şi irlandezii vor tot asta, numai că ei întrevăd o implicaţie politică şi încearcă să întoarcă situaţia în favoarea lor.

Amândoi stăteau cu braţele îndoite, sprijiniţi de marginea lucrării din piatră şi din toate părţile îi înconjura mirosul gazelor arse de benzină şi petrol. Ataşatul aero îşi întoarse capul.

— Aproape că poţi să întrezăreşti dedesubturile afacerii. De exemplu, povestea asta cu George Farrell ar fi unul dintre ele. De ce ar face Provo aşa ceva într-un moment ca ăsta?

— E tipic pentru ei. Banii se întâlnesc cu fanatismul. Un amestec periculos. Ai mai auzit de Farrell până acum?

— Nu. Am verificat oficial la ambasadă. E un bancher care face investiţii. Îşi poate permite foarte bine să-şi plătească răscumpărarea pe care-o cer ei, dar irlandezii se cam opun oricărui fel de plată, ca şi noi, de altfel.

— Dar cum au ştiut că e aici? întrebă Sutter, urmărind cu privirea un pescăruş care se învârtea deasupra lor. Obişnuitele răpiri în ţara asta se stabilesc la nivel local, oameni de afaceri înstăriţi sau străini care au fabrici în zonă şi au locuit aici o perioadă. Uneori, le ia ceva timp ca să-şi facă un plan. Răpirea asta e un lucru de mântuială şi, totuşi, miroase a profesionalism. Crezi că există vreo legătură?

Rees aruncă o privire în jos, la apa care clipocea sub pod.

— Cu Air Force One? De unde şi până unde?

— Farrell e un nume irlandez. Poate e amestecat cu băieţii de pe la noi şi vor să-l lichideze. Ia gândeşte-te: când a fost răpit ultima dată un om de afaceri american în Irlanda? FBI-ul îl verifică în profunzime; poate descoperă ei vreo legătură.

Farrell începuse să facă spume la gură sub banda adezivă care-i servea drept căluş. Pe jumătate incoerente, gândurile îi deveneau mai sălbatice şi mai confuze o dată cu trecerea timpului. Nările îi erau pline de praf, iar respiraţia i se îngreuna din ce în ce mai mult. Avea momente când mintea îi era limpede şi putea învinge teroarea care îl împingea, treptat, spre nebunie. Când era lucid, gândea logic, trecea peste tot ce se întâmplase şi încerca să-şi dea nişte răspunsuri.

După aceste scurte intervale inutile de analiza conştientă, cădea din nou în disperare; chinul crampelor musculare, întunericul înfiorător şi mirosul, toate ajungeau la el şi temerile îl asaltau iar. Se găsea într-un abis şi era mult prea târziu pentru a aprecia toate bunătăţile de care se bucurase înainte: bani, prieteni, casă, Judy. Nici măcar nu şi-o mai putea aminti, imaginea ei era prea confuză. Putea, totuşi, cumva să-i simtă parfumul. În această pivniţă împuţită şi murdară, putea să mai simtă mirosul ei ameţitor. Mirosul ei care-l înnebunea.

Găsise o poziţie în care putea sta în fund, proptit de perete, cea mai bună poziţie pentru veghea lui. Nu dormea niciodată, moţăia doar, durerea încheieturilor mâinilor şi a gleznelor reuşind de fiecare dată să-l trezească. Uneori era atât de extenuat, încât nu mai era conştient de ce se întâmplă cu el, dar toate acele momente de eliberare erau prea scurte.

Stătea în această poziţie când auzi chitara. Sunetul venea de sus şi ajunse la el destul de clar. Cineva era acolo, sus. Farrell încercă să ţipe, dar efortul abia dacă-i pătrunse în gâtlej. Se forţă să urle din fundul gâtului, dar aproape că se înăbuşi. Se împinse de perete în sus şi picioarele îl ţinură, totuşi.

Într-un efort disperat, reuşi să ajungă la scări, deşi practic nu vedea nimic. Se agăţă de scândurile scării şi începu să urce cu spatele, odihnindu-se pe fiecare treaptă. Ştia că nu poate ieşi de-acolo – trapa era bine închisă – dar, dacă putea s-o lovească cu capul, atunci era posibil să fie auzit. Căznindu-se să urce, fu năpădit de duhoarea propriului său corp. La un moment dat, fu

pe punctul de a cădea într-o parte de pe scări şi în ultimul moment reuşi să-şi menţină poziţia. Ajunse la trapă şi-acum putea auzi clar frumuseţea tensiunii dintr-un bocet spaniol. Se ghemui, apoi zvâcni brusc în sus şi când fu aproape să-şi împingă capul de lemnul trapei, cineva o deschise pe neaşteptate.

Trapa fu ridicată şi, în lumina care-l orbi, întrezări conturul unei femei înconjurat de un nimb strălucitor. Fuse cel mai măreţ moment din viaţa lui Farrell, până ce Mary Poulter spuse:

— Îi place cum cânţi, iubitule.

Farrell fu atât de şocat, încât aproape că se rostogoli pe scări. Trecuse brusc pe cea mai joasă treaptă a disperării din întreaga lui viaţă. Începu să se lase uşor în jos, înainte ca ei să-i dea un şut care să-l trimită înapoi.

Farrell n-o putea vedea coborând. Lumina, deşi mai ştearsă acum, era dureroasă pentru ochii lui. Pentru o clipă, găsise puţină speranţă, dar aceasta îl abandonă la fel de repede precum venise. Se zăpăci atât de tare, încât fu incapabil să se mai gândească la ceva. Dar o auzea pe femeia pe care o cunoştea drept Mary Poulter şi pasul ei uşor pe scări. Chitara mai zdrăngănea încă deasupra, apoi dintr-odată încetă.

— Fereşte-te!

Era Helary care o strigă înainte să arunce un scaun în jos pe scări. Mary îl prinse înainte de a ateriza pe podeaua pivniţei. Helary coborî în viteză. Lăsase trapa deschisă ca să intre lumina; mai jos, Farrell stătea ghemuit, protejându-şi organele genitale şi bolborosind uşor pentru sine.

Helary trecu peste Farrell şi plasă scaunul în culoarul de lumină care pătrundea înăuntru, apoi îi spuse soţiei sale:

— Trebuie să-l punem pe scaun, e cam greu să lucrăm cu el în poziţia asta.

Farrell nu-i asculta. Începuse să-şi fredoneze ceva. Se forţară să-i ridice corpul fără vlagă şi reuşiră să-l pună pe scaun, de care apoi îl legară, fără să se atingă de celelalte legături şi lăsându-l fără orice posibilitate de a cădea sau de a se arunca din scaun. Helary îl trase de păr şi-i dădu capul pe spate; Farrell avea ochii închişi şi încă mai fredona, găsindu-şi în sfârşit o manevră de apărare.

— Mă auzi, ticălosule? urlă Helary.

Farrell nu răspunse.

— Ţine bine scaunul, o instrui Helary pe soţia sa. Când ea fu gata, el îi dădu celui legat o palmă zdravănă peste faţă, făcându-

i capul să se clatine dintr-o parte în alta, ca bătut de vânt. Sângele reveni în obrajii lui Farrell şi acesta îşi deschise ochii mari de surpriză. Lovitura fusese sălbatică şi dureroasă, dar îi limpezise şi mintea.

— Dă din cap, dacă mă auzi.

Farrell dădu din cap, încă nesigur pe schimbarea din ultimele clipe. Fără nici un avertisment, Helary veni mai aproape şi trase de bucata de bandă adezivă de pe gura lui Farrell. Uşurarea fu atât de mare, încât pe Farrell nici nu-l duru.

— Bine. Acum, adună-te şi noi o să fim drăguţi cu tine. Unde e Purcell?

Faţa lui Farrell exprimă surpriză, dar el nu putu să vorbească. Îi era groaznic de sete. Îşi linse buzele umflate şi îl fixă pe Helary cu o privire de neînţeles.

— Mai bine i-ai aduce nişte apă. La cum duhneşte, a pierdut cam mult lichid.

Mary urcă scările şi se întoarse cu un ulcior. Îl înclină deasupra capului lui Farrell să-l răcorească puţin, apoi i-l duse la buze. El bău cu lăcomie şi avu chiar un acces de tuse. Nici un vin nu avusese un gust mai bun.

Când fu satisfăcut de starea lui Farrell, Helary întrebă din nou:

— Unde e Milton Purcell?

Trecu ceva timp până ce Farrell înregistră numele. Dădu din cap şi picăturile de apă i se scurseseră pe faţă. Descoperea fericirea lucrurilor mărunte.

— Nu ştiu, răspunse el.

Helary nu-şi pierdea timpul.

— Scoate-i pantofii şi şosetele.

Când Mary se aplecă în faţa lui Farrell, observă că deja unul din pantofi lipsea. Ţinându-şi capul cât mai departe, îi scoase celălalt pantof şi şosetele.

— Ce faceţi? bolborosi Farrell.

— O să-ţi ard picioarele până o să-mi spui unde e Milton Purcell. Nu e nici o coincidenţă că sunteţi amândoi aici în acelaşi timp.

— Nu ştiu, ţipă Farrell. Nici n-am ştiut că-i aici.

Era aproape incoerent. Negarea lui Farrell părea extrem de adevărată, oricât de deformat suna. Helary o privi pe soţia sa.

— E mai bine să fim siguri.

Ea încuviinţă şi-i lipi din nou adezivul acela peste gură, în timp ce Helary scotea o brichetă şi nişte chibrituri.

Mary apucă umerii lui Farrell, iar Helary trecu la treabă. O jumătate de oră mai târziu, ea îl eliberă pe Farrell, care tremura şi mormăia vorbe nedesluşite; acesta se prăbuşi într-o parte, trăgând scaunul după el. Helary îl prinse repede şi-l împinse la loc. Mary trecu din spatele lui Farrell în faţa acestuia, aparent indiferentă la chinurile pe care i le pricinuise soţul ei şi la imensa suferinţă îndurată de Farrell şi îi smulse din nou banda de pe gură.

— Unde e Purcell?

Farrell aproape că nu mai putea răspunde, dar Helary era un expert în ceea ce priveşte limitele omeneşti, aşa că se aplecă în cele din urmă asupra lui şi reuşi să prindă un „n'ştiu" ciopârţit. Oftă, dezamăgit. Se uită din nou la soţia lui.

— Poate n-ar trebui să fim dezamăgiţi. Eu nu mi-l pot imagina pe Purcell riscându-şi pielea cu un gunoi ca ăsta. Bine, mai mult nu putem face. Ocupă-te tu de restul.

Farrell nu mai ştia ce se întâmplă cu el, ceea ce era poate mai bine. Durerea chinuitoare de la picioarele arse încetă brusc când Mary îi trase un glonţ de calibrul 38 în cap cu o indiferenţă de criminal cu sânge rece. Farrell nu mai vedea harababura făcută de glonţ. Războiul lui se terminase.

Galvin coborî binoclul. De două zile urmărea spatele uneia dintre vile, de pe un teren mai ridicat. Nu-i fusese uşor să găsească un loc de parcare convenabil, de unde maşina sa să nu sară în ochi. Dar distanţa era mult prea mare pentru a-i permite să folosească sofisticatul şi scumpul echipament de ascultare. Era prea greu, prea incomod de cărat de la maşină până la poziţia lui actuală şi dintr-un oricare alt loc mai accesibil ar fi fost, probabil, văzut. Aşa că alesese varianta cea mai grea.

Priveliştea de sub el înfăţişa câteva vile dispuse cu grijă printre arbuşti şi copaci. În locul acesta, marea era albastră şi pustie, dar în dreapta lui, unde estuarul se lărgea şi se curba, iahturi şi bărci de tot felul, într-un curcubeu multicolor, picoteau leneşe la ancoră. Dar el nu se afla acolo ca să admire frumuseţea peisajului. Se cocoţase în spatele unui pâlc de tufişuri şi se aşezase pe jos, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, pentru a mai prelua, astfel, ceva din greutatea puternicului binoclu. Era o muncă plicticoasă şi până acum nu scosese mare lucru din ea. Tierney şi banda lui erau scumpi la vedere, dar, treptat Galvin îşi făcuse o listă cu locuitorii vilei.

Cel mai important ocupant era Milton Purcell. Bineînţeles, el nu avea nimic de-a face cu ceilalţi. Nu era nici urmă de Eugene Hayes şi Galvin se întrebă dacă nu cumva acesta se întorsese peste graniţă înapoi în Ulster. Nu prea mai avea rost să rămână, acum că treaba era făcută. Dar ceilalţi erau nevoiţi să stea ascunşi şi, probabil, ştiau că poliţiştii îi caută de zor sau îi aşteaptă răbdători să iasă ei înşişi la iveală.

Galvin ştia că Tierney şi alţii ca el erau obişnuiţi cu acest joc al aşteptării. Puteau sta ascunşi în condiţii incomode atât cât era necesar. Ştiau când să-şi ţină capetele jos şi când să se mişte. Dar aici, în această vilă, mai specială decât toate ascunzătorile lor, aveau toate facilităţile necesare şi puteau ieşi afară pe rând, ca să cumpere mâncare şi alte lucruri utile.

Galvin luă un sandvici. Trebuia să ajungă la Purcell. El era omul care ştia mult mai multe despre ce se întâmplă decât Tierney. Era şi Connolly acolo. Distanţa era prea mare pentru a vedea cum arăta după bătaie, dar se mişca de colo până colo destul de bine. Galvin trebuia să se mulţumească cu ce putea prinde întâmplător. Stabili că, în afară de Purcell, Tierney şi Connolly, mai erau alţi trei bărbaţi, dintre care pe doi îi ştia din vedere, iar pe celălalt crezu că-l recunoaşte. Michael Daley, care-l idolatriza pe Tierney; Johnnie Mooney, un tip violent care n-ar fi rezistat prea mult dacă n-ar fi fost ceilalţi să-l disciplineze oarecum. Într-un grup de nebuni, Mooney era cel mai impulsiv. Galvin credea că pe ultimul îl cheamă Sullivan. Nu-şi putea aminti dacă se întâlnise vreodată cu el, dar imaginea lui şi numele i se fixaseră în memorie, venind de undeva. În afară de acestea, Galvin nu prea mai ştia altceva.

Când Galvin îşi duse din nou binoclul la ochi, se gândi că unul dintre oamenii aceia se juca oarecum cu viaţa lui, lăsând permanent în urmă o pistă de urmat. Galvin bănuia, de asemenea, că neglijenţa cu zgomotul, care îl alertase în noaptea când fusese fugărit la fermă fusese un avertisment intenţionat la cursa pregătită pentru el; îi datora acestui om viaţa. Şi cum Purcell, Tierney şi Connolly trebuia excluşi, mai rămâneau Daley, Mooney şi Sullivan. Dar, pur şi simplu, nu avea cum să ştie care dintre ei era omul lui.

Nu exista nici o schemă pentru mişcările oamenilor din vilă, iar Galvin ar fi fost surprins să fie vreuna. Îşi petrecea timpul mai mult înăuntru decât afară şi până acum nu ieşiseră împreună. Nu contabilizase apariţiile, dar până în acel moment fuseseră

maximum trei ieşiri din vilă de fiecare om. Purcell nu părăsise vila deloc, cu excepţia faptului că se dusese de câteva ori la maşina lui sau, uneori, se aşezase pe fotoliul de răchită de pe terasa din spate. Trebuia să aibă un motiv, iar Galvin simţi cu tărie că, dacă reuşea să-l izoleze pe Purcell, acesta putea să-i dea nişte răspunsuri.

Vântul puternic bătea predominant din vest şi rupsese norii în formaţii ciudate, printre care încerca să răzbată un soare firav. La vilă nu fusese nici o mişcare în exterior toată dimineaţa şi la una dintre ferestrele din spate, draperiile rămăseseră trase, ca şi cum mai era cineva încă în pat. Galvin îşi schimbă poziţia ca să-şi dezmorţească picioarele. Purta un ham port-pistol, pe care îl găsea jenant, iar Browning-ul i se părea greu. Bău ceva dintr-o sticlă, apoi aruncă o privire în jur la dealurile joase şi de-a lungul ţărmului, ca să se asigure că nu-l vede nimeni.

Se făcuse deja amiază înainte ca ceva să se fi întâmplat, iar lui Galvin i se păru din ce în ce mai greu să rămână treaz. Se găsea într-o poziţie oarecum pe diagonală cu vila, nu chiar în spatele ei, astfel încât avea o vedere restrânsă asupra a ceea ce se întâmpla în curtea din faţă. Nu era o poziţie ideală, dar nu avea ce face. Văzu o mişcare în faţă, iniţial doar o umbră, dar nu-şi putea da seama cine sau câţi erau. Se auzi o maşină pornind, cu motorul turat prea mult. Apoi apăru Morris-ul 1000.

Galvin trebuia să se mişte repede, căci, o dată ajunsă la capătul curţii din faţă, maşina ar fi luat-o la vale pe deal şi s-ar fi îndepărtat de el. Îi mai rămăsese puţin timp ca să-şi dea seama câţi erau în maşină. Patru. Nu-i venea să creadă. Urmărea maşina cu privirea în josul dealului, încercând, prin gemuleţul de la spate, să se convingă că văzuse, într-adevăr, patru capete. Dar îi fu imposibil s-o facă şi trebui să se mulţumească cu ce prinsese la început.

Asta însemna că în vilă mai rămăseseră doi oameni şi unul din ei era, probabil, Purcell. Erau câteva avantaje de care era dispus să profite. Aşteptă. Maşina era undeva sub el şi o pierduse din vedere; urma să-i intre din nou în raza vizuală când va traversa podul, în cazul că urma această rută. Îşi îndreptă privirea spre nord.

Atunci apăru maşina, ca un gândăcel care se târa încet pe banda îngustă de beton a podului, susţinut de doisprezece stâlpi cilindrici, turtiţi la bază. La capătul podului, maşina coti la dreapta şi acum era exact pe aceeaşi direcţie cu Galvin. Încercă

din nou să stabilească numărul pasagerilor, dar de sus, de unde se afla, era într-un unghi nepotrivit, din care nu vedea decât doi oameni. Şi totuşi, era sigur că acolo erau patru. Aşteptă până ce maşina dispăru după o curbă pe drumul de coastă, apoi se întoarse din nou către vilă.

Toate draperiile erau acum date la o parte. Nu apăru nimeni la ferestre. Nu putea să aştepte prea mult. Trebuia să rişte. Se asigură că Browning-ul se mişcă uşor în toc, îşi scoase binoclul şi-l ascunse în tufişuri. Se târî în josul pantei, încercând să rămână la adăpostul vegetaţiei. Din când în când, mai arunca câte o privire peste şosea, de cealaltă parte a estuarului, să fie sigur că maşina nu se întorcea.

Cu cât se apropia mai mult de vilă, furişându-se pe terenul gol care o separa de celelalte, cu atât vedea mai puţin din ea, până când, uneori, de-abia îi mai zărea acoperişul. Încetini şi ascultă. Nimic. Merse mai departe, iar acoperişul începu să capete formă din ce în ce mai mult şi arbuştii pitici să se rărească.

Se opri când auzi zăngănind capacul unui tomberon. Nu vedea nimic, dar nu departe de el cineva înjura şi capacul răsună încă o dată. Rămase în aşteptare înainte să meargă mai departe. La vreo jumătate de metru de el se întindeau în linie dreaptă câţiva copăcei şi se gândi că probabil făceau parte din grădină.

Galvin se apropie de linia copăceilor şi se întinse pe burtă ca să iscodească printre ei. Vila se afla la mai puţin de un metru de el. Imediat mai jos, era o terasă mare, pavată cu dale multicolore, care continua în sus până la clădire. La capătul terasei, pământul fusese scos cu excavatorul şi lăsat acolo într-un morman.

Acum vedea clar interiorul unui salon; unul dintre bărbaţi citea, iar celălalt îşi făcea de lucru cu un radio. Se furişă de-a lungul casei, astfel încât să nu fie văzut din salon şi se găsi faţă în faţă cu câteva ferestruici opace unde, probabil, era baia şi toaleta. Mai aruncă o ultimă privire înapoi şi păşi repede şi fără zgomot în josul fundaţiei vilei. Uşa cea mai apropiată de el era încuiată şi, probabil, că ducea în bucătărie, căci de o parte şi de alta erau două tomberoane. Se furişă mai departe în jurul construcţiei şi găsi ferestrele de la dormitor. Vedea prin ele destul de bine. Toate ferestrele erau moderne, cu geamuri duble; acest aspect crea, într-adevăr, o problemă, cu echipamentul lui de ascultare.

Strecurându-se apoi prin faţa casei, ştiu că salonul era în

celălalt capăt şi acum vedea că există şi o verandă lungă. Toate ferestrele erau închise, ceea ce nu-l surprinse. L-ar fi ajutat să ştie cine era în salon. Trecu de uşa de la intrare, puţin retrasă în interior faţă de planul peretelui, observă vizorul şi continuă spre ferestrele salonului. Dacă nu-şi schimbaseră locul, cei doi bărbaţi ar fi fost orientaţi ca şi atunci când îi văzuse prima dată.

Galvin se ghemui la pământ, apoi se ridică uşor şi aruncă o privire prin colţul cel mai de jos al ferestrei. Se retrase la fel de uşor. Purcell şi Michael Daley. Se lipi de perete şi se uită peste apă. Nici urmă de Morris încă, dar intra în criză de timp. Se rostogoli de-a lungul peretelui şi se ridică în picioare.

Nu vedea, practic, decât un singur mod de a intra în casă. Se ghemui din nou şi se furişă până ce dădu spre drumul de acces de la ieşirea din proprietate, se ridică şi merse repede spre uşa de la intrare, fluierând tare. Când trecu prin dreptul ferestrelor de la salon îşi feri capul, coti pe verandă, sună la uşă şi se întoarse cu spatele, fluierând exagerat de fals.

Galvin îşi ţinea o mână în buzunar, iar cealaltă la nivelul pieptului, pe Browning-ul cu piedica ridicată. Se simţi scrutat prin vizor. Începu să cânte, aşa încât, dacă cineva ar fi strigat la el prin uşă, se putea preface că nu aude. Era o întreprindere riscantă; întotdeauna era.

Uşa se deschise, dar Galvin nu aşteptă să vadă mai mult; se întoarse repede şi împinse uşa cu putere de îndată ce aceasta se crăpă puţin. Avu o scurtă imagine a unui Daley uimit, cu ochii cât cepele, care scoase din reflex un pistol de la spate, dar, mai înainte de a putea face ceva, Galvin îl izbi cu mânerul Browning-ului în cap.

17

Joe Aspel fu convocat în biroul lui James Powell şi ştiu imediat că această invitaţie însemna ştiri proaste. Powell păru destul de calm când îi spuse lui Aspel să ia loc.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? întrebă Powell, scoţând un trabuc.

— Teroristul s-a aruncat în aer în timp ce oamenii noştri îl filau.

— Baliverne, zise Powell.

— Oh?

— Tipul ăsta putea să manevreze TOT şi toate jucăriile alea chiar şi în somn, după toate rapoartele pe care le am eu. Tu ai altceva?

— Nu. Nu contează cât de bine îşi cunoaşte un om materialul cu care lucrează, poate face totuşi greşeli.

— Nu de felul ăsta, Joe. Şi nu acest om. Ştii că n-a avut niciodată vreo condamnare?

Aspel nu răspunse. Bineînţeles că ştia. El stătea acolo şi primea toate săgeţile indispoziţiei lui Powell, aşa că se hotărî să spună cât mai puţine lucruri posibil.

— Niciodată n-a avut o condamnare, repetă Powell. Deştept. Un om de nimic, un cârpaci după toate investigaţiile, dar deştept în acelaşi timp. Să se arunce în aer de unul singur? A fost doborât şi încă de cineva mai deştept decât el şi care ştia la fel de multe despre jocul lui ca el însuşi. Pasăre rară, ce mai, nu-i aşa?

— După rapoartele din New York, fusese angajat pentru altă treabă. Se prea poate ca el să se fi pregătit pentru asta când s-a împuţit treaba.

Powell încuviinţă cu înţelepciune. Se simţea puţin mai bine trăgând din trabuc.

— Cam asta vor ei să credem, nu-i aşa? Ei bine, e cam greu să dăm vina pe echipa din New York pentru ce s-a întâmplat; au ajuns în situaţia să-şi smulgă singuri părul din cap. Intenţionau să-l închidă după ce şi-a făcut bomba; au fost nevoiţi să aştepte ca să-l poată prinde cu ceva real. Ce aveţi despre ţinta lui Ross?

Aspel nu se aşteptase la această întrebare.

— Nimic. Un manager de mâna a doua într-o afacere cu computere. Nici un dosar, nici o legătură cu banda sau cu altcineva amestecat în aşa ceva. Domnul Cutare.

Simţea, efectiv, privirea rece ca oţelul a lui Powell traversând camera.

— Şi tu îmi spui mie că Ross a murit din vina lui? N-a existat niciodată o ţintă. Totul a fost o înscenare. Cineva v-a luat-o înainte, tot timpul şi asta mă omoară; şi incapacitatea FBI-ului de a-i face faţă.

Aspel şedea pe scaun, picior peste picior, cu braţele încrucişate la piept, holbându-se la covorul de pluş.

— Deci, încotro o luăm noi de-aici? continuă Powell. Întreb asta pentru că noul nostru preşedinte ar vrea să ştie. Şi nu fără motiv. Vreau să spun că el ar putea fi următorul.

Nu era nici un sarcasm evident în tonul lui Powell, dar Aspel nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta.

— În apartamentul lui Ross erau câteva materiale care-l pot lega de IRA. Şi mai e afacerea aceea ciudată cu răpirea bancherului George Farrell în Irlanda.

— Atât? Ne limităm, deci, la aceste două indicii, iar pe primul îl putem deja arunca la gunoi. Face parte din înscenare. Şi Joe, eu ştiu că şi tu crezi asta. Nu încerca să-mi astupi gura. După un început destul de rezonabil, nu prea mai avem alternative.

— Ne ocupăm de problemă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Iese ceva până la urmă.

— Poate. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că, dacă iese într-adevăr, n-o să ne zboare de sub ochi, aşa ca celelalte? Despre Milton Purcell aveţi ceva? Trebuie să-i luăm urma ticălosului ăluia.

— Pur şi simplu, a dispărut. Am verificat şi în Irlanda, de ambele părţi ale graniţei. Nimeni n-a auzit vreo vorbă despre el. Poate c-a fost şi el prins.

Powell negă, dând uşor din cap.

— E pe-aici, pe undeva. Găsiţi-l!

— Noi credem că bomba avea forma unei serviete, cu interiorul şi exteriorul din exploziv plastic. Detonatoarele au fost, probabil, fixate în balamale, spuse Aspel.

— Şi cum a ajuns la bord?

Aspel vorbi cu grijă.

— Squire se poate să-l fi rugat pe Rossi să ducă nişte

bomboane pentru un prieten de-al lui din Londra; şi, probabil, că i-a arătat şi conţinutul. Asta ar justifica de ce se găsea bomba în cală.

— Asta nu prea ţine. Poate că, datorită prezenţei ambasadorului sovietic la bord, s-au folosit câini dresaţi şi PD-4[33] pentru găsirea bombelor. Powell îşi întinse mâinile pe masa de lucru; Aspel simţea că urmează ce era mai rău. Chiar dacă câinii au avut o zi proastă, un PD-4 e atât de sensibil, încât detectează o particulă de explozibil la fiecare milion de molecule de aer.

Aspel fu pe punctul de a riposta, dar se răzgândi. Poate că deja Powell avea cunoştinţă de ea, dar nu credea că şeful lui încerca să-l întărite sau să marcheze puncte, încuviinţă din cap.

— Ştiam acest lucru. Va trebui să mai lucrăm la această ipoteză.

— Găsiţi-l pe Purcell, îl instrui din nou Powell.

Mandy Squire se aplecă asupra reportajului din ziar, ca şi cum ar fi fost tipărit special pentru ea. La început i se păru ciudat că-i atrăsese privirea atât de repede. Apoi îşi dădu seama de ce. George Farrell. Din momentul în care îl văzu, îşi dădu seama că era numele pe care-l auzise pe Sam folosindu-l la telefon. Se aşeză la masa din bucătărie şi citi articolul în întregime, în afară de nume, de ce era atât de surescitată de o ştire despre un bancher din New York care fusese răpit în Irlanda? Îl citi din nou şi se lăsă pe spate. Era o legătură între această ştire şi Sam. Era o nebunie, dar ştia că ea exista şi se bucură că fusese singură când îi sărise prima oară în ochi; nu voia să fie descusută de tot ce-i trecea acum prin cap. Oricum, exista o cale uşoară de a descoperi dacă era adevărat.

Mandy ridică receptorul, dar îl puse jos aproape imediat după aceea. Se duse la etaj, îşi făcu valiza, apoi trecu pe la vecinii de vizavi şi-i rugă să aibă grijă de fetele ei timp de două zile. Chemă un taxi şi se îndreptă spre Aeroportul Naţional din Washington.

Existau multe motive pentru care nu ar fi trebuit să acţioneze atât de impulsiv: doamna Farrell putea fi plecată; sau poate era gata să o ia drept nebună. Nu conta. Numele băncii fusese menţionat în reportajul din ziar şi de acolo putea obţine adresa lor. Oricum, plecarea pentru o zi sau două din Georgetown era ca

[33] Aparat pentru analiză electrochimică, folosit în depistarea încărcăturilor explozive la verificarea de securitate a aeronavelor (n. trad.).

o evadare dintr-o cuşcă.

Acum Mandy era convinsă că Sam făcuse un lucru groaznic şi că nu fusese în stare să trăiască cu rezultatul acelui lucru. Voia să ştie cu exactitate ce anume făcuse şi spera cu disperare că acest lucru să fie prima revenire din coşmarul pe care îl trăia. Simţi o uşurare enormă când se aşeză pe locul ei în cursa estică spre New York, fără să-şi dea seama că o „codiţă" se aşezase la două rânduri în spatele ei. Pentru prima oară de când murise Sam, făcea ceva pozitiv. Pentru prima oară de la moartea lui, simţi că e vie din nou.

Răpirea lui George Farrell descurajase oarecum legătura soţiei lui cu Dave Santos. Farrell avea necazuri şi orice altceva trebuia să aştepte.

Celor din mass-media nu le lua prea mult ca să comenteze ciudata coincidenţă a faptului că răpirea lui Farrell avusese loc în acelaşi timp în care atâtea alte lucruri se întâmplau în Irlanda. Şi de aici, zvonuri bizare şi extraordinare începură să se împrăştie şi să îngrijoreze pe mulţi oameni; Santos şi partenerii lui erau din ce în ce mai conştienţi că acest lucru nu ajuta reputaţiei băncii.

Santos păstrase tot timpul legătura cu specialiştii în răpiri din Londra, dar perspectiva părea să fie de rău augur. Mai mult nu prea puteau face şi se pregătea să plece mai devreme în acea zi ca s-o viziteze pe Judy, când recepţionera îl sună să-i spună că o doamnă Squire voia s-o contacteze pe doamna Farrell.

— De ce vrea s-o vadă?

— Spune că e ceva în legătură cu răpirea domnului Farrell, domnule.

— Cum ţi se pare?

— Destul de serioasă.

— Trimite-o sus.

Când Mandy Squire intră în biroul lui, Santos observă de îndată că părea bolnavă. Privirea îi era neliniştită şi arăta ca şi cum n-ar fi dormit bine de mult timp. Avea o anumită febrilitate care îl tulbură.

— Luaţi loc, vă rog, doamnă Squire. Înţeleg că aveţi ştiri despre George Farrell.

Se aşeză pe marginea unui scaun, neliniştită acum că se afla aici, dar hotărâtă.

— N-am spus că am ştiri despre el, ci că e ceva în legătură cu el. Înţeleg că sunteţi partenerul lui. Eu aş vrea să vorbesc cu

doamna Farrell.

— Spuneţi-mi mie mai întâi. Vă promit că am să vă duc s-o vedeţi de îndată, dacă informaţiile dumneavoastră sunt importante. De unde sunteţi?

— Din Washington. Soţul meu era în Serviciul Secret, membru al echipei de protecţie a preşedintelui. El a murit în aceeaşi zi cu preşedintele.

Era suficient ca să-l ţintuiască pe Santos în scaun. Se lăsă pe spate şi o ascultă cu un interes crescând. Nu exista nici o probă, nici o dovadă despre nimic. Santos îşi dădu seama că, dacă el ar considera întreaga afacere din punct de vedere logic, ar arunca-o afară pe fereastră. Totul însă se reducea la o problemă de *intuiţie,* care-i dicta să o ia pe Mandy Squire şi s-o ducă la Judy Farrell. În intuiţia lui, merita să meargă după orice urmă.

Auzind din nou toată povestea, Santos înţelese cât era de subţire, dar Judy fu prinsă imediat în ea. După ce Mandy termină, mult mai calmă, relatarea evenimentelor pentru a doua oară, simţi o greutate imensă ridicându-i-se de pe suflet. Nu-i cunoştea pe aceşti oameni, dar, în felul lor, erau la fel de îngrijoraţi ca şi ea şi, din instinct, avea încredere în ei.

Cei trei rămaseră într-o tăcere stingheră o vreme, până când Santos spuse:

— N-are nici un sens; trebuie să le spunem celor de la FBI. Noi nu putem să facem mare lucru. Să-i lăsăm pe ei să scoată esenţialul. Dacă noi am bănuit atât de multe în povestea asta, să-i lăsăm pe ei să găsească deznodământul pentru noi.

Telefonul veni ca o uşurare pentru cei de la FBI, care ştiau deja că Mandy intrase în legătură cu Judy Farrell şi pentru ei, lucrurile începeau să capete sens. Din acest punct, începură să caute în tot trecutul lui George Farrell: prietenii, anii de liceu, cluburile şi asociaţiile. Îi cerură lui Judy Farrell şi alte fotografii de-ale soţului ei, altele decât poze de studio. Albume vechi fură răscolite şi se găsiră câteva instantanee tulburătoare.

Don Helary folosi o cabină telefonică. Când numărul format răspunse, atacă pe loc:

— Unde-l pot găsi pe Purcell?

— Ce naiba crezi că faci, sunându-mă aici? Sau contactându-mă pentru chestiunea asta?

— Şi tu la ce dracu’ foloseşti dacă nu pentru urgenţe? Te puteam suna la ambasadă, aşa că linişteşte-te! Trebuie să-l

găsesc pe Purcell; pe unde-ar putea fi?

— Trebuie să fii nebun dacă crezi că-ţi pot răspunde la întrebarea asta. Poate fi oriunde.

— Cea mai nimerită persoană să aibă grijă de el pe aici e Hogan. Aşa că unde l-ar putea ascunde Hogan?

— Ai cam pierdut contactul cu realitatea. Chiar dacă presupunem că Purcell e pe undeva, pe-aici, el e tipul de om care-şi poartă singur de grijă.

— Dacă crede că şi el e o ţintă, o să ia legătura cu cineva o dată şi o dată. Hogan trebuie să aibă o listă cu locuri.

— Şi crezi că mi-o dă mie? Vor folosi toate felurile de case conspirative împrăştiate prin toată ţara. Uite, ar fi o posibilitate. Pot să fac rost de o listă cu proprietăţi ale unei persoane pe care Hogan îl contactează personal. E doar o şansă. Şi dacă nu merge, te descurci singur. Ţi-o las la hotel.

Helary auzi telefonul închizându-se la celălalt capăt al firului şi înjură sălbatic în receptor înainte să-l pună jos.

Daley se clătină pe spate, alunecă şi căzu, iar arma i se strecură prin crăpătura uşii. Galvin îşi dădu seama că nu-l lovise destul de tare şi-l urmări atent, încercând să nu scape din vedere cealaltă armă. Daley, cu sângele şiroindu-i pe o parte a feţei, rânji către Galvin şi încercă să se ridice în picioare. Se mişcă repede, dar Galvin era disperat şi în criză de timp.

Când Daley reuşi să se ridice pe jumătate, Galvin îi trase picioarele de sub el şi se aplecă să-l lovească în ceafă cu Browning-ul cel greu. Daley căzu cu faţa la podea. Galvin se întoarse şi-l găsi pe Purcell ţintindu-l cu arma lui Daley. Ultima persoană căreia voia să-i facă vreun rău era Purcell.

— Stai pe loc sau trag! spuse Purcell cu o voce nesigură.

Galvin observă că pistolul îi tremura. Trebuia să gândească repede.

— N-o să mă nimereşti niciodată. Tremuri ca o frunză.

Purcell nu era în apele lui. Şi-o ştia şi el. Era uşor să strângă bani şi să cumpere arme pe care le foloseau alţii, dar cu totul altceva să apese el însuşi pe trăgaci.

— Pe mine mă vrei, nu-i aşa?

— Vreau doar să vorbesc cu tine. Pune arma jos înainte să se descarce.

— Să vorbeşti cu mine? Adică să mă omori.

Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, iar mâna cu arma

îi tremura acum necontrolat. Disperat, trase, iar lovitura izbi o oglindă în spatele lui Galvin – prea aproape ca să se simtă în siguranţă. Zgomotul îl înspăimântă pe Purcell mai mult decât efectul şi, din cauza şocului, aproape scăpă arma. Galvin lovi cu piciorul mâna care ţinea arma, dar Purcell urlă şi mări strânsoarea de pe pistol, agăţându-se de el cu disperare. Galvin făcu un pas, apoi îl lovi cu putere dintr-o parte, cu o mână, în timp ce-i apucă arma cu cealaltă. Chiar şi aşa, avu ceva de lucru până ce reuşi să-i ia pistolul, fiind nevoit să-i rupă degetul de pe trăgaci, ca să-l facă să-i dea drumul.

Purcell urlă de durere şi căzu în genunchi, ţinându-se de mâna rănită. Galvin se întoarse şi se uită la Daley. Îşi puse arma lui Daley la centură, îi desfăcu jacheta şi se folosi de mânecile ei pentru a-i lega mâinile la spate. Apoi îi scoase pantalonii şi-i legă picioarele cu ei. Se scotoci după o batistă şi improviză un căluş. Era cam grosolan, dar spera să ţină destul.

Când termină cu Daley, Galvin îl văzu pe Purcell încercând să se strecoare în salon. Aproape că-şi urlă ameninţarea:

— Nu face asta, pentru că va trebui să te împuşc.

— O să mă împuşti, oricum.

Ironia sorţii, vocea lui Purcell era mai calmă acum când nu mai avea armă.

— Hai, spuse Galvin. Plecăm. Ia-o prin spate şi fă-o repede.

Purcell îşi mai îngrijea încă mâna.

— Nu! Poţi să mă omori şi aici la fel de bine.

— Bine. Galvin ridică Browning-ul, îngrijorat de trecerea timpului şi posibila întoarcere a maşinii. Hai să terminăm.

— Stai! Bine, vorbim.

— Atunci, afară şi mişcă-te repede.

Ieşiră prin dos, în partea din spate a terasei. Partea cea mai scundă a zidului de susţinere în susul pantei se afla chiar în raza ferestrelor salonului. Galvin îl îmbrânci pe Purcell şi-i spuse:

— Bine, acum caţără-te pe mal.

Purcell se întoarse.

— Cum dracu’ să mă caţăr eu acolo, uită-te la degetul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

Degetul se umflase şi se înroşise la bază, fără îndoială, îl durea foarte tare.

— Muşcă-ţi buzele. Acum, dă-i drumul sau trag!

În acest punct peretele avea cam patru picioare înălţime.

Purcell reuşi să se suie, căţărându-se cu mâinile şi cu

genunchii pe buza malului când Galvin dintr-un salt ajunse la câţiva paşi de el.

— Hai, să mergem, spuse Galvin şi-l împinse pe Purcell în sus, pe panta abruptă şi golaşă, înspre tufişurile unde-şi lăsase binoclul.

Fuse o căţărare rapidă, dar Galvin era din ce în ce mai îngrijorat de întoarcerea Morris-ului, motiv pentru care continua să mai arunce câte o privire peste umăr spre drumul de coastă din fată.

Ajunseră în final la o poziţie relativ sigură şi Galvin îşi recuperă binoclul şi şi-l atârnă de gât. Stăteau cu faţa către vilă, către pod şi şoseaua îndepărtată. Fără binoclu, vila nu se vedea clar deloc, dar poziţia era bună. Galvin îl făcu pe Purcell să se ghemuiască aproape de tufişuri, iar el se cocoţă puţin mai sus, având grijă să nu poată fi văzut de la vilă. Îi spuse lui Purcell să se întoarcă cu spatele la el, astfel încât americanul să nu-l poată vedea pe Galvin. Era un bun avantaj psihologic pentru Galvin care spuse:

— Şi acum vorbeşte, Purcell!

— Nu înţeleg de ce eraţi atât de nerăbdători să mă găsiţi. Nu sunt o ameninţare pentru voi. Niciodată n-am fost şi niciodată n-o să fiu. Şi-atunci, de ce vreţi să mă omorâţi? Pe cine mai găsiţi la fel de bun ca mine?

În vilă, Galvin avusese impresia că Purcell îl lua drept altcineva sau, cel puţin, ca reprezentând pe altcineva. Acum era absolut sigur de acest lucru. Dar trebuia să menţină în continuare acest subterfugiu şi se gândi foarte prudent: Purcell ar fi sesizat imediat.

— Da, sigur că eşti bun. Nu e altul mai bun decât tine. Dar, dacă nu eşti o ameninţare, de ce te ascunzi cu cineva ca Tierney? De fapt, de ce te ascunzi?

Galvin ştia că nu putea întinde coarda prea mult, dar trebuia să meargă până la capăt; aşteptă cu nelinişte reacţia americanului.

Purcell încercă să-l privească, dar Galvin îl opri cu o ameninţare rapidă şi răutăcioasă şi îi îndesă Browning-ul în ceafă.

— Am venit doar să supraveghez mersul lucrurilor, să văd cum o să se termine toate astea. Nu mă grăbeam. Şi apoi, citind despre Farrell, mi-am dat seama ce se întâmplă. Voi tăiaţi efectiv orice legătură care ar putea duce la fondurile voastre. Înţeleg acest lucru. Dar eu nu sunt George Farrell şi, de fapt, el ce ştia?

Eu sunt veriga prin care lucraţi voi. Nu există dosare scrise. Nimic. Nu puteaţi să faceţi toate astea mai sigur de-atât.

Galvin descoperi că mâna i se umezi pe armă. Era nehotărât şi simţea pericolul de a se da de gol. Era pe punctul de a primi cea mai mare informaţie dintre toate şi acest lucru îl făcea nervos. Îl simţea în felul lui, cu fiecare întrebare pe care-o punea. Îşi asumă un mare risc.

— Dosarele sunt în mintea ta, Purcell. Şi asta e periculos pentru noi. De-asta ai fugit şi de asta a trebuit să te găsim.

— Şi ce dracu' credeţi voi că o să fac? Că o să le spun celor de la FBI? Mi-aş lua singur gâtul.

— Poate că deja ai şi făcut-o. Poate te gândeşti că poţi face un târg cu FBI-ul şi poate de aceea va trebui să te omorâm.

Galvin găsi rolul uşor de jucat, dar pentru cine credea oare Purcell că operează el?

Purcell bătu aerul cu mâna sănătoasă.

— Rahat, voi nici nu trataţi problema în întregime, nu-i aşa? Dacă acum nu prezint siguranţă, înseamnă că n-am prezentat nici înainte să se întâmple toate astea. Care-i diferenţa?

Galvin se împotmoli o clipă.

— Pentru că n-a mers cum trebuie, asta-i diferenţa.

Când îl văzu pe Purcell împietrind, se gândi că făcuse o greşeală groaznică, dar îşi dădu repede seama că americanul se pregătea pentru ce era mai rău.

Cu puţină speranţă în glas, Purcell spuse:

— Niciodată n-o să mai găsiţi pe cineva care să mai aibă încredere în voi. O să pierdeţi mult mai mult decât pe mine. Nikov ştie că eu sunt complet singur. El ştia că eram singurul capabil să mă descurc cu finanţele. Nu s-a schimbat nimic.

Mintea lui Galvin urla, încercând cu disperare să facă o legătură. *Nikov* – ticălosul ăla de secretar adjunct care lucrase cândva la Londra? Cum dracu' putea să se descurce cu afacerea asta? spuse într-o doară:

— Nikov a dispărut.

— A dispărut? *A dispărut.* O, Dumnezeule! Atunci trebuie să mai fie cineva care ştie. Apoi un gând groaznic îl fulgeră. Voi l-aţi lichidat? După o scurtă pauză, spuse uşor: Dacă l-aţi înlăturat şi pe el, de ce mai pierdeţi vremea cu mine?

Un tremur uşor se ghicea în vocea lui.

— N-am spus că l-am omorât. Am spus că a dispărut, poate fuge şi el speriat, ca tine. Spune-mi tot aranjamentul.

— Să ţi-l spun ţie? Un călău? Probabil că glumeşti. Adu pe cineva din Dublin.

Cu o voce pe care nu se mai putea baza prea mult, Galvin îl atenţionă:

— Eu sunt tot ce o să primeşti, poţi să alegi între o vorbă acum şi un glonţ în cap. Viaţa ta e în mâinile mele. Depinde de tine. Şi de mine.

Purcell se cutremură, iar Galvin îi întări teama, atingând gâtul americanului cu ţeava Browning-ului.

— Nikov e un rus de-al vostru care nu se prea dă în vânt după *glasnost,* după cum probabil ştiţi. Unii dintre voi nu cred în *nici un* tratat de pace cu America. Trebuia să tatonez terenul şi rezultatul a constat în faptul că el a fost de acord să subscrie pentru orice pierdere financiară suferită de noi, ca urmare a noii legislaţii. Era un aranjament delicat care depindea, fără să fie de fapt trâmbiţat, de decizia curajoasă a preşedintelui şi nu se putea dovedi în nici un fel că Nikov era amestecat. Era o înţelegere între noi şi din asta trăgeam amândoi beneficii. Probabil că ştii asta; altminteri, de ce-ai fi aici? La naiba, noi vom avea întotdeauna nevoie de banii voştri.

Galvin avea gura uscată, mintea îi ardea, dar trebuia să meargă mai departe:

— Sigur că ştiu toate astea Credeam că poate mai e ceva.

— Ce altceva ar mai putea fi? Voi v-aţi tot învârtit şi-aţi tăiat toate degetele care arătau spre Nikov. Squire e mort. Farrell, care nici măcar nu ştia de existenţa lui Nikov, dar cunoştea pe cineva care putea duce la el, s-a dus. Nu ştiu dacă Hank Ross mai e încă pe undeva, dar aş fi surprins dacă ar mai fi.

— Şi mai rămâi tu.

Galvin nu-şi dădea seama cum îi ieşeau cuvintele din gură.

— De ce dracu’ sunteţi îngrijoraţi? Eu, oricum, sunt în rahat până-n gât. Trebuie să-mi ţin gura închisă.

Galvin simţi că pierde controlul asupra situaţiei. Şocul fusese enorm. Stătea pe nişte informaţii care puteau declanşa un alt război mondial. Se simţea nesigur, îi era rău şi, dacă Purcell s-ar fi uitat la el, cu siguranţă că s-ar fi trădat. Îşi amintea cu groază că ambasadorul sovietic fusese şi el în avion; fusese, probabil, sacrificat cu brutalitate.

Purcell se nelinişti de lunga tăcere a lui Galvin. Simţea din nou pistolul în spatele capului; închise ochii şi se rugă. Se gândi că spusese destul de multe ca să-l convingă pe omul pe care îl

credea trimis să-l asasineze; poate chiar prea multe.

Pe moment, Purcell era înspăimântat ca să mai judece clar; cu o armă în spate, logica lui de gheaţă îl cam părăsise. Şi totuşi, era nedumerit că omul din spatele lui, care pretindea că este la curent cu tot ce-i spusese, insistase să-i relateze totul. Poate că el şi cei care-l trimiseseră voiau să ştie dacă mai era ceva ce Purcell ştia şi ei nu. Nu mai putu rezista tensiunii şi izbucni:

— Pentru Dumnezeu, nu mă mai chinui atât şi sfârşeşte o dată, într-un fel sau altul.

Rugămintea frenetică îl scoase pe Galvin din transă.

— Am de gând să-ţi dau o şansă. Ai dreptate, noi chiar avem nevoie de tine. Poţi să te întorci.

Purcell se răsuci şi îl privi în faţă pe Galvin. Începea să se liniştească.

— Ai luat decizia cea bună, spuse el pe nerăsuflate.

— Când te întorci la vilă, vezi ca ei să nu afle ce s-a întâmplat între noi. Când se întoarce Tierney şi gaşca lui, spune-le că am adus un mesaj numai pentru urechile tale şi că furtuna ta a trecut. Cu toată ţara care-i caută, mai bine ai pleca de acolo cât de repede poţi. Şi dacă ei află vreodată ce mi-ai spus, oricum, eşti mort. Succes.

Galvin îl părăsi şi se îndreptă spre maşina lui. Când ajunse la ea, o porni şi se gândi că nu-i făcuse nici o favoare lui Purcell. Dacă americanul părăsea vila, ar fi ieşit din nou la drum deschis şi, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost găsit. Galvin coborî panta, ajunse într-un drum secundar şi se îndreptă către pod. Începea să-l zgândăre ceva în legătură cu ceea ce spusese Purcell. Nu înţelegea ceva. Purcell era omul banilor; era manipulator de fonduri. Fusese viaţa lui în joc: asta era tot ce ştia într-adevăr sau tot ce trebuia să ştie; îi scăpa şi lui Purcell ceva? Era, oare, atât de aproape de ceea ce făcea el cel mai bine, încât scăpase din vedere ceea ce se străduiseră alţii să facă?

Ajungând pe partea cealaltă a podului, observă o maşină care staţiona, trasă într-o parte mai largă a îngustei şosele, cu botul în sensul lui de deplasare. Era un Fiat mic, verde închis şi avu o vagă senzaţie că-l mai văzuse înainte. Era parcat în apropierea unui loc pe care-l folosise şi el când se ascunsese să supravegheze vila. Înregistră mental numărul de înmatriculare, apoi o luă la dreapta, departe de maşina aceea şi de şoseaua ce însoţea limita estuarului.

Ieşi din curbă, când un Morris-1000 apăru dintr-un drum de acces ascuns şi se puse de-a latul, blocându-i drumul. Galvin frână frenetic şi derapă. Aruncă o privire în spate când maşina se opri brusc. Doi bărbaţi cu armele în poziţie de tragere ieşiseră din tufişuri şi-i tăiau retragerea, îşi dăduse seama că nu mai fusese suficient de atent după şocul celor spuse de Purcell. Probabil că Tierney se întorsese mai de mult.

Tierney coborî din Morris şi fugi către Galvin, ştiind că riscă mult pe şosea.

— Să nu încerci nimic, că te facem bucăţele. Doar dă-te jos şi suie-te în maşina mea.

Tierney ţinea un pistol în buzunar la îndemână şi se distra de minune, dar cel care afişa cea mai mare plăcere pe faţa stâlcită şi învineţită era Connolly, aflat la câţiva paşi în urma lui. Galvin aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare interioară. Cei doi bărbaţi înarmaţi se apropiaseră şi acum erau chiar în spatele maşinii lui. Ştia că nu avea nici o şansă să încerce să scape.

18

Galvin zăcea legat fedeleş într-un colţ din sufrageria vilei. Buzele îi erau sparte şi sângerau şi fusese lovit atât de tare peste coaste, încât respira cu greutate. Doar Tierney îi oprise într-un târziu pe Connolly şi pe Daley să meargă mai departe, căci el trebuia să ştie ce se întâmplase între Galvin şi Purcell. Când Daley îl acuzase pe Purcell că plecase împreună cu Galvin, acesta nu negase, dar sublimase că avea o armă îndreptată spre capul lui.

Tierney nu mai avea încredere în Purcell. În primul rând, el nici nu-l voise aici; se îndoise de mintea sclipitoare a americanului chiar de la început, dar Hogan, care întrezărise ceva din ceea ce s-ar putea întâmpla, îl avertizase pe Tierney să execute ordinul. Purcell era important pentru întreaga mişcare; fără el nu existau bani americani. Dar Purcell nu se potrivea cu cei din vilă.

Pentru Tierney era important să-şi consolideze autoritatea, iar acest lucru putea fi făcut doar ajungând la adevăr. Era mulţumit că-l are pe Galvin, care avea să primească un glonţ de calibru mare în căpăţâna aia a lui, dar numai după ce o să termine cu el; mai întâi, trebuia să rezolve legătura Galvin-Purcell. Purcell însuşi era rezervat, iar acest lucru îl irita pe Tierney, căci ştia c-ar fi dat de bucluc cu Hogan, dacă încerca să scoată adevărul de la american prin bătaie. Tot ce putea face era să se ocupe de Galvin şi pentru aceasta trebuia să-l păstreze conştient.

Masa şi scaunele din sufragerie fuseseră date la o parte ca să facă mai mult loc. În colţul lui, departe de fereastră, Galvin observă că Pat Sullivan lipseşte. Daley avea o tăietură lungă în partea de jos a feţei şi încă mai tânjea după răzbunare. La fel şi Connolly. Ei bine, or să şi-o primească, dar nu acum. Tierney spuse:

— Vreau ca aici să rămânem doar eu şi cu Milton, ceilalţi, ştergeţi-o pentru o vreme. Şi nu vreau să fiu întrerupt, s-a auzit?

Tonul cu care vorbise le arătase că orice încercare de protest ar fi fost fără sens.

Tierney îşi luă apoi unul din scaune, îl întoarse şi se aşeză pe

el cu faţa la Galvin care fixa podeaua. Tierney vorbi cu Purcell care stătea în picioare în spatele lui:

— Ia un loc, ai şi tu nevoie s-auzi asta.

— Un loc?

— Un scaun. Ştii cine e individul ăsta? Când Purcell negă din cap, Tierney adăugă: Numele lui e Laurie Galvin. Cel puţin, aşa credem noi. Lucrează fie pentru serviciul de spionaj irlandez, fie pentru cel al britanicilor. Ne spionează. E, de asemenea, membru în Sinn Fein, dar asta e doar acoperirea lui. Şi-acum, spune-mi ce s-a întâmplat între voi?

Galvin reuşi să-i prindă privirea lui Purcell, când americanul se uită în jos; dădu din cap, în semn să nu o facă, aproape imperceptibil. Mintea lui Purcell urmărea logic firul evenimentelor.

— Eu nu cred că e, răspunse el cu blândeţe.

— Iisuse! Nu crezi că e spion? De ce mai e nevoie ca să fii convins? Avea un Browning la el şi are echipament de ascultare cu laser în maşină. De ce crezi că are nevoie de el? Ca să asculte radioul?

Purcell ezită, dar nu avea nici o intenţie să intre în panică; chiar şi cu o armă la tâmplă nu ar fi făcut-o de această dată. Tierney îl urmărea pe Purcell îndeaproape.

Cu o privire de avertisment către Purcell, Galvin reuşi să vorbească cu răceală:

— *Hovezi maso na hribkach. Svestkove knedliky,* Purcell.

Tierney îi aruncă o privire lui Galvin, confuz şi zdruncinat de ceea ce el credea că e în limba rusă.

Galvin adăugă:

— *Zelne Zavitky. Kulajda... Tierney.*

Dădu un pic din cap ca un avertisment. Galvin nu ştia nici un pic de rusă şi se bizuia pe faptul că nici ceilalţi doi n-o ştiau. Citase două feluri de mâncare cehoslovacă din *Svet,* o revistă cehă care i se trimitea cu regularitate, ca parte a acoperirii sale şi pentru a i se confirma legăturile politice. El şi cu Riley se distraseră şi râseseră din plin de pronunţia aceea. Chiar şi acum nu ştia dacă o nimerise, mai ales cu finalul ultimei reţete. Riley încercase să prepare două feluri de mâncare ce se sfârşiseră printr-un dezastru.

Purcell era stânjenit. Şi el crezuse că fusese în rusă şi că Galvin încerca să-l avertizeze să nu-i clarifice nimic lui Tierney.

— Ce-a zis? întrebă Tierney.

Dar Purcell nu ştia, dar nici nu voia ca Tierney să creadă că nu a înţeles.

— Nu e spion. Şi, oricum, nu împotriva voastră.

— Atunci, spune-mi şi mie ce s-a întâmplat?

Şiretlicul mersese: Galvin reuşise să-l încurce pe Purcell, chiar în momentul în care Tierney începea să-l facă să aibă îndoieli.

— Asta nu ţi-o pot spune. Există motive.

— Motive? Cu trădătorul ăsta ticălos? Ar fi bine să fie nişte motive foarte puternice, altfel sfârşeşti ca el.

— Nu fi ridicol. Vrei motive serioase? Ce-ai zice să nu mai primiţi nici un bănuţ din fondurile americane? Nu e un motiv destul de bun?

Pe Tierney situaţia îl depăşea de-a binelea. *Ştia* că Galvin e spion. Dar care era legătura cu Purcell? Îşi dori ca Hogan să fie acolo.

— Vrei să spui că şobolanul ăsta are vreo legătură cu fondurile noastre?

Purcell era obosit, exasperat şi avea dureri.

— Nu e chiar aşa de simplu. Trebuie să ai încredere în mine.

Dar Tierney nu-l credea. Nu-l înţelegea deloc. Se întâmplau lucruri de care el nu ştia şi nici nu-i păsa. Se întoarse către Galvin.

— Bine, atunci îmi spui tu. Viaţa ta păduchioasă atârnă de răspunsul ăsta.

Cuvintele lui Galvin ieşeau nedesluşit prin buzele sfâşiate.

— Dacă nu-ţi va spune Milton, nu te poţi aştepta să-ţi spun eu. Te cam depăşeşte, Tierney. Şi chiar dacă ţi-aş spune, tot n-ai înţelege. Acceptă doar că tu ai slujba ta, iar noi o avem pe a noastră. Oricum ţi se va părea, crede-mă că e în interesul tău s-o laşi baltă.

— Să te cred? De unde-ai învăţat toată tactica aia de luptă? Practic, l-ai distrus pe Connolly în cârciuma aia.

Ocolind răspunsul, Galvin se întoarse către Purcell.

— Tu ştii că nu-i pot spune. Sunaţi la Dublin şi clarificaţi situaţia.

Era o simplă cacialma care se baza pe iluzia anterioară.

— Nimeni nu sună pe nimeni până nu spun eu, izbucni Tierney.

Avea puternica senzaţie că problema îi scapă printre degete şi căuta o soluţie să o repună pe picioare. Cu Galvin se putea descurca destul de uşor, dar Purcell era un intrus şi-acum îl

susţinea pe Galvin. N-avea nici un sens decât dacă Purcell însuşi era într-o mare încurcătură. Dacă îl suna pe Hogan, acest lucru ar fi însemnat recunoaşterea incapacităţii sale de a face faţă situaţiei. Se ridică doar ca să se aşeze pe marginea mesei, cu un Ingram semiautomat încă în mâini. Vila era destul de departe de celelalte; o rafală scurtă ar fi rezolvat toate aceste probleme, dar ar fi putut crea altele mult mai serioase.

După câteva clipe de nehotărâre, Tierney se ridică din nou. Îi spuse lui Purcell:

— Tu vii cu mine.

Părăsiră camera, iar Tierney închise uşa în urma lui. Galvin încercă să-şi analizeze poziţia. Nu putea să menţină cacialmaua la nesfârşit. Purcell, aparent încă, mai credea că era un asasin plătit de sovietici care încerca să-şi asigure spatele, dar venea un timp şi acest lucru se întâmplase cu câteva minute în urmă, când Tierney avea să semene seminţele fatale ale îndoielii. Incapabil să facă altceva decât să stea şi să-i aştepte să se întoarcă, mintea îi zbură la Riley, când Connolly intră în cameră, cu un pistol într-o mână şi cu un telefon în cealaltă pe care îl băgă într-o priză lângă uşă.

— Mi s-a spus să nu te ating. Încă. Vine totuşi şi rândul meu şi-ţi datorează şi Michael Daley vreo câteva. Să te-aştepţi la asta, amice.

Connolly se distra stând acolo şi sorbindu-l din ochi pe Galvin. Aruncă o privire scurtă către uşa închisă şi-i dădu brusc lui Galvin o lovitură răutăcioasă. Galvin se rostogoli şi gemu.

— Mi-a alunecat piciorul, spuse Connolly, încă rânjind. Dar ştiu că te-ai plictisit şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea o mică distracţie. Puse telefonul şi pistolul pe masă şi scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la spate al blugilor. O flutură către Galvin. O să-ţi placă asta.

Formă numărul de pe hârtie.

Cum numărul format suna, se uită în jos la Galvin care simţi că-l doare sufletul.

— Riley? Riley Brown. Nu închide că vrea să-ţi zică Laurie două vorbe. Connolly ascultă un timp, apoi spuse: Ei şi tu acuma, nu-ţi pot spune unde suntem, dar e aici, viu şi sănătos. Oricum, viu. Momentan e puţin legat, dar o să văd dacă-l pot aduce să-ţi spună câteva cuvinte. Dar, mai întâi, trebuie să ştii ceva.

Connolly coborî receptorul şi începu să râdă tare. Galvin nu se simţise niciodată mai mizerabil şi încerca să-i acopere vocea lui

Connolly. Acesta continuă:

— Iubitul tău amant s-a dat de gol a fi un agent britanic. Un spion. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Tot timpul ne-a spionat. Şi te-a folosit pe tine ca acoperire. Chiar ai fost aşa de proastă să crezi că te iubeşte?

Galvin şi-ar fi dorit să poată muri atunci. Ar fi fost mai bine dacă Connolly l-ar fi omorât în bătaie decât s-o forţeze pe Riley să sufere în asemenea hal.

— Vrei să-ţi confirme chiar acum? Repede, repede.

Connolly făcu câţiva paşi ca să pună receptorul în faţa buzelor lui Galvin. Galvin îşi întoarse capul. Putea să simtă tristeţea lui Riley prin telefon şi, pur şi simplu, nu o putea înfrunta.

— Ticălosule, scuipă el spre Connolly. Ticălos împuţit! Şi cuvintele călătoriră prin telefon. Dacă ar fi încercat să-i spună lui Riley ce voia el, Connolly ar fi întrerupt legătura. Şi, oricum, nu putea nega acuzarea; n-ar fi făcut decât să-i prelungească suferinţa şi, mai devreme sau mai târziu, ea tot ar fi descoperit adevărul. Fuse tentat să-i strige unde se afla, dar ar fi pus-o astfel în pericol. În loc să facă toate acestea, strigă cu o voce agonizantă: Te iubesc, Riley, orice…

…Connolly trânti receptorul în furcă şi începu să-l lovească pe Galvin până ce acesta îşi pierdu cunoştinţa.

Puţin mai târziu, când îşi reveni, auzi o agitaţie teribilă undeva în apropiere şi cineva urlă:

— Pentru Dumnezeu, nu-l omorâţi încă.

Era prea ameţit ca să discearnă ceva, dar într-o altă cameră mai era cineva care suferea.

Riley recunoscu imediat vocea lui Connolly şi aproape că trânti receptorul la loc, dar ceva din toată această situaţie o reţinu. La început, ea ascultă ceea ce credea că sunt minciuni, dar, în suflet, ştia deja de mult timp că, oriunde-ar fi fost Galvin, nu avea nici o legătură cu probabil mitologica lui soră bolnavă.

Îl ascultă pe Connolly din ce în ce mai ameţită şi se adânci în depresie până când aproape nu mai ştiu ce se întâmplă. Ceea ce era mai dramatic era faptul că otrava lui Connolly servise doar ca o confirmare a ceea ce începuse deja să bănuiască. Chiar şi-aşa, nimic mai oribil nu-i intrase în minte decât această confirmare. Atât cât îl detesta pe Connolly, iar după aceasta avea să-i fie şi mai multă silă de el, accepta treptat că ceea ce auzea era adevărul.

Şi-apoi venise momentul acela îngrozitor când îl auzise pe iubitul ei Galvin făcându-l pe Connolly ticălos, dar fără măcar să nege ce spusese acesta. Iar cel mai greu moment dintre toate fusese acela când îl auzise pe Galvin spunându-i că o iubeşte. Era prea mult. Închisese telefonul, fără să ştie că la capătul celălalt Connolly trântise şi el receptorul, iar în final scăpă aparatul din mână.

I se păru că trecuse un milion de ani până să-şi dea seama ce se întâmplase; fixă pierdută podeaua şi-l văzu pe Hercules jucându-se cu telefonul. Se aplecă într-o stare de şoc să recupereze aparatul şi puse încet receptorul la ureche. Venise tonul. Puse receptorul înapoi în furcă şi se aşeză. Hercules îi sări pe genunchi şi începu să o lingă pe faţă. Se agăţă de câine, ultima ei legătură cu normalitatea.

Tyson, care reuşea să-şi menţină o doză de lux chiar şi în haine de ploaie, îşi dusese şalupa de mare *Emerald* dincolo de Dublin Bay. Marea era destul de agitată, dar el o îndreptă departe de căile de trafic maritim dintre Anglia şi Irlanda. Prefera de o mie de ori să nu fie văzut de la ţărm în timpul acestor întâlniri rare şi nu se simţise bine ştiindu-şi ambarcaţiunea amarată când fusese cu Hogan. Dar avea acum în cabină cu el un personaj cu mult mai important.

Radavici nu se arătă până ce nu fură departe în larg şi apoi veni sus în cabină şi i se alătură lui Tyson la cârmă. Spre deosebire de Hogan, pe el nu-l deranja marea sau mişcarea ei şi chiar o găsea relaxantă şi întăritoare: o evadare din rutina ambasadei. Se ţinu zdravăn, cu mâinile lui puternice, butucănoase în timp ce ambarcaţiunea urla. Trăsăturile lui erau slave. Destul de înalt, părea stângaci pe lângă Tyson. Ochii îi erau meditativi, dar nu descopereai în ei nimic.

Emerald era o evadare, din mai multe puncte de vedere. Asta însemna că Radavici, printr-un aranjament cu Tyson, putea să vină la bord oricând dorea, de îndată ce era sigur că Brigada Specială Irlandeză nu-l urmărea. Era un loc bun de aşteptare, izolat, perfect pentru întâlniri.

Radavici vorbea cu un accent puternic, supărător, dar ştia exact atâta engleză cât să se descurce. Stătea în picioare alături de Tyson care, cu mâinile pe timonă, scruta marea prin parbrizul stropit.

— N-ai nici o idee unde a dispărut Purcell?

Aproape strigă ca să se facă auzit peste sunetul vântului şi al motorului.

Tyson păru că nu auzise, până ce, puţin mai târziu, îi răspunse:

— Nu-i uşor să găseşti pe cineva care se ascunde în Irlanda. Mulţi nu-şi dau seama cât spaţiu există aici. Dacă Garda nu-l poate găsi pe Tierney şi banda lui, ce şanse crezi că ai tu să dai de Purcell? Cam câţi oameni crezi că poţi să mobilizezi?

Radavici se propti zdravăn când prova muşcă adânc dintr-un val şi două şuvoaie de apă se arcuiră în sus.

— Mai mulţi decât crezi, dar, probabil, insuficienţi. E esenţial ca să-l găsim. Tu trebuie să ajuţi.

— Purcell o să iasă la suprafaţă până la urmă, bătrâne. Trebuie s-o facă. Dacă o să cauţi prea mult, o să atragi atenţia asupra voastră. Oamenii îi observă pe străini pe-aici, în special în zona rurală unde, foarte probabil că este.

Radavici spuse ferm:

— Pari a crede că Hogan ştie unde e Purcell. Trebuie să scoatem asta de la el.

— Ar fi o greşeală imensă. Aici, jos, el e regele celor din Provo. S-ar putea foarte bine să ştie, dar mai multe neplăceri ţi-ar cauza să-l ameninţi sau să-l convingi să-ţi spună decât să-l ai pe Purcell liber. Tyson roti cârma şi spuse: Eşti sigur că Purcell e atât de important?

— Ceea ce ştie el nu e genul de informaţii pe care vrem să-l descopere alţii. Ar putea fi dezastruos.

Tyson păru îngrijorat.

— Ia stai puţin! Oriunde ar fi Purcell, nu cred că se apucă să sară în braţele celor de la FBI. Încearcă doar să-ţi arate că nu aveţi motive de îngrijorare. O să iasă el la lumină; va fi nevoit să o facă. Şi, probabil, va încerca să-şi schimbe identitatea. Atunci, puneţi voi mâna pe el. Până atunci nu reprezintă un pericol. Nu intra în conflict cu Provo. Or să iasă scântei; n-ai de unde să ştii cum o să reacţioneze.

— Uiţi că şi FBI-ul îl caută pe Purcell.

— Nu, nu uit. Dar, dacă el e aici, aş crede că ei au mai puţine şanse decât noi, tu nu crezi? Uite, o să verific toate proprietăţile pe care le-am obţinut de-a lungul anilor. Unele sunt gropi de gunoi, dar câteodată au fost folositoare. Unele le-am cumpărat foarte ieftin, altele la preţul pieţei. Se ştia că Provo a folosit una sau două, deşi preferă propriile ascunzători. Nu poţi să ştii

niciodată. O să mă uit eu pe-acolo.

Tyson îi aruncă o privire rusului şi speră să-i fi promis destule ca să-i închidă gura.

Joe Aspel îi dădu raportul lui James Powell cu sentimente confuze. Îi întinse un dosar, zicând cu o voce puţin inegală:

— Acesta este un raport asupra lui George Farrell, bancherul investitor; tipul care a fost răpit în Irlanda.

Powell observă înfăţişarea neobişnuit de severă a lui Aspel. Luă dosarul şi îi deschise coperta.

— Vrei să spui ceva înainte să-l răsfoiesc?

— Nu e prea mult şi totuşi e dinamită curată. Mandy Squire şi-a dat seama că e o legătură între moartea soţului ei şi răpirea lui Farrell. Nu era acel fel de dovadă pe care l-ar accepta orice tribunal, dar pentru ea a fost suficient ca să o contacteze pe doamna Farrell. S-au pus de acord şi s-au decis să ne cheme şi să ne ofere ce aveau. Acest dosar este un rezultat. Doriţi să rămân cât îl citiţi?

— Nu. O s-o iau pe îndelete.

Pentru prima oară, Aspel părea că nu se îndură să plece. Ar fi dorit ca Powell să-i ceară părerea.

— Bine. Sunt şi câteva fotografii interesante pe-acolo. Voi fi afară dacă aveţi nevoie de mine.

Powell îl fixă cu privirea peste birou.

— Du-te înapoi la biroul tău, Joe. Ştiu eu cum să iau legătura cu tine.

După ce plecă Aspel, Powell scoase fotografiile; majoritatea erau instantanee, dar printre ele se aflau şi câteva fotografii de grup. După aceea citi raportul; mâna cu care ţinea însemnările îi tremura; însemnări care scoteau la iveală legături surprinzătoare între oameni diferiţi. Aspel avea dreptate, nu era o cantitate importantă de informaţii, dar era o potenţială dinamită. Când termină, era aproape palid şi se lăsă pe spate cam ameţit. Aruncă o privire dosarului. Avea nevoie de mai multe informaţii decât cele care i se prezentară. Îi telefonă lui sir Gerald Fowler la Londra şi, după ce termină conversaţia, îşi sună secretara ca să stabilească o întâlnire imediată cu preşedintele.

Poliţistul urmă drumeagul de fermă şi văzu clădirea dărăpănată şi rugul făcut din epave de maşini care arăta ca un model suprarealist.

Finbar O'Leary cunoştea toate avanposturile din vecinătăţi. Mici proprietăţi, case periferice, cârciumi izolate, întotdeauna miraculos de pline, erau puţine lucruri pe care nu le ştia despre oamenii şi casele din sectorul lui. Avea şi câteva bănuieli corecte cam pe unde erau distileriile ilicite de poteen[34]. Fusese, probabil, una şi în această fermă părăsită până să se fi năruit de tot. Rămăşiţele distileriei se aflau în ceea ce mai rămăsese din hambarul din spatele proprietăţii.

O'Leary îşi aminti locul când fusese administrat cum se cuvine şi îi aducea proprietarului, Dan Driscoll, un profit rezonabil pentru munca grea prestată. Dar soţia lui Dan murise, fetele se căsătoriseră şi se mutaseră de acolo, iar cei doi fii nu erau interesaţi în agricultură şi ferme. Unul plecase în Anglia, iar celălalt în America. Când murise şi Dan, locul era deja aproape ca acum, căci îşi pierduse tragerea de inimă, iar vârsta îl biruise. Locul valora atât cât valora, iar pământul era prea puţin ca cei doi fii care se realizaseră să se întoarcă în Irlanda, dar aparţinea încă familiei.

O'Leary îşi lăsase maşina la porţile dărâmate, chiar la intrarea în drumul de acces. Trecuse ceva timp de când fusese ultima oară aici. Un loc destul de sigur, departe de vandali şi cu puţine lucruri de furat. Amintirile îi fură răscolite când se apropie de casă şi îşi aduse aminte de băutura aceea aproape perfectă pe care bătrânul Dan o făcea cândva în hambar. Dan adăugase nişte anason la ceva poteen şi obţinuse un fel de lichior, mult mai acceptabil pentru femei. O'Leary păstra amintiri plăcute despre acest loc şi îl întrista starea în care ajunsese.

Când ajunse la uşă, transpirase puţin. Corpul lui mic şi îndesat era îmbrăcat într-o haină groasă de iarnă, care făcea parte din uniformă, dar era încă mult prea devreme pentru ea. De la răpirea lui Farrell, trecuse pe la multe ferme îndepărtate, fie că erau ocupate, fie că nu. Era o muncă dificilă, care înainta greoi şi se desfăşura peste tot în republică. Un sistem lent, scrupulos, care, de-a lungul anilor, dăduse rezultate bune.

O'Leary văzu dintr-o privire că locul fusese vizitat destul de recent. Peste tot erau urme compromiţătoare, iar înăuntru erau şi mai clare; existau zone mari, ca de exemplu, masa şi scaunele care fuseseră complet şterse de praf. Când făcu un ocol prin camerele de la parter, observă că lipseşte un scaun. O'Leary putea să scrie din memorie un inventar al lucrurilor.

[34] Whisky irlandez comun (n. trad.).

În bucătărie văzu că vechiul covor de sub masă nu mai era la locul lui şi ştia că sub el se afla o trapă care ducea în pivniţă; Dan îşi depozitase o parte din sticle acolo şi, uneori, mirosul de anason scăpa în această cameră. O'Leary trase masa la o parte, împinse covorul cu piciorul şi ridică trapa. Nu-i păsa prea mult de mirosul care-l întâmpină; acolo jos era mai mult decât un aer închis. Ajuns la jumătatea scărilor, văzu o mogâldeaţă murdară, grosolană, care fusese odată George Farrell şi aventurându-se mai jos, văzu, chiar în lumina proastă, grozăvia pe care o făcuse glonţul tras în cap.

Inspectorul şef, detectivul Keane îşi frecţionă faţa zbârcită şi încercă să-şi activeze circulaţia. Părul des şi cărunt îi atârna în faţă în şuviţe neobişnuit de dezordonate. Era atât de obosit, încât ajunsese în acel punct în care nu mai era capabil să doarmă, ceea ce putea fi o stare periculoasă. Tocmai sosise de la morgă, unde văzuse pateticele rămăşiţe ale lui George Farrell şi se gândea că banii nu-i făcuseră lui Farrell nici un bine.

Keane era acum, în sfârşit, mulţumit că Provo nu era responsabilă de uciderea cu sânge rece a lui Farrell, deşi omorul fusese dus până la capăt după tipicul şi cu metodele pe care ei le foloseau. Dar oricine îl executase pe Farrell, nu se documentase suficient asupra organizaţiei pe care o învinovăţeau. Cererea banilor rămăsese fără urmări – o chestiune de care Provo avea întotdeauna grijă, iar Keane fu mulţumit că Farrell fusese răpit doar ca să fie executat. Restul erau fleacuri.

Şedea la masa lui de lucru, cu biroul în semiîntuneric, doar cu o lampă de masă aprinsă şi cu uşa deschisă spre lungul coridor de dincolo. Simţea că n-ar fi vrut să i se închidă uşa în acel moment, dar clădirea era pustie şi răsunând a greieri la ora aceea din noapte. Se întreba doar câte forţe poliţieneşti operau în acel moment în ţară. Era şi CIA pe undeva, pe-acolo, la fel şi MI5 şi poate MI6. Nici unii nu ar fi trebuit să se afle pe pământul lui, dar era conştient de dimensiunile întregii afaceri şi de faptul că Farrell ştiuse ceva din toată povestea. Oricum, avea o relaţie profesională sănătoasă cu Brigada Specială din Londra. În chestiunea IRA ar fi fost o nebunie să nu coopereze.

Keane se bucură de prezenţa inspectorului şef Matt O'Riordon când acesta intră în încăpere. Keane îi făcu semn cu capul spre un scaun. Scotoci într-un sertar al mesei sale de lucru şi scoase două pahare şi o sticlă de Paddy. Turnă din belşug şi nu-l întrebă

pe O'Riordon dacă voia apă sau limonadă albă. Îşi ridicară paharele în tăcere şi băură până la fund.

— Vreo veste bună de la Sean Hogan? întrebă Keane.

Mai tânărul O'Riordon negă cu o mişcare a capului.

Un tip subţire, nervos, îl admira pe Keane; acesta dădea impresia unui ofiţer superior care se face că munceşte din greu, pus la căldurică într-un birou unde, oricum, nu incomoda pe nimeni. El ştia că această aparenţă era departe de adevăr şi mai ştia că Keane era foarte bine văzut la Scotland Yard-ul londonez.

— A dispărut de la locul lui obişnuit. Avem o listă cu alternative; nu se poate să nu iasă la iveală. Tot mai credeţi că nu IRA l-a aranjat pe Farrell?

Keane zâmbi prefăcut.

— Sunt al naibii de sigur că nu ei au făcut-o, deşi nu i-aş spune-o atât de uşor şi lui Hogan. Vreau să fac un târg cu el. Îşi frecă nasul. S-ar putea să aibă şi el necazuri dacă nu-l găsim. Se întâmplă nişte lucruri al dracului de ciudate, dar încep, treptat-treptat, să-mi fac o imagine şi, crede-mă, imaginea asta mă sperie de moarte.

Pe coridor se auziră paşi grei şi repezi care înaintau spre birou. Un bărbat tânăr, cu părul blond, îmbrăcat cu un costum simplu şi de bun gust, bătu la uşa deschisă.

— L-am ridicat pe Hogan, domnule. Îl avem jos. Să-l ducă într-o cameră de interogatoriu?

Keane se gândi repede şi făcu din cap semn că nu.

— Aduceţi-l aici, sus. Nu e arestat, deci nu mai e nevoie să staţi prin preajmă.

Câteva minute mai târziu, se auziră trei rânduri de paşi apropiindu-se şi solidul Hogan apăru în pragul uşii, cu doi oameni în spatele lui.

— Urăsc locul acesta, spuse Hogan.

— Sigur că-l urăşti, replică Keane. Miroase a dreptate şi lege. Ar trebui să te îmbraci elegant când vii aici.

— La unsprezece jumătate noaptea? Iisuse! Ce vrei?

Keane îşi împinse scaunul mai în spate cu un aer obosit.

— Scuteşte-ţi picioarele de atâta greutate. Se întoarse către O'Riordon. Închide uşa, Matt, dar rămâi. Nu vreau nici un fel de neînţelegeri în ce priveşte această întâlnire. Lui Hogan îi spuse: Spune-mi unde sunt Tierney şi băieţii lui şi fac o declaraţie în presă cum că noi nu credem că PIRA[35] l-a răpit pe George Farrell,

[35] IRA, aripa Provo (n. trad.).

acum decedat.

— Deci, l-au omorât.

Hogan se aşteptase la acest lucru, dar se simţi totuşi surprins; probabil că era prea târziu pentru buletinele de ştiri, dacă nu cumva poliţia întârzia vestea până ce i se spunea şi soţiei lui Farrell.

— Voi ar trebui să ştiţi mai bine decât alţii.

— Nu încerca tactica asta. Hogan era îngrijorat de felul cum mergeau lucrurile. Nimic nu mai era cinstit. Nu vă pot spune unde e Tierney. Nu ştiu unde e. Nu l-am mai văzut de câteva zile.

Keane se uită la O'Riordon care se sprijinea de uşă.

— Atunci, nu facem târgul.

— E de datoria voastră să spuneţi publicului că nu noi am făcut treaba cu Farrell, dacă asta crezi.

— Eu n-am spus că cred aşa ceva. Am spus că aş face-o, dar tu n-ai nimic de oferit. Dacă tu n-ai făcut-o, atunci cred că ştii cine e făptaşul şi de aceea eşti atât de nervos. Spune-mi măcar asta în schimb.

— Dacă aş şti cine a făcut-o, aş şti ce să fac în această privinţă.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Hogan. Sunt obosit şi vreau să mă duc acasă să-mi salvez căsnicia. Dacă tu nu ştii cu precizie cine a făcut-o, lucru de care nu sunt convins, atunci cine a fost în spatele afacerii?

Hogan dădu din umerii lui mari. Avea nevoie de mai mult timp de gândire, dar înţelegea că Keane nu avea de gând să i-l acorde.

— Nu ştiu.

— Tyson ţi-a dat ceva sugestii când v-aţi întâlnit ieri?

Privirea lui Hogan deveni, brusc, imobilă. Ar fi trebuit să se aştepte ca inspectorul să ştie despre Tyson, căci odată şi odată trebuia să se întâmple. Se întrebă de cât timp ştia Keane sau, pur şi simplu, lansase un zvon ca să vadă cum reacţionează? Trebuia să testeze cât de temeinică era informaţia.

— Şi cine dracu' e Tyson?

— Ţi-am oferit un târg cinstit. Ce e mai important pentru tine, aşa numita ta mişcare sau loialitatea faţă de un criminal care, oricum, o să te tragă în jos într-o bună zi? De ce dracu' e aşa de important Tierney ăsta? Te cam stânjeneşte tipul. Trebuie să fii destul de speriat.

Deci, Keane încercase să-l prindă cu întâlnirea cu Tyson, dar

lui Hogan nu-i plăcea deloc cum mergeau lucrurile. Era o zăpăceală prea mare, prea mulţi oameni amestecaţi şi prea multe umbre. Incoruptibilii erau peste tot în jurul lui. Singura lui consolare era faptul că Keane, cu toate resursele lui, bâjbâia şi el.

— Speriat? De tine?

— Eu n-am de gând să te omor, nu? Numai că sunt destule crime care au loc chiar acum şi sunt amestecate organizaţii mult mai mari decât a ta. Îmi pare rău că nu vrei să cooperezi, Hogan. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş asigura spatele. Şi dacă-ţi vin minţile în cap, dă-mi un telefon.

După ce Hogan fu escortat afară din clădire şi O'Riordon se întoarse în birou, Keane spuse:

— E între ciocan şi nicovală. Nu mă aşteptam să-l trădeze pe Tierney, căci şi-ar fi semnat singur condamnarea la moarte dacă s-ar fi aflat, dar m-am gândit că-mi poate oferi un indiciu care să mă ducă la marele adevăr, care, pentru el, s-ar putea să fie şi mai periculos.

— Ai nevoie de un indiciu?

— O, da. Nu sunt sigur că am făcut bine lăsându-l să ştie că am aflat de Tyson. Am încercat să-i bag o strâmbă, dar şi-a dat seama că a fost o cacialma; totuşi, ar putea să funcţioneze asupra lui ca un fitil aprins. Are loc o maşinaţie, Matt. Şi am o presimţire cam neplăcută în privinţa ei. În acest moment, Hogan nu e prea sigur de el şi nu seamănă deloc cu Hogan al nostru, inteligent, agresiv şi neînfricat. Deloc. E îngrijorat şi nu din cauza mea. Keane se învârti de câteva ori în scaunul pivotant, făcându-i arcul să scârţâie. Ştiu că suntem cam disperaţi, dar pune câţiva oameni în plus pe urmele lui şi ţine-l din scurt pe Tyson; verifică-i proprietăţile, are câteva, unele de care, probabil, nici nu-şi mai aduce aminte.

Keane făcu o pauză de câteva clipe, iar liniştea clădirii se strecură în birou o dată cu răceala accentuată a nopţii.

— Şi mai scoate câţiva oameni să-i supravegheze pe sovietici. Îi observă expresia lui O'Riordon. Ştiu că e dificil, dar trebuie să recunosc că e important în acest moment. Ia câţiva de la Garda, de oriunde. Şi, în special, îl vreau pe Radavici supravegheat îndeaproape; ticălosul ne-a scăpat ieri şi probabil c-a avut un motiv serios să o facă.

Când O'Riordon înţelese cam unde bătea Keane, se simţi şi el neliniştit; posibilităţile erau înspăimântătoare.

19

Riley Brown trăise cea mai groaznică noapte din viaţa ei. Fericirea o părăsise cu sălbăticie. Dar, oricât de mult l-ar fi dispreţuit pe Connolly, nu se îndoia de sensul lucrurilor spuse de el. Lumea ei se întorsese cu fundul în sus; moralul i se năruise, mintea îi era cuprinsă de o depresie adâncă, nu voia să mai trăiască. Galvin ajunsese să însemne totul pentru ea. Iar Galvin operase în secret împotriva convingerilor pe care ea le păstra din copilărie şi pe care el pretinsese că le împărtăşeşte. Se simţea de parcă tot sângele i se scursese din ea, singura căldură pe care o percepea venea de la micul ghemotoc de blană din braţele ei, care, parcă conştient de starea ei, se comporta în singurul fel în care ştia. Vioiciunea lui Hercules era, probabil, acel ceva de care se mai agăţa ea.

Îl scosese afară la o plimbare, aproape ignorând desele opriri pe care i le impusese căţeluşul. Mersese mile întregi până Hercules îşi ridicase privirea, recunoscând în tăcere că şi energia lui se epuizase. Lunga noapte care o aştepta era un lucru căruia nu putea să-i facă faţă, iar când se întorsese în apartament voise să fugă din nou afară. Problema somnului fu parţial rezolvată, luând două somnifere pe care le obţinuse mai demult de la mama ei pentru o altă problemă şi rezistase, într-un fel, să ia mai multe. O ajutară să treacă peste noapte.

Dar zorile nu rezolvară nimic, deşi efectul pastilelor încă îi întuneca binefăcător mintea. Dimineaţa trecea şi ea se trezi ţinându-l pe Hercules în braţe şi stând jos în faţa aragazului. În final, două lucruri ajunseseră până la ea. Dacă s-ar sinucide prin gazare, n-ar suporta gândul de a-l lua pe Hercules cu ea; câinele era nevinovat şi voia să trăiască. Şi apoi, din ce în ce mai cu părere de rău, pericolul în care se afla, fără îndoială, Galvin îi traversă încet hăul din minte şi se accentuă. Era ceva ca într-o stare de şoc şi mânie dorinţa de a-l vedea mort, dar cu totul altceva să-şi dea seama că el avea într-adevăr să moară – şi, după cum îl ştia pe Connolly, să moară în cel mai brutal mod cu putinţă. Poate că acum îl ura pe Galvin, dar să-l lase să moară în

mâinile lui Connolly era o imagine care devenea mult prea insuportabil de întrezărit.

Ea voia să moară, dar nu putea să suporte gândul că Galvin va muri şi, oricum, nu în mâinile celor din Provo, orice ar fi făcut, oricât de mult ar fi rănit-o. Se afla într-un labirint psihologic. Nu putea să dea fuga la rebelii ei prieteni, care, aşa cum îşi dădea seama acum, ar fi primit cu bucurie execuţia lui Galvin. Nici la poliţie nu se putea duce, poliţia care-i deranjase destul de des şi care reprezenta o autoritate pe care orice membru din Sinn Fein, care se respectă, o desconsidera. Nu ştia ce să facă. Dar urgenţa acestei dileme o smulse cu forţa din depresia ei, într-un efort de a face faţă spaimei crescânde. I se făcea greaţă de ceea ce făcuse Galvin şi de cum o trădase, dar era îngrozită de ce i s-ar fi făcut.

Se ridică alene, aproape înspăimântată de timpul pe care-l pierduse deja. Îşi puse o haină uşoară, îi puse lesa lui Hercules şi părăsi apartamentul ca să caute un taxi.

Keane se ridică de pe scaun când fu introdusă Riley în birou. Reuşi să-şi dea seama de disperarea ei tăcută, de îndată ce intră pe uşă. O considera o fată drăguţă, foarte feminină, spre deosebire de unii dintre prietenii ci gălăgioşi, purtători de sloganuri, dar, probabil, era o părere formată în afara contextului oficial.

— Ia loc, domnişoară Brown. Ce pot să fac pentru dumneata?

Ea nu ştia de unde să înceapă. Acum, când se afla în birou, se simţea pierdută şi îşi dori deodată să fugă de acolo. Hercules era şi el acolo, iar ea începu să-i frământe lesa în mână. Keane spuse cu blândeţe:

— Ai insistat să mă vezi şi, după câte mi s-a spus, destul de vehement. Eşti aici, la fel şi eu, aşa că începe cu începutul. Când o văzu căutându-şi disperată cuvintele adăugă: Ştiu că poate fi greu să vorbeşti cu un poliţist, dar lasă-mă să-ţi spun că tatăl tău n-avea nici o problemă când făcea acest lucru.

— Îl ştiaţi pe tata?

— Pat Brown? Cine nu-l ştia? Ştiu că el te-a atras în politică. Keane zâmbi. M-am gândit adesea că încerca să-şi uite numele englezesc. Dar făcea parte din vechea şcoală, Riley. De fapt, el n-a aparţinut versiunii moderne a IRA. Întotdeauna am avut impresia că a intrat şi el în IRA, pentru că a simţit că aşa trebuie să facă. Era obosit, dar reuşea să mintă cu uşurinţă.

— Nu-i adevărat, izbucni Riley. Întotdeauna şi-a dorit o singură Irlandă.

— Nu vrem toţi acelaşi lucru? Chiar şi britanicii. Suntem cu toţii prinşi în istorie; n-o să se rezolve cu gloanţe şi bombe.

— Britanicii n-o vor. N-o vor vrea niciodată.

Keane râse pe înfundate.

— Ai fost la ei şi i-ai întrebat? Marea lor majoritate ar scoate dopul la şampanie şi mâine, dacă ar reuşi să facă acest lucru fără inevitabila baie de sânge. De aceea ai venit la mine? Ca să mă converteşti?

Fără s-o ocrotească, Keane vorbea ca unui vechi prieten pierdut de demult.

Ea răspunse negativ cu o mişcare a capului, dându-şi seama că acum îi venea mult mai uşor să vorbească cu acest bărbat cărunt cu trăsături triste. Gura i se uscă brusc, dar în cele din urmă cuvintele reuşiră să-i scape:

— Prietenul meu… apoi, cu furie: Fostul meu prieten este spion britanic. Îl vor omorî.

Brusc, Keane deveni foarte atent şi treptat extrase toată povestea, dar, chiar şi acum, Riley nu putea să-i dea nici un nume în afară de cel de Galvin. După ce îi împărtăşi ce ştie bucată cu bucată şi după ce el încercă să reconstituie întâmplarea, îşi dădu seama că avea foarte puţine detalii. Era timpul să fie mai dur.

— Ce mi-ai oferit nu e suficient ca să-l ajutăm. Bănuiesc că asta vrei să fac.

Ca pentru a-şi proteja imaginea, Riley izbucni:

— Merită să moară. E un trădător. Aproape că plângea. Pretindea că ne ajută cauza.

— Poate chiar asta făcea. Vedea problema într-un mod diferit. El făcea ceea ce făceai şi tu, dar probabil că el încerca să evite vărsarea de sânge.

Riley se înăspri.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să susţineţi o asemenea persoană. M-a minţit. Tot timpul m-a minţit.

— Ar fi ajutat relaţiei voastre dacă n-o făcea? Spune-mi, Riley, cine te-a maltratat în halul ăsta? Galvin?

— Nu, el…

— El a aflat cine a făcut-o? Şi n-a fost asta o expresie a dragostei lui?

Riley se ridică. Era zăpăcită şi nu mai putea să îndure; simţi că

nu rezolvase nimic.

— Stai jos, spuse Keane, dacă vrei să-i dai vreo şansă lui Galvin. Şi nu mă mai purta cu vorba. Ţi-a telefonat cel care te-a bătut? Era o răzbunare? Dacă nu-mi dai numele lui, mai bine pleacă şi lasă-l pe Galvin să încaseze un glonţ în cap. După ce, mai întâi, termină cu el, bineînţeles.

Ea vorbi de parcă avea un căluş în gură.

— Connolly.

Şi acum îi era greu să rostească acest nume.

— Gerard Connolly?

Riley încuviinţă, simţindu-se de parcă ar fi comis un păcat îngrozitor.

— Să nu te îngrijoreze acest lucru. Dosarul pe care-l avem despre el te-ar revolta. E şi Tierney cu el?

— Nu ştiu cine e cu el.

Keane îşi plimbă privirea peste masa de lucru.

— Nu ştii de unde telefona?

— Nu.

Keane dădu din mâini deznădăjduit.

— Şi ce crezi că putem face noi? De unde să începem să căutăm?

— Acum câteva zile s-a dus la Cork. Spunea că vrea să aranjeze o afacere cu un service auto, dar bănuiesc că şi astea erau minciuni.

— Vorbeşti despre Galvin?

— Bineînţeles. Riley ezită. Cred că, de fapt, s-ar fi dus oricum, oricare ar fi fost motivul.

Keane era disperat.

— Ei, asta micşorează afacerea la o zonă de câteva ticăloase sute de mile. Riley, înţeleg că tu încerci să-l salvezi pe Galvin, dar nu-mi dai nimic. Nu mai poţi să scoţi altceva, ceva care să fixeze mai precis locul? *Orice?*

Riley îşi împreună mâinile. Era palidă şi, fără machiaj, vânătăile care începuseră să dispară erau mai vizibile. Spuse:

— V-am irosit timpul, nu-i aşa?

— Ai făcut tot ce-ai putut. Şi-ai făcut ce trebuia venind aici.

Keane simţi brusc o puternică şi crescândă compasiune: îi părea rău pentru fată; pur şi simplu ea nu-şi prea mai avea locul în propriul ei trecut. Se gândea la unii dintre prietenii ei care l-ar fi lăsat pe Galvin să piară în situaţia în care se afla, fără nici un resentiment. Era, evident, nebună după Galvin şi toată treaba

aceasta o răscolise cu totul.

— A spus Connolly că Galvin e spion britanic?

— Da. Dar Laurie n-a dezminţit-o când a avut ocazia.

— Ce a spus el?

Ea izbucni în lacrimi când îi spuse, iar el ocoli masa de lucru şi se aşeză pe marginea ei.

— Negreşit că Galvin a spus ceea ce era mai important pentru el. Şi, oricum, Connolly ar fi spus acest lucru? Ar fi făcut-o? El voia să vă lovească pe amândoi, pe tine şi pe Galvin; tu l-ai refuzat cu dispreţ, iar Galvin, probabil, l-a bătut măr. Ţi-a trecut prin cap că poate Galvin lucrează pentru siguranţa irlandeză? Keane era foarte sigur că Galvin nu lucra pentru irlandezi, dar spera că această mică minciună să-i uşureze sentimentele; ea era într-o stare foarte proastă. Vom risca şi ne vom concentra pe zona Cork-ului, adăugă el. Deja îl căutăm pe Tierney; e un secret ştiut de toţi. Şi unde e Tierney, va fi şi Connolly. Dacă mă gândesc la ce mi-ai spus, asta înseamnă că şi Galvin va fi acolo.

Keane o ajută pe Riley să se ridice. Spuse:

— Sunt foarte sigur cine ştie unde e Tierney. Sean Hogan. Crezi că e posibil să scoţi ceva de la el? Eu deja am încercat. Asta l-ar ajuta pe Galvin, nu-i aşa? Trebuie să ne mişcăm repede, Riley.

Dar se gândea că deja era prea târziu.

Hogan fusese abil când îl îndreptase pe Tierney spre vila din Kinsale. Era într-un loc deschis, dar care atrăgea puţin atenţia. Făcea parte din peisaj, iar celelalte din jurul ei erau prea departe pentru a constitui un pericol; majoritatea erau despărţite printr-un zid, unele de altele, iar spaţiul dintre ele era considerabil. Vila se afla la ceva distanţă de centrul Kinsale-ului, totuşi destul de aproape pentru a se putea face aprovizionarea. Cu o privelişte clară spre drumul apropiat care însoţea estuarul şi spre nord, Tierney şi oamenii lui erau la adăpost de orice surpriză. Iar de pe drumul puţin folosit, care cobora din spatele lor, nu se vedea până la ei.

În acest timp, poliţiştii căutau peste tot, dar îşi concentraseră atenţia asupra locuinţelor izolate de la ţară, asemănătoare celei în care fusese găsit Farrell. Existau multe asemenea ascunzişuri, iar căutările de la oraş se desfăşurau, invariabil, pe anumite străzi şi în anumite case cu terase care fuseseră folosite odinioară pentru răpiri; ace în carul cu fin.

Tierney nu ştia că vila era una dintre numeroasele proprietăţi ale lui Tyson. Nu-l întâlnise niciodată pe acesta şi nici nu ştia multe despre el, era privilegiul lui Hogan. Era o relaţie extrem de restrânsă, aşa cum şi trebuia să fie. Hogan se afla încă în Dublin, iar telefoanele pe care le dăduse Tierney acasă la Hogan rămăseseră fără răspuns. Tierney se agăţase de un telefon care venise în noaptea trecută, dar se dovedise a fi o greşeală. Se simţea pierdut fără abilitatea lui Sean Hogan de a lua decizii şi îşi dădea seama acum cât de mult depindea de şeful lui mătăhălos. Trebuia să-l găsească, pentru că voia să rezolve problema lui Galvin şi-a lui Purcell şi a lui Sullivan, care era deja aproape mort.

Tierney nu înţelegea că Hogan însuşi era presat, o presiune care includea supravegherea strânsă din partea Brigăzii Speciale; iar acest lucru îi reducea considerabil mişcările. Poate că Hogan reuşise să se ferească de poliţişti, dar nu de prea multe ori şi el ştia că sticleţii deveniseră extrem de vigilenţi.

De fapt, Hogan voia să ajungă la vila Kinsale poate tot atât de mult cât avea şi Tierney nevoie de el, dar nu avea nici o intenţie să-i îndrepte pe poliţişti într-acolo. Şi trebuia să fie absolut sigur că nu o să facă acest lucru. Ştia că Tierney transpira acum, dar încă nu ştia nimic de prezenţa lui Galvin. Riscă totuşi şi băgă, într-una din cutiile verzi de scrisori din Dublin, un plic adresat lui John Hopkins la vilă. Ştia că poştaşul era folosit de oaspeţii ocazionali care stăteau acolo şi în aceeaşi măsură ştia că, în această perioadă a anului, vila era întotdeauna goală.

Tierney primi plicul în dimineaţa zilei următoare prinderii lui Galvin. Numele de pe plic nu-l opri să-l deschidă. Înăuntru era o bucată de ziar împăturită cu un număr de telefon din Dublin şi cu o listă de ore, nimic mai mult. Tierney recunoscu mâzgălelile lui Hogan şi bănui că şeful lui avea ceva greutăţi. Dar, cel puţin, acum putea să-l contacteze; orele erau cele în care era disponibil şi cea mai apropiată era la prânz. Acum era uşurat; nu voia doi oameni legaţi în acelaşi loc, iar de Purcell era sătul până în gât. Tot ce voia el de fapt să facă era să scape de cei doi trădători, să-i spună lui Purcell să se ducă dracului şi apoi să aleagă momentul în care s-o zbughească din ţară înspre unul din acele paradisuri de peste mări. Se uită la ceas; mai avea de aşteptat o oră şi jumătate.

Galvin era într-o stare proastă, dar vedea că Sullivan era mult mai rău decât el. Până când nu-l duseseră, târându-l, în atelier,

Galvin nu ştiuse că Sullivan era cel pe care-l auzise gemând.

Corpul legat era sprijinit de o maşină de spălat, dar Sullivan îşi dădea seama puţin, dacă nu cumva deloc, de ce se petrecea. Faţa îngustă fusese zdrobită în bătaie şi era umflată. Ochii aproape îi dispăruseră în spatele unor crăpături deformate, iar gura îi era o rană adâncă îmbibată de sânge.

Lui Galvin nu i se dăduse nici o explicaţie asupra stării în care se găsea Sullivan, dar el nu avea nevoie de nici un raport. El era omul care lăsa semne pentru a fi urmate de Galvin. Fu şocat la vederea lui Sullivan, adevăratul erou, omul care riscase într-adevăr, ca să sfârşească acum terfelit ca un cârnat. Se simţi umilit şi i se făcu greaţă.

Galvin bănuia că Sullivan aparţinea siguranţei irlandeze şi că Dublin-ul şi Londra cooperaseră; lucru care se întâmpla mult mai des decât credeau unii. Încercase să vorbească cu Sullivan într-un efort de a-l readuce în simţiri, dar nu reuşise. Se întrebă cu amărăciune de ce nu-şi terminase Tierney treaba.

Atelierul devenise o zonă în care nu puteai respira. Puţea şi era clar că Sullivan nu fusese scos pentru propriile nevoi. Galvin fusese tratat puţin mai bine – ceea ce arăta că Tierney era încă confuz şi indecis – dar nu putea să mai dureze mult. La gândul acesta, Galvin îşi întoarse privirea de la Sullivan; spera ca în cazul lui să se termine cu un singur glonţ. Puţin mai târziu, în acea dimineaţă, Sullivan se mişcă şi se rostogoli cu un spasm brusc, trupul contractându-i-se, iar după petele de sânge de pe spatele pantalonilor şi din poziţia nefirească a picioarelor, Galvin îşi dădu seama că i le rupseseră de la genunchi. Lui Galvin i se făcu dintr-odată rău. Apoi închise ochii şi fu nevoit să se întoarcă cu spatele.

Cu mult după prânz, era încă cu faţa la uşă când intrară Tierney şi Connolly. Tierney arăta de parcă luase o hotărâre şi părea mult mai calm. Connolly rânjea cu toată gura, aşa încât Galvin ştiu că partea cea mai grea de abia acum urma. Ambii bărbaţi erau înarmaţi, dar nu se îndepărtaseră prea mult de uşă, rămânând în picioare, uitându-se în jos la Galvin şi Sullivan, care se aflau la celălalt capăt al îngustei camere. În spatele lor, Galvin îl văzu pe Daley săltându-se pe vârfuri, ca şi cum încerca să vadă mai bine. În spatele lui Daley se ţinea ascuns Purcell.

— Spui că lucrezi pentru noi, zise Tierney. Şi Purcell pare a crede că-i aşa, dar nu mai e la fel de sigur cum a fost. De fapt, începe să se îndoiască din ce în ce mai mult.

— Sigur că da, răspunse Galvin. V-aţi ocupat voi de asta. Dar el ştie ce va păţi dacă greşeşte.

Pentru prima oară, Tierney nu fu nici mânios, nici confuz. Scoase Browning-ul lui Galvin din buzunarul de la şold şi îl aşeză pe storcătorul de lângă maşina de spălat.

— O să te lăsăm să dovedeşti că lucrezi pentru noi, spuse Tierney cu un rânjet.

Connolly râdea degajat, iar lui Galvin nu-i plăcea ceea ce vedea şi auzea.

— Nouă ne place să fim corecţi, continuă Tierney. Adică nu te-am omorât. Îl vezi? Îl arătă pe jalnicul Sullivan. Noi am dovedit că e spion. Locul ăsta nenorocit e plin de spioni. L-am prins scriind un mic mesaj în timp ce eram în Kinsale, ca să-l lase undeva şi să-l găseşti tu. Îţi dădea localizarea şi identităţile noastre. Nu era frumos din partea lui. Adică, aşa ne-ai găsit, nu-i aşa? Cu una dintre indicaţiile pe care ţi le lăsase Pat la fermă, nu? Dar o să-ţi dăm o şansă să ne arăţi că eşti de-al nostru. N-am putea fi mai corecţi, nu-i aşa? Tot ce ai de făcut e să-l împuşti pe Sullivan în cap. Să-l execuţi pe ticălos. Şi-atunci, o să ştim sigur de partea cui eşti.

Galvin reuşi să-şi stăpânească vocea să nu-i tremure.

— Eu sunt un politician, nu un om de teren. Ştiţi asta al naibii de bine.

— Îl auziţi? se întoarse Tierney spre Connolly; amândoi rânjeau cu gura până la urechi. Deci, nu e om de teren. Atunci, ce faci cu Browning-ul şi cu echipamentul ăla de milioane din maşină? Te duceai la un raliu al celor din Sinn Fein, nu?

— O împuşcătură se va auzi peste tot.

— Nimeni n-a auzit când Purcell a spart singura oglindă întreagă din casă. Şi-apoi, îţi putem pregăti o perniţă. Dezleagă-l. Şi Laurie, băiatule, nu încerca nimic, c-o să te trezeşti cu burta plină de gloanţe.

Daley veni să-l dezlege pe Galvin şi se distră făcând-o cât mai grosolan cu putinţă, dându-i şi o lovitură în plus în ficat. După ce-şi termină treaba, Daley se alătură celorlalţi care se strânseseră acum cu toţii în cameră. Două Ingram-uri şi un Colt erau aţintite către Galvin care rămăsese pe podea.

— Scoală, spuse Tierney.

Galvin se ridică, nesigur încă. Picioarele îi erau slăbite şi fu nevoit să se sprijine pe storcător, conştient că Browning-ul era foarte aproape de mâna lui şi că ceilalţi nu trebuia să facă

altceva decât să apese pe trăgaci. Se simţea îngrozitor, cu mintea înceată, tocmai acum când avea nevoie să-i fie cât mai pătrunzătoare.

— Ia arma, dar vezi cum o faci.

— Ar trebui să-l acoperiţi. Galvin îşi luă arma, încercând cu disperare să găsească o soluţie.

— Tocmai am rămas fără învelitori. Va trebui să te descurci fără ele.

Galvin ţinea arma în mână şi se întrebă dacă Tierney încerca să-l prindă cu ceva. Balansă arma în mână şi putu să-şi dea seama că încărcătorul nu era plin. Dar era oare gol? Avea Tierney încredere în el chiar şi cu un glonţ? Dacă *era* doar unul singur, îndeosebi, dacă era deja pe ţeavă? Era imposibil să aprecieze acest lucru doar cântărind sau balansând arma. Dacă s-ar întoarce şi ar trage în Tierney, asta ar fi totul înainte ca el însuşi să fie străpuns de gloanţe. Şi dacă s-ar întâmpla acest lucru, toate informaţiile pe care le avea, ar muri cu el. Se uită la armă şi mâna îi tremură. Galvin aruncă o privire spre Tierney şi Connolly; tot ce vedea pe feţele lor era răutate.

— Aşteptaţi până ce o să audă Hogan de povestea asta.

Era ultima lui şansă.

— Nu numai c-a auzit, dar chiar Hogan ne-a învăţat ce să facem. Ştia de mult de tine. Pune-i doar pistolul în cap lui Pat şi apasă pe trăgaci. După aceea o să bem cu toţii ceva.

— Nu! *NU!* Sunteţi nebuni, toţi sunteţi nebuni! Purcell ieşi repede în faţă. Sunteţi nebuni să împuşcaţi pe cineva aici. O să aveţi probleme ca să vă descotorosiţi de cadavru. Dacă trebuie să o faceţi, atunci faceţi-o departe de aici şi noaptea.

Purcell nu putea suporta scena. Nu era pentru el. Nu voia să ştie despre această parte a problemei.

— Ia mai scuteşte-mă! zise Tierney. M-am săturat de tine. Şi acum termină ce ai de făcut, Laurie, dacă nu o să terminăm noi cu voi amândoi.

Purcell urlă:

— Bine, gata, asta e, ticălosule. Îi voi spune lui Hogan despre asta. Cretinule. Prefer să-mi încerc norocul fără tine. Se năpusti afară, cu braţul atârnându-i într-o eşarfă ordinară.

Tierney nici nu se clinti, uşurat că Purcell plecase şi că putea să se întoarcă la treaba lui. Vorbi încet, cu vocea plină de ameninţare.

— Laurie, asta e ultima ta şansă.

Cu stomacul întors pe dos, Galvin se îndreptă spre Sullivan, care nu dădea nici un semn că ar şti ce se întâmplă. Apoi ochii lui Sullivan sclipiră şi păru că încearcă să-şi mişte capul. Galvin vomă şi se sprijini cu mâna liberă de perete. Reuşi apoi să se împingă şi făcu un pas în faţă. Se aplecă uşor şi ridică arma, astfel încât acum era îndreptată spre capul lui Sullivan. Cineva spuse:

— Tot ce trebuie să faci e să ridici piedica.

Ar fi putut să fie vocea oricui.

Galvin plasă ţeava pistolului în ceafa lui Sullivan, încă nesigur că toată afacerea aceea oribilă nu era o înscenare care să-i pună nervii la încercare. În cameră se făcu brusc linişte. Treptat, liniştea fu tulburată de horcăiala uşoară a lui Sullivan, dar nu făcea decât să mărească tensiunea. Galvin se mai uită o dată, pe rând, la Tierney, la Connolly şi la Daley şi văzu că nu mai rânjeau… Se întoarse din nou spre Sullivan care-şi mişcase puţin capul, ca şi cum ar fi vrut să-i uşureze munca. Pleoapele lui Sullivan tremurară într-o încercare de a se deschide, apoi el dădu din cap aproape imperceptibil, într-o încercare de a-i oferi lui Galvin înţelegerea sa.

Don Helary şi soţia lui, Una, conduseseră pe rând toată noaptea şi ajunseseră la Kinsale înainte de răsăritul soarelui. Una parcase maşina, apoi i se alăturase soţului ei. După ce primise o listă de la legătura lui telefonică, Helary sunase în seara precedentă pe la diferitele proprietăţi ale lui Tyson şi când cineva răspunsese cu precauţie la telefonul din vila de lângă Kinsale, crezuse că-i găsise: Tierney nu ştia prea multe, ca să-l îngrijoreze, dar Purcell era altă poveste; moartea lui se va dovedi folositoare în mai multe feluri.

Grăbiţi să rezolve problema, Helary şi Una găsiseră o zonă de unde puteau supraveghea în siguranţă vila. Locul era pe terenul înalt din partea cealaltă a estuarului şi aproape faţă în faţă cu vila, localizată exact aşa cum i se explicase. Urcaseră un telescop puternic pe un trepied masiv, cu picioare reglabile. În primele ore ale dimineţii, Helary supraveghea, deja mulţumit, faţada şi ferestrele.

Până la orele nouă dimineaţa, Helary văzuse destule prin ferestre ca să ştie că înăuntru erau câţiva bărbaţi şi crezu că-l identificase pe Purcell printre ei. Coborî telescopul, fixă o clemă în locul lui pe trepied şi potrivi o puşcă de calibru mare cu lunetă

şi amortizor de zgomot. La câtva timp după aceea, un Morris 1000 părăsi vila; atât cât îşi putu da el seama, Purcell nu fusese în maşină şi continuă să aştepte. Mai târziu, văzu maşina lui Galvin traversând podul, după ce ieşise dintr-un punct de undeva din spatele vilei, dar la vremea aceea nu prea avea vreo importanţă pentru el. Când maşina ajunse sub el, o scăpă din vedere şi apoi o auzi derapând. Auzi şi câteva voci, dar nu putu distinge cuvintele.

Helary nu putea vedea ce se întâmplă mai jos de el, dar totul se desfăşura foarte repede. Se auzi uşa unei maşini trântindu-se, apoi o alta şi cele două maşini plecară. Maşina care tocmai traversase podul se întorcea acum, cu Morris-ul 1000 aproape în spatele ei. Când cele două maşini ajunseră la vilă, îşi duse la ochi telescopul coborât de pe trepied şi văzu un om care se zbătea împins dintr-una din maşini.

Helary nu-l cunoştea pe Galvin, dar fu neliniştit de ceea ce părea a fi o răpire. Nu ştia de ce i se accentua bănuiala, dar acum, mai mult ca oricând, se convinse că Purcell era acolo şi că IRA îl ţinea ascuns. În tot acest timp, nici el şi nici una nu scoseseră vreun cuvânt. Acum se uitară unul la celălalt, iar Helary dădu afirmativ din cap. Continuară să aştepte.

Inspectorul şef, detectivul Keane lucrase într-o manieră diferită. Dosarele despre Tyson îi furnizaseră câteva informaţii folositoare despre unele dintre afacerile lui cu proprietăţi. Avea o vilă la Kerry, lângă Glenbeigh, o maisonette[36] în Cork, o vilă lângă Kinsale şi câteva proprietăţi la ţară, dintre care trei lângă graniţa cu Ulster.

În ceea ce-l privea pe Tyson, Keane se bazase mai mult pe instinct. Ştia de mult de legăturile comuniste ale lui Tyson şi de asocierile ocazionale cu Provo, cu Hogan în particular. Tyson era, fără îndoială, primul milionar băgat în asemenea afaceri necurate, dar nu putea fi nici o reclamaţie în privinţa acoperirii pe care bogăţia o putea furniza într-o astfel de situaţie. Partea slabă a lui Tyson era că se afla de prea mult timp în această combinaţie.

Keane se bazase pe ce-i spusese Riley Brown şi riscase concentrându-se în zona Cork-ului, ceea ce micşora considerabil verificarea proprietăţilor lui Tyson. Casa din Cork fu repede scoasă din discuţie în urma unor anchete discrete făcute de

[36] Apartament pe 2 niveluri într-o clădire mare (n. trad.).

Garda la Union Quay; erau gata să jure că Tierney nu se afla acolo. Glenbeigh era o posibilitate din afară, dar mult prea îndepărtată.

Keane nu folosi trucul cu telefonul, ca să afle dacă se găsea cineva în vila din Kinsale. Cercetă la oficiul poştal local şi descoperi că la vilă fusese dusă o scrisoare chiar în dimineaţa aceea; poştaşul confirmă că vila era ocupată. Keane îl contactă imediat pe inspectorul de la secţia de poliţie Union Quay din Cork şi stabili anumite aranjamente. El însuşi solicită un elicopter la aeroportul din Cork şi un avion uşor pentru câţiva dintre oamenii lui.

La primele ore ale după-amiezii vila era înconjurată, dar de la distanţă. Supravegherea se făcea în întregime de pe estuar, pe acelaşi mal cu vila, ceea ce făcea dificilă descoperirea lor de către oamenii lui Tierney. În cea mai mare parte pânda se efectua de la marginea taluzului înalt. După cum Galvin descoperise deja, erau multe locuri unde te puteai ascunde. În trecut, prea mulţi oameni ai IRA dispăruseră în teritoriu. Pe ambele părţi ale vilei, drumul fusese înţesat de poliţişti, ascunşi în tufişuri, iar intrarea pe pod nu fusese pierdută din vedere.

Pe când Keane şi O'Riordon se grăbeau dinspre aeroportul din Cork împreună cu oamenii lor, apropierea de vilă se realizase într-o dubiţă de pâine, care traversase podul şi apoi urcase pe drumul ce ducea pe platoul aflat ceva mai sus în spatele obiectivului. Oamenii nu coborâseră din maşină până ce nu depăşiseră marginea platoului şi apoi se apropiaseră de locul de unde terenul începea să coboare, târându-se pe burtă. Stăteau întinşi la pământ, cu binoclurile îndreptate asupra vilei, dar, datorită diferenţei de nivel şi terenului accidentat, singurii care aveau, de fapt, o vedere asupra vilei erau poliţiştii cei mai apropiaţi de clădire.

Fără să ştie că Helary şi soţia lui erau bine ascunşi de partea cealaltă a estuarului, Keane se resemnă pentru o lungă aşteptare. Echipamentul de teleascultare era pregătit, iar în spatele lui, peste creastă, aştepta un elicopter, pentru orice eventualitate. Până acum era mulţumit de cum se desfăşuraseră propriile forţe. Întins pe pământ lângă el, O'Riordon nu era deloc fericit. Ceva nu era în regulă şi se întreba dacă şi şeful lui simţea la fel.

Helary şi Una nu observaseră nici un amănunt care să le

atragă atenţia asupra prezenţei poliţiei. Dintr-un anumit punct de vedere, când aveau de-a face cu cineva ca Tierney, poliţiştii erau conştienţi că trebuie să fie extrem de precauţi şi profitaseră din plin de zonă, ideală pentru ceea ce făceau; în acel moment, se aflau ascunşi chiar în spatele vilei. Helary şi Una îşi concentrau atenţia doar pe vilă, căci nu-şi puteau permite să o piardă din vedere nici o clipă.

Brusc, Una împietri. Ţinu binoclul nemişcat. Cineva ieşea grăbit din vilă cu o mână atârnându-i într-o eşarfă.

— Dumnezeule, e Purcell. Se îndreaptă spre maşina mai mare.

Imediat, Helary îndreptă puşca în direcţia indicată. Acum vedea silueta lui Purcell cu claritate, dar îi era încă greu să-l identifice.

— Eşti sigură că e el?

— N-am nici o îndoială, confirmă Una, privind încă prin puternicul binoclu. Îşi scoate mâna din eşarfă. O să intre în maşină, mai bine ai...

Dar Helary nu avea nevoie să fie împins de la spate. Ţinti cu grijă, se asigură că puşca era bine fixată, apoi trase. Silueta din vizorul lui îşi aruncă mâinile în sus, eşarfa albă flutură, iar cel care fusese ţintă de tragere se prăbuşi pe spate. Corpul se afla acum întins la pământ, iar Helary, deşi avea un unghi îngust asupra lui, mai trase o dată şi ştiu că-şi făcuse treaba. Împuşcăturile nu provocară ecou. Se auziră doar două trosnituri silenţioase, aproape părelnice, care nici nu ajunseră la drumul din apropiere, de mai jos. Nici nu se punea problema să fi fost auzite de dincolo, de peste estuar. Helary îşi demontă repede echipamentul.

Galvin ştia că nu putea accepta provocarea lor. Orice motiv ar lua în considerare, că arma era goală, că Sullivan era deja aproape mort, că trebuia să transmită informaţiile, nimic nu mergea. Se resemnase să moară alături de Sullivan şi era pe punctul de a se întoarce, sperând ca, cel puţin, să-l ia şi pe Tierney cu el, când izbucni un strigăt înfiorător şi Mooney, personajul cel mai puţin important din grup, se năpusti înăuntru cu ochii cât cepele şi îngrozit.

— L-au împuşcat pe Purcell, l-au împuşcat pe Purcell.

— Cine, pentru Dumnezeu, cine? Tierney îl înşfăcă pe Mooney de jachetă şi îl zgâlţâi. Cine?

Pentru un moment, Galvin fu ignorat şi atunci ştiu că în armă

nu era nici un glonţ; ei nu s-ar fi întors niciodată cu spatele la el.

— E mort lângă maşină. Trebuie să fie poliţia, urlă Mooney. Să nu ieşiţi, pentru Dumnezeu.

Dar Tierney se gândea că poliţia n-ar fi eliminat un om astfel, lăsându-i pe ceilalţi să se baricadeze. Se răsti la Daley:

— Închide-i pe ăştia doi aici!

Nimeni nu se osteni să ia Browning-ul de la Galvin, dar se auzi cheia învârtindu-se în broască. Dacă ar putea pune mâna pe nişte muniţie. Scoase încărcătorul ca să se asigure că avusese dreptate gândind că e gol. În panica lor, Tierney şi oamenii lui uitaseră să-l mai lege, iar ferestruica opacă era o invitaţie lansată lui. Galvin se mai uită o dată în jos la Sullivan. Nu putea să rişte mişcându-l. Bietul nefericit. Reuşind cu greu să respire, Galvin se cocoţă pe maşina de spălat, deschise fereastra şi se strecură prin ea, lăsându-se să cadă orbeşte de partea cealaltă.

Auzi agitaţia din locul unde îşi ţinuse Purcell maşina şi era mult prea aproape de peretele vilei, unde căzuse, chircindu-se. Chinuit de durere, reuşi să ajungă în capătul celălalt al vilei, înspre deal, să străbată cei câţiva metri şi să se caţere pe taluzul malului de pământ, cu nenumărate eforturi, cât îi permiteau rănile. Fu pe punctul de a se prăbuşi, când o voce fără drept de replică, cu un accent din Cork, îi spuse:

— Dacă mai faci un pas, îţi zbor fundul!

20

Galvin se trezi uitându-se în ţeava scurtă a unui Uzi[37], dar se linişti văzând uniforma albastră din spatele ei.

— Laurie Galvin, gâfâi el. Tocmai am scăpat din vila de jos.

— Ai face bine să nu încerci să scapi de mine. Scoate arma de la centură, dar fii foarte atent cum o faci. Apoi pune-te pe burtă cu mâinile la spate.

Prin buzele sparte, Galvin spuse:

— Arma nu e încărcată. Pentru numele lui Dumnezeu, cheamă pe cineva. Ne scapă un criminal, iar unul dintre oamenii noştri din siguranţă e pe moarte. E în atelier. Cheamă urgent o ambulanţă.

— Tu fă cum spun eu, acum. Arma mai întâi.

— Uită-te la mine, fraiere! Uită-te cum arăt. Se văd urmele frânghiei pe încheieturile mele. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu.

Poliţistul din Garda nu era convins. Îşi ţinea încă arma ridicată şi cu cealaltă mână scotea o pereche de cătuşe. Galvin, văzând că nu ajunge nicăieri astfel, îşi scoase cu grijă Browning-ul cu degetul mare şi cu arătătorul de la o mână şi-l aruncă într-o parte. Începu să se rostogolească, îşi îndoi picioarele dintr-un zvâcnet şi-l agăţă pe poliţist de după genunchi. Când acesta se prăbuşi, Galvin îşi adună toate forţele, apucă Browning-ul de ţeavă şi-l lovi pe bărbat după ceafă.

Rămase ghemuit, gâfâind şi cu dureri mari. Fiecare parte a timpului care îi fusese lovită îl tortura, dar trebuia să se adune. Se ridică în picioare, tremurând şi bâjbâi după radiotelefonul poliţistului. Îl comută pe emisie şi vorbi pe nerăsuflate:

— Către oricine ascultă. În atelierul vilei se găseşte un om pe nume Sullivan. Este agent irlandez. E pe moarte. Ajungeţi repede la el. Şi purtaţi-vă bine cu el; e un adevărat erou.

Galvin se aplecă să apuce Uzi-ul, dar se prăbuşi. Când încercă să se ridice, auzi mişcări dinspre tufişuri şi aruncându-şi o privire în sus văzu un om înarmat trecând de el şi coborând dealul. Apoi

[37] Pistol-mitralieră de concepţie şi fabricaţie israeliană (n. trad.).

văzu un altul. Îşi ţinu capul aplecat în iarba mare, rugându-se ca nici el şi nici poliţistul inconştient să nu fie văzuţi. Când fu convins că se afla dincolo de cordon, reuşi să se ridice în picioare. Se uită în jos şi speră să nu-l fi lovit prea tare pe omul din Garda. Se întoarse cu spatele spre vilă şi începu să urce panta. Trebuia cumva să găsească un mijloc de transport.

Tierney se uită în jur, confuz şi îngrijorat. Se uită în jos la Purcell, care avea două pete mari de sânge pe piept şi mai era încă în viaţă. Mooney, speriat de ce se întâmplase, fugise înapoi în casă. Tierney, Connolly şi Daley nu erau chiar atât de fricoşi, mai degrabă încurcaţi. Tierney judeca corect că oricine ar fi tras, o făcuse de undeva de peste estuar şi că Purcell însuşi fusese cel vizat. Poliţiştii n-ar fi folosit un amortizor; aceasta era o treabă de trăgător profesionist. Dar, în ciuda raţionamentului său, se simţea totuşi încolţit.

Se decise să-l ia pe Purcell de acolo şi să-l pună în maşina lui şi tocmai le spusese celorlalţi doi să-l ajute, când se auzi o voce amplificată:

— Aici poliţia, Tierney! Sunteţi complet încercuiţi! Aruncaţi-vă armele şi culcaţi-vă cu faţa la pământ.

Tierney îngheţă, agăţându-se cu rigiditate de Ingram-ul lui. Tocmai se convinsese că poliţiştii nu erau amestecaţi, iar acum erau aici şi nu-i vedea deloc. Se întoarse spre vilă. Connolly şi Daley, de cealaltă parte a lui Purcell, săriră peste cadavru cu acelaşi lucru în minte, când o rafală de gloanţe trase o linie de demarcaţie între ei şi uşa vilei.

Inspectorul şef de poliţie, supraveghindu-şi îndeaproape oamenii înarmaţi, ştia că, dacă Tierney şi banda lui intrau înapoi în clădire, urma un asediu sângeros care putea dura zile întregi şi din care, probabil, ieşea cu pierderi de vieţi din partea oamenilor săi. Tierney se întoarse şi începu să tragă la întâmplare, iar ceilalţi i se alăturară. Loviră în tufişurile din jur unde bănuiau că se ascund poliţiştii şi uciseră un om. Inspectorul nu ezită. Dădu ordin să se tragă, iar Tierney şi prietenii lui se găsiră într-o încrucişare de focuri care îi făcu să se răsucească şi să se învârtească, în final prăbuşindu-se şi rămânând nemişcaţi pe terasă, înţepeniţi în tot felul de poziţii groteşti.

Urmă apoi o tăcere neverosimilă în care nu se mai întâmplă nimic, sunetul împuşcăturilor călătorind peste dealuri, ca să se piardă treptat în depărtări, iar în aer rămase un miros

pătrunzător de cordită[38]. Apoi încet şi cu grijă, poliţiştii începură să se arate, înaintând până la terasa din fată, ca să constate urmările duelului. În vilă îl găsiră pe Mooney speriat, cu mâinile pe cap, implorând să nu fie împuşcat şi pe bietul Sullivan, zăcând în locul indicat de Galvin.

Galvin auzi împuşcăturile chiar când ajunse pe coama dealului. Nu avea rost să mai aştepte, indiferent de evoluţia temporală şi spaţială a bătăliei. Începu să coboare încet panta abruptă, de cealaltă parte a dealului. Brusc, se opri. Sub el aştepta un elicopter de poliţie, pe o porţiune mai dreaptă şi uniformă cu iarbă. Continuă să coboare şi când se gândi că pilotul îl poate vedea, îşi flutură Uzi-ul ca salut; unii dintre poliţiştii din Garda puteau să fie şi în civil.

Cu cât se apropia, cu atât încerca să-şi ţină arma mai sus, ca să-şi ascundă faţa zdrobită. Pilotul, care auzise focurile de armă, veni înspre el, nerăbdător să audă ultimele ştiri. Galvin coborî arma, apoi o îndreptă spre el.

— Regret, amice. Oricât de rău ar părea, va trebui doar să accepţi că suntem de aceeaşi parte a baricadei. Ia-mă sus şi du-mă spre Dublin, dar zboară peste drumurile mai lăturalnice.

Pilotul fusese luat prin surprindere şi fu pe punctul de a refuza când înţelese prin ce trecuse Galvin. Îi văzu ochii, durerea şi oboseala şi îşi dădu seama că Galvin ar fi făcut orice ca să plece cu elicopterul.

Galvin adăugă:

— N-am timp să-ţi explic. Îi urmărim pe criminali. Uită-te după un Fiat verde închis. Nu cred că vor folosi drumurile principale, oamenii ăştia sunt nişte gândaci împuţiţi. Dacă nu te mişti, deschid rezervorul şi îmi golesc arma în elicopterul tău. Depinde de tine.

Trebuia să rişte. Poate că Fiat-ul nu avea nici legătură, dar locul în care fusese parcat era destul de ciudat şi cineva trăsese din acea zonă. Mai mult, maşina fusese acolo în acel moment.

— Criminali, spui?

Pilotul se îndreptă spre elicopter.

— La fel de răi ca şi ticăloşii care sper că sânt împuşcaţi acum. Cineva l-a ucis pe Purcell şi cred că ştiu de unde s-a tras.

---

[38] Explozibil fără fum în compoziţia căruia se găsesc nitroglicerină, nitroceluloză şi vaselină. Intră în compunerea prafului de puşcă (n. trad.).

Pilotul nu auzise niciodată de Purcell. Nu avea nici o importanţă. Ceea ce conta era felul în care ţinea Galvin arma şi curajul de care dăduse dovadă. Singurul lucru care îl mai susţinea era hotărârea, dar părea a fi suficient; pilotul începu să se grăbească.

Decolară şi se îndreptară spre interiorul ţării, trecând peste vilă la mică altitudine. Când Galvin se uită în jos, văzu o mare de feţe ridicându-se spre ei şi avu o imagine completă asupra morţilor împrăştiaţi pe terasă. Locul era plin de poliţişti, aşa încât sângeroasa bătălie trebuia să se fi terminat satisfăcător de partea lor. Se gândi la Sullivan şi speră ca Tierney şi banda lui să fi suferit la fel. Era aproape terminat, dar se forţa să mai reziste încă puţin. Traversară estuarul, luând înălţime după ce lăsară în spate o mică flotă de bărci şi maşinile de poliţie care se îndreptau pe şoseaua de coastă spre pod.

Galvin nu era sigur de cât teren câştigase Fiat-ul. Oricine conducea, plecase de îndată ce-şi făcuse treaba. Ştia că se putea înşela, apoi o clipă nu mai crezu, dar era un mod simplu de a afla.

Pilotul fu primul care zări Fiat-ul. Mergea sub el între rândurile înalte de gard viu de pe marginea unei şosele secundare goale.

— Ţine-o tot înainte, urlă Galvin. Nu le da impresia că-i urmărim.

Lăsară Fiat-ul în spatele lor, apoi Galvin zbieră, acoperind zgomotul motorului şi rotorului:

— Lasă-mă jos trei mile mai încolo. Şi asigură-te că n-au pe unde să o cotească.

Pilotul se uită în jur neliniştit, căci avea acum o bănuială vagă despre ce voia Galvin să facă. Avea o armă îndreptată spre el, era un motiv suficient pentru a executa ordinele şi începuse să creadă în Galvin, deşi acesta nici cel puţin nu se recomandase de bună voie.

Atât cât vedeau ei, şoseaua era goală. Pilotul reduse înălţimea la care zbura elicopterul şi se roti deasupra pământului cât putu mai jos, ferind rotorul de tufişurile înalte. Galvin ieşi cu grijă în afara maşinii zburătoare, ţinându-se cu o mână de bara de susţinere.

— Te descurci?

Galvin răspunse afirmativ cu o mişcare a capului.

— Când ajung jos, du-te şi adu cavaleria.

Sări cele câteva picioare care mai rămăseseră până jos. Atinse

pământul, ca şi cum ar fi sărit de pe un acoperiş. Rămase acolo întins, fără aer pentru o vreme şi apoi se târî cu durere spre marginea şoselei. Se ascunse în gardul viu, se lăsă pe vine şi aşteptă.

Calculase bine timpul. Fiat-ul apăru la orizont şi nu avea o viteză prea mare. Mergea cam cu patruzeci şi cinci de mile pe oră, când Galvin păşi în şosea la o anumită distanţă în faţa lui. Verifică numărul de înmatriculare cât maşina se apropie de el. La început, ţinu arma cu ţeava în jos, dar Fiat-ul prinse viteză, cineva coborî geamul din dreptul locului de lângă şofer şi trase spre el. Îl luă aproape prin surprindere, dar avu timp să se mişte înainte de a fi lovit şi asta era tot ce avea nevoie să ştie. Trimise o rafală în cauciucurile din faţă, iar Fiat-ul o luă de-a lungul şoselei, derapând violent şi oprindu-se cu botul în gardul des.

O uşă se deschise furtunos şi o femeie sări afară, trăgând furioasă înspre el cu un pistol în timp ce fugea. Dacă ar fi rămas pe loc, ar fi putut să-l nimerească. Galvin nu voia să rişte deloc, trase scurt, ţintind picioarele, iar ea se prăbuşi cu faţa la pământ ţipând de durere. Fugi spre ea şi-i smulse arma din mână. Femeia îl privi fix, îl înjură şi încercă să-l apuce de glezne, dar el se dădu câţiva paşi în spate şi se întoarse să vadă ce se întâmpla cu celălalt ocupant al maşinii.

Helary, ameţit, încerca să-şi găsească o poziţie în spatele Fiat-ului şi scoase un pistol. Galvin trimise o rafală scurtă în capotă, chiar în faţa lui Helary. Două gloanţe ricoşară aproape de el şi o aşchie de metal îl tăie pe obraz. Şocul îl făcu să se dea în spate, iar Galvin îi strigă:

— Aruncă arma sau îţi zbor creierii!

Helary aruncă arma şi se uită peste şosea, spre locul unde zăcea soţia lui, scâncind.

— I-am lovit puţin picioarele, spuse Galvin liniştit. N-o să meargă o vreme, dar acolo unde o să se ducă nu contează prea mult. Treci pe partea asta a maşinii.

După ce Helary ocoli maşina, Galvin îl atenţionă să se lipească cu spatele de Fiat şi să-şi pună mâinile pe cap. După ce Helary se execută, Galvin continuă:

— Şi-acum, spune-mi totul despre tine şi despre cine v-a trimis.

Până acum supravieţuise prin puterea voinţei, dar i se făcu scârbă de mişelia lui Helary; trebuia să-l grăbească.

— Ticălos nenorocit! Noi n-avem ce să discutăm.

— Nu lucraţi pentru ruşi, asta-i sigur. Şi-ar folosi proprii oameni.

Galvin luă Uzi-ul în mâna stângă şi pistolul în dreapta. Trase cu pistolul şi din urechea stângă a lui Helary sângele ţâşni cu putere. Lovitura îl făcu pe Helary să se învârtească pe loc şi să urle de durere. Se aplecă peste capotă cu o mână la ureche, sângele şiroindu-i printre degete.

— *Drepţi!*

Helary se întoarse încet, cu buzele strânse şi cu ura sclipindu-i în ochi.

— Mi-ai smuls urechea.

— Urechea stângă. După aceea urmează dreapta. Apoi, rotulele. Şi ajungem la capul tău mare. Tocmai am văzut ce i s-a întâmplat unui coleg de-al meu din cauza unor rahaţi ca tine. O să vorbeşti, oricine-ai fi şi o vei face înainte să ajungă poliţia aici.

Galvin trase din nou, iar urletul lui Helary fu înspăimântător.

Schimbul de focuri de la vilă ajunse în titlurile ziarelor din lumea întreagă, căci presa era informată că oamenii ucişi, elemente cunoscute din IRA, fuseseră responsabili pentru aruncarea în aer a rămăşiţelor recuperate din Air Force One, inclusiv a „cutiilor negre” care ar fi putut dovedi că se folosise o bombă; ei fuseseră acoperiţi de tovarăşi de-ai lor din Provo-ul american. Cei din Provo aveau cea mai proastă campanie de presă de până acum, iar opinia mondială, în special aceea care avusese o delicată poziţie de echilibru, le întorsese spatele repede, iar în majoritatea cazurilor, era împotriva lor.

Ceea ce urmărise IRA să ducă la bun sfârşit – siguranţa fondurilor americane, pe care un preşedinte american ostil fusese pe cale să le elimine – se întorsese împotriva lor. Acum era inevitabilă ofensa publică, ceea ce determină o secare şi mai rapidă a fondurilor, mai dramatică şi mai eficientă decât o putea face vreo legislaţie.

Pe acest fundal de reportaje şi articole frenetice, de „înmormântare” a IRA pentru evitarea furiei localnicilor care, până la această poveste îi sprijinise tacit, se întâlni sir George Fowler cu directorul delegat al CIA, Paul Sutter, la Londra. Într-o dispoziţie tăcută, Fowler îl luă pe Sutter la prânz la clubul său din Pall Mall. Aveau o masă într-un colţ îndepărtat al restaurantului şi, parţial, erau ascunşi de un stâlp imens de marmură.

— La prânzul acesta am de gând să te pun la punct, rosti

Sutter cu grosolănie. Hai să recunoaştem că nu te-ai purtat corespunzător zilele trecute.

Fowler schiţă un zâmbet.

— Fă ce vrei.

— Eşti un ticălos linguşitor, replică Sutter, dar nu dezagreabil. V-a convenit să daţi vina pe IRA, nu-i aşa? La fel şi irlandezilor. Voi şi irlandezii v-aţi coalizat împotriva unchiului Sam. Şi aţi făcut-o chiar de la început. Nici unii, nici alţii nu voiaţi să daţi vina pe altcineva. Şi unii şi alţii aţi vrut să-i radeţi pe cei din IRA – oricum, atât cât aţi putut.

— Ne-am supus oameni buni, unui risc foarte mare, numai ca să dovedim asta pentru voi. Ce mai vreţi?

— Adevărul, bătrâne. Voi chiar credeţi că PIRA a făcut toate astea aşa, de una singură? Prostii. Afacerea asta o să te coste mai mult decât o friptură. Ne sunteţi datori.

— Ba din contră.

— Ce vrei să spui? Explică-mi de ce a fost împuşcat Purcell. Nu de poliţie, ci de un asasin. Şi pe Farrell cine l-a ars? Tot PIRA a căzut de vinovată, dar voi ştiţi că nu ei au făcut-o. Deşi irlandezii înconjuraseră vila, cineva l-a rezolvat pe Purcell chiar sub nasul lor. Şi oricine a fost, a şters-o englezeşte. Şi asta, într-adevăr, e ceva! Nu s-ar putea să fie irlandezii cei care să-l vrea eliminat? Şi că trăgătorul să fi rezolvat dintr-o dată chiar prea multe probleme?

Fowler păru surprins de argumente când gustă vinul.

— Da, chiar ne convine să dăm vina pe IRA. Se potriveşte foarte bine. Mai bine decât să sugerăm că ruşii au fost în spatele întregii afaceri, ceea ce ne-ar duce repejor la declanşarea Celui de-al Treilea Război Mondial.

— Ruşii? De fapt, nu mă surprinzi. Ax fi stilul lor să-şi omoare propriul ambasador.

Cum Fowler nu răspunse, Sutter se lăsă pe spate şi spuse:

— Aveţi vreo dovadă?

— Moartea lui Purcell *poate* arăta ca o crimă rusească. La urma urmei, au vărsat destule fonduri în IRA şi sunt, oricum, amestecaţi, chiar dacă nu direct. Nu spun că nu sunt destui ruşi care se bucură că s-a întâmplat aşa. Cum sunt şi destui americani care se bucură din aceleaşi motive: guvernele lor renunţau la prea multe. Depozitele de arme au fost golite, iar militarilor şi industriaşilor de mână forte nici nu le-a păsat. Dar eu nu cred c-au fost ruşii.

— Pentru că-şi aveau propriul om la bord? Pe cine păcăleşti?

Fowler sorbi din vin, dar fără să dea vreun semn că i-ar fi plăcut.

— Eu cred, pur şi simplu, că ei preferau să-l protejeze pe Purcell. Dacă-l căutau, ar fi fost probabil mai eficient să-l ascundă şi să se asigure că nimeni altcineva nu-l poate găsi. Au ratat.

— Eu găsesc această atitudine ciudată. Ştii mai multe decât spui.

— Într-adevăr. Aşa că mai bine ţi-aş spune şi fără prea multe menajamente, că voi ne-aţi împins spre ideea că IRA era implicată şi-apoi ne-aţi condus spre sugestia că cineva ar fi în spatele lor. Folosindu-i pe cei doi soţi Helary putea să arate ca şi cum Ivan ştergea toate urmele care duc la el şi că tot ei, probabil, i-au ucis pe Farrell şi Purcell. Presupun că aţi anticipat că Farrell avea să intre în panică, dacă ceva nu mergea cum trebuie. El era foarte pornit împotriva preşedintelui – şi bietul nebun s-a oferit voluntar: tipul perfect maleabil. Origine irlandeză, fonduri secrete către Noraid, toate astea îl făceau să apară ca având legături cu IRA. Voi aţi organizat tot spectacolul pentru el? Nu e un mod prea plăcut de a-ţi trata un vechi prieten.

Sutter era deja foarte rigid. Spuse, cu răceală:

— Nu-mi place felul tău de a glumi.

Fowler ignoră remarca.

— Sărmanul Purcell a contribuit singur la propria sa cădere. Ştia cum să crească fondurile ca nimeni altul, dar nu ştia nimic despre oameni. Ruşii îl aprovizionaseră cu cantităţi imense de bani, iar el s-a gândit că dintr-acolo vine pericolul. Asta a fost un „bonus” pentru voi, dar, de fapt, n-aveaţi nevoie de el. Ştiaţi că noi nu o să ajungem la ruşi, dar am ajuns. Însă omul nostru din Irlanda a trecut şi de faza asta.

Sutter aruncă o privire prin sala de mese înainte să replice:

— N-am de gând să mai ascult ceva din rahatul ăsta.

Îşi scoase şervetul şi se ridică.

— Ai face mai bine să-mi asculţi prostiile mai întâi, Paul. I-am prins pe Don şi Una Helary. Nu sunt genul de oameni cu care să discuţi. Omul nostru a trebuit să decupeze părţi considerabile din urechile lui Helary înainte să-l facă să vorbească. Intrigile nu sunt o noutate. Ai considerat cu aroganţă că preşedintele vostru a riscat mult prea mult. Părerea mea este că Air Force One *nu* a fost aruncat prea târziu în aer. Aş presupune că timpul de

explozie a fost exact cel pe care ţi l-ai dorit. Şi aş mai zice că fitilul a fost modificat în asemenea măsură, încât întârzierea să fie sigură. Ştiu că aţi primit ceva din substanţa pe care cehii o experimentează pentru anihilarea mirosului de explozibil şi derutarea câinilor. Şi bănuiesc că aţi avut un acolit, asemănător lui Squire, care să rezolve problema detectoarelor PD-4. Aţi manevrat legăturile americano-irlandeze, oameni ca Farrell. Toată lumea ştia că IRA n-o putea face singură, dar, cu un spate potrivit, avea o mulţime de motive să o facă. Aşa că aţi făcut tot ce era posibil, aţi manipulat evenimentele, aşa încât toată lumea să-şi ţină gura, dacă nu se voia un alt război mondial. Aţi vrut ca IRA să fie învinovăţită, dar mult mai important era să se vadă Mâna Roşie în spatele lor. Iar acest lucru împiedica, practic, orice posibilitate a unei afaceri cu arme între americani şi ruşi. Sau, oricum, cât trăiai tu.

Faţa lui Sutter avea o paloare cadaverică.

— Ai face bine să dovedeşti acest lucru sau, pe Dumnezeul meu, îţi desfiinţez tot serviciul. N-o să găseşti patriot mai mare decât mine.

— Aşa spun toţi: toţi cei care calcă pe lângă constituţia ţărilor lor, ca s-o protejeze de ea însăşi. Desigur că tu ştii ce e mai bine, dar, ca să realizezi acest lucru, trebuie să-ţi loveşti ţara pe la spate. Nu eşti decât un alt trădător nenorocit, Paul. Dacă vrei un patriot, găseşti unul în persoana agentului irlandez a cărui viaţă atârnă de un fir de păr sau în cea a omului nostru care lâncezeşte într-o puşcărie irlandeză. FBI-ul are mult mai mult decât ar dori. Are chiar şi esenţa asocierii tale cu Farrell. Iar prin legăturile lui cu IRA, au văzut, cel puţin, pretinsa sa loialitate la cauză. Probabil aţi ştiut că bietul diavol o să intre în panică, iar originea lui irlandeză vă era de folos. Toate se potriveau atât de bine! FBI-ul ştie totul despre doi dintre membrii consiliului vostru directorial, despre comandantul aeronavei Anacosta şi despre o distinsă listă de alţi patrioţi. V-a cules toate indiciile plantate cu grijă. Ah şi am fost rugat să te informez că l-au prins pe John Smith. O altă cunoştinţă dovedită a ta şi a lui Farrell, cred. Fowler se uită peste masă la faţa împietrită a lui Sutter. Squire ţi-a făcut o favoare, nefiind capabil să îndure povara vinei, o altă verigă slabă în intriga ta. Dar ar fi trebuit să vă gândiţi mai mult la curajoasa lui soţie.

Sutter, ca lovit în inimă, stătea tăcut, mintea lucrându-i cu furie. Abia dacă-l auzi pe Fowler spunând:

— Nu cred că te-am şocat cu adevărat. Da, noi chiar îi spionăm pe aliaţii noştri americani. Aţi împins de la început cam tare şi prea devreme spre teoria cu IRA. Ar fi trebuit să mai faceţi câte o schimbare în planurile voastre. Am înţeles de la mai marii tăi că preşedintele vostru a luat câteva decizii. Aşa cum ai spus-o şi tu cu mult timp în urmă, chiar când am început să ne învârtim în labirintul ăsta, că nici unul dintre noi nu vrea acel mister de tip Kennedy. Rechizitoriul s-a terminat. Cred că s-a găsit şi o soluţie extrajuridică. Verifică-ţi garanţiile, Paul. Eşti pe punctul de a avea un accident. Curând. Fugi, Paul! Fugi, acum! Încearcă să găseşti un loc unde să te ascunzi.

Ştirea morţii lui Farrell fusese devastatoare atât pentru Judy Farrell, cât şi pentru Dave Santos. Se întâlniră în biroul lui Santos într-o zi răcoroasă şi umedă, o prevestire a unui noiembrie care era aproape. Natura şocului nu era datorată morţii în sine, moarte care-i zdruncinase, ci felului brutal în care se întâmplase şi misterului care încă o mai înconjura. Erau nevoiţi să accepte că, pentru nişte motive pe care ei nu le înţelegeau, IRA îl ucisese pe George Farrell. FBI-ul îi ajutase foarte mult, dar nu mai aveau şi alte informaţii să le ofere.

La început, moartea provocase o inexplicabilă prăpastie între ei, ca şi cum fiecare, separat, se credea responsabil. Vina legăturii lor, aşa cum înflorise în timp ce Farrell îndurase chinuri groaznice în temniţa lui, atârna deasupra lor până ce, treptat, se atenuă. Şi când dispăru definitiv, dragostea lor reciprocă şi felul în care apăruse pe un fundal atât de tragic îi legă şi mai mult. În cele din urmă, Farrell servise unui scop folositor, deşi era îndoielnic că l-ar fi apreciat vreodată.

Mandy Squire se prăbuşi pe un scaun şi se holbă la scrisoarea din mână. Buzele îi tremurară şi izbucni în suspine pe care nu le mai putea controla, cu lacrimile curgându-i pe faţă şi rostogolindu-se în jos pe obraz, ca apoi să cadă în pete mari pe scrisoare. Hârtia îi alunecă printre degete, iar ea îşi acoperi faţa cu mâinile. Umerii i se ridicau şi coborau, ca şi cum durerea, tulburarea şi uriaşa încordare a simplului fapt de a încerca să facă faţă vieţii se îndepărtau o dată cu lacrimile.

Când nu mai putu să plângă, rămase câteva. Clipe privind în gol înainte să-şi şteargă faţa. În cele din urmă, se aplecă cu efort şi ridică scrisoarea. O mai citi o dată. Treptat, îşi îndreptă spatele

şi umerii, îşi înalţă capul, ca şi cum ar fi găsit o nouă putere. Puse scrisoarea pe masă şi încercă să usuce petele lăsate de lacrimi. Dar nu conta, era încă perfect lizibilă.

După un timp se decise să împacheteze. Când vor veni fetele acasă, vor putea s-o ajute să termine. Vor părăsi împreună acest loc şi vor pleca departe, ca să ia viaţa de la început. Mandy ajunsese aproape de nebunie, încercând să găsească răspunsuri despre acele părţi din Sam pe care, probabil, el le ascunsese întotdeauna de ea. Îşi găsise o prietenă adevărată în Judy Farrell, căreia îi împărtăşi toate problemele ei.

Luă iar scrisoarea şi o citi din nou. Era de la o bancă din Viena, Austria. Se părea că era mai bogată cu două milioane de dolari.

Galvin nu se osteni să se ridice când Reg Palmer intră în cameră şi îşi plasă silueta uscăţivă pe un scaun de lemn în cealaltă parte a mesei. Era surprins că autorităţile poliţieneşti irlandeze îi permiseseră unui om din MI5-ul britanic să intre într-una din închisorile lor. Chiar şi ca vizitator. Dar Galvin îşi dăduse deja seama de anumite privilegii care-i fuseseră acordate şi de faptul că fusese tratat foarte bine. Pentru propria siguranţă, după tratamentul medical, fusese plasat într-o celulă izolată; prizonierii IRA nu ar fi întârziat să omoare un spion britanic arestat, în cazul în care vestea s-ar fi răspândit.

Palmer trecu direct la subiect.

— O să ieşi în curând. Am făcut un târg. Şi suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei. Dar acum eşti cunoscut ca spion britanic. Nu vei mai putea să trăieşti aici. O să-ţi aranjăm ceva în regat, dacă considerăm că ai acţionat corespunzător.

— Corespunzător?

Trupul lui Galvin era încă o masă dureroasă. Avusese deja destul timp să se gândească la Riley de când era în închisoare; era extrem de trist şi nu-i prea păsa ce se întâmplă cu el.

— Sunt probleme. Ai citit în ziare. Ştii că cei acuzaţi au fost cei din IRA. Şi problema trebuie să rămână aşa, Laurie; aşa vrem noi toţi. Şi ştii că trebuie să facem asta pentru liniştea sufletească a atâtor partide interesate. Avem un raport că ruşii au declanşat deja o alertă totală, ei zic un exerciţiu, dar e reală. Ei ştiu că cineva a încercat să le însceneze ceva urât; acum, aşteaptă să vadă ce întorsătură iau lucrurile, dar nu lasă pe nimeni să se îndoiască de ce pot şi vor să facă dacă cumva problemele se întorc împotriva lor.

— Înţeleg motivele. Şi tu crezi c-o să spun cuiva?

— Nu. Nu. Deşi s-ar putea să ţi se ofere destule motive să o faci. Lui Ivan i-ar plăcea să ştie ce ştii tu. Şi eşti o ţintă uşoară pentru o anumită persoană influentă din IRA, afectată de tot ce s-a întâmplat şi care crede că ar face un mare bine, dacă te-ar tăia în bucăţele şi te-ar împrăştia în cele patru vânturi.

— *M-am gândit* la asta. N-o să mai primiţi altă asigurare de la mine, în afară de cea dată sub jurământ la Official Secrets Act[39].

— Bun băiat! O să te scoatem sub escortă, ca să fii în siguranţă. Va trebui să-ţi dăm o nouă identitate, poate ceva operaţii pe ici, pe colo. Nasul tău întotdeauna a avut nevoie să fie îndreptat după ce cineva ţi l-a strivit.

Galvin ridică din umeri. Nu-i păsa ce se întâmplă.

— Ce mai face Sullivan?

— S-ar putea să se refacă binişor, dar, sigur, o să dureze luni de zile. E pe mâini bune.

— Ar trebui să primească un pumn de medalii şi o pensie masivă.

— De acord cu tine. Nu încerca s-o vezi pe Riley Brown. N-am putea să-ţi asigurăm securitatea din unghiul ăsta. E un loc mult prea evident pentru tine.

— Oricum, ea n-ar vrea să mă vadă. N-o să mă ierte niciodată pentru asta şi n-o pot învinui.

Palmer se ridică. În cameră nu erau poliţişti de escortă, un alt semn al privilegiilor care-i fuseseră acordate lui Galvin.

— Da. Ei bine, poţi s-o suni dacă vrei. Am aranjat să foloseşti o linie sigură. Un singur telefon. Poate două. Numai pentru tine. Pe aici, oamenii sunt extrem de cooperanţi.

— Riley?

Lui Galvin îi fu aproape frică să-i rostească numele.

Micul birou nu era ideal pentru un asemenea telefon, iar în apropiere se afla un poliţist din Garda, prefăcându-se că nu ascultă.

— Da.

Răspunsul fu plin de lacrimi, cu un ton clar de resentiment.

— Laurie la telefon. Ştia deja că îl recunoscuse. N-am putut să-ţi telefonez mai devreme, am fost la tratament. Sunt la închisoare.

---

[39] Compartiment din MI5, MI6 etc. care se ocupă de luarea angajamentelor de loialitate agenţilor recrutaţi (n. trad).

— E cel mai bun loc pentru tine. Sper să te ţină acolo.

Dar nu închise.

— Îmi pare rău pentru tot. Poate că într-o zi o să încerc să-ţi explic.

— N-o să ai ocazia. N-ai nimic de explicat.

Galvin se uită la omul de gardă.

— Când te-a sunat Connolly, fusesem bătut şi eram legat de mâini şi de picioare. Dar am reuşit să-ţi spun că te iubesc. Crede-mă, n-aveam timp pentru minciuni.

Crezu că o aude plângând încet.

— E prea târziu. Ai distrus tot în ceea ce credeam.

Vorbea greu, dar încă nu închisese.

— Uite, nu mi se va permite să vin să te văd înainte să fiu dus în Anglia. Crezi că poţi să vii tu aici? Doar ca să-mi spui la revedere? Doar o dată?

Urmă o pauză lungă.

— N-ar avea nici un rost. Dacă te-aş vedea din nou, te-aş urî şi mai mult.

Acum, plângea fără să se mai ascundă.

— Înţeleg. Nu plânge, Riley. Încă un lucru şi închid. Dacă nu vii tu să mă vezi, ai putea să-l aduci pe Hercules? Aş vrea să-i spun cheerio[40] micului ghemotoc. Cred că pot să aranjez să-l lase înăuntru. Dar, bineînţeles, va trebui să-l ai în lesă.

Aşteptarea fu atât de lungă, încât Galvin crezu că ea pusese receptorul jos. Când vorbi din nou, de-abia o mai putea auzi printre suspine.

— Ce trebuie să fac?

Vorbi repede:

— Adu-l azi după-amiază, să zicem pe la trei. Dacă nu pot să stabilesc ceva pentru atunci, îţi mai dau un telefon şi găsim noi altceva. Transmite-i salutările mele.

— Dar fac asta numai ca să-l vezi pe el, înţelegi?

— Bineînţeles.

— Atunci o să-l aduc. La trei.

[40] Adio (n. trad.).

Cuprins

1.....4
2.....16
3.....31
4.....45
5.....60
6.....73
7.....84
8.....98
9.....112
10.....125
11.....138
12.....152
13.....163
14.....174
15.....188
16.....199
17.....212
18.....224
19.....237
20.....251
Cuprins.....264